

От авторката на „Суши за начинаещи“

мариан кийс



ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

Смешно, неустойимо и Великолепно! **бар**
„Последен шанс“

МАРИАН КИЙС БАР „ПОСЛЕДЕН ШАНС“

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Те са приятели от времето, когато на мода бяха клиновете, розовите ластични джинси и „Дюран Дюран“.

Сега, вече прехвърлили трийсетте, живеят в Лондон, все така близки са, но само Финтан, единственият мъж в групата е намерил истинската любов. Тара е на диета, почти откакто се помни, и е заклеена в противна връзка с противния Томас. Тя все още вярва, че когато си на тридесет и една и вече си в бар „Последен шанс“, е по-добре да имаш мъж, който си държи дребните в старо дамско портмоне, отколкото да си сама.

А Кетрин не е съгласна. В живота ѝ цари спокойствие и единствената ѝ връзка, която иска, е тази с дистанционното на телевизора.

Но когато не искаш промяна, животът променя нещата вместо теб...

Източник: <http://book.store.bg/c/p-p/m-37/id-2275/bar-posleden-shans-marian-kijs.html>

*Вчера е просто сън, а
утре е само видение.
Но добре изживяното днес
превърща всяко вчера в щастлив сън,
и вдъхва във всяко утро надежда.*

Не пропилявай този ден.

Поговорка на
санскритски

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на всички в „Майкъл Джоузеф“ и „Пенгуин“. Специални благодарности на редакторката Луиз за ентузиазма и оценките ѝ, приятелството и съвестната, упорита и старателна работа.

Благодаря на всички в „Пулбег“ за усърдната работа и подкрепа. Специални благодарности на редакторката Гей Шортланд за съветите.

Благодаря на агента ми Джонатан Лойд и всички в „Къртис Браун“.

Благодаря на „ядрото“, което остана с мен още от първата ми книга и чете тази, докато я писах — Джени Боланд, Кейтриона Кийс, Рита-Ан Кейси и Луиз Вос.

Благодаря на Тад Кийс за съветите как се обличат младите модерни мъже.

Благодаря на Конър Фъргюсън, Найл Хадън и Алекс Лайънс за информацията за света на рекламата.

Благодаря на Лиз Маккиън за информацията за масите за отслабване.

Благодаря на доктор Пол Гарсън, Изабел Томпсън, Бари Демпси и Ан-Мари Макграт от Ирландското общество за борба с рака и всички в „Терънс Хигинс Тръст“ за времето и информацията, които ми предоставиха толкова щедро.

Благодаря на госпожа Мери Кийс за поговорките от област Клеър и за това, че ме накара да изхвърля голяма част от неприличните изрази.

Благодаря на Емили Годсън за информацията за света на киното в Лос Анджелес.

Благодаря на Невил Уокър и Джеф Хинчли, че ми казаха как се забавляват младите гейове (никога не съм знаела!).

Много други хора ми помогнаха със съвети. Бих искала да благодаря на всички тях. Искрено се надявам да не съм забравила някого, а ако съм го направила, ужасно съжалявам. Сюзън Бенсън, Сузи Бъргин, Пола Камбел, Алиш Конъли, Лиз Костело, Лусинда Едмъндс, Гай Грифин, Сюзън Пауър, Айлин Прендъргаст, Мораг Пърнти и Анемари Сканлън.

Благодаря на любимия ми Тони за всичко. Затова, че четеше, докато аз пишех. За това, че ми държеше ръката и ме уверяваше, че не съм се провалила. За това, че ми помагаше за героите, сюжетите, правописа, граматиката и всичко останало, за което се сетите. Не бих се справила без него.

И накрая благодаря на Кейт Кърс ОБрайън, която работи заедно с мен по тази книга до март 1998, когато почина трагично и неочаквано.

ГЛАВА 1

Кльощавата жена на рецепцията на лъскавия ресторант в Камдън прокара лилавите си нокти по книгата за резервации и промърмори:

— Кейси... Кейси... А, ето, маса номер дванадесет. Вие сте...

— Първата пристигнала — бързо довърши Кетрин.

Не можа да прикрие разочарованието си, защото нарочно бе закъсняла с пет минути.

— Дева ли сте? — Лилавия маникюр безрезервно вярваше в астрологията.

Кетрин кимна и жената продължи:

— Патологичната точност ви е съдба. Не се ядосвайте.

Сервитър на име Дариъс с безброй плитчици, вдигнати на кок, отведе Кетрин до масата. Тя се настани, кръстоса крака и отметна коса от лицето си с надеждата, че изглежда безгрижна и спокойна. Престори се, че разучава менюто — поне да беше пушачка. После се закле, че следващия път ще закъснее поне с десет минути.

Вероятно Тара беше права, трябваше да се запише в групата на Анонимните невротизи.

След секунди се появи самата Тара, учудващо навреме, и затропа по излъскания паркет, развяла пшениченорусата си коса. Носеше несиметрична рокля, искрящо нова и крещящо скъпа, но за съжаление леко издута от корема ѝ. Обувките ѝ обаче бяха великолепни.

— Извинявай, че не закъснях — усмихна се тя. — Знам, че обичаш да чувстваш морално превъзходство, но улиците и движението се бяха наговорили срещу мен.

— Нищо не може да се направи — каза сериозно Кетрин. — Само да не ти стане навик. Е, честит рожден ден!

— Какво му е честитото? — мрачно попита Тара. — Ти как се чувстваше на тридесет и първия си рожден ден?

— Записах си десет сеанса за изпъване на кожата — призна Кетрин. — Не се тревожи, не изглеждаш и ден по-стара от тридесет. Е, може би само един...

Дариъс се втурна да вземе поръчката на Кетрин, но когато видя Тара, в очите му се изписа тревога. Пак ли тази, каза си той и се приготви стоически да изтърпи колебанията ѝ.

— Вино? — обърна се Тара към Кетрин. — Или нещо по-сериозно?

— Джин с тоник.

— Добре. Нека да са два — радостно потри ръце Тара. — Къде са ми пастелите и книжката за оцветяване?

Тара и Кетрин бяхп приятелки от четиригодишни, а Тара уважаваше традициите.

Кетрин плъзна елегантен пакет по масата и Тара развълнувано разкъса хартията.

— Серията на „Аведа“! — възкликна въодушевено тя.

— Това са пастелите и книжките на тридесетгодишните жени.

— Понякога пастелите и книжките ми липсват.

— Не се тревожи — успокои я Кетрин. — Майка ми все още ги купува за всеки твой рожден ден.

Тара обнадеждено вдигна глава.

— В някое друго намерение — побърза да добави Кетрин.

— Изглеждаш фантастично — каза Тара, като запали цигара и огледа с копнеж виненочервения костюм „Карън Милан“ на приятелката си.

— Ти също.

— Друг път!

— Така е. Роклята ти е прекрасна.

— Реших да си направя подарък за рождения ден. Ще ти кажа нещо. Мразя магазини с наклонени напред огледала, които те правят висока и слаба. Всеки път се проявявам като пълна идиотка и си мисля, че просто дрехата е великолепно скроена и си заслужава да похарчиш за нея външния дълг на малка латиноамериканска държава. А после се поглеждаш в огледалото у дома и виждаш, че приличаш на прасе в бална рокля.

— Не приличаш на прасе.

— Приличам. И не можах да я върна в магазина, защото всичко ѝ било наред. Обясних им, че изобщо не е наред, защото приличам на прасе. А те ми отговориха, че това не се брой. Трябвало поне ципът ѝ

да е развален. Е, ще се наложи да я нося, понеже надвиших лимита на кредитната си карта, за да я купя.

— Нали вече го беше надвишила?

— Не, не — бързо се оправда Тара. — Бях стигнала само до официалния лимит. А истинският е около двеста лири по-висок. Знаеш го.

— Добре — примири се Кетрин.

Тара отвори менюто.

— Виж само — измъчено промълви тя. — Всичко е толкова съблазнително. Моля те, Господи, дай ми сила да не си поръчам ордъовър! Толкова съм гладна, че мога да изям бебешко дупе през пръчките на креватчето.

— Как върви диетата с незабранените храни? — попита Кетрин, макар да бе наясно с отговора.

— Свършено е с нея — тежко въздъхна Тара.

— Няма страшно — утеши я Кетрин.

— Точно така — съгласи се Тара с облекчение. — Няма страшно. Томас побесня, но какво да направя? Представи си диета, в която нищо не е забранено. Това си е направо рецепта за провал.

Кетрин изсумтя съчувствено, както правеше винаги през последните петнадесет години, щом диетите на Тара се проваляха. Самата тя можеше да яде каквото си поиска, вероятно защото не ѝ се ядеше. Имаше лъскавия външен вид на жена, която няма нужда да се бори с нищо. Хладните сиви очи под тъмния бретон гледаха самоуверено и преценяващо и тя го знаеше. Упражняваше погледа си пред огледалото.

Следващият гост бе Финтан. Той се понесе към тях, следван от любопитните погледи на персонала и клиентите. Висок, едър и хубав, с тъмна лъскава коса, пригладена назад. По ръкавите на ярколилавия му костюм имаше безброй илици, изпод които проблясваше лимоненозелена риза. Тих шепот „Кой е този? Сигурно е актьор... или модел...“ се понесе като шумолене на есенни листа и градусът на настроението на посетителите в петък вечер значително се покачи.

Всички го сметнаха за известна личност с изискан стил. Той забеляза Тара и Кетрин, които искрено се забавляваха, докато го наблюдаваха, и се ухили широко. Стори им се, че изведнъж са светнали всички лампи в ресторанта.

— Страхотно си се издокарал — похвали Кетрин костюма му.

— Класическо тоалетче — отвърна Финтан с пресилен кокни акцент, но не успя да прикрие следите от твърдия говор в област Клеър.

Преди дванадесет години, когато пристигна в Лондон от малкото градче, Финтан се зае да си изгради напълно нов имидж. Първата промяна бе в говора му. Тара и Кетрин бяха принудени да стоят безпомощно и да слушат смахнати възклицания „Мяу!“, „Проклетата Мери!“ „Ооо!“ и дивотии за танци с Бой Джордж и клуб „Табу“.

Но през последните; няколко години Финтан се върна към ирландския си акцент. С няколко промени, разбира се. Акцентите се смятаха за готино нещо в неговия бранш — модната индустрия. Хората ги намираха за очарователни. Един от най-ярките примери би Жан-Пол Готие с неговото: „У, каква сте, мои мълки британски слъдури?“ Но Финтан осъзна, че е важно и да го разбират. Дванадесетте години бяха смекчили и твърдия говор на Тара и Кетрин.

— Честит рожден ден! — поздрави Финтан Тара. Не се целунаха. Макар тримата да целуваха почти всичките си познати, биха сдържани един към друг. Израснаха заедно в градче, където изблиците на нежност не бяха на почит. Любовната игри в Нокавой се свеждаше до простичко предупреждение от страна на мъжа: „Пригответи се, Брайди!“ Но това не попречи на Финтан да се опита да въведе европейското целуване по бузите още в първите дни след пристигането им в Лондон. Дори настояваше Тара и Кетрин да се целуват по този начин, когато се прибират от работа. Но срещна твърда съпротива, която го разочарова.

— Как си? — попита го Тара. — Изглеждаш поотслабнал. Блазе ти! Как е бери-берито ти?

— Сега ми създава проблеми с врата — въздъхна Финтан. — А как е твоят коремен тиф?

— Справям се. Прекарах няколко дни в леглото. Вчера се уплаших, че съм пипнала бяс, но вече ми мина.

— Тези шегички са адски гнусни — отвратено поклати глава Кетрин.

— Какво да правя, като вечно се чувствам зле? — възнегодува Финтан.

— Ако не се напиваше като талпа всяка вечер, щеше да се чувстваш много по-добре сутрин.

— А ти пък ще се почувстваш виновна, когато се окаже, че съм болен от СПИН — мрачно изсумтя Финтан.

Кетрин пребледня и дори Тара потръпна.

— Не си прави подобни шеги.

— Съжалявам — промърмори Финтан. — Какво ли не дрънка човек от страх! Снощи срещнах един приятел на Сандро, изглеждаше като избягал от концлагер. А дори не знаех, че е серопозитивен. Списъкът нараства все по-бързо и това ме ужасява до смърт.

— Господи! — тихо промълви Тара.

— Няма от какво да се страхуваш — намеси се Кетрин. — Правиш безопасен секс и имаш сериозна връзка. Как е италианското пони, между другото?

— Той е прекрасно, прееееееееекрасно момче — заяви Финтан драматично и посетителите отново впериха очи в него, напълно убедени, че е прочут актьор. — Сандро е велик — продължи Финтан с нормален глас. — Не може да е по-хубаво. Изпраща ти много целувки, тази картичка и извиненията си. В момента е издокаран в бална рокля от изумруденозелена тафта и танцува под звуците на „Покажи ми пътя до Амарило“. Шаферка е на сватбата на Питър и Ерик.

Финтан и Сандро ходеха от години. Сандро беше италианец, но прекалено дребен, за да бъде квалифициран като „жребец“. Пони му подхождаше повече. Беше архитект и живееше с Финтан в стилиен апартамент в Нотинг Хил.

— Искам да те попитам нещо — предпазливо каза Тара. — Двамата с понито карате ли се понякога?

— Да се караме? — извика Финтан. — Да правим скандали? Какъв въпрос! Ние сме влюбени!

— Съжалявам — промърмори Тара.

— Не спираме да се караме — продължи Финтан. — Крецим си денонощно.

— Значи сте лудо влюбени — въздъхна Тара с копнеж в гласа.

— Ще го кажа по друг начин — отвърна Финтан. — Човекът, сътворил Сандро, е създал изключителен шедьовър. Но защо питаш?

— Просто така — отговори Тара, като му подаде малко пакетче. — Това е подаръкът ти за мен. Дължиш ми двацет кинта.

Финтан пое пакетчето, възхити се на опаковката, после го върна на Тара.

— Честит рожден ден, кукличке! Какви кредитни карти приемаш?

Тара и Кетрин се бяха споразумели с Финтан да си избират сами подаръците за рождените дни и Коледа. Уговорката влезе в сила след двадесет и първия рожден ден на Финтан, когато двете едва не се разориха, за да му купят събраните съчинения на Оскар Уайлд. Финтан прие подаръка с безброй благодарности, но лицето му остана странно безизразно. Няколко часа по-късно, в разгара на купона, го намериха разплакан на кухненския под, свит като ембрион сред празните бутилки и пакети.

— Книги! — изплака Финтан. — Шибани книги! Съжалявам, че съм толкова неблагодарен, но очаквах да ми купите гумена тениска на Джон Галиано!

След онази нощ бяха стигнали до настоящото споразумение.

— Е, какво ти подарих? — попита Финтан.

Тара разкъса хартията и извади от кутийката червило.

— Не е обикновено червило — доволно съобщи тя. — Това наистина е неизтриваемо. Продавачката ми каза, че би издържало и на ядрена бомба. Мисля, че безкрайното ми търсене най-после приключи.

— Крайно време беше — усмихна се Кетрин. — Колко ментета купи досега?

— Много. Обещават ти, че не се размазва, а после ти остава по чашата или вилицата. Направо ти идва да ревнеш!

Най-после пристигна и Лив, издокарана в палто от „Агнес“, за което всяка жена би убила. Лив много държеше на етикетите, нали беше дизайнерка, нищо че се занимаваше с вътрешно обзавеждане. Беше шведка. Висока, със силни крайници, ослепителна усмивка и дълга до кръста права светлоруса коса. Мъжете често си мислеха, че са я гледали в порно филм.

Лив се появи в живота им преди пет години, след като Финтан се премести при Сандро. Тара и Кетрин бяха пуснали обява за съквартирантка, но не успяха да убедят никоя от кандидатките да се нанесе в малката спалничка. Изобщо не се и надяваха, че едрата шведка ще го направи. Но щом Лив разбра, че са ирландки, при това от малко градче, сините ѝ очи заблестяха, тя зарови из чантата си и им връчи депозита.

— Дори не ни попита дали имаме пералня — изненада се Кетрин.

— Остави това — добави Тара с треперещ глас. — Но не знаеш къде се намира най-близкият магазин.

— Няма проблеми — увери ги Лив. — Подобни неща не са важни.

— Щом така мислиш...

Тара вече се чудеше дали Лив има приятели шведи, които живеят в Лондон. Руси гиганти с хубав тен, с които да се изфука пред познатите си.

Причината за ентузиазма на Лив стана ясна след няколко дни. За ужас на Тара и Кетрин тя попита дали може да ги придружи на неделната литургия или да присъства на вечерната им молитва. Оказа се, че Лив упорито търси смисъла на живота. Вече беше изчерпала възможностите на психотерапията и възлагаше всичките си надежди на духовното просветление, убедена, че двете ирландски католички ще ѝ помогнат.

— Съжалявам, че ще те разочароваме — внимателно ѝ обясни Кетрин, — но ние сме пропаднали католички.

— Пропаднали! — възкликна Тара. — За какво говориш?

Кетрин я погледна учудено, тъй като напоследък не бе забелязала особени прояви на религиозен плам у приятелката си.

— Пропаднали не е достатъчно силна дума — най-после каза Тара. — Направо сме се продънили.

Лив постепенно се отърси от разочарованието и макар да прекарваше ужасно много време в разговори за прераждането с индийския продавач на вестници, в повечето отношения си беше съвсем нормална. Имаше гаджета, махмурлуци, известия за превишаване на кредита от банката и гардероб с дрехи, купени на разпродажби, които никога не обличаше. Живя при Тара и Кетрин три години и половина, а после реши да опита да премахне екзистенциалната болка, като си купи собствен апартамент. През първите шест месеца прекарваше всяка вечер в старото жилище, плачеше и твърдеше, че е ужасно самотна. Сигурно и досега щеше да продължава така, ако Кетрин и Тара не се бяха изнесли от апартамента и не бяха заживели отделно.

ГЛАВА 2

— Значи сме само четиримата? — изненада се Финтан.

Тара кимна.

— Прекалено тъжна съм за диво празненство. Имам нужда от няколко добри приятели, които да ме утешат в този ужасен ден.

— Имах предвид къде е Томас — ухили се Финтан.

— А, предпочете да прекара кратка вечер у дома — отвърна Тара леко засрамена.

Последва бурен протест.

— Но днес е рожденият ти ден! А той ти е гадже!

— Никога не излиза с нас — промърмори Финтан. — Проклетото копеле трябваше да си направи труда поне на рождения ти ден.

— Нямам нищо против да си седи у дома — настоя Тара. — Утре вечер ще ме води на кино. Остави го на мира. Признавам, че не е най-лесният човек на света, но не е гаден, а само емоционално наранен...

— Да, да, да — прекъсна я Финтан. — Знаем. Майка му го изоставила, когато бил на седем години, затова не е виновен, че е проклет и заядлив. Но би трябвало да се държи по-мило с теб. Заслужаваш най-доброто.

— Но аз съм щастлива — възкликна Тара. — Честна дума. Мнението ти за мен е прекалено... прекалено амбициозно. Приличаш на онези родители, които искат детето им да стане хирург, а него го бива само за чистач. Обичам Томас.

Финтан млъкна безпомощно. Вече изобщо не се съмняваше, че любовта е сляпа. В случая с Тара беше не само сляпа, но глуха, няма, куца, саката и в начален стадий на Алцхаймер.

— И Томас ме обича — твърдо каза Тара. — А преди да започнеш да ми обясняваш, че мога да си намеря по-добър, позволи ми да ти напомня, че вече съм в бар „Последен шанс“. На тридесет и една съм и вероятно никой друг мъж не би ме погледнал.

Лив подаде на Тара картичката и подаръка ѝ. Картичката беше покрита с ръчно рисувана коприна, а подаръкът представляваше изящна висока кобалтовосиня ваза.

— Прекрасна е. Невероятно стилна — възкликна Тара, като прикри разочарованието си, че не получи антицелулитния крем на „Кларънс“, за който неведнъж бе намеkwала. — Много ти благодаря!

— Готови ли сте да поръчате? — Дариъс изникна до масата с бележник в ръка.

— Да — отвърнаха всички едновременно.

— Е, някой да поръча.

— Добре — усмихна се Тара. — Искам пържено блокче „Марс“ с пшеничени зародиши и капучино с пащърнак.

Дариъс я изгледа мрачно. Шегата ѝ бе същата като миналия път.

— Съжалявам — засмя се Тара. — Просто тези комбинации са толкова смахнати.

— Моля те — промърмори Кетрин. — Поръчвай най-последно.

— Добре. Искам телешко брjоле със спагети с кориандър, цвекло с кърби и порция шоколадово пюре.

— Тара! — избухна Кетрин.

— Няма страшно — бързо се намеси Финтан. — Наистина го има.

Кетрин се вторачи в менюто.

— Да, прав си. Съжалявам. Добре, и аз ще поръчам същото.

След като храната беше сервирана — всяко блюдо по-завързано от предишното, — разговорът се насочи към проблемите на напредналата възраст. Все пак бяха на рожден ден.

— Не съм съгласна с всичко, което се говори — настоя Кетрин. — Тревожат ме не толкова бръчките, а фактът, че през последните десет години цялото ми лице...

— ... се отпусна — довършиха в един глас Тара и Лив, които добре познаваха играта.

— Знам точно какво имаш предвид — Тара ловко пое темата като участник в щафета. — Ако погледнеш паспортната ми снимка, правена преди девет години, устата ми е някъде около челото. Сега очите ми са стигнали до брадичката. Всъщност коя брадичка по-точно? А пък слепоочията ми са паднали чак до талията.

— Колко е хубаво, че съществува пластичната хирургия — обади се Лив.

— Не съм убеден — намеси се Финтан замислено. — Чудесно е да остарееш елегантно и да оставиш всичко на природата. Остарелите лица имат характер.

Трите жени го изгледаха мрачно. Явно Финтан не можеше да си представи как се чувства човек, когато хубостта го напусне. Но какво можеха да очакват от него? Макар и гей, все пак бе мъж. Благословен с толкова високо ниво колаген, че се мислеше за Дориан Грей. Е, след десетина години мнението му за естественото остаряване щеше да се промени и тогава той спешно щеше да моли за скалпел.

— Остарелите лица имат характер — раздражено повтори Тара. — И това са думи на човек, който се премести в по-голям апартамент, за да има място за цялата серия на „Клиник“. Банята ти се нуждае от разпоредител и можеш да откриеш изложба.

— Мяу! — засмя се Финтан. Някои възклицания бяха оцелели след повторното му преобразяване.

Разговорът премина към тиктакането на биологичните им часовници.

— Искам да имам бебе — каза Лив замечтано. — Утробата ми е празна.

— Не! — възкликна Кетрин ужасено. — Търсиш удовлетворение, а ще намериш само мъка.

— Не се тревожи. Няма да стане — тъжно отвърна Лив. — Не и докато гаджето ми е женено за друга жена. И живее в Швеция.

— Е, поне имаш гадже — весело се намеси Финтан. — Не си като Кетрин. Скъпа, откога не си се отдавала на бурни страсти?

Кетрин се усмихна загадъчно и Финтан въздъхна.

— Какво ще правим с теб? А на всичкото отгоре получаваш предложения от секси мъже.

Нова усмивка, но този път по-насилена.

— Знаете ли, и аз бих искал бебе — призна Финтан. — Това е единственото нещо, заради което съжалявам, че съм гей.

— Можеш да имаш бебе — утеши го Тара. — Намираш си готова на всичко жена, сключваш договор за наем на утробата ѝ и готово.

— Вярно. Какво ще кажете за някоя от вас? Кетрин?

— Не — решително отвърна тя. — Никога няма да имам деца.

Финтан се засмя на отвратеното ѝ изражение.

— Любовта на добър мъж ще те накара да размислиш. Ами ти, Тара? На теб нещо отвътре не ти ли трепва при мисълта за деца?

— Да, не... не знам, може би — заекна Тара. — Но да погледнем истината в очите — едва успявам да се грижа за себе си. Ако се наложи да пера, обличам и храня някого, не знам как ще се справя. Прекалено незряла съм.

— Вижте какво стана с горката Ема — съгласи се Кетрин. Ема, тяхна стара приятелка, навремето беше от най-готините момичета, но после роди две бебета едно след друго.

— Преди години беше страхотна, а сега е заприличала на природозащитничка.

— Загубихме една чудесна жена — добави Тара. — От бърсане на дупета няма време да си измие косата. Но пък е щастлива.

— Спомнете си и Гери — продължи Кетрин.

Гери беше дива купонджийка, но след като роди, се вдетини.

— Напълно е загубила способността си да говори като възрастна.

— Но пък използва гърне и може да брои до десет — напомни ѝ Лив. — И е щастлива.

— Ами Мелани? — мрачно попита Кетрин. — Имаше толкова либерални разбирания, а сега се е превърнала във фашистка, готова да унищожи всички с леви убеждения. Ето до какво те докарват бебетата. Толкова е заета да подписва петиции срещу заподозрени педофили, че е забравила коя е.

— Какво ли е да държиш в ръцете си собствено пухкаво бебе? — тихо каза Лив. — Такава радост и щастие!

— Тревога! — изкикоти се Тара. — Лив се разлигави. Спрете я!

— Какво ти подари Томас за рождения ден? — попита Кетрин само за да попречи на Лив да избухне в сълзи.

— Десет шилинга? — предположи Финтан.

— Десет шилинга ли? — презрително повтори Тара. — Осъзнай се. Томас никога не би се разпуснал толкова. По-скоро една пръдня. — Тя удари с юмрук по масата и заяви със силен йоркширски акцент: — Не съм стиснат, просто съм разумен.

Приликата с Томас беше невероятна.

— Саксия, върху която собственоръчно е налепил мидички? Стара химикалка? — настоя Финтан.

— Бурканче крем за ръце и обещание за липосукция, когато спечели от лотарията — отговори Тара с нормален глас.

— Страхотен е! — възкликна Финтан саркастично.

— Кремът нов ли беше? — попита Кетрин с равен глас. — Или го е откраднал от дамската тоалетна в службата си?

— О, моля те! — отвратено отвърна Тара. — Разбира се, че не беше нов. Същият, който ми подари миналата Коледа. Бях го метнала в дъното на гардероба и той очевидно го е намерил и прибрал.

— Каква пинтия! — не може да се сдържи Лив.

— Не е пинтия — възрази Тара.

Лив я погледна изненадано. Обикновено Тара първа заявяваше колко е стиснат Томас, за да покаже на приятелите си, че няма нищо против хулите им.

— Той е гадняр — довърши Тара. — Хайде, Лив, кажи го!

— Томас е гадняр — повтори Лив. — Благодаря ти, Тара.

— Е, все пак човек може да го разбере — оправда го Тара. — Празниците — Коледа, Свети Валентин, рождените дни — са си чист рекет. Възхищавам му се, че отказва да бъде манипулиран. А и няма значение, че не ми купува подаръци. Преди няколко седмици просто ей така ми взе плюшен термофор, за да облекчи менструалните ми болки.

— По-скоро не са му се давали пари за лекарства всеки месец — отбеляза презрително Финтан.

— Недей така — усмихна се Тара насила. — Не виждаш онова, което виждам аз.

— И какво е то?

— Знам, че изглежда голям тъпанар, но може да е много сладък. Понякога ми разказва приказки за едно мече на име Ърнест.

— Това да не е евфемизъм за пишката му? — подозрително попита Финтан. — Ърнест крие ли се из разни тъмни и дълбоки пещери?

— Само си губя времето с вас — разсмя се Тара. — Кажи някоя нова клюка. Хайде да чуем нещо пикантно за известните личности.

Благодарение на работата си като дясна ръка на Кармела Гарсия, испанска дизайнерка, считана едновременно за гений и смахната кучка, Финтан чуваше какви ли не интересни клюки за богатите и прочутите.

— Добре — кимна той. — Но няма ли първо да си поръчаме по още едно?

— Разбира се.

След още няколко кафета с коняк Кетрин с неудобство осъзна, че Лилавия маникюр искаше да си прибере парите и да си върви у дома. Или поне да си прибере парите и да иде да се надрусва някъде.

— Трябва да плащаме — прекъсна веселбата тя.

— Аз черпя — предложи Финтан с пиянска щедрост. — Абсолютно насъстоявам.

— В никакъв случай — възрази Кетрин.

— Обиждаш ме — възмути се Финтан и шляпна кредитната си карта на масата. — Обиждаш ме.

— Как ще си върнеш дълговете, като вечно плащаш сметките на хората? — скара му се Кетрин.

— Права е — присъедини се Тара. — Ти самият ми спомена, че ще те арестуват, ако отново си надхвърлиш лимита. Мъжете в униформи ще почукат на вратата ти с белезници в ръце.

— Жестоко! — изкрещяха Лив и Финтан и се разкикотиха.

— Да, но ще те отведат и никога вече няма да те видим. Нали ни помоли да те спираме, щом решиш да харчиш неразумно? — Тара плъзна картата обратно към него.

— Намерил кой да ми го каже — изсумтя Финтан.

— Е, кой не е свършен.

— Защо вечно закъсвам за пари? — учуди се Финтан. — Получавам прилична заплата.

— Точно затова — утеши го Тара с пиянска логика. — Колкото повече печеля, толкова повече обяднавам. Колкото повече получавам, толкова повече харча. Диетите те правели дебел? Забрави за това. Увеличението на заплата те прави беден.

— Защо не можем да приличаме на Кетрин? — запита Финтан.

Веднъж Кетрин им призна, че когато получи увеличение, допълнителните пари отиват направо в банковата ѝ сметка според принципа, че щом досега не ги е получавала, значи няма да ѝ трябват.

— Аз пък имам нужда от хора като вас, за да се чувствам разумна — отвърна Кетрин.

Най-после си тръгнаха.

Дариъс, сервитьорът, се загледа в Кетрин, която се носеше плавно по пода. Не беше негов тип, но у нея имаше нещо, което го заинтригува. Пи страшно много, но не залиташе и не се държеше за приятелите си, както правеха останалите. А и се впечатли от поведението ѝ, когато влезе в ресторанта. Беше експерт по жени, които нервно се преструват на спокойни, докато чакат, и бе напълно убеден, че безразличието на Кетрин е истинско. Упорито ровеше из мозъка си за подходящ етикет. (Дариъс искаше да стане диджей и думите не бяха неговата стихия.) Търсеше прилагателното „загадъчна“, но просто не го знаеше.

— А сега? — нетърпеливо попита Тара, докато треперева навън. Макар че беше началото на октомври, вече захладняваше. — Знаете ли къде има купон?

— Не и тази вечер.

— Нищичко? Обикновено някой се сеца за нещо.

— Можем да отидем в бар „Мундо“ — предложи Кетрин.

Тара поклати глава.

— Ходим там в сряда и вечно го свързвам с работа.

— „Гъжната нота“?

— Сигурно е ужасно претъпкано. Няма да си намерим маса.

— „Щастие“?

— Музиката беше отвратителна последния път.

— „Подземието“?

— Престани!

— Приемам това за „не“ — въздъхна Кетрин, изчерпила идеите си.

— Какво ще кажете за „Килията на мъченията“? — весело предложи Финтан, — Пълно е с прекрасни момчета и ги разхождат на каишки.

— Не става. Последния път не ни пуснаха да влезем, защото сме момичета — напомни му Кетрин.

— Така ли? — възкликна Лив. — Аз пък си мислех, че ни изритаха, защото главите ни не бяха обръснати.

— Знаете ли, май не ми се ходи на клуб — призна Тара. — Не съм в настроение за идиотщини. Искам да се отпусна, да седна удобно, да не ми се налага да се бия, за да си купя пиене, и да мога да чувам

какво си говорим. Господи! — потръпна тя потресена. — Вижте какво става! Едва навърших тридесет и една и вече се държа като бабичка. Сега ще трябва да отида в някой клуб само за да докажа, че все още ме бива.

— И на мен не ми се ходи по клубове тази вечер — утеши я Лив. — Но аз съм на тридесет и една и половина и започнах да се примирявам.

— Не! — ужаси се Тара. — Достатъчно лошо е да не ти се ходи, но чак пък да се примириш с това! В никакъв случай! Мразя остаряването!

— Скоро ще предпочиташ да си легнеш и да гледаш телевизия — уплаши я Кетрин. — Ще откриеш, че си търсиш извинения да не излизаш. Този синдром има дори официално име — пашкулиране. И тогава ще се влюбиш в дистанционното си. Аз например много обичам моето — призна тя. — И вместо „Вог“ ще започнеш да си купуваш „Декорасион“.

— Това списание за обзавеждане ли е?

Кетрин кимна дяволито и Тара изохка.

— Хайде да отидем в нечий апартамент — предложи Финтан, който искаше да върне доброто настроение. — Ще се престорим, че сме в клуб.

— Какво ще кажете за моя? — попита Тара, като в същия момент се сети за Томас и започна да се моли наум дай откажат.

— По-добре в моя — каза Кетрин, която също си спомни за Томас.

— Отиваме у Кетрин! — бързо извикаха Лив и Финтан, понеже и те си мислеха за Томас.

— Имаш ли пиене? — попита Тара.

— Разбира се.

— Май наистина сме остарели — мрачно промърмори Тара.

Кетрин махна на приближаващото такси и вбеси двамата мъже, които от доста време чакаха по-надолу по улицата.

— Госпел Оук — каза тя на шофьора.

— Дотам можете и пеша — измърмори той.

— Не мога — възрази весело Тара. — Пияна съм.

— Помните ли — започна тя, когато и четиримата се настаниха — как, докато живеехме заедно, алкохолът никога не ни стигаше?

Когато ние ходехме в Ирландия, а Лив — в Швеция, купувахме пиене от безмитните магазини и поглъщахме всичко за една вечер.

— Бяхме бледни — каза Лив.

— Бедни — разсеяно я поправи Тара. — И не само това. Бяхме млади!

— А сега сме стари — тъжно промълви Лив.

— Престанете! — скара им се Кетрин. — Прекалено рано е да се отпускате. Чака ни още пиене.

ГЛАВА 3

Докато Финтан и момичетата се забавляваха в ресторанта, на две минути път от тях течеше купон. Всъщност купоните бяха няколко, тъй като беше петък вечер в Лондон, а това бе квартал Камдън, но на този купон присъстваше Лоркан Ларкин.

Лоркан Ларкин беше човек с късмет във всяко отношение. Е, като изключим името, което звучеше смешно. Метър и осемдесет и пет, с широки рамене, плосък корем, тесен задник и дълги крака. Поддържаше тялото си с ядене, пиене и пушене на корем. Имаше гъста грива от дълга до раменете червена коса, тъмнолилави очи и една от най-красивите чувствени усти в Камдън в края на двайсети век.

Хиляди жени се шашваха, когато се запознаеха с Лоркан, и незабавно полудяваха по него.

— Но аз не си падам по червенокоси мъже — беше всеобщият рефрен. — Толкова се срамувам!

Лоркан беше специален. По улицата никога не му подвикваха: „Виж тоя рижав грозник!“ Следваха го само влюбени погледи.

А в редките случаи, когато някоя красавица се колебаеше дали да се гмурне решително в дълбокото, той разкриваше тайното си оръжие. Ирландския си акцент. Но не онзи груб и твърд селски говор, който хората имитираха презрително, когато искаха да се подиграят на ирландците. Мекият глас на Лоркан беше мелодичен и нежен. Не го беше страх да вмъкне и по някой стих в разговора, ако сметнеше, че си заслужава. Жените оставаха като хипнотизирани от тембъра му. Разбира се, той правеше всичко възможно да ги впечатли.

Точно когато Тара си поръча два десерта с оправданието, че днес е рожденият ѝ ден, Лоркан реши да изчука Кели, шестнадесетгодишната дъщеря на домакинята. Очевидно момичето си падаше страхотно по него. Сваляше го цяла вечер, гледаше го многозначително с големите си влажни очи и отъркваше твърдите си гърди в рамото му, когато минеше покрай него. Е, Анджелин, майката, можеше и да се ядоса, но не за пръв път майка и дъщеря щяха да се

скарат заради него. Нито за последен. Той се вторачи в Кели, развеселен от пубертетските ѝ закачки. Краката ѝ бяха дълги и слаби, дупето — стегнато и закръглено. Личеше си, че е от типа жени, които надебеляват и се отпускат рано. След няколко години щеше да загуби привлекателността си и да отиде по дяволите — шкембе, паласки и увиснали тлъстини. Но в момента изглеждаше чудесно.

— Време е да тръгваме, приятел — напомни му Бенджи, като се опитваше да прикрие тревогата си.

Лоркан трябваше да се появи на рождения ден на гаджето си Ейми преди няколко часа.

— Не още — небрежно отвърна той.

— Но... — запротестира Бенджи.

— Махни ми се от главата! — грубо го прекъсна Лоркан. Бенджи беше бивш съквартирант и неофициален светски секретар на Лоркан. Мотаеше се с него с надеждата, че невероятният успех на Лоркан с жените щеше да се прехвърли и върху него. В случай че този план се провалеше, оставаха отрицателите от красавеца — цял легион, — които Бенджи можеше да утеша в леглото.

Лоркан се надигна грациозно от канапето и тръгна с влюбено изражение към Кели, която не успя да прикрие триумфа в очите си. Бенджи не чу разговора им, но се досети за какво става дума. Веднъж Лоркан, ей така от добро сърце, бе споделил с него някои от сваляческите си тактики.

— Опитай да прошепнеш нежно в ухото ѝ: „Ужасна си! Направо ме съсипваш с прекрасните си очи“ — беше го посъветвал той. — Или пък се правиш на притеснен и нервен и промърморваш: „Извинете ме за нахалството, но просто трябваше да ви кажа, че никога не съм виждал толкова красива уста като вашата. Съжалявам, че ви обезпокоих. Няма да ви досаждам повече.“ Това ще увеличи шансовете ти за успех на сто процента — беше обещал той.

Но сто процента от нищо си бяха нищо. А успешната тактика на Лоркан спечелваше на Бенджи само презрителен смях, а веднъж дори и шамар, от който ушите му звънтяха няколко дни.

— Къде греша? — отчаяно попита Бенджи, когато слухът му се възвърна.

Е, вероятно нямаше да има проблеми, ако не беше метър и седемдесет, дебеличък, с пясъчноруса оредяваща коса, но Лоркан не

му го каза. Беше му приятно да играе ролята на добър и отзивчив приятел.

— Добре — ухили се той. — Слушай майстора. Намираш две момичета. Едното не трябва да е много хубаво. Започваш да сваляш грозната и пренебрегваш красивата. Плашилото умира от кеф, че са го предпочели пред сексапилната му приятелка. А готиното парче побеснява и се опитва да те накара да му обърнеш внимание. И тогава си избираш едната.

Бенджи се изпълни с надежда. Думите на Лоркан звучаха логично.

— Имаш ли и други съвети?

Лоркан се замисли за момент.

— Всяка жена харесва нещо у себе си. Нарича го „най-хубавата ми черта“. Трябва да разбереш какво е то. А повярвай ми, човече, винаги е очевидно. И тогава правиш комплимент за него.

Бенджи кимна доволно.

— Трябва ли да знам още нещо?

— Дебелите момичета се стараят повече.

Секунди след като Лоркан и Кели изчезнаха, Анджелин, привлекателна жена, която се тревожеше за размера на корема си, се втурна към Бенджи.

— Къде отиде Лоркан? — разтревожено попита тя. — И къде е Кели?

— Ами... не знам — заекна Бенджи. — Но не се тревожи. Сигурен съм, че не са отишли далече — добави той глупаво.

Наистина не бяха далече — намираха се в розовата спалня на Кели, където кувертюрата на леглото едва се виждаше от натрупаните върху него плюшени играчки. Кели изглеждаше като жена, но иначе си беше още дете.

Нещата с Лоркан се развиваха прекалено бързо. Беше искала да я целуне, за да може после триумфално да каже на майка си: „Виждаш ли, дърта дебелано, аз съм много по-хубава от теб!“ Още не беше решила дали да му позволи да я погали по гърдите — през дрехите, разбира се. Но когато Лоркан започна да разкопчава джинсите си, действията му я шокираха. Шокът се усили, щом панталонът му се свлече и той размаха огромния си пенис пред лицето ѝ.

— Хайде да се върнем на купона! — предложи тя ужасено.

— Не още — усмихна се Лоркан и решително сложи ръка върху копринената ѝ коса.

Когато се върна в стаята, Бенджи го погледна с възхищение и завист.

— Развратно копеле! — промърмори той.

— Не я изчуках — очите на Лоркан се бяха навлажнили от собствената му доброта. — Честта ѝ е непокътната.

— Да бе! Сигурно не си я пипнал — презрително отвърна Бенджи. — Ами Ейми? Днес е рожденият ѝ ден.

— Какво да направя? — ухили се Лоркан и безпомощно сви рамене. — Обичам жените.

— Не е вярно — възрази Бенджи. — По-скоро ги мразиш.

— Хайде, време е да вървим. Размърдай се, човече, закъсняваме — нареди Лоркан и се понесе напред, без да обръща внимание на унизената и разплакана Кели, която седеше на стълбите.

— Защо винаги се отнасяш толкова гадно с жените? — попита Бенджи, щом излязоха навън в хладната октомврийска нощ и застанаха да чакат такси. — Какво ти е причинила майка ти? Кърмила те е прекалено дълго? Или въобще не те е кърмила?

— Майка ми беше велика — спокойно отговори Лоркан.

Защо хората вечно търсеха тъпи фройдистки причини за пренебрежителното му отношение към жените? Всъщност всичко бе съвсем просто.

— Бенджи, нали знаеш стария виц?

— Кой стар виц? — извика Бенджи, а когато Лоркан не му отговори, проследи погледа му, вперен в трите жени и мъжа пред близкия ресторант. — Кой стар виц? — настоя Бенджи, вбесен от четиримата нахалници, които им измъкнаха таксито под носа.

— Защо кучетата си лижат топките?

Бенджи зачака мрачно.

— Защото могат — обясни Лоркан с досада. — Защото могат.

ГЛАВА 4

Лив, Тара, Финтан и Кетрин пиха джин с тоник, танцуваха и вбесиха Роджър — съседа на Кетрин от долния етаж.

— Не е ли страхотно? — извика Тара с грейнало лице. — Помните ли как танцувахме онова лято, когато бяхме на петнадесет? Помниш ли, Финтан? Помниш ли, Кетрин?

— Да — кимна Финтан с неудобство. — Но не продължавай с тази история. Лив ще се почувства излишна.

— Няма проблеми — любезно каза Лив. — Аз винаги се чувствам излишна.

— Но не и с хора, които добре познаваш — нежно ѝ напомни Финтан.

— Особено с тях.

В късните часове на нощта Лив я обзе меланхолия и реши да се прибере у дома.

— Ще се оправиш ли? — попита Кетрин, докато я изпращаше до вратата.

Лив тъжно кимна.

— Ще изям десетина плика с чипс, ще спя осемнадесет часа и ще се почувствам по-добре.

— Бог да я поживи! — съчувствено каза Тара, когато Лив изчезна. — Знам, че и аз изпадам в депресия от време на време, но човек направо може да си свери часовника по Лив.

— И аз мисля да се прибирам — заяви Финтан.

— Какво? Ще те лишат от титлата „Най-старият купонджия в града“ — предупреди го Тара.

— Изморен съм — оправда се Финтан. — А и имам ужасни болки във врата и там, където беше черният ми дроб.

За радост на съседа Роджър купонът приключи.

— Изтрезнях от танците — оплака се Тара.

Спряха музиката, викнаха такси за Тара, а Кетрин започна да се приготвя за лягане.

— Страхотна си — отбеляза Тара с възхищение и лека завист, докато оглеждаше спретнатата, ухаеща на парфюм спалня на приятелката си.

Кувертюрата на леглото ѝ беше безукорно чиста, растенията — изумруденозелени и свежи, никъде не се виждаше и прашилка. Многобройните кутийки с крем и туби с лосион бяха нови и пълни. Нямаше стари, с по един милиметър на дъното, които да стоят на тоалетката ѝ от години. А ако човек надникнеше в блестящата ѝ баня, щеше да открие, че на всеки лосион в спалнята ѝ отговаря сапун или душ-гел със същия аромат.

Кетрин умираше за комплекти. Не можеше да се зарадва на нещо, ако беше самичко. Шаловете ѝ вървяха в комплект с ръкавиците, ароматните соли — със сапуните. Малката гравирана купичка не я въодушевяваше, ако нямаше още по-малка гравирана купичка за другарче. Тара често се шегуваше, че идеалният мъж на Кетрин трябва да изглежда добре, да има великолепна фигура и едноличен близък.

Продължи да оглежда спалнята.

— Караш ме да се чувствам ужасно смотана — изхленчи тя. — Леглото ти е оправено, нищо че въобще не очакваше гости.

Почти беше забравила каква домакиня е Кетрин, тъй като мина цяла година, откакто не бяха съквартирантки. Кетрин си купи собствен апартамент, а Томас покани Тара да се премести при него. И да изплаща половината от ипотеката му, разбира се.

Тара не можа да се удържи и надникна в чекмеджетата на приятелката си. Всичко беше идеално подредено, изгладено, парфюмирано. Кетрин бе от рядко срещаните същества, които изхвърляха бельото си, когато овехтееше.

— Да не би да виждам двойно от пиенето? — попита Тара. — Наистина ли имаш по два чифта от всеки вид бикини?

— Точно така — потвърди Кетрин. — По два чифта за всеки сутиен.

Тара се изуми. Въобще не ѝ пукаше за бельото ѝ. Интересуваше се само от онова, което виждаха хората. Разбира се, Томас виждаше допотопните ѝ бикини и сутиени, но ходеха вече от две години. Да се правиш на загадъчна повече от три месеца бе адски изтощително. А и самият Томас не можеше да се похвали с красиво бельо.

Отвори друго чекмежде и видя нощници и пижами. Бяха сладки, но не и секси. Кетрин не си падаше по прозрачни черни дантелки.

— Невероятни си — каза Тара. — Пилееш толкова много пари и време за магазините за бельо.

— Всеки го прави.

— Може и така да е. Но никой друг не купува бельо, за да си го гледа сам.

Тара се просни на леглото и завистливо загледа как Кетрин нахлузва върху краката си, стегнати и мускулести от уроците по степ, сладки сини шортички на бели точки. После сложи и потниче в същия десен. Е, облече го наопаки и етикетът се мотаеше под брадичката ѝ, но по нищо друго не личеше, че е пияна.

— Крайно време е да намериш някого, който да оцени прекрасното ти бельо — посъветва я Тара.

— Добре съм си сама.

— Имаш безброй красиви бикини, а няма кой да ги види. Тъжно е.

— Не мисля така — възрази Кетрин. — А и това са си моите бикини.

— За мен пък е тъжно.

— Значи имаш нужда от помощ.

— Нямам нужда. Имам си гадже — отвърна Тара, замаяна от признателност.

— Ами ако всичко свърши? — подразни я Кетрин.

— Престани! — извика ужасено Тара. — В какво ще се превърна тогава? Сигурно ще откача.

— Хайде, пак се почна — въздъхна Кетрин.

Тара се страхуваше, че тридесетгодишните жени без гаджета се превръщат в ексцентрички, особено ако дълго време останат сами. Придобиват странни навици и още повече се затварят. И ако се появеше идеалният мъж, щяха да са прекалено погълнати от себе си, за да уловят протегнатата му ръка.

— Вероятно ще стана една от онези откачалки, които събират боклуци — реши Тара. — Не изхвърлят нищичко, дори обелките от картофи и старите вестници.

— Ти бездруго си такава.

— Няма да отварям вратата на тези от чистотата — продължи Тара, завладяна от апокалиптичната картина. — А апартаментът ми ще вонява от километри. Ето в какво ще се превърна, ако нямам мъж.

— Е, добре че имаш — отвърна Кетрин.

Таксито на Тара най-после пристигна.

— Скъпа, съжалявам, ако съм те обидила — стресна се внезапно Тара. — Ти си най-добрата ми приятелка и безкрайно те обичам. Не исках да кажа, че ще изперкаш и...

— Не съм обидена. Тръгвай. Имам среща с дистанционното си. Но преди това трябва да си измия ръцете петдесет пъти и да изгладя всичките си чорапогащници. Нали знаеш какви сме ние, самотните жени?

ГЛАВА 5

Тара седна в таксито, запали цигара и виновно се вторачи в далечината. Не стига че беше жалка ревла, която не може без мъж, но имаше вероятност — не голяма — да е обидила приятелката си. Понеже Кетрин беше толкова уравновесена и независима, Тара понякога забравяше, че изобщо има чувства.

Но когато таксито зави по улицата на Аласдър, забрави за Кетрин, изправи се и се заоглежда. Не може да се въздържа. Вторачи се в прозорците му с надеждата да го зърне. Бяха тъмни, а таксито профуча прекалено бързо и не й даде шанс да установи дали Аласдър и жена му си бяха легнали, или просто не бяха у дома.

Не съм с всичкия си, осъзна Тара. Та той можеше дори и да не живее вече тук. След като се оженят, хората обикновено напускат стилните си апартаменти в центъра на Лондон и бягат от хубавите барове и ресторанти към някоя къща близнак с три спални и миниатюрна градинка от другата страна на летище „Хийтроу“.

Стомахът ѝ се сви нервно. Обичаше Томас, но все още изпитваше странно собственическо чувство към Аласдър. Болеше я, когато си помислеше, че в живота му настъпват промени, за които тя не знаеше нищо. Аласдър ѝ бе гадже преди Томас. Абсолютно различен от него. Щедър, спонтанен, любвеобилен, весел. Падаше си по хубави ресторанти и за разлика от Томас никога не казваше: „Десет кинта! Десет проклети лири за парче пиле! В супермаркета мога да купя безброй пилета с тези пари.“

Запозна се с Аласдър след серия несериозни гаджета, покрай които неусетно навърши двадесет и шест. Бе очарована от шотландския акцент, късо подстриганата черна коса и леко налудничавия поглед, който проблясваше иззад очилата с метални рамки. Дори името му ѝ се струваше съблазнително. И не след дълго реши, че това е човекът, за когото ще се омъжи. Имаше безброй знаци.

Беше на подходяща възраст за женитба. Аласдър — две години по-голям от нея — също. И двамата имаха хубава работа и бяха дошли

от провинцията. Но най-важното — и двамата искаха едно и също от живота — забавления и вечери навън. Въпреки вечното ходене по ресторанти Тара бе много по-слаба, отколкото можеше да се очаква.

Бяха от поколението, което обича да си угажда. Чудесна двойка. Канеха гости за вечеря и се радваха на кафе-машината на Аласдър, мотаеха се из Лондон с червената му спортна кола, пиеха шампанско поне веднъж седмично, а в събота се разхождаха из „Пол Смит“ или „Джоузеф“. Понякога дори си купуваха по нещо. Например чифт чорапи или игла за вратовръзка.

През лятото Тара се прибра в Ирландия за една седмица и Аласдър дойде с нея. Внезапно видя Нокавой през неговите очи. Величието на бурния Атлантически океан, безкрайните плажове със златен пясък, мекия и чист въздух. Дотогава бе мразила родния си град. Малка смотана дупка, където никога нищо не се случва, с изключение на летните месеци, когато идваха туристите.

Майката на Тара се влюби в Аласдър. Баща ѝ не го хареса, разбира се, но той не харесваше нищо, свързано с Тара. По-късно Аласдър я заведе да се запознае с неговото семейство в Скай и това ѝ подежда окуражаващо. Страхуваше се, че хората, с които се запознава в Лондон, често не казват цялата истина. Повечето от тях си бяха изградили напълно нова самоличност. Можеха да го направят. Почти никой не бе роден в Лондон и нямаше досадно семейство, което да разобличи лъжите, с които залъгва хората. И макар да ѝ бе нужна цяла седмица да се съвземе от бурните купони в семейството на Аласдър, поне вече бе сигурна какъв е и откъде е.

Скоро след завръщането им от Скай празнуваха втората си годишнина и Тара реши, че вече е време да помислят за сватба. Или поне да заживеят заедно. Тя бездруго живееше в апартамента на Аласдър, така че сключването на официален брак бе просто формалност.

Но когато му постави въпроса, той я изгледа ужасено.

— Ама... — заекна, без да смее да я погледне в очите. — Ама... така ни е добре. Няма защо да насилваме нещата...

Разстроена и шокирана, Тара се опита да прикрие мъката си и отстъпи.

— Прав си — увери го топло тя. — Нещата са си чудесни и няма смисъл да бързаме.

После зачака търпеливо. Нещата винаги идваха при хората, които чакат. Проблемът бе, че на двадесет и осем години нямаше толкова много време за чакане.

Тара овладя истерията си, като си каза, че Аласдър я обича. Беше убедена. И си го повтаряше непрестанно, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Връзката им продължи още около шест месеца. Но нещата вече не бяха същите. Аласдър доби вид на преследван и дори забавленията спряха да им доставят удоволствие. А Тара стана неспокойна и нервна. Мисълта, че е минала двадесет и пет години, ѝ се струваше все по-тежка. Всичките ѝ съученички, с изключение на Кетрин, бяха омъжени и имаха деца. Свободните мъже намаляваха, а тридесетте години приближаваха. Беше инвестирала много време и надежди в Аласдър и мисълта, че е заложила на губещ кон, бе непоносима.

Прекалено стара съм, за да започна отначало, казваше си често тя, когато се събудеше посред нощ, обзета от дива паника. Нямам време. Трябва да успея.

Търпението не беше най-силната ѝ черта и накрая не можа да се съдържи и отново го попита какви са намеренията му. Знаеше, че не бива да го прави. Ако новините бяха добри, веднага щеше да ги узнае. А принудата щеше да доведе само до нежелания край.

Оказа се права. Силно раздразнен, че Тара разрушава нещо хубаво с безсмисленото си упорство, Аласдър ѝ каза рязко, че не желае да се жени за нея. Обичал я, но искал само да се забавлява и скучният семеен живот не го привличал.

Тара направо се поболя от шока и си взе една седмица отпуск.

— Забрави за него — съветваха я всички. — Напусни го. Не се съсипвай заради отминалите добри времена.

Но тя не го направи. Не можеше да се сбогува с две години и половина. Не искаше дори да помисли, че ще трябва да живее без него.

Упорито се опитваше да спаси връзката им. Отначало се преструваше, че изобщо не е повдигала въпрос за брак и всичко си е по старому. После, когато се умори да живее в преструвки, отново опита да промени решението на Аласдър, като блъфира и го заплаши, че ще сложи край на връзката им. Беше чувала за подобни случаи: щом мъжът осъзнаеше, че може да остане без любимата жена, внезапно

решаваше, чо бракът е прекрасна идея. Но нищо не се получи. Аласдър и погледна тъжно и каза:

— Напусни ме, щом трябва. Не те виня.

— Не ме ли обичаш? — извика Тара, ужасена от тъпата си постъпка. — Няма ли да ти липсвам?

— Обичам те — отговори нежно той. — Разбира се, че ще ми липсваш. Но нямам право да те задържам, щом искаш да си отидеш.

Обезумяла от страх, Тара веднага се отказа от драматичните заплахи. Планът ѝ се провали. Реши да приеме съществуващото положение с надеждата, че никой нищо не е забелязал. Но отношенията им, толкова прекрасни само преди година, вече не бяха същите. Връзката им сякаш продължаваше насила. Все пак бе по-добре от нищо.

Но не беше така. Или поне не за Аласдър.

— Вече не се получава — заяви той след около месец.

Тара се втренчи в него ужасена.

— Нищо не се е променило — заекна объркано тя.

Какво ставаше, по дяволите? Та нали тя трябваше да има морално превъзходство? Нейно беше правото да го заплашва, че ще скъсат, тъй като я бе наранил. А не обратното.

— Съжалявам, че ти досаждах с онези приказки за женитба, да забравим за тях. Нека продължим по старому.

Но Аласдър поклати глава.

— Не можем да се върнем назад.

— Можем — настоя Тара с истеричен глас, като се чудеше защо вечно ѝ се случват лоши неща.

— Не можем.

— Какво имаш предвид? — попита тя. Знаеше, но упорито отказваше да го приеме.

— Време е да се разделим — тихо отвърна той.

За секунда Тара се престори, че не е чула нищо. Не искаше да се откаже от миналото и да прекрачи в настоящето.

— Не — нервно възрази тя. — Няма нужда. Нещата са чудесни.

— Не са. Заслужаваш някого, който ще ти даде каквото искаш. Няма смисъл да оставаш с мен. Само си губиш времето.

— Не искам. Предпочитам нашите отношения. Не желая да съм омъжена за друг.

Но колкото и разпалено да му обясняваше, че положението е чудесно, а тя — щастлива, Аласдър се държеше все по-студено. Накрая осъзна, че няма никаква надежда. Той бе взел решение още преди тя да промълви и дума.

Тара едва не полудя. В продължение на седмици се държеше истерично. Мъката ѝ бе толкова силна, че лежеше в леглото си и виеше като животно. Накрая съседите от горния етаж не издържаха и повикаха полиция.

Тя премести уредбата в стаята си и потънала в сълзи, с часове слушаше „Свършено е“ на Рой Орбисън. Всеки път, когато песента свършваше, тя изхлипваше горчиво и я пускаше отначало. Лив и Кетрин преброиха двадесет и девет пъти само за една вечер. Понякога Тара виеше заедно с уредбата, като особено ѝ харесваше онази част, където мелодията се качваше с една октава. „Свъъъъъъъършеееееееенооо-ооооо ееееее.“ Една октава нагоре. „Свъъъъъъъършеее-еееееееенооооооооооо ееееее.“ Съседите заплашиха, че отново ще повикат полицията.

Наложи ѝ се да вземе една седмица отпуск, а когато се върна на работа, колегите ѝ се молеха да си бе останала у дома. Във всичките ѝ програми имаше грешки, които съсипваха системите из цял Лондон. Работата в отдела ѝ се удвои, тъй като хората упорито се мъчеха да оправят кашите ѝ. Тара успяваше да поспи не повече от три часа на нощ, а през останалото време се разхождаше нервно и пушеше цигара след цигара. Нищо не правеше както трябва. Забравяше да си измие балсама от косата. Отиваше на работа в събота и се чудеше защо сградата е заключена. Шофираше до офиса, а после се прибираще с метрото. На другата сутрин, когато не намираще колата си пред къщи, решаваше, че са ѝ я откраднали. Сваляше капачето на киселото мляко, хвърляше кофичката в боклука и гледаше тъпо капачето, като се мъчеше да разбере какво е объркала. Когато се поуспокоеше, кършеше ръце и говореше за вечерни курсове. Грънчарство, руски, глазура на торти.

Всяка седмица, когато мъката я изтормозеше до безумие, звънеше на Аласдър и го молеше за среща. Той винаги се съгласяваше и се озоваваха в леглото. Правеха див, необуздан секс, разкъсваха дрехите си, нараняваха се, изпитвайки облекчение от близостта си.

Това се случваше доста често и накрая Тара реши, че може би ще се съберат. Очевидно и Аласдър бе наранен от раздялата и още я обичаше.

Но една вечер той ѝ отказа да се видят.

— Защо? — учуди се тя. Преди нямаше търпение.

Чу как Аласдър си поема дъх и я обзеха лоши предчувствия. Още преди да го е казал, тя разбра!

— Срегнах друга жена.

Тара спокойно затвори телефона, качи се в колата, отиде до апартамента на Аласдър и отключи с ключа, който още не му бе върнала. Завари го в кухнята да прави чай и му удари силно кроше, от което му паднаха очилата.

Продължи да го налага, без да му даде възможност да се съвземе.

— Копеле мръсно! — изкрещя тя. — Гадно проклето копеле!

Но шамарите не заличиха болката ѝ, затова тя го удари с всичка сила в корема. Е, това вече свърши работа, помисли си тя безстрастно, докато гледеше как Аласдър се гърчи и дави.

— Али? — чу се непознат глас.

Тара се завъртя и видя до вратата закръглена блондинка.

— Какво става? — ужасено попита момичето.

Тара излезе от трансa си. Блъсна злобно Аласдър в обятията на узурпаторката и си тръгна.

Кетрин и Лив не можаха да прикрият шокираните си изражения, когато им разказа какво е направила, после се опитаха да я успокоят.

— Проклетото копеле! — извикаха те в един глас. — Браво на теб! Дано да си му счупила няколко ребра.

— Престанете! — помоли ги Тара. Червената мъгла се беше разсеяла и сега направо ѝ се гадеше от унижение. — Набих го! — изхлипа тя, като отчаяно се клатеше напред-назад. — Никога вече няма да си го върна. Смятах, че е невъзможно да се чувствам по-зле, отколкото през последните седем седмици, четири дни и шестнадесет часа, но грешах. Трябва да си легна и да вия като вълк — изплака тя и се отправи към стаята си.

Кетрин и Лив се подготвиха за Рой Орбисън, но за тяхна изненада и облекчение чуха „Чужд мъж“. После го чуха отново. И отново. И отново.

Тара се появи в хола късно вечерта.

— Ще му се обадя — заяви решително тя.

— Недей! — възпря я Кетрин, като се хвърли към телефона и го конфискува. — Ще влошиш нещата.

— Да ги влоша? — тъжно изхленчи Тара. — Как бих могла да ги влоша? Господи! Господи! Господи!

— Не, Тара, няма да му се обаждаш.

— Само да му се извиня — помоли я Тара. — Ако не ми разрешиш, ще изчакам да си легнеш и тогава ще го направя. А ще бъде много по-неприятно, ако му звънна посред нощ.

Накрая Кетрин отстъпи.

— Но ако започнеш да му крещиш или да го заплашваш, ще прекъсна връзката — предупреди тя.

— Благодаря — усмихна се Тара насила и набра номера на Аласдър.

— Здравсти! — бързо каза тя, когато чу гласа му. — Аз съм. Ужасно съжалявам, моля те, не затваряй. Няма да повярваш колко съжалявам и колко ме е срам.

Вместо да й затръшне телефона, Аласдър каза:

— Няма проблеми, разбирам те.

Всъщност той изпитваше облекчение. Преди го измъчваше вина заради връзката му с Каролайн, но шамарите и юмруците на Тара бяха наклонили везните в негова полза. Сега хората нямаше да повтарят „горката зарязана Тара“, а щяха да казват „горкият пребит Аласдър“.

— Знаеш ли, крошетото ти е направо страхотно — засмя се той.

— Съжалявам — прошепна Тара. — Моля те, прости ми!

— Прощавам ти.

Но след шест седмици, когато се обади да й съобщи, че ще се жени, Аласдър първо смени бравата на апартамента си.

Същата вечер Тара се запозна с Томас.

Бяха на купон у помощничката на Финтан, Доли. Тара, която се бе впуснала в диви танци, взе разсеяно цигарата от устатата на Томас и я пхна в своята. Не го направи нарочно — дори не забеляза какво върши. Просто умираше за цигара, а нейните бяха изчезнали. Откакто чу за сватбата на Аласдър, губеше всичко.

Макар да се прости с цигарата си, Томас бе очарован от Тира. Обърка лудостта ѝ с жизненост, а според него дързостта ѝ означаваше, че няма никакви задръжки в леглото. Освен това бе впечатлен от

слабата ѝ фигура, която се дължеше на хвърлените в боклука кисели млека. Той се поколеба за момент, чудеше се как да я свали.

— Може ли да си получа цигарата? — попита Томас.

Тара се завъртя стреснато и видя някакъв мъж, който мило ѝ се усмихваше. Не беше грозен. Е, не беше и красавец. Не и в сравнение с Аласдър.

Но след като го огледа по-внимателно, забеляза, че има лъскава кестенява коса и набито тяло, и ѝ се прииска да се облегне на него.

Томас продължи да ѝ се усмихва, заливайки я с топлина и възхищение.

— Страхотно маце си! — каза ѝ той едновременно свенливо и самоуверено. — Задръж цигарата.

При нормални обстоятелства Тара отбягваше мъже, които наричаха жените „мацета“, но напоследък ѝ се бе насъбрало много. Очите на Томас не се отместваха от нейните и тя с изненада забеляза в тях обожание и уважение. След стореното от Аласдър си бе въобразила, че е обезценена като руска рубла. Но с удивление осъзна, че този мъж би могъл да спре девалвацията и да ѝ възвърне стойността.

Макар Томас да носеше повече кафяво, отколкото Тара харесваше (всъщност въобще не понасяше кафявото), тя се почувства странно привлечена към него. А когато осъзна, че наистина си пада по нея, радостта ѝ можеше да се сравни само с опиянение от хероин.

— Ела да танцуваме! — игриво каза тя, като го хвана за ръка.

Внезапно ѝ се стори, че светът е прекрасно вълшебено място. Пред очите ѝ се разкриха нови хоризонти. Аласдър щеше да се ожени за някаква досадница, но пък Тара имаше и други обожатели. Мъже, които държаха на нея повече, отколкото тя на тях. Мъже, които можеха по-късно да се оженят за нея. Неочаквано болката ѝ изчезна, а мислеше, че никога няма да ѝ мине. Томас беше нейният спасител.

— Според една китайска поговорка — промърмори Тара, — ако някой ти спаси живота, ставаш негова собственост.

Томас тъпо кимна, после сръга приятеля си Еди и прошепна:

— По-пияна е, отколкото си мислех. Тази вечер ще ми се отвори парашутът.

Прекараха цялото време от петък през нощта до понеделник сутринта в апартамента на Тара, най-вече в леглото. От време на време

ставаха да гледат телевизия. Настаняваха се прегърнати на канапето и се целуваха страстно, докато Кетрин и Лив се опитваха да гледат „Целунат от ангел“ и да не обръщат внимание на мляскащите звуци.

— Непрестанно издават звука на конско копито, което се измъква от гъста кал — оплака се Кетрин на Финтан по телефона.

Лив грабна слушалката от ръката ѝ.

— В банята има едно нещо, което се пъха в мивката, за да задържи водата вътре — обясни тя. — А когато го извадиш, издава същия звук като Тара и онзи тип. Може ли да дойдем у вас?

Тара обаче бе невероятно въодушевена.

— Луда съм по Томас — заяви тя пред всички.

— Луда е точната дума — промърмори Кетрин, като огледа враждебно кафявото величие на Томас.

— Пак се котира — мъдро заяви Лив.

— Класира — поправи я Кетрин.

ГЛАВА 6

Чувствата, които избухнаха внезапно в душата на Тара, след като подмина улицата на Аласдър, я накараха да примре от желание да види Томас. Изтича от таксито до вратата, но бурният ентузиазъм, съчетан с огромното количество алкохол, което бе погълнала, ѝ попречиха да уцели ключалката. Чак след третия опит успя да отключи и залитна в коридора.

— Томас? — извика Тара въодушевено.

Той седеше във всекидневната, заобиколен от четири празни бирени бутилки и кутия от пай с бъбреци.

— Крайно време беше — изсумтя Томас.

— Липсвах ли ти? — поглези се Тара, зарадвана от присъствието му.

— Може и да си — намигна ѝ той закачливо. — А може и да не си. Берил ми правеше компания.

Берил беше котката на Томас, върху която той изливаше безкрайна обич, възхищение и внимание. Тара ужасно ревнуваше и ѝ завиждаше за безгрижния и неблагодарен начин, по който се умилкваше и получаваше любовта му, а после спокойно го изоставяше.

— Добре ли прекарахте? — попита Томас.

— Да — отговори Тара, без да изрази съжаление, че той не е дошъл на купона.

Томас и приятелите ѝ не се разбираха и нямаше смисъл да насилват излишно нещата.

— Не си поръчах ордъвър — похвали се Тара. — Почакай само да видиш подаръците ми. Ето червилото. Не е ли прекрасно?

— Не е лошо — сви с безразличие рамене той.

Тара забеляза нещо на масичката за кафе.

— О, Томас, попълнил си застраховката на колата ми! Благодаря ти. Знаеш колко мразя да се занимавам с такива неща.

— Не казвай, че никога не правя нищо за теб — ухили се той. — И докато не сме сменили темата, купих билети за утре вечер.

— Чудесно! За кой филм?

— „Две димящи дула“. Гангстерски. Готин е.

— О! — усмивката ѝ помръкна. — Казах ти, че искам да гледам „Повелителят на конете“ с Робърт Редфорд.

— Няма да ходя на разни лигави женски филми!

— Но...

Томас я погледна обидено и тя побърза да каже:

— Е, няма значение. Сигурна съм, че и другият ще е хубав.

Томас беше ужасно чувствителен. Това се дължеше на факта, че една неделна утрин, когато бил на седем години, намерил майка си в коридора с куфар в ръка. Попитал я изненадано къде отива, а тя се засмяла и отговорила:

— Не се прави на малоумен. Знаеш.

Той възразил, че няма представа, и тогава тя горчиво казала:

— Ние с баща ти се развеждаме.

Така Томас научил за развода и сега, двадесет и пет години по-късно, все още не можеше да прости на майка си, че е искала да си отиде, без да се сбогува с него.

— Не си длъжна да идваш, щом не искаш — Томас изглеждаше засегнат. — Но като се има предвид колко усилия положих...

— Искам да дойда — увери го тя. — Честна дума. Искам. Благодаря ти, че купи билети. Пък и на кого му се гледа старческото лице на Робърт Редфорд?

Тара забеляза пликчето с фъстъци, върху което се бе проснал Томас.

— Ммм! Вкусно!

— Не! — плясна я той по ръката.

— Днес е рожденият ми ден.

— Аз съм будната ти съвест — обясни ѝ той. — Ще ми благодариш за това.

— Сигурно — тъжно се съгласи тя.

— Усмхни се, Тара — опита се да я развесели Томас. — За твое добро е.

— Прав си — отвърна тя и зарови из чантата си. — О, не! Свършила съм цигарите. Как е възможно? Имаш ли?

След известно колебание Томас ѝ хвърли своите. Наведе се към нея със запалката и каза:

- Трябва да ги откажем, Тара.
- Наистина трябва.
- Струват цяло състояние.
- Така е.
- Три лири на ден, Тара. На човек.
- Знам.
- Това са двадесет и една лири на седмица. На човек.
- Знам.
- Осемдесет лири на месец. На човек.
- Знам.

Хиляда лири на година. На човек. Помисли какво можем да купим с тези пари, Тара — каза си тя наум.

— Хиляда лири на година. На човек. Помисли какво можем да купим с тези пари, Тара.

За теб не е проблем. Ти си компютърен специалист. Печелиш два пъти повече от мен.

— За мен не е проблем. Компютърен специалист съм. Печеля два пъти повече от теб — закачливо довърши Тара.

Последва кратка мрачна пауза, после Томас се ухили. Със сериозен глас като от документален филм Тара каза:

— Той беше най-стиснатият човек, когото някога съм срещала.

— Да не би да имам избор! — разгорещено се заоправдава Томас.

Всичките му приятели от колежа си бяха намерили отлично платени служби и тримесечните им премии често бяха по-високи от годишната заплата на Томас. Но той бе прекалено безцеремонен, за да очарова потенциалните си работодатели в сферата на индустрията и затова накрая бе станал учител по география. Работеше усърдно, плащаха му малко и огорчението му бе пословично. Но още по-пословична бе заядливостта му.

— Трябва да получавам поне колкото министър, защото преподавателската работа е една от най-важните — казваше често той.

— Съжалявам, забравил съм си портфейла. Ще трябва ти да платиш сметката — беше другата му любима фраза.

Познатите им смятаха, че джобовете на Томас са дълбоки, но ръцете му са къси, че портфейлът му е заключен с катинар. Винаги изскачаше пръв от таксито, за да не се набути със сметката, а плащаше

питието си само ако някой друг не го направеше. Стискаше стотинката, докато не започнеше да моли за милост.

И дори не си правеше труда да се преструва на щедър. Подхранваше репутацията си на пинтия, като вместо да подрънква с дребни монети в джоба си, както правеха останалите мъже, носеше стотинките в малко кафяво бабешко портмоне със закопчалка. Веднъж Кетрин успя да го издърпа от ръката му и да го отвори, преди Томас грубо да си го върне. След това упорито твърдеше, че видяла как от портмонето излита молец.

— Неприятно ми е да сме все без пари, Тара — изхленчи Томас. — Не спираш да харчиш, а пък аз нямам какво да харча. Ще трябва да забравим за цигарите.

— Началото на месеца е най-доброто време за отказване от цигарите — засмя се Тара.

— По изключение си права.

— Пропуснахме началото на октомври, така че и двамата ще се откажем на първи ноември.

— Съгласен съм!

После и двамата забравиха за уговорката.

— Време е за лягане — заяви Томас, като се надигна от канапето. — Хайде, рожденичке, имам подарък за теб.

Лицето на Тара засия, но Томас я разочарова, като погледна многозначително слабините си. Такъв подарък значи!

Изпълнена с копнеж, тя си припомни рождения си ден преди две години. Беше ходила с Томас по-малко от месец и тъй като навършваше двадесет и девет години, той ѝ направи двадесет и девет подаръка. Разбира се, повечето бяха съвсем дребни, като например кибрит с шарени клечки. Други пък бяха пълен боклук, като брокатеният лак за нокти и евтините обици, от които ушите ѝ се възпалиха. Но времето, отделено от Томас да опакова индивидуално всеки подарък, я трогна до сълзи.

Тара въздъхна. Първата тръпка не можеше да трае вечно. Всеки го знаеше. В тъмнината тя обви ръце около него и се сгуши в прегръдките му. Във вените ѝ се разнесе блажена топлина. Чувстваше се в безопасност и обичана в леглото с любимия мъж.

ГЛАВА 7

Въпреки че на другия ден бе събота, Кетрин трябваше да отиде на работа. Преди да излезе, звънна на баба си, която навършваше деветдесет и една години. Нямаше никакво желание да се обажда. Не заради рожденичката, разбира се. Кетрин обичаше баба си. Но докато набираще номера и чакаше телефонът в Нокавой да иззвъни, се помоли наум, както правеше винаги, да не вдигне майка ѝ.

— Ало? — обади се задъханият глас на Делия.

Кетрин изпита познатото раздразнение.

— Здравсти, мамо!

— Кетрин! — ахна Делия. — Преди по-малко от пет минути говорех за теб. Нали, Агнес?

— Не — чу Кетрин гласа на баба си. — Не си говорила за нея. Освен ако не си го правила наум, което няма да ти е за пръв път.

— Наистина говорех за теб — настоя Делия. — Знаех, че телефонът ще звънне и ще те чуя. Винаги познавам. Имам дарба. Пророческа.

— Искат ти се — присмя ѝ се Кетрин. — Знаеш, че винаги се обаждам на рождения ден на баба.

— Не я наричай „баба“. Името ѝ е Агнес. А и откакто се роди, все ти повтарям да не ми викаш „мамо“. Казвам се Делия.

Семейството на Кетрин беше доста необичайно. Поне за Нокавой. Стълбът беше Делия, дива красавица навремето. Разбиранията ѝ били доста либерални и през тийнейджърските си години убеждавала всеки, склонен да я изслуша (не че желаещите били много), колко задушавашо въздействие има католическата църква върху Ирландия. Нямала страх от нищо.

Един ден, когато била на седемнадесет, влязла в кухнята с мръсни ръце, разрошена коса и блеснали от радост очи.

— Какво си направила? — попитала Агнес в очакване на най-лошото.

— Хвърлях буци торф по свещеника, когато мина покрай мен с колелото си — отговорила Делия през смях.

Агнес се втурнала към прозореца и в края на улицата видяла отец Кримънд, който бясно въртял педалите. Целият гръб на палтото му бил омазан.

— Дръж се прилично! Ще ни навлечеш ужасни неприятности — сгълчала я Агнес, разтревожена, но и въодушевена.

— Това място се нуждае точно от неприятности — мрачно отвърнала Делия. — Само те ще го оправят.

Новината за замервания свещеник се разнесла светкавично. Жителите на града били безкрайно възмутени, а две яки матрони направо припаднали. Никога не били чували подобно нещо. Отец Кримънд споменал за инцидента по време на неделната служба и приканил паството си да се моли за бедното побъркано създание, което го нападнало.

— Детето заслужава съжаление, а не наказание — завършил проповедта си той.

Думите му разочаровали паството, което се надявало да стане свидетел на сериозно наказание.

Делия се превърнала в най-обсъжданата личност в енорията. Хората клатели глави, когато я видели, и казвали:

— На момичето на Кейси му хлопа дъската. Определено не е с всичкия си.

Остин, бащата на Делия, кротък като муха човечец, бил убеден, че дъщеря му е сменена при раждането. Останалите, които имали повече акъл, смятали, че Агнес му е изневерила преди години.

Делия продължила да се бунтува срещу установените порядки. Никой обаче не се присъединил към нея — всички били прекалено уплашени. И тъй като не ѝ било забавно да се бунтува сама, през 1966 напуснала Нокавой и заминала за Лондон, където намерила много други начини да изразява недоволството си от реда.

Осъществявала революционните си идеи с помощта на секс и дрога, като се радвала на огромни количества и от двете. И за да не би някой случайно да се усъмни в искреността на бунтарката, Делия забременяла. На всичкото отгоре любимият ѝ бил женен и не възнамерявал да изостави семейството си.

Но внезапно, за своя огромна изненада, Делия се уплашила. Чувствала се прекалено млада, самотна и ужасена. Проклинала деня, когато напуснала Ирландия. Съжалявала, че кракът ѝ е стъпил в Лондон. Ругаела проклетия си характер. Защо не можела да се държи като съученичките си? Една пета от тях били постъпили в манастир. Защо не се страхувала от ада като другите?

Горкият ѝ баща. Щял да се почувства задължен да я набие, а бил такава нежна душа. Но пък правилата си били правила. Остин обаче бил пощаден. Седмица след като Делия разбрала, че е бременна, получил инфаркт, докато събирал торф за огъня, и умрял. Както казваше Агнес, торфът носи само беди на семейство Кейси.

Докато се прибирала с влака за погребението на баща си, Делия репетирала оправданието си.

— Нов живот на мястото на стария. Татко почина, но неговото място ще бъде заето от нов човек.

Била ужасно нервна. Бунтарските принципи, които ѝ се стрували толкова важни и ценни в Лондон, губели бързо значението си с приближаването към Нокавой.

Наложило ѝ се да изчака, докато опечалените изплюскат всички сандвичи с шунка и опразнят бъчвата с тъмна бира, преди да съобщи новината на майка си.

— Мамо, ще имам бебе — заявила решително тя.

— Не се учудвам, дъще.

Агнес наистина не била изненадана. Знаела какви ужасии стават в забравени от Бога места като Лондон и стоически се подготвила да приеме последиците. Съжалявала единствено за това, че тя самата не могла да прекара известно време там. Не се била забавлявала отдавна. Всъщност още от войната.

Детето се родило в края на август 1967 година. И понеже било Лятото на любовта, Делия се изкушавала да дари рожбата си с име като Дъждовна капка или Лунен лъч, но Агнес решително се противопоставила.

— Дъщеря ти е градското копеле — напомнила ѝ тя. — Ако не ѝ дадеш прилично име, ще я превърнеш в посмешище.

Всички очаквали Делия да се върне в Лондон, но тя не го направила. Останала в Нокавой. Никой не разбрал защо, най-малко тя самата. Усещала, че решението ѝ е свързано със страха, който

изпитала, разбирайки, че е бременна. Това чувство не ѝ било присъщо и нямала никакво желание да я обземе отново. Живеела с майка си в къщата, където била отгледана, и двете се грижели за детето. Успявала да свърже двата края. През лятото работела като барманка, карала и училищния автобус, тъй като шофьорът бил мъченик на чашката. Помагала и на майка си с кокошките, кравите и прибирането на реколтата във фермата им.

Делия била красива жена, но понеже я смятали за смахната, никой от местните мъже не изявил желание да поеме грижата за нея и дъщеря ѝ. Останала си пряма и вироглава и всички странели от нея. Продължила да отстоява радикалните си политически идеи. Организирала масова демонстрация срещу американското нахлуване във Виетнам, която трябвало да се проведе в четири часа една събота пред железарския магазин на Тъли. Избрала си Къдравия Тъли за жертва, защото през петдесетте бил живял година и половина в Бостън. Единствените, явили се на демонстрацията, били Делия и двегодишната Кетрин. Агнес обяснила, че и тя иска да даде своя принос, но била заета с доенето на кравите. В пет без пет, тъкмо когато Делия се приготвяла да си тръгне, видяла да се приближават шест души. И вместо да я отминат с обидна забележка, както правели цял следобед хората от градчето, те спрели до нея. Била обзета от въодушевление. Но се оказало, че са приятели на Падраг Кронин, дошли да му помогнат да си купи стълба.

После Делия се захванала с петиция срещу апартейда и започнала да досажда на излизаците от неделната служба да я подпишат. Успяла да събере седем подписа — нейния собствен, на майка ѝ, на дъщеря ѝ, на Лудия Томи, на господин Доналд Дък, господин Мики Маус и господин Джон Ф. Кенеди.

В края на седемдесетте се влюбила в сандинистите и организирала разпродажба, за да събере пари за каузата им. Посетителите били само четирима, а приходите — две лири и десет пени.

Мечтаела в селото да има кризисен център. Понякога дори говорела как ще приютява в него измъчени и изнасилени жени, макар в Нокавой да нямало изнасилвания от петдесетина години.

Опитала се да преподава йога, но нямало желаещи. Отворила и магазин за сувенири, но стоката ѝ не вървяла.

Обличала се в дълги хипарски рокли и се кичела с дървени бижута. Претендирала, че има ясновидски способности. Карала Кетрин да я нарича Делия и ѝ обяснявала, че не е длъжна да ходи на училище, нито да посещава църковните служби. Кетрин научила всички подробности за възпроизводителната система, преди да се научи да си връзва връзките на обувките.

Естествено Кетрин също се разбунтувала. Станала чиста, спретната, почтителна, старателна и съвестна. Била послушна, не задавала излишни въпроси, правела каквото ѝ наредят монахините в училище, знаела Светото цисание наизуст и разправяла на всички, че първото ѝ причастие било най-щастливият ден в живота ѝ. Делия се отчаяла.

— Да видим какво ще стане, когато влезе в пубертета — изхлипала тя, но не губела надежда. — Гените ще надделеят. Все пак тя е моя дъщеря.

Но Кетрин била дете и на баща си.

Вярна на либералните си принципи, Делия не надрънкала на дъщеря си куп лъжи как баща ѝ е загинал трагично при катастрофа. От ранна възраст Кетрин знаела, че баща ѝ е смотан страхлив буржоа на име Джеф Мелъди, който вкарал майка ѝ в леглото с помощта на дрога и празни обещания, че ще напусне жена си.

Любовта към Джеф Мелъди отдавна била умряла, но Делия редовно обещавала на Кетрин, че ако иска да се види с баща си, ще направи всичко възможно да ѝ помогне.

Разбира се, голяма част от хлапетата се подигравали на Кетрин, че няма баща. Особено, когато Тара не била наоколо, за да я защити. Но Кетрин отвърщала с възхитително спокойствие, когато съучениците ѝ, нервно очакващи завръщането на Тара, започвали да викат:

— Нямах си татко! Нямах си татко!

— Как може да ми липсва нещо, което никога не съм имала? — питала мъдро тя и се усмихвала загадъчно.

Децата се вторачвали объркано в нея и млъквали. Защо Кетрин не плачела? Защо те се чувствали глупаво? И къде Тара Бътлър се била научила да се бие така?

Години по-късно, след като сърцето ѝ било разбито за пръв път, Кетрин решила, че иска най-после да се види с баща си. Делия охотно ѝ дала последния му известен адрес.

— Отпреди двадесет години е, но предполагам, че още живее там — каза тя и добавила презрително: — Беше такъв тип човек.

Агнес взе слушалката и си поговори с Кетрин. Благодарни й за двата еднакви копирени шала, които й бе изпратила.

— Свършиха ми чудесна работа — каза тя.

Това си беше чиста истина. Бяха се оказали невероятно полезни предишната вечер, когато паднаха пантите на вратата на кокошарника и трябваше да я вържат с нещо.

— Как е в Лондон? — попита Агнес с копнеж. — Все още ли е такъв безбожен град?

— Разбира се, бабо — ентусиазирано отговори Кетрин. — Поужасен от когато и да било. Защо не ми дойдеш на гости, за да се увериш?

— А, не — възрази Агнес. — Може да не се окаже толкова лош и да се разочаровам. Не, по-разумно е да си седя тук и да си фантазирам.

ГЛАВА 8

Кетрин излезе от старата тухлена сграда, на чийто първи етаж се помещаваше апартаментът ѝ. Мотористът, който минаваше по улицата, едва не се преби, докато я зяпаше. Изглеждаше чиста и свежа в сивия си костюм. Всяко косъмче от косата ѝ си бе на мястото. Видът ѝ бе безукорен както винаги. На тротоара спря и се загледа с гордост в любимата си светлосиня „Карман Джиа“. Обичаше много колата си и дори би я целунала, ако не се страхуваше, че някой съсед може да я види.

Околните често се учудваха, че Кетрин притежава толкова стилна кола. Не осъзнаваха, че тя бе от хората, които се целят нависоко. Е, когато въобще решаха да се целят.

Освен това се изненадваха, че е собственица на толкова ненадеждна кола. Тя бе единственото несигурно нещо в целия ѝ грижливо подреден живот. Но Кетрин бе влюбена в синята красавица, макар че банковата ѝ сметка бе пострадала сериозно покрай нея. Налагаше ѝ се да посещава сервиза твърде често и се шегуваше с автомонтъора Лайънъл, че ще кръсти първото си дете на него. Той се почувства много поласкан и Кетрин реши да не споделя, че въобще не възнамерява да ражда.

Обикновено не шофираше до офиса, но беше събота и движението не бе претоварено. Изненада се приятно, когато успя да паркира точно пред „Брийн Хелмсфорд“ — рекламната агенция, където работеше като счетоводител.

— Благодаря ти, Боже! — прошепна тя. — Това е истинско чудо.

Хората се изненадваха и когато научаваха, че Кетрин работи в рекламна агенция. Не я считаха за достатъчно динамична и напориста. Беше прекалено сериозна и резервирана. За щастие работата ѝ като счетоводител не изискваше див ентузиазъм или остроумни фрази от рода на „Хайде да проснем това на въжето и да видим дали котката ще го хареса“. Точно обратното. Задачата ѝ бе да ограничава излишните разходи, да настоява за разписки от таксите, да пита защо някой иска

да му осребри сметката за уикенд за двама в луксозен хотел, където са поръчани девет бутилки шампанско, и да обяснява, че не е редно да държиш да ти изплатят и сметката от ресторанта, и разписката от кредитната карта на една и съща вечеря. И макар подобни дреболии да не влизаха в задълженията ѝ на главен счетоводител, тя не вярваше, че помощниците ѝ ще могат да се справят с мошениците.

— Добро утро, Кетрин! — поздрави я портиерът Дезмънд. — Торможят те да идваш и през уикенда, а?

Но вместо мрачното кимване или гневната тирада, с които му бяха отговорили останалите служители, Дезмънд бе изненадан от безразлична усмивка.

— Е, все някой трябва да свърши работата — каза Кетрин спокойно.

Дезмънд се стъписа.

— Странна риба — промърмори той. — Явно не я чака млад мъж. Защо иначе ще идва с удоволствие на работа в събота? Е, това не е живот за младо момиче.

„Брийн Хелмсфорд“ бе малка агенция според стандартите в рекламния бизнес. Имаше седемдесет служители, натъпкани в два гигантски офиса, в които само шефовете бяха отделени със стъклени прегради.

Кетрин не беше първа. Освен помощниците ѝ Бренда, Кармайн и Хенри, се виждаше и групичка „творци“, които се смятаха за истинския персонал и страняха от бандата бюрократи, стиснали здраво юздите на разходите. Творците, издокарани по последна мода, в момента довършваха презентацията, която щяха да изнесат в понеделник пред компания за производство на тампони. Виждаха се безброй образи на усмихнати момичета, кацнали на Луната или на фона на жълт пейзаж, който представляваше планетата Венера. Музикалното оформление бе „Свобода“ на Джордж Майкъл. Мотото на рекламата бе „Най-добрият женски продукт във Вселената“.

За рекламите на тампони съществуваха две установени правила: за продукта се говори само с евфемизми и никъде не се появява червено.

Всички автоматично вдигнаха глави, когато Кетрин влезе в офиса, но щом видяха, че е тя, отново се наведоха. Не беше особено популярна сред колегите си. Не ходеше да се напива с тях няколко пъти

седмично, нито пък спеше с някого от мъжете, затова те просто забравяха за съществуването ѝ.

Сексът стоеше на едно от първите места в списъка с дейности на „Брийн Хелмсфорд“. И тъй като често се оказваше, че някой е спал с всичките си колеги от противоположния пол, пристигането на нов служител внасяше повече оживление, отколкото получаването на нова поръчка. За щастие творците бяха уволнявани и заменяни с такава скорост, че в компанията винаги имаше свежа кръв и нови тела, с които да си легнеш.

Наричаха Кетрин „Снежната кралица“. Тя го знаеше и единственото ѝ възражение бе, че творците в една рекламна агенция би трябвало да проявят повече въображение.

Шефът на тампонената поръчка Джо Рот стоеше сред петима творци, които говореха разпалено, без да се изслушват един друг.

— Всеки знае, че можеш да скачаш с бънджи, ако носиш тампон.

— Да, но бънджи скоковете вече не са на мода.

— В момента е модерно кацането на някоя планета в Космоса.

Джо проследи с поглед как Кетрин отиде до бюрото си и включи компютъра.

— Добра работа, момчета! — похвали ги той. — Дори аз бих си купил от тези тампони. Направо ми се иска да имах мензис. А сега ни моля да ме извините. Време е за ежедневно ми разочарование.

Джо Рот бе изключително заинтригуван от Кетрин. Работеше в „Брийн Хелмсфорд“ едва от три седмици, което в рекламните агенции бе цяла вечност. Обикновено периодът бе достатъчен да получиш страхотна поръчка, да те повишат два пъти, да те хванат в леглото с жената на шефа, да загубиш сериозна поръчка и да те уволнят. Естествено Джо смяташе, че зл три седмици би трябвало да постигне известен напредък с Кетрин, но вече не бе толкова сигурен.

През първия му работен ден Фред Франклин, дебел четиридесетгодишен пияница от Ланкастър, който му се падаше шеф, го отведе настрани. Първо се поинтересува кой е любимият отбор на Джо — беше „Арсенал“. После му каза няколко мъдри думи за новата работа: къде се намира машината за кафе, как да раздува разходите си и най-важното — кои жени си заслужава да сваля.

— Ето например Мартини — каза Фред, като посочи висока червенокоса зъбла. — Всеки може да се уреди.

— Мислех, че името ѝ е Саманта — учуди се Джо.

— Технически погледнато е така — призна Фред. — Но я наричаме Мартини, защото е готова по всяко време и на всяко място. Страхотна е — ухили се той. — Би направила всичко. Абсолютно всичко! И никога не иска разните тъпотии, за които настояват повечето жени.

— Имаш предвид цветя и бонбони?

— Имам предвид телефонни обаждания или пък да помниш името ѝ. Просто си пада по секса. Би те оставила дори да гледаш телевизия, докато го правиш. Страхотна е! — повтори Фред, после изрече най-голямата похвала, която би могъл да даде за жена. — Тя е като мъж с цици. А Флора — посочи той дребна жена с руси къдрици — прави чудеса с масло за масаж и хавлиена кърпа, но е малко смахната. Звънна на жена ми и ѝ каза...

— Мислех, че името ѝ е Кони — прекъсна го Джо.

— Така е — потвърди Фред. — Но я наричаме Флора, защото...

— ... лесно се разтваря — сухо довърши Джо.

Фред му се усмихна доволно.

— Бързо загряваш! Смятам, че тук ще ти хареса, синко.

Джо не беше толкова сигурен.

— А какво ще кажеш за счетоводителката Кетрин? — попита небрежно той.

— Коя?

— Нали знаеш, онази слабичката сладурана, дето вечно носи костюми.

— Сладурана? — обърка се Фред. — Слабичка? Да не говориш за Лоло? — посочи той тъмнокосо, изключително мършаво момиче. — Не си падам по нея. Е, накарай я да направи онова нещо с пастата за зъби, докато ти смуче пишката. Но те предупреждавам, че не гълта. Страхува се да не надебелее.

— Мислех, че името ѝ е Диърдри.

— Така е — потвърди Фред. — Прякорът ѝ е Лоло, защото вечно е депресирана. Ревлива крава. Но поне не може да хленчи, докато ти прави свирка.

— Разбирам — кимна Джо, — но нямах предвид нея, а малкото ирландско момиченце.

Фред бе толкова шокиран, че едва проговори:

— Тази ли бе! — каза той накрая. — Тази суха стара чанта!

— Великолепна е — изненадано отвърна Джо.

— Великолепна, ако го прави великолепно — възрази Фред. — А тя не прави абсолютно нищо! Не бих си губил времето с нея, синко. Има толкова готини мацки, от които да избираш. Аз лично смятам, че Кетрин е лесбийка.

— Защото не иска да се чука с теб ли?

— Не само с мен — изръмжа Фред. — Не излиза с никого. Тя си е чиста загуба на време. Погледни й дрехите! Прилича на монахиня, по дяволите!

Кетрин винаги идваше на работа в елегантни делови костюми и бели блузи. Някои от другите жени в „Брийн Хелмсфорд“ също носеха костюми, но техните бяха секси, модерни, в ярки цветове и с къси поли. Кетрин обаче не искаше да рискува и полата ѝ винаги бе съвсем малко над коляното.

Но Джо бе забелязал истинската жена под строгите костюми. Леката издутина под полата издаваше, че носи колан и жартиери, а не скучни чорапогащници, А и понякога, когато седеше срещу нея и тя му се караше, че не е запазил сметката от ресторанта, мярваше и дантела под спретнатата бяла блуза. Тогавя твърдо решаваше да загуби още някоя сметка. Сега, за единадесети пореден път, той отиде при нея и седна на крайчеца на бюрото ѝ.

Джо беше около метър и осемдесет и пет, със слабо и стегнато тяло. Дрехите му стояха великолепно и винаги изглеждаше елегантен и стилиен. Днес носеше черни джинси и фланелка с дълги ръкави. За да го вижда добре, Кетрин трябваше да се наклони силно назад.

— Добро утро, Кети! — поздрави я той с широка усмивка. — Какво те води тук в събота?

Кетрин се втрещи от фамилиарното Кети. В службата винаги поддържаше дистанция. Никой не си позволяваше да я нарече Кети, Кет или Кити. Винаги си беше просто Кетрин. Всъщност би предпочела да я наричат госпожице Кейси, но знаеше, че това е невъзможно. В „Брийн Хелмсфорд“ отношенията бяха неофициални и към никого не се обръщаха с фамилията му. Дори изпълнителният директор настояваше да го наричат Джони.

Обръщаха се на фамилия само към чистачката — сурова на вид пушачка със зловеща кашлица, която вечно се оплакваше от хаоса.

Всички се страхуваха от нея и не смееха да фамилиарничат. Тя беше родена да бъде госпожа Тайфорд.

Кетрин възнагради Джо със заплашителен поглед четвърта степен. Ужасяващ поглед, който изпълваше мъжете с неочакван ужас. Беше само на няколко степени от погледа „Медуза“ и понякога дори тя самата се плашеше, докато се упражняваше пред огледалото. Но преди да успее да му обясни с леден тон, че никой няма право да съкращава името ѝ, Джо попита дружелюбно:

— Зъб ли те мъчи? Лоша работа! Или пък имаш нещо в окото?

— Нито едното, нито другото — промърмори Кетрин, като отпусна лицевите си мускули.

— И защо си тук днес?

— Обикновено не работя през уикендите — учтиво обясни тя, — но е краят на счетоводната година и съм много заета.

— Страшно ми харесва акцентът ти — усмихна се лъчезарно Джо. — Бих могъл да го слушам цял ден.

— Страхувам се, че никога няма да имаш тази възможност — хладно отвърна Кетрин.

Джо я погледна шокирано, но продължи смело:

— Значи няма смисъл да те каня на обяд?

— Никакъв — лаконично отговори тя. — Защо не ме оставиш на мира?

— Да те оставя на мира? Ще ти обясня нещо. Веднъж един мъдър човек казал следното... чакай да се сетя как точно беше... а, да! „Влязла си ми под кожата!“

— Така ли? Е, аз пък ще ти отговоря с думите на един от любимите ми герои, великия хуманист Рет Бътлър: „Честно казано, скъпа, и пет пари не давам.“

— Ах, толкова си жестока! — ахна Джо и се залюля пред бюрото ѝ, сякаш бе намушкан в гърдите.

Кетрин го погледна презрително.

— Извини ме, но имам доста работа — каза тя и се завъртя към компютъра си.

— Добре, какво ще кажеш за едно питие след работа?

— Коя част от „не“ не разбираш? „Н“-то или „е“-то?

— Разбиваш ми сърцето.

— Добре.

Той я погледна възхитено.

— Ти си най-интересната жена, която някога съм срещал.

— Значи би трябвало да се срещаш с повече хора.

Джо бе достатъчно интелигентен, за да разбере, че само си губи времето.

— Нямам повече въпроси — каза той делово като млад амбициозен адвокат.

Надяваше се, че Кетрин ще се засмее, но тя не го направи. Джо реши, че трябва да се оттегли.

— Ще отида да се погрижа за тампоните си — ухили се той. — Но както казва великият философ Арнолд Шварценегер: „Ще се върна!“

С весела усмивка Джо се отправи обратно към колегите си. Да, Кетрин определено се отпускаше. Бе станала по-разговорлива. С тази скорост след десетина години можеше и да му се усмихне.

Кетрин видя как се отдалечава. Знаеше, че се е държала незаслужено жестоко. Виновно си помисли, че все пак би могла да пийне с него. Не! В никакъв случай! Какво стана последния път, когато излезе с мъж? А предпоследния?

— Давай, момиче! — чу Кетрин гласа на Кармайн. — Той е страхотно гадже!

Кетрин се завъртя, за да ѝ се скара, но Кармайн я изпревари:

— Знаем, знаем. Трябва да си затворя голямата уста и да се залавям за работа.

По-късно през деня Джо видя как Кетрин се приближава към светлосинята „Карман Джиа“, отваря вратата, настанява малкото си дупе вътре и потегля. Втренчи се в нея като омагьосан и възхищението му нарасна десетократно. Жена с хубаво тяло бе нещо чудесно, но жена с хубава кола...

ГЛАВА 9

— Облечи си червената рокля — нареди Томас. — Изглеждаш много секси в нея.

— Но нали отиваме само на кино? — промърмори недоволно Тара.

Бе изминало доста време, откакто бе носила роклята, и се страхуваше, че излишните й килограми са се увеличили доста.

— Е, хайде де!

— След като се наядем — обеща тя с надеждата, че Томас ще забрави за роклята. — Вечерята е сервирана! — съобщи жизнерадостно Тара и го поведе към осветената със свещи маса.

— Овчарски пай? — попита Томас подозрително.

— Изненадата е, че моят е 127% лишен от мазнини, а твоят е обикновен.

— Страхотно!

— Спри телевизора, моля те.

— Ама дават „Гладиатори“!

— Добре тогава.

Изгледаха „Гладиатори“ на светлината на свещите и мълчаливо си изядоха вечерята. И понеже този път Томас не спомена каква страхотна мадама е Улрике Джонсън, Тара си позволи да се усмихне и да каже:

— Истинска романтична вечеря. Би трябвало по-често да го правим.

След кексчетата (без мазнини за Тара и обикновен за Томас) той отново я помоли да си облече червената рокля. Обзета от мрачни предчувствия, тя влезе в спалнята и откри, че наистина е надебеляла от последния път. Глътна си корема и се завъртя пред Томас.

— Я да те видя! — гордо се усмихна той.

Очите му пробягаха по нея и се спряха на корема ѝ. Тара сведе очи и забеляза, че роклята е прекалено опъната отпред. Но пък нямаше начин да го глътне още. Отчаяно се замоли Томас да не изпадне в

обичайните си нервни кризи заради теглото ѝ. Размерите на тялото ѝ я притесняваха, но той се дразнеше още повече, а лошите му настроения бяха пословични.

— Изглежда различна — отсъди Томас, объркан и ядосан.

Преди две години, когато започна да излиза с Тара, Томас не можеше да повярва на късмета си. Даде ѝ изключително високи оценки за русата коса, пищния бюст и тънките талия, ханш и крака. Като по-голяма част от възпитаните от таблоидите мъже той имаше високи стандарти и изградена представа относно качествата на идеалната жена.

Но щом отново стана нечие гадже и мъката от раздялата с Аласдър намаля, апетитът на Тара се възвърна. Бързо качи изгубените килограми и Томас горчиво се разочарова. Защо жените вечно го наскърбяваха? Опитвайки да върне изгубеното съвършенство, той влагаше много време и енергия в отслабването на Тара. Настояваше да тича, предлагаше ѝ да тръгне на фитнес, караше я да се чувства виновна, когато хапнеше нещо, макар той самият да не беше фиданка. Лелките в стола на училището, където работеше Томас, вечно недоволстваха.

— Внимавайте с него! — напомняше една от тях.

— Особено в четвъртък, когато сервираме пържоли.

— Ще изплюска и порциите на хлапетата, ако реши, че никой не го гледа.

Но въпреки собствената му закръгленост обичта на Томас към Тара намаляваше с увеличаването на килограмите ѝ.

— О, Тара! — изсумтя той, като оглеждаше червената рокля от всички страни, — Приличаш на бременна. А беше толкова секси, когато се запознахме!

— Не бях чак толкова секси — засмя се тя.

— Беше! Ако сега те видех за пръв път, нямаше да искам да имам нищо общо с теб!

— Не те виня — отвърна нежно тя. — И аз самата не бих искала да имам нещо общо със себе си.

— Изглеждаш като в шестия месец — изруга той, като кимна към корема ѝ.

— По-скоро в седмия — ухили се тя.

Томас обаче не се засмя и тя реши да го подразни.

— Ще е страхотно, ако открием, че наистина съм бременна, нали? Какво ще правим тогава?

Надяваше се да разведри мрачното му настроение. Обикновено успяваше. Но не бе очаквала, че той ще извика „Ние?“ така, сякаш никога преди не бе чувал тази дума.

— Ние ли? — повтори Томас изненадано. — Ние какво ще правим?

— Да, ние — потвърди тя и се усмихна на тъпотата му. — Двамата отговорни за забременяването.

Томас отвърна решително:

— Не искам да имам нищо общо с това!

— Безсънни нощи, мръсни пелени — игриво му намигна Тара. — Кой би те обвинил? Горкото дете вероятно ще умре от липса на грижи.

Надяваше се, че разговорът ще приключи с това, но Томас повтори със същия заядлив тон:

— Не искам да имам нищо общо с това!

Тара знаеше, че е по-разумно да си замълчи, но не можа да се сдържа и попита приглушено:

— Какво имаш предвид?

— Това, което казах. Няма да имам нищо общо.

Тара се стресна. Искаше само да се пошегува, но Томас не се смееше.

Забрави за станалото, каза си тя. Остави го на мира. Не отваряй врати, които не можеш да затвориш. Томас не говори сериозно. А ако наистина е сериозен, хич не ти и трябва да го знаеш.

— Искаш да кажеш, че няма... — Успя да спре, преди да изрече думите „да се ожениш за мен“. Беше подплашила Аласдър с тази идея и се бе заклела, че няма да допусне същата грешка с Томас. Затова довърши с измъчен глас: — ... да ме подкрепиш?

Томас се отпусна на канапето и се вторачи в нея. Тара съжали, че въобще си бе отворила устата. Обзеха я ужасни предчувствия.

— Не знам — равнодушно отговори той.

Сърцето ѝ заби лудо. Заля я вълна от леден страх.

— Убедена съм, че ще останеш до мен и ще ми помагаш — прошепна отчаяно тя. Томас отново се втренчи в нея.

— Не мисля, че бих искал да го направя — отвърна сериозно той, сякаш току-що го бе осъзнал.

Нищо чудно, опита да се утешава. Томас не вярва в брака. И как би могъл след онова, което се е случило между родителите му?

Тази мисъл обаче не я успокои.

— Но ти ме обичаш — настоя Тара.

— Да, но...

— Ще ми даваш ли пари за детето? — прошепна дрезгаво паникьосана, сякаш наистина очакваше бебе.

— Тара, ти печелиш два пъти повече от мен — напомни ѝ той с горчивина.

— Така е — призна тя засрамено.

Възцари се тишина. Напрежението стана непоносимо.

В главата на Тара запрепускаха кошмарни въпроси. Какво означаваше всичко това? Какво бъдеще имаха двамата с Томас?

— А ако ти не... — започна Тара, но бързо замълча. Защо да отваря кутията на Пандора?

— Този разговор е налудничав — възкликна тя и се усмихна насила, за да закърпи положението, преди Томас да е забелязал нещо. — Дебела съм, но не и бременна. Няма за какво да се притесняваме.

Томас я гледеше странно. Объркано. Май и той започваше да си задава въпроси. След малко отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо.

— Време е да вървим — изпревари го Тара. — Ще изпуснем филма.

Томас се поколеба, но докато си поеме дъх, опасната светлина в очите му изгасна.

— Добре — кимна той и я прегърна, — да вървим.

Не говориха повече по въпроса. Но след филма, вместо да отидат на купон или в някой клуб, както правеха обикновено, се прибраха у дома, гледаха телевизия, пушиха и мълчаливо изпиха бутилка вино. След като виното свърши, Тара отиде в кухнята и тайно си забърка един джин с тоник. После още един, и още един. Изгълта количество алкохол, което можеше да събори и слон, но не се почувства пощастлива.

По-късно през нощта, докато Томас хъркаше до нея, тя започна да прави пиянски планове. И макар да не ѝ се искаше да си припомня

отминалата вечер, знаеше, че ѝ бе отправено предупреждение. Очевидно трябваше повече да се старае да ощастливи измъчения си и наранен любим.

Можеше да го направи. В началото той бе луд по нея. Господи, как ѝ се искаше да върне онези прекрасни дни, когато Томас непрестанно се усмихваше и ѝ повтаряше колко е забавна. Дните, когато правеха секс непрекъснато. Тогава Томас ѝ казваше, че не бил виждал момиче с по-хубава фигура, а тя се чувстваше обожавана и силна.

Не разбра кога точно бяха тръгнали по лошата пътека, но това бе само временно. Очакваха ги по-добри времена. Просто трябваше да се старае повече.

Тара стисна зъби и се закле, че наистина ще отслабне. И тъй като той се дразнеше, че пилее пари, щеше да спре да харчи като луда. Щеше да си купи секси бельо. Евтино секси бельо, разбира се, щом щеше да пести. Щеше да се превърне в изкусна съблазнителка, да го поваля на пода, когато се прибира от работа, и да правят див секс в коридора. Щеше да му готви прекрасни вечери, а тя самата нямаше да хапва нищо.

Вторачи се в тъмнината, напрегна мозъка си и се опита да измисли нещо специално. Какво беше най-хубавото, което някой някога бе направил за нея? Всъщност, доколкото си спомняше, тогава бе едва на девет години. Беше молила майка си да ѝ купи дънкова пола и елече като онези, които бе видяла в „Джаки“, но Фиделма Бътлър, която вечно беше без пари, просто не можеше да си го позволи. Вместо това отиде с автобуса до Енис и купи кройки и дънков плат, за да ушие на ръка полата и елечето. Изработи ги точно според указанията на Тара, чак до двойните оранжеви тегели. Това беше най-прекрасното нещо, което някой бе правил за Тара. И дори когато баща ѝ вдигна очи от вестника си и каза презрително „И в коприна да облечеш коза, пак ще си остане коза“, не можа да помрачи радостта ѝ от новите дрехи.

Томас едва ли щеше да се зарадва, ако му ушиеше на ръка дънкова пола и елече. Но идеята да му подари някаква дреха ѝ хареса и внезапно реши какво да направи. Щеше да... да... му оплете пуловер!

ГЛАВА 10

На следващата сутрин Тара се събуди прекалено рано. Нещо не беше наред. Тежък махмурлук. Вече съм твърде стара за пиянства, помисли си тя, докато гълтеше шепа болкоуспокоителни. Постепенно болката изчезна, но мрачното предчувствие за приближаваща катастрофа я последва от спалнята към банята и кухнята.

Въпреки снощния си обет да мине на диета Тара изпита вълчи глад. Махмурлукът винаги ѝ действаше по този начин. Някои хора не можеха да погледнат храна след тежко пиянство, но тя имаше чувството, че никога в живота си не е хапвала нито залък. Стомахът ѝ къркореше. Копнееше за въглехидрати. При мисълта за препечени филийки усети прилив на адреналин, още малко и щеше да полети.

Предпазливо затвори кухненската врата, за да не усети Томас с какво се е захванала, и пхна две филийки в тостера. Побесняла от нетърпение, се втренчи в него, сякаш искаше да му внуши да побърза. Ако веднага не сложеше нещо в устата си, щеше да си изгризе ръката. Но в шкафовете имаше само спагети, консервирани домати и котешка храна. Томас отдавна бе прочистил кухнята от бисквити и чипс, опитвайки се да премахне съблазните от погледа на Тара.

Най-после филийките изскочиха и тя с треперещи ръце намаза едната със сирене, а другата — с конфитюр. Докато ги тъпчеше в устата си, пхна още две в тостера. После още две. Оргия с прекрасни препечени филийки и тя се почувства в рая. Филийки с фъстъчено масло, със сирене, с конфитюр.

Цялата в трохи, тя поглъщаше филийките, облепната на кухненската врата и наострила уши, за да не пропусне ставането на Томас.

На кухненския прозорец се появи някой и Тара подскочи стреснато. После осъзна, че проклетата Берил бе вперила презрително зелените си очи в нея. Тарай показа среден пръст и се върна към препечените филийки, но когато протегна ръка да сложи следващите в тостера, откри, че хлябът е свършил. О, Господи! Беше изплюскала

целия пакет! Томас щеше да забележи и да се почуди какво е станало. Обзе я моментна паника, но Тара бързо я прогони. Проблемът не беше нерешим, нали? Просто трябваше да излезе и да купи хляб, преструвайки се, че отива за вестници. Ако пакистанската бакалия на ъгъла не беше отворена, макар бедните хорица да се трудеха неуморно, за да си изкарат хляба, щеше да се завлече до денонощния магазин. Облече се тихо, за да не събуди Томас, и излезе в мъгливата влажна утрин под подозрителния поглед на Берил. Нямаше да се учуди, ако проклетата котка я издадеше.

Бакалията не работеше, затова отиде до денонощния и купи хляб и вестници. Внезапно осъзна, че си купува и три понички — една шоколадова и две с карамел, които изяде по време на бавната си разходка към къщи. Изхвърли опаковките им в кофата за боклук на съседите. Изтръска трохите от дрехите си, прокара език по зъбите си, за да премахне издайническите следи, и събра сили да влезе в апартамента.

Томас още не беше станал, което означаваше, че може да продължи да яде колкото си иска. Но лудостта ѝ бе преминала. Плюскам свирепо само заради махмурлука, утеша се Тара и запали цигара. Ще започна истинска диета от утре, а и днес ще се постарая да не ям повече. Седна до кухненската каса и се опита да прочете вестника. Беше ужасно да се събудиш толкова рано в студена и влажна неделна сутрин през октомври. Би могла да си легне отново с вестника в ръка, но се страхуваше да не събуди Томас. И тогава внезапно осъзна защо настроението ѝ беше толкова лошо. Виновни бяха снощните приказки на Томас.

В същия миг стомахът ѝ се сви, но този път не от глад, а от притеснение. С решителност, породена от ужасния страх, тя се опита да разсъждава трезво. Какво от това, че Томас не искаше да забременее? И тя самата не го желаше. Дватамата просто бяха дрънкали безсмислени дивотии. Голяма работа!

Разговорът им нямаше нищо общо с проблемите с Аласдър. Та тя живееше с Томас! При това той ѝ беше предложил да се нанесе при него. Можеше ли да иска още доказателства за любовта му? Е, подозираше, че очите му бяха заблестели при мисълта за спестените пари от ипотеката, а не от силна страст, но какво от това?

Беше залагала само на сигурно през последните две години. Никога не притискаше Томас, дори не споменаваше думата „браќ“. Ако продължаваше в същия дух, накрая всичко щеше да се нареди. Нямахше защо да се тревожи. Томас я обичаше и този път щеше да се получи. Никой не го удря гръм два пъти.

Реши да звъгне на майка си, защото искаше да поговори с някого, който я обича, но попадна на баща си.

— Майка ти я няма — съобщи той с обичайния си мрачен тон.

— Къде е отишла толкова рано сутринта?

— А ти къде мислиш, езичнице?

Тара изпита още по-голяма нужда от обич и звънна на Кетрин. Не се страхуваше, че и тя може да е отишла на църква.

— Не те събудих, нали?

— Няма проблеми — отговори Кетрин. — И без това трябва да ходя на работа.

— В неделя? Горките рекламаджии!

— Обикновено не работят в неделя, но идва краят на счетоводната година.

— Чувствам се ужасно — оплака се Тара.

— Витамин С и освежаваща разходка — посъветва я Кетрин.

— Гълтам аспирините като бонбони, но не ми помагат много.

Всъщност нямах предвид махмурлука, макар че е кошмарен.

— Какво става?

— Не мога да ти обясня сега, защото ще закъснееш за работа. Исках само да те питам нещо. Никой не го удря гръм два пъти, нали?

— Знаеш, че е възможно — каза Кетрин с най-нежния си глас, тъй като разбра, че става дума за нещо важно. — Спомни си как покривът на Били Куили изгоря, а после, две години по-късно, когато включи тостера си по време на друга буря, и той самият се опече.

— Нямах предвид буквално — изхленчи Тара. — Но все пак ти благодаря.

— Съжалявам — утеши я Кетрин. — Каж ми какво не е наред.

— Може и да няма нищо.

— Ела довечера у нас.

— Благодаря за поканата. Страхотна си!

Кетрин отгатна за какво става дума. Никога не бе смятала, че връзката с Томас ще продължи повече от няколко месеца, и вече от две години очакваше раздялата.

Не хареса Томас още от самото начало. Разбира се, беше доволна, че Тара има ново гадже, защото бе станала свидетел на дивата ѝ мъка след раздялата с Аласдър. Да не споменаваме и факта, че колкото и добър приятел да си, никак не е лесно да живееш в един апартамент с истерична жена, чието сърце е било разбито.

Но инстинктът ѝ подсказа, че Томас не е подходящ за Тара.

— Струва ми се, че Тара си е хванала ново гадже — промърмори Финтан, когато за пръв път видя как Тара и Томас се целуват страстно в кухнята на Доли, забравили, че на света има и други хора, освен тях.

— Аха — изсумтя Кетрин в потвърждение.

— Какво има?

— Не знам. Може да е заради кафявите му джинси.

— Кафявото е модерно в момента.

— Но джинсите са ужасни! А и ризата му е кафява.

— Не се настройвай против кафявото — посъветва я Финтан. — А и може да е свестен човек.

Но по-късно, когато се прибираше с Тара, Кетрин и Лив, Томас отказа да даде своя дял от сметката за таксито.

— Не — твърдо заяви той. — Ако не бях с вас, щяхте да си я платите. Тъпо е да печелите от мен. Казвам каквото виждам.

Кетрин избухна в смях. Може би Томас наистина беше готин.

— Казвам каквото виждам? Страхотно! — извика тя и продължи с насечен йоркширски акцент. — По-добре не им се давай! Където има дим, има и огън! Не получаваш нещо срещу нищо! Влюбена съм в тези северняшки изрази. Има ли още?

Внезапно осъзна, че Тара, Томас и Лив са притихнали, и в същия момент приятелката ѝ изсъска:

— Затвори си голямата уста!

Тогава разбра, че Томас не се шегува. В напрегнатата тишина Тара плати на таксиджията. А докато Кетрин гледаше как Томас влиза в апартамента им и потегля направо към спалнята на Тара, ѝ се струваше, че ще се пръсне от възмущение.

„Казвам каквото виждам“ бе любимият израз на Томас. А това, което виждаше, рядко му харесваше. И той винаги казваше тежката си

дума.

В деня след запознанството му с Тара, когато всички се бяха проснали удобно във всекидневната, Кетрин реши, че е време да поразтребят малко, макар да знаеше, че ще има възражения.

— Трябва да сваля това бреме от гърдите си... — започна Кетрин.

— Наричаш това гърди? — грубо я прекъсна Томас.

Тара избухна в толкова силен смях, че дори Томас се сконфузи. А когато Кетрин се съвзе от шока и се опита да възрази, той отново я прекъсна.

— Вярно е, нали?

— Не това е важното — ледено му обясни Кетрин. — Признак на лошо възпитание е да...

— Но е вярно, нали? — упорито повтори той. — Нямах цици. Това си е факт и няма да те лъжа.

— Никой не ти е искал мнението — отвърна тя.

— Не можеш да понесеш истината, а? — ухили се презрително той. — Прекалено си крехка. Казвам каквото...

— ... каквото виждаш — довърши Кетрин вместо него. — Знам.

За брое дни Томас успя да обиди всички приятели на Тара. Нарече Лив „великанка“ и ужасно я разстрои. А когато го запознаха официално с Финтан, колебанието му да се ръкува с него и скоростта, с която след това си избърса ръката в джинсите, им показаха ясно, че великият Томас не одобрява хомосексуалистите.

По-късно обидите му се насочиха към Тара и останалите го намразиха още по-силно. Но Тара вече бе влюбена. Томас я бе спасил точно когато ѝ се струваше, че ще остане стара мома за цял живот. Не можеше без присъствието му и правеше всичко възможно да се съобрази с мнението му.

Месец след първата им среща Тара спомена пред приятели си, че Томас се дразни от няколкото излишни килограма, които бе качила.

— Това е ужасно! — шокирано извика Лив. — Би трябвало да те обича въпреки дребните недостатъци.

— Но той ми го казва само защото държи на мен — защити го Тара. — И е прав. Качила съм няколко килограма. Но ще ги сваля.

Лив гневно стисна юмруци.

— След онова, което Аласдър ти причини, самочувствието ти се изпари. Томас е грубиян, не го слушай.

— Е, стига де — меко каза Тара. — Знам, че те засегна за височината ти. А Кетрин е обидена, понеже се подигра с гърдите ѝ, но той просто е откровен. Не е ли освежаващо да си с човек, който ти казва истината право в очите?

Точно в този миг Кетрин реши, че ще се изнесе от апартамента и ще си купи собствен.

— Харесвам категоричните му убеждения — призна Тара. — Възхищавам се на начина, по който ги отстоява. Не мислите ли, че убедеността в собствената му правда го прави секси? А като говорим за секс, той е истински звяр в леглото, готов е денонощно... Добре ли си, Кетрин? Страхотно се изчерви.

— Добре съм — промърмори Кетрин, но щеше да закрепи, ако отново ѝ се наложи да слуша какъв добър любовник е Томас.

— Освен това — върна се Тара към основния проблем — Томас не е виновен, че понякога наранява хората.

Забелязала скептичните им изражения, тя им разказа как майка му го изоставила на седемгодишна възраст.

— Вероятно ако нашите майки ни бяха изоставили на такава ранна възраст, и ние щяхме да казваме каквото виждаме.

Финтан и Лив се опитаха да ѝ налят малко разум в главата, но не постигнаха голям успех, Мекошавата Тара бе решила да обича Томас каквото и да ѝ струва това. И дори в най-гадните моменти, а те доста зачестиха напоследък, винаги му прощаваше.

Виждаше изоставеното дете във възрастния Томас. Имаше ли нещо чудно, че след подобно предателство той понякога се държеше грубо?

А имаше и бонус. Предаността бе изключително важна за Томас. Изискваше вяръност, но и я обещаваше.

ГЛАВА 11

След като приключи разговора с Кетрин и се върна в кухнята, Тара завари там Томас, вторачен в грозната кутия за хляб, която бе купил от пазара за една лира.

— Хлябът... ама той беше отворен снощи.

Обзета от леден ужас, Тара затърси цигарите си. Защо бе пъхнала хляба в кутията, без да го отвори? Как не се бе сетила, че Томас ще забележи?

— Нов хляб ли е това? — извика учудено той.

— Да — призна Тара, тъй като нямаше сили да излъже или поне да измисли духовит отговор.

— И къде е другият?

Тара се зачуди дали да не каже, че го е изхвърлила, защото е мухлясал, но бе прекалено депресирана, за да си направи труда.

— Изядох го.

Томас се вторачи в нея и ченето му увисна. Беше толкова шокиран, че едва събра сили да проговори.

— Целия хляб ли изяде? — заекна той. — Защо?

Тара усети внезапен прилив на остроумие.

— Ами стоеше си в кутията, а аз се чувствах самотна.

— Няма нищо смешно, Тара — избухна той.

— Е, стига де — засмя се тя. — Започвам диетата. Само глад за мен. И ще отида на курс по степ утре след работа.

През целия ден бяха в лошо настроение, сякаш влажната сива утрин бе проникнала в апартамента и бе наситила въздуха с напрежение. От Томас се излъчваше толкова силно недоволство, че Тара почти можеше да го види. Заприлича ѝ на комин, от който излизат черни враждебни облаци.

Атмосферата във всекидневната, потискаща и в най-добрите моменти с кафявото канапе и кафявия килим, ставаше все по-тягостна. Двамата пушеха повече от обикновено и димът само влошаваше нещата. Тара умираше от желание да разведри обстановката, да каже

някоя смешка, за да накара Томас да се усмихне и всичко да се оправи. Но не можеше да се сети абсолютно нищо. А когато му показваше нещо интересно във вестника, той само изсумтяваше или въобще не й обръщаше внимание.

Бяха седели по този начин безброй пъти и винаги се бяха чувствали добре. Според Тара нищо не се бе променило и нямаше причина за това тягостно очакване. Но какво всъщност очакваше?

— Много ми се иска да отида да гледам онази пиеса за Удсток — каза Тара, за да наруши едновременното мълчание.

Всъщност въобще не й пукаше за пиесата, но не можеше повече да търпи тишината. Чувстваше, че се нуждае от оправдание, за да го заговори, и търсеше обещание за някаква интимност. Искаше да се убеди, че Томас ще дойде да си поиграе с нея.

Той вдигна очи от вестника си.

— Защо тогава не отидеш да я гледаш? — излая, сякаш никога в живота си не бе чувал нещо по-тъпо.

После бързо се скри зад вестника и не видя шокираното и ужасено лице на Тара.

Берил влезе в стаята, погледна презрително Тара, сякаш искаше да каже „Видях те как изплюска целия хляб, тлъста краво!“, и скочи в скута на Томас.

— Татко ли дойде да видиш? — изгука нежно той, а лицето му светна като коледна елха. — Красивото ми момиче! Прекрасното ми, любимо момиче!

Тара видя как ръката на Томас нежно гали гърба и опашката на проклетата Берил, която я гледаше самодоволно, и се почувства като в любовен триъгълник. Копнееше да е на мястото на гадното животно. Да получи поне една десета от обичта, с която Томас го даряваше. Да я гали по корема. Да й купи пънче, на което да си остри ноктите. Да я храни с желирано заешко.

Берил се поглези още малко, после с гордост и независимост, каквито Тара мечтаеше да притежава, скочи от канапето и излезе. Лошото настроение на Томас се завърна.

— Отивам да си взема душ — промърмори Тара, когато почувства как стените на стаята надвисват над нея.

Горещата вода и свежото ухание на сапун я поразвеселиха, но когато се върна във всекидневната, притеснението и тревогата я обзеха

отново.

— Какво има? — попита тя, с което още повече раздразни Томас.
— Хайде да направим нещо, вместо да седим тук като идиоти.

— Какво например? — заядливо попита той.

— Не знам — призна тя, а самоувереността ѝ се изпари заради враждебното му отношение. — Да излезем. Живеем в Лондон, нали? Има милион неща, с които да се забавляваме.

— Като например? — упорито повтори той.

— Ами... — отчаяно затърси идеи — можем да отидем в някоя художествена галерия. Точно така! В „Тейт“! Там е прекрасно!

— Престани с дивотиите! — грубо ѝ нареди Томас.

Тара изпита известно облекчение. Колкото и да ѝ бе неприятно да седи в мрачната стая, в галерията щеше да е още по-лошо. Щеше да ѝ се наложи да си проправя път сред безбройни туристи и ужасни хора, които разбираха от изкуство, а после да се реди цял час на опашка в кафенето.

— Да отидем по магазините? — предложи тя. — Това е най-модното забавление в момента.

Томас презрително сви устни.

— Надхвърлила си лимита по всички карти, а и аз съм закъсал, макар че работата ми е една от най-важните в света.

— Сетих се! — извика въодушевено Тара. — Ще отидем на разходка с колата.

— На разходка с колата?

Томас се бе провалил цели три пъти на изпита по кормуване и се опитваше да изкара шофьорите пълни идиоти.

— И къде ще отидем?

Мозъкът ѝ блокира.

— До морето!

Внезапно това ѝ се стори прекрасна идея. Пронизващият морски вятър щеше да разсее напрежението, а малко спонтанност щеше да ги разведри.

— До морето? Днес е четвърти октомври!

Томас я изгледа ужасено, сякаш внезапно бе прозрял, че е луда.

— Защо не? Ще се облечем дебело.

— Е, добре — съгласи се накрая той.

След разправията за хляба Тара не посмя да обядва. Пуши непрестанно през целия път до морето, полудяла от глад. Всичко, покрай което минаваха, ѝ приличаше на храна. Дърветата ѝ напомнях на броколи. Купите сено — на баклави, обсипани с мед и орехи. Подминаха стадо овце и дъхът ѝ едва не спря при мисълта за печено агне. Белите скали покрай пътя я накараха да си мечтае за огромно парче нуга. Устата ѝ се изпълни със слюнка при вида на лъскаво кално поле. Десет декара шоколадова торта с пищна глазура. А другите коли по пътя направо я побъркваха. С лъскавата си боя приличаха на скъпи, увити поотделно бонбони. Подмина я червена кола. Пълнеж от яagodов крем. После лилава — лешници с карамел. Жълта — капучино.

Често ѝ се случваше. Лив слагаше зелените си контактни лещи и Тара веднага се сецаше за лимонени дражета. Преди години отиде в Италия и докато летяха над белите върхове на планините, единственото, за което можеше да мисли, бе огромно тирамису. Веднъж, когато влезе в апартамента на една приятелка, забеляза в другия край на стаята купа с шарени бонбони и попита дали може да си вземе един. Но не бяха бонбони, а кристали и ѝ се наложи половин час да се преструва, че ужасно им се възхищава.

— Страдам от хранителна аналогия — промърмори тихо тя.

Томас, който пушеше и зяпаше през прозореца, не ѝ обърна внимание. Е, вероятно така бе по-добре.

След като бяха пътували цял час, той посочи с пръст и каза:

— Виж!

Сърцето на Тара подскочи от вълнение, когато видя „Младият готвач“. Може би Томас щеше да ѝ позволи да хапне нещо. Но се оказа, че той сочи морето. Отидоха до Уитстей-Оъл в Кент и бяха сами на просторния плаж. Денят бе влажен и мъглив. Цветът на морето бе мрачна смесица между кафяво и сиво и настроението на Тара се развали напълно. Идването тук бе грешка. Двата часа в колата я потиснаха повече и от седенето у дома. Въпреки противното време бе настояла да се разхождат с надеждата, че свежият въздух ще извърши чудеса. А сега, навели глави, вървяха отегчени по плажа. Накрая намериха очукана пейка, седнаха и се вторачиха в морето. Все едно да гледаш загасен телевизор. Дори нямаше птичи песни.

След петнадесет мълчаливи минути се завлякоха обратно до колата и се прибраха у дома. По пътя към Лондон заваля силен дъжд.

ГЛАВА 12

Финтан и Сандро прекарваха деня несравнимо по-добре от Томас и Тара. Бяха обядвали в „Съркъс“ с група весели приятели, а сега седяха у дома и четяха неделните вестници. Финтан се бе опънал по гръб върху модерното канапе от бежова кожа, а краката му почиваха в скута на Сандро.

Духовната им връзка бе толкова силна, че почти не им се налагаше да говорят.

— Прочете ли...

— Майкъл Бейуотър?

— Аха.

— Смешно.

— Да.

Последва дълго, изпълнено с нежност мълчание.

— Мислиш ли...

— ... пухкав килим с рози? Харесва ми. Можем да потърсим...

— ... следващия уикенд. Ще го направим.

Отново нежно мълчание.

Сандро сгъна културната страница на „Индипендънт“ и отвори уста, за да помоли приятеля си за спортната, но Финтан го изпревари и му я подаде.

Запознаха се преди шест години, Финтан още живееше с Тара и Кетрин. Сандро им бе съсед.

Още в деня, когато се нанесе в апартамента в отсрещния край на коридора, Финтан забеляза дребната му слаба фигурка, нежното лице, обръснатата глава и кръглите очила и веднага се влюби. Беше настъпил подходящият за това момент, тъй като от година се оплакваше, че му е писнало от безразборни връзки и се нуждае от истинска любов.

От писмата в пощенската кутия разбраха, че името на новия обитател е Сандро Чети. Винаги когато срещнеше някой от тримата приятели в коридора, той бе изключително мил и дружелюбен и една

сутрин Тара смело го спря, разпита го и научи, че Сандро е от Рим и е архитект по професия.

— Италиански жребец — ухили се Финтан.

— Жребец не е съвсем точно — възрази Тара. — По-скоро италианско пони.

И името си остана завинаги.

— Не знам дали е гей — агонизираше Финтан. — Не долавям никакви сигнали.

— Нито пък аз — утеши го Тара. — Надали е хетеросексуален.

— Може да е извънземен — долетя гласът на Кетрин от банята.

— Излиза! Излиза! — развика се Тара, а Финтан се спусна към прозореца и се втренчи в Сандро, който се носеше елегантно по улицата, издокаран в модерен костюм и лъскави обувки „Док Мартен“.

— Не е ли прекрасен? — въздъхна Финтан. — Не съм виждал по-сладко създание от него.

През следващите няколко седмици всичко, което Сандро правеше или казваше, само засилваше любовта на Финтан. Една вечер пред къщата стана катастрофа, а на следващата сутрин Сандро стоеше на улицата с блеснали от вълнение очи.

— Спях си кротко и изведнъж... Бум! — извика той, като разпери ръце, сякаш дирижираше оркестър. — Чувам адски шум, тичам до прозореца и виждам стъкла навсякъде!

По-късно Финтан повтори всяка дума на Сандро.

— „Виждам стъкла навсякъде!“ Как някой би могъл да устои на това? „Спях си кротко.“ Момчето е същински ангел! — въздъхна той. — Не, не издържам повече!

Времето си течеше и Финтан продължаваше бурния си живот — клубове, купони, дискотеки, — като вечно се надяваше да мерне Сандро в някой от гей-клубовете. Но това не стана и жизнерадостта му започна да се изчерпва, докато един ден мрачно каза:

— Животът ми загуби смисъл.

Развръзката дойде късно през нощта, когато Финтан се прибираще у дома, издокаран в бял панталон по последна садо-мазо мода. Той слезе внимателно от автобуса и запристъпя предпазливо, тъй като крачолите му пречеха да се движи свободно. Внезапно бе заобиколен от банда хулигани, обременени от предразсъдъци и прекалено много свободно време. Финтан се помъчи да избяга, но не

успя и бе пребит жестоко. Кретените го оставиха да лежи на улицата в безсъзнание.

Прекара три дни в болница, а когато се прибра у дома, Сандро му предложи подкрепата си, като обясни, че ще седи по цял ден при него, докато момичетата са на работа. Финтан приличаше на оцелял след влакова катастрофа, но бе толкова депресиран от несправедливостта, че не прояви никаква суета.

Сандро му приготвяше чай и супи и му помагаше да пие през сламка. После, тъй като Финтан едва виждаше с подутите си насинени очи, предложи да му почете.

— Благодаря ти много. Избери списание от онази купчина там.

Финтан махна с ръка към масичката и Сандро пристъпи колебливо към нея, като се чудеше какви ли бяха списанията. Оказаха се туристически брошури.

Мрачното настроение на Финтан се изпари. Лежеше кротко и слушаше как обектът на желанията му нашепва сладки думи в ухото му:

— Басейн с бар, идеално поддържан парк, климатик, кафенета, ресторанти и игрища.

— Полупансион?

— Само стаи. Но пък ресторантите са три. Грил на плажа и бар.

— Е, не че някога ще отида по тези места — промърморил Финтан, — но е приятно да си мечтаеш. Каква е температурата по това време на годината?

Сандро се консултира с таблицата в края на брошурата, после внезапно я метна на пода.

— Ужасно съм вбесен от това, което онези проклети животни ти причиниха — свирепо каза той.

— Наистина ли? — едва не се задави Финтан.

— Бесен съм, че могат да постъпят така с гей, а най-вече съм бесен, че постъпиха така с теб!

Финтан се зачуди какво ли точно означава това. Дали Сандро не беше само мекосърдечен либерал? Хетеросексуален либерал?

За щастие не беше така. Сандро се оказа истински гей. Призна, че преди две години приятелят му починал от „вируса“.

— Мислех, че никога повече няма да обичам — сподели той, — но те гледах как влизаш и излизаш от апартамента — призна свенливо,

навел глава, и Финтан застина в очакване — и много те харесах. А после ми донесе писмата и рекламите за пица и чистене на прозорци и разбрах, че си адски мил човек.

Като внимаваха да не разместят пострадалата челюст на Финтан, двамата се целунаха за пръв път. Финтан бе завладян от толкова силно щастие, че едва не заплака. И от този ден нататък станаха най-щастливата двойка на света. Бяха лудо влюбени. Сандро бе въодушевен, че отново обича някого, а Финтан най-после бе срещнал сродна душа.

— Сега вече разбирам защо говорят за „другата половина“ — призна той. — Точно това е Сандро за мен.

И двамата бяха страдали много — Финтан от травмата от побоя, а Сандро от смъртта на бившия си приятел, затова бяха, изключително нежни и грижовни един към друг. В същото време и двамата притежаваха неизчерпаема енергия, огромен кръг от приятели и нужда от светски забавления. Английският на Сандро се подобри за нула време. Само дето го говореше с ирландски акцент.

Шест месеца по-късно двамата си купиха чудесен апартамент в Нотинг Хил. Сандро впрегна архитектурните си умения, събори безброй стени и изгради нови. Домът им стана великолепен и накрая се появи в „Уич Хаус“ и „Ел Декорасион“.

— Хайде, ставаме — каза Финтан и свали крака от скута на Сандро. — Да свършим туй-онуй и да се видим с този-онзи. Искаш ли по-късно да отидем до Кетрин?

Сандро кимна ентузиазирано. Още една причина, поради която се разбираха отлично. Финтан вървеше в пакет с Кетрин и Тара и бе убеден, че ако обичат него самия, трябва да обичат и приятелките му. Дори навремето бе зарязал едно гадже, защото не бе харесало Кетрин и се бе изразило крайно неласкаво за нея.

— А след Кетрин ще отидем да пийнем и да потанцуваме — предложи Сандро.

— Разбира се. В такъв случай трябва сега да ти подредим багажа за Норуич, защото утре ще бъдеш изморен — каза Финтан и се засуети.

На следващата сутрин Сандро трябваше да замине в командировка и цяла седмица щеше да работи върху една къща в

Норуич.

— Донеси да ти изгладя ризите — нареди му Финтан.

— Знаеш, че не е нужно да го правиш — възрази Сандро. — И аз бих могъл да опитам.

— О, не! Никога няма да ги изгладиш толкова хубаво.

— Добре — съгласи се свенливо Сандро. — Благодаря.

Финтан извади дъската за гладене и Сандро му подаде пет ризи.

— Какво трябва да си приготвя? — извика той откъм бежовата спалня в японски стил, където бе проснал куфара си на издигнатото върху платформа легло.

— Пет чифта гащи, пет чифта чорапи, паста за зъби, зарядното за мобилния...

— Може ли да взема джинсовото ти яке?

— Няма ли да ти е прекалено голямо?

Финтан с любов изглади всички ризи и ги подреди грижливо в куфара.

— Добре, готов си. А сега трябва да звънна на майка ми.

Всяка неделя, без изключение, Финтан се обаждаше на майка си. Джейн Ан бе страхотна, нищо че беше седемдесетгодишна ирландска католичка. Знаеше, че Финтан е гей, и нямаше нищо против. Единственият проблем бе свързан със; „съквартиранта“ на сина й. Финтан още не бе измислил как да подхване разговора, за да й обясни, че живее с приятеля си. Отново реши да остави тази тема за друг път. Вдигна телефона и двамата доста си побъбриха. Естествено, повече говореше Джейн Ан. Нокавой бе изпълнен с драми. Три телета избягали от ливадата на Кланси, унищожили живия плет в градината на пастора и сега икономката му отказвала да поздравява Франси Кланси. Делия Кейси организираше благотворителен базар в помощ на гладуващите деца в Руанда.

Най-вълнуващата новина беше, че в кафенето вече продавали шоколадови еклери.

Като затвори телефона, Финтан предложи на Сандро:

— Защо не дойдеш с мен в Ирландия за Коледа?

Сандро се усмихна нервно.

— Страх ме е. Ами ако майка ти и братята ти не ме харесат?

— Ще те харесат. Скъпи, пет години е адски дълго време и трябва най-после да се запознаеш с роднините ми, а и аз с твоите.

— Прав си. Ще изкараме Коледа в Ирландия, а Нова година — при нашите.

Финтан пребледня.

— Или пък да забравим тази идея и да отидем в Ланзаграти.

— Пак ли?

— Ще видим. Хайде да вървим у Кетрин.

— Взе ли си витамините днес?

— Забравих. Ще ги взема ей сега.

— Финтан, трябва да спреш да забравяш. Важно е да ги взимаш — сгълча го Сандро.

— Съжалявам, мамо.

ГЛАВА 13

Вечерта Тара неохотно се приготви за излизане. Не искате да оставя Томас, без да са изгладили обтегнатите си отношения. Но след като най-после изскочи навън и седна в колата, усети прилив на свеж въздух. Какво облекчение бе да е вън от проклетия апартамент! Далеч от клаустрофобичната атмосфера, наситена с напрежение и страх!

— Добре ли си? — попита Кетрин, когато ѝ отвори.

Тара кимна и запали цигара.

— Съжалявам за зловещото обаждане в ранни зори. Мъчеше ме адски махмурлук, от който светът изглеждаше страшен. Явно не трябва да се прекалява с джина.

— Както и да е — промърмори Кетрин, разбрала, че Тара още не е готова да излее мъката си.

— О, не! — възкликна Тара, като посочи омазаната с червило цигара. — Новото ми неизтриваемо червило! Проклетата продавачка каза, че ще трябва да го махам с разремител за блажна боя.

— Типично за продавачките.

— Защо винаги ме лъжат? Защо непрестанно ме разочароват?

— Пийни нещо — опита се да я утеши Кетрин. — Бира или вино?

— Бира. Реших да оплета пуловер на Томас.

Първоначално Кетрин не се впечатли, но после побърза да каже ентузиазирано:

— Браво на теб!

— Помниш ли, че в училище плетях добре? Не си забравила какъв прекрасен розов шал оплетох за котарака Флъфи, нали?

— Да — усмихна се Кетрин, — но това беше преди двадесет и шест години.

— Плетенето е като карането на колело. Но пък — добави тя притеснено, като дръпна силно от цигарата — помниш ли как Флъфи не можеше да търпи шала и го съдра, докато ей мъчеше да го свали? Не миряса, докато не се отърва от него.

— Котките са си такива.

— Да — горчиво се съгласи Тара. — Неблагодарни свине! Виж, кучетата са друго нещо — любвеобилни и верни. А котките биха предали и собствената си майка и биха ти направили мръсно само за да се изкефят. Биха съсипали доброто ти име, за да...

— Може пък Флъфи да не си е падал по розовото — прекъсна я Кетрин.

Тара се втренчи в нея, сякаш изобщо не я познаваше.

— Може и така да е било — промърмори тя и се огледа изненадано, като че ли не знаеше къде се намира. — О, Кетрин, какво не ми е наред?

Кетрин едва се сдържа да не отговори „Гнусното ти гадже“.

— Сигурно е от хормоните — реши Тара. — Малко е рано, но пък обяснява настроението ми днес. Трябваше само да падна по стълбите и да си похарча заплатата за сладък жълт тирбушон и всички симптоми щяха да са налице. Менструалният синдром се влошава с годините, нали?

— Да, но сега вече се нарича предменструален синдром — поправи я Кетрин.

— Не знаех каква късметлийка съм, когато бях на дваайсет — каза Тара замечтано. — Единственият ми проблем бе, че десет дни в месеца поглъщах купища сладкиши и плачех дори ако някой ме попита колко е часът. А сега, на тридесет години, мутирах в абсолютна психопатка. И само като си представя, че идва менопаузата!

— Добре си — побърза да я увери Кетрин. — И не забравяй, че разполагам със стая за гости, ако имаш нужда да преспиш някъде.

Тара отново се почувства ужасно.

— Звъннах на Финтан. Двамата с понито ще дойдат на гости — съобщи ѝ Кетрин.

Настроението на Тара се оправи. Финтан винаги успяваше да я развесели и най-после тя усети как черните облаци, които тегнеха над главата ѝ от сутринта, се разнасят.

— Звъннах и на Лив — продължи Кетрин, — но Ларс е в града. Пристигнал неочаквано.

Ларс беше жененият швед, с когото Лив излизаше. Или по-скоро — с когото си стоеше у дома. Той пристигаше в Лондон на всеки два-три месеца, достатъчно дълъг период, за да накара Лив да обезумее от

самота, но не и за да го забрави напълно. А поради редките му посещения прекарваха повечето време в леглото.

На вратата се позвъни. Момчетата бяха пристигнали. Кетрин натисна домофона и ги изчака в коридора. Финтан изкачи стремглаво стълбите, издокаран във фантастично яркозелено яке от агнешка кожа.

— Бързо, бързо! — нареди им той, като отказа да влезе в апартамента. — Побързайте, момичета! Пред външната врата едва не бях съборен на земята от един върховен тип. Носи се по улицата като викинг. Сандро го следи накъде ще отиде.

Той хвана Кетрин за ръката и се опита да я повлече към стълбите.

— Беше огромен — продължи Финтан, — а и имаше — знам, че ще ви е трудно да повярвате — великолепна червена коса. Червена коса! Невероятно красив! Кетрин, какво ти става? Имаш вид на ужилена от пчела.

— Нищо ми няма.

— Ела да зърнеш онзи тип, преди да е изчезнал.

— Навън вали.

— Ама че си глезла! Хайде, Тара!

— Не тази вечер, скъпи.

Обичаше Финтан, но не можеше да се насилва да излиза на студа и да зяпа някакъв кретен с червена коса.

— Хайде, влизай най-после! — нареди му тя. — Ела и ни покажи фантастичното си яке.

— И ти ли, Бруте? Не разбирам защо и двете сте такива лигли — изсумтя Финтан, но осъзна, че викингът сигурно вече е доста далеч, затова пъкна два пръста в устата си и изсвири пронизително.

Чу се шум от тичащи крака и Сандро се появи.

— Богът на любовта се отдалечава — задъхано им съобщи той.
— Ако не побързаме...

— Забрави, Сан — прекъсна го Финтан. — Не ги интересува.

Сандро ги изгледа ужасено и Финтан промърмори:

— Да, знам.

— Момичета! — изсумтя недоволно Сандро.

— Влизайте вътре, вие двамата — нареди им Кетрин и влюбените гълъбчета побързаха да изпълнят заповедта.

— А защо преследвате мъже по улицата, след като практически вече сте женени? — запита ги Тара, когато се настаниха на канапето.

— Какво лошо има да погледаш? — ухили се Сандро. — Да не би да сме го отвлекли?

— А не го направихме, защото си забравихме голямата мрежа у дома — сръга го в ребрата Финтан и двамата избухнаха в див смях.

— Откачалки! — въздъхна Тара. — Вие сте страхотни късметлии. Никога ли не се ревнувате? Никога ли не се чувствате несигурни?

— Не — отговориха те едновременно.

— И как така?

— Защо да ходиш за хамбургер, когато у дома имаш филе? — каза Финтан с напевен глас.

— О, това е толкова сладко! — прошепна Тара и едва се сдържа да не заплаче.

Лека тъга нахлу в стаята, но щом стигна до Кетрин, подви опашка и избяга.

— Е, понякога е приятно да хапнеш и хамбургер — наруши мълчанието Сандро.

— Няма лошо и само да огледаш хамбургерите — добави Финтан предпазливо.

— Ако Томас се опита да хвърли мрежа върху хубава жена на улицата, ще му отрежа топките — призна Тара. — Знам, че всички го мразите, но...

— Не го мразим — прекъсна я Кетрин.

— Аз го мразя — възрази Финтан.

— Аз също — подкрепи го Сандро, — а и Лив.

— Е, и аз го мразя — призна си Кетрин. — Съжалявам, Тара, абсолютно си права. Наистина го мразим. Продължавай.

Тара гледеше тъжно как тримата ѝ приятели се превиват от смях.

— Шегувам се — бързо отстъпи Кетрин, която за разлика от Финтан обикновено успяваше да прикрие презрението си към Томас.

Не ѝ беше лесно. Като добра приятелка бе длъжна да внуши на Тара, че заслужава нещо по-добро от Томас, но също така бе длъжна и да изслушва проблемите ѝ. А ако Тара осъзнаеше до каква степен Кетрин презира гаджето ѝ, никога повече нямаше да споделя с нея, а това нямаше да е добре за Тара. От друга страна обаче, щеше да е

много добре за самата Кетрин — кръвното ѝ скачаше до небето всеки път, когато чуеше за поредната простотия на Томас.

— Знам, че всички го мразите — повтори Тара, — но не виждате онова, което виждам аз.

— Разбира се — промърмори Финтан, без да посмее да погледне останалите в очите, за да не се разхият отново.

— Знам, че понякога е... труден. Но е такъв, защото майка му го е изоставила. Обича ме и никога няма да ми изневери. А това е важно, особено след...

Всички зачакаха. Знаеха сценария.

— Особено след... — изхълца Тара неочаквано. — Особено след...

— ... след като Аласдър те заряза — меко довърши Финтан.

— И се ожени за друга — добави Кетрин.

Тара ги изгледа подозрително.

— Вечно ли с това ви досаждам? — ужасено попита тя.

— Не — мило излъга Финтан. — Две години са нищо.

— Сигурни ли сте?

— Разбира се, че сме сигурни — извикаха всички в хор.

Стана време да огледат дрехите на Финтан.

— Мога ли да пипна якето? — попита Тара с благоговение. — Твое ли е или назаем?

— Взех го от гардеробната. Кармела ще си направи жартieri от червата ми, ако разбере.

— Дрехите ти стоят прекрасно — въздъхна Тара завистливо. — А откакто свали няколко килограма, изглеждаш направо супер.

Финтан винаги се обличаше стилно. Тъй като якето му беше в манчестърски стил, носеше торбести дънки, широка фланела и кобалтовосини кубинки.

— Тази вечер съм носталгично настроен — обясни той, да не би някой да си помисли, че според него манчестърският стил е още на мода. — Реших да съм ретро. Да се върнем към деветдесет и седма година. Единственото, което ми липсва, е... — бавно каза той, като се вгледа в очилата на Сандро.

Сандро се настрои отбранително.

— Не! Не ги давам.

— Само за пет минути — помоли го Финтан. — Чувствам се гол без тях. Не може да си в манчестърски стил без очилата на Джон Ленън. Моооооля тееее!

— Е, добре — кимна Сандро, свали неохотно кръглите си очила и ги подаде на приятеля си.

— Ето! — ухили се Финтан. — Най-послед съм напълно облечен. Боже мили, тези очила са ужасно силни! Жестока работа! Де да знаех това преди! А говорят за халюцинации! Щях да спестя цяло състояние от дрога, ако ги бях сложил преди години.

— Мога ли да си ги получа вече? — помоли Сандро. — Без тях съм сляп като къртица.

— Бездруго всяка събота вечер излизаш и ослепяваш от пиене — напомни му Финтан.

Тара отклони поканата да пробва очилата на Сандро.

— Не, благодаря. Приличам на бухал, когато сложа очила.

— Как се оправяш тогава? С контактни лещи ли?

— Да.

— А ти? — обърна се Финтан към Кетрин. — Как си със зрението?

— Зрението ми е отлично.

Всички избухнаха в смях, дори самата Кетрин.

— Абсолютно нормално — ухили се Тара. — Идеалната госпожица.

— Понякога и аз не мога да се понасям — съгласи се Кетрин.

— Ох! Ох! — извика Финтан, като сложи ръка зад ухото си. — Ох, дявол да го вземе! Имам ужасни болки във врата. И в стомаха. Истинска развалина съм. Проклетият грип! Чувствах се страховтно цял ден и реших, че съм се отървал от него.

Кетрин отвори уста да му се скара, но забеляза разтревожения поглед на Сандро и замълча. Финтан се обърна към Тара:

— А ти как си в това гадно време? От какво страдаш днес?

— От недохранване — въздъхна Тара. — Вече съм във фазата, когато стомахът се подува. Заболяването ми е напреднало и бедрата, задникът и останалите ми части също се подуват.

— Като говорим за ядене — намеси се Кетрин, — не е ли време да си поръчаме пица?

— Храна? — възкликна Финтан възмутено. — Не докосвам подобно нещо! Ние, хората от модните среди, никога не ядем.

— Трябва да хапнеш нещо.

— Не мога! — извика той и се потупа по корема. — Миналия четвъртък глътнах един аспириин и качих цял грам. Вече съм почти четиридесет кила! Ето какво слушам непрестанно в службата. Пълен кошмар! Е, добре, поръчай ми голяма „Четири сезона“ с двойно количество кашкавал, домати, гъби, салам, шунка...

Всички зачакаха да каже „Майната му! Поръчай ми две големи пици и готово!“, както правеше винаги, но този път Финтан замълча. Кетрин му напомни за втората пица, но той отвърна:

— Не съм гладен. И една ще ми стигне.

— За мен голяма „Куатро фромаджо“ — твърдо отсече Сандро.

Той беше от онези щастливи дребосъци, които можеха да се тъпчат колкото си искат, без да качат и килограм.

— Толкова съм гладна, че мога да изям цяло агне — извика Тара. — Но няма да си поръчам нищо, на диета съм. Нали знаете, когато съм на диета, ям колкото обикновено, но непрестанно мисля за храна. Вечно съм гладна като вълк. Искам да ям, когато съм нервна — повиши глас тя. — И когато съм развълнувана, пак искам да ям. Също и когато съм разтревожена. И дори когато ми се драйфа, единственото нещо, което успокоява стомаха ми, е храната. Животът ми е истински кошмар! — довърши тя с писклив глас.

Останалите замълчаха съчувствено за момент, после Кетрин попита:

— Значи обичайното?

— И няколко чеснови хлебчета с кашкавал — добави Тара.

Кетрин направи поръчката и четиримата се настаниха пред телевизора да гледат „Посланика“.

— Страхотно е! — отбеляза Финтан, когато започнаха рекламите. — Добро, чисто, старомодно забавление. Също като в прекрасните отминали дни.

— Не трябваше да поръчвам толкова много храна — прекъсна го Тара с нисък глас. — Наистина не трябваше. Искане ми се да не го бях правила. О, Господи, не биваше да го правя!

— Не си задължена да изядеш всичко — успокои я Кетрин.

— Нямам избор — изплака Тара, отново обзета от истерия. — Нямам избор! След като го поръчах, няма да мога да се въздържа и ще изплюскам всичко. Нямам грам воля. А цялото ми бъдеще зависи от това. О, Господи — задави се тя, — какво ще стане с мен?

След тези думи избухна в бурен плач. В същия момент пристигна доставчикът на пица и докато Кетрин и Сандрс утешаваха Тара, Финтан отиде да уреди сметката. Не можа да устои и хвърли поглед към улицата, за да види дали красивият викинг още се разхожда там. Но Лоркан отдавна бе изчезнал.

Веднага щом заваля, Лоркан забърза към къщи. Не обичаше да стои под дъжда, защото красивата му копринена коса неизбежно се превръщаше в рошава безформена топка. Страхуваше се, че ако се затича, няма да изглежда изискан, затова когато след двадесет минути се прибра в апартамента си, приличаше на Роналд Макдоналд и му се наложи да си измие косата. Е, бездруго тази вечер щеше да си прави маска. В момента, когато Финтан напразно оглеждаше улицата, Лоркан се готвеше да увие главата си в розова хавлия. Той втри остатъка от балсама в краищата на косата си, усмихна се като за пред камера и прошепна:

— Защото го заслужавам.

Финтан се върна при останалите с кутиите пица.

— Съжалявам — хлипаше Тара. — Адски ми е трудно в момента — Томас, рожденият ми ден, дебела съм и изкарах кошмарен ден на морето, а неизтриваемото ми червило се оказа пълен боклук! Но всичко ще се оправи, когато сваля няколко кила и оплета пуловер на Томас... Ужасно съжалявам!

— Няма за какво да съжаляваш — утеша я Финтан.

— Точно така — подкрепи го Сандро.

— Не и когато си с нас — добави Кетрин.

— Ние сме най-близките ти приятели! — извикаха тримата едновременно.

ГЛАВА 14

Тара и Кетрин бяха приятелки още от началното училище. Финтан се появи в живота им по-късно, когато двете бяха на четиринадесет, а той — на петнадесет. Разбира се, познаваха го отдавна. Градчето беше малко и всичко се знаеше, още повече, че Финтан не беше като останалите момчета. Нежното отношение към майка му, лошата координация на движение и пълната липса на ентузиазъм да къса краката на жабите потвърждаваха категорично този факт.

Но едва през 1981 година, когато Финтан откри „Новите романтици“, разликата между него и останалите момчета стана повече от очевидна. Новата романтична мода бе завладяла цивилизования свят доста отдавна, но Нокавой вечно изоставаше с около шест месеца. Внезапно Финтан се понесе из улиците, издокаран в дрехи от блестящ жълт плат. Носеше копринена лента около главата си, лилаво червило и обици от перца, откраднати от рибарските принадлежности на брат му и боядисани в червено и синьо.

— Финтан О’Грейди си е пробил ушите! — съобщи някой развълнувано и слухът обиколи градчето за броени минути.

В Нокавой не бе имало такива вълнения от последната щуротия на Делия Кейси. Всички останаха ужасно разочаровани, когато се разбра, че обиците били с клипс. Въпреки това Финтан продължи да предизвиква любопитството на съгражданите си.

— Вижте го само — мърмореха те в задимените барове, магазините и пощата. — Разхожда се нагоре-надолу като паун. И е навлякъл хубавата покривка на Джейн Ан О’Грейди. Джеремая О’Грейди сигурно се обръща в гроба си.

При нормални обстоятелства Финтан сигурно щеше да бъде смачкан от бой от другите младежи. Отношението към него определено бе доста враждебно. Няколко от момчетата, които вечно киснеха на ъгъла, започнаха да го дразнят.

— Гаден педал! — подвикна един, когато мина покрай тях с копринения си тоалет.

— Мръсен перверзник! — добави друг.

Финтан им отговори съвсем спокойно:

— О, Оуен Лайънс, не говореше така миналата неделя зад краварника на Кронин. Нито пък ти, Майкъл Кени.

Момчетата бързо преглътнаха обидните си реплики и въпреки разпалените обяснения на Оуен Лайънс и Майкъл Кени, че Финтан лъже, сред тях се възцариха подозрения и страх.

Финтан имаше остър и хаплив език. Беше висок и як. И имаше четирима по-големи братя, които също бяха високи и яки. А и винаги готови да го защитят. Накрая момчетата от града решиха, че е най-разумно да го оставят на мира.

И тъй като бе избрал живота на аутсайдер или по-скоро той му бе наложен, Финтан нямаше приятели. Това направо късаше сърцето на Тара.

— Отчаян е — каза тя на Кетрин, докато го гледаха как върви по улицата, следван от мрачни погледи и сподавени обиди. — Сигурно се чувства адски самотен.

Внезапно в главата на Тара се роди гениална идея.

— Сетих се! Ние ще станем негови приятелки.

Двете тъкмо бяха излезли от възрастта, в която момичетата мразеха и презираха момчетата (обикновено между седем и дванадесет години). На четирнадесет вече нямаха нищо против тях и макар Финтан да не бе типично момче — Тара нямаше желание да му стане гадже, — тя твърдо реши да се сприятелят.

— Защо искаш да му бъдеш приятелка? — попита ревниво Кетрин. — Защото е... — тя се поколеба, преди да изрече забранената дума — гей ли? Или защото момичетата от Лимерик се подиграха на сандалите ти миналото лято?

Кетрин се надяваше да открие нещо съмнително в мотивите на Тара. В онези дни да имаш приятел гей бе рядко събитие, което със сигурност щеше да впечатли момичетата от Лимерик, та дори и от Дъблин. Много по-силно, отколкото тениска с лъскави мъниста и чифт бели ботуши с ресни.

Тара бе шокирана от намека на Кетрин, че гледа на Финтан като на моден аксесоар.

— Не — твърдо отговори тя. — Защото той няма никакви приятели.

Кетрин не можеше да бъде убедена толкова лесно.

— Добре де — кисело промърмори тя. — Всъщност той въобще не е гей. Как би могъл, когато в Нокавой няма друг гей?

За нейно учудване тази шокираща информация не разколеба Тара и Кетрин трябваше да изтърпи няколко агонизиращи седмици, докато приятелството им с Финтан бъде циментирано. Онемяла от страх, тя бе сигурна, че щом Финтан и Тара официално станат приятели, ще я изоставят. Със замръзнала на скованото си лице усмивка тя копнееше Тара да я успокои, но не знаеше как да я помоли.

— Ние с теб винаги ще бъдем най-добри приятелки — увери я я Тара, доловила тревогите ѝ, — но не можем да оставим бедния Финтан съвсем сам.

— Бедният Финтан! — промърмори Кетрин саркастично.

За нейно огромно учудване двамата с Финтан веднага станаха невероятно близки. Толкова близки, че Тара едва не се почувства пренебрегната.

Имаха много общи неща. И двамата бяха израснали без бащи — таткото на Финтан починал, когато той бил само на шест месеца. Освен това Финтан харесваше кроткия външен вид на Кетрин, който не издаваше острия ѝ хаплив език. Планът му беше да я превърне в нещо като Холи Голайтли от „Закуска в Тифани“.

— Имаш дребните и красиви черти на Одри Хепбърн — обясни ѝ той мило, а Тара се опита да скрие завистта си.

И макар да се колебаеше, когато ставаше дума за шапки с широки периферии и ръкавици от „Живанши“, Кетрин бе замаяна от облекчение, че Финтан я одобрява. Сега вече имаше двама приятели!

Баба ѝ обаче не прие много добре приятелството ѝ с Финтан.

— С кого беше? — попита я Агнес една вечер в началото на пролетта, когато Кетрин се прибра със зачервени от студа бузи.

— С Тара и Финтан О’Грейди — гордо отговори Кетрин.

— Финтан О’Грейди — повтори Агнес. — Я ми кажи защо той се облича в роклите на майка си?

— Защото е гей — обясни Кетрин.

— Гей! — изсумтя Агнес вбесено. — Ама че дума! Гей!

Кетрин и Делия я погледнаха шокирано — Агнес бе човек с широки разбирания.

— Ще му дам аз един гей, когато го видя! — заплаши тя.

Делия побесня от възмущение и веднага реши да организира благотворителна разпродажба на кексчета в помощ на хомосексуалистите.

— Мамо... — заекна тя, — искам да кажа... Агнес, трябва да се отърсиш от предразсъдъците си. Финтан има право на сексуални предпочитания...

— Не говоря за сексуалните му предпочитания — избухна Агнес. — И пет пари не давам за тях. Ако иска, да ходи да оправя кокошките, негова работа. Говоря за думата „гей“. Навремето беше толкова хубава дума и значеше „весел“ — замечтано продължи тя.

Фиделма, майката на Тара, бе очарована от Финтан. От училище тримата приятели отиваха у Тара, където Финтан се настаняваше на двойното канапе, подвиваше грациозно крака под себе си, пушеше с дълго цигаре от абанос и обсъждаше различни филми с Фиделма. Тримата по-малки братя на Тара — Майкъл, Джерард и Киъран — надничаха в стаята и се присмиваха на странното екзотично създание. В това време Фиделма и Финтан говореха оживено за „Мъжете предпочитат блондинки“, „Сладък живот“ или някой от другите филми, които Фиделма бе гледала, докато работеше в Лимерик, преди да се омъжи за Франк и да се премести в Нокавой.

Мозъкът на Тара спираше да функционира по време на филмовите критики, но си струваше да ги изтърпи само за да види как баща ѝ беснее. Умираще от кеф, когато той нахлуваше в стаята и изсъскваше яростно на жена си:

— Разрешено ли е на този паун да пуши? Сигурен съм, че Джейн Ан не му позволява.

Удоволствието ѝ се засилваше, когато Фиделма отговаряме спокойно:

— Струва ми се, че няма нещо, което Джейн Ан да не му позволява.

Франк Бътлър имаше тежък характер. Беше абсолютен деспот и всички се страхуваха от него. Нищо не му доставяше удоволствие. Двамата с брат му имаха дребен общ бизнес — продаваха торф. И

винаги когато зимата бе мека и хората благодаряха на Всевишния за нея, Франк Бътлър беснееше.

— Прекрасен ден! — имитираше разгневено жена си. — Прекрасен ден! Нямахте да говориш така, ако беше видяла шибаната книга с поръчки.

— Е, нали не спирам да се грижа за гъските и пуйките — утешаваше го Фиделма.

— Това са си твои пари — напомняше ѝ яростно той. — Имаш ли поръчки за шиене?

— Няколко.

— Какво? Кой? Би било чудесно, ако можеше да получиш голяма поръчка. Например да ушиеш завесите за новия хотел.

— Така е — съгласяваше се кротко Фиделма.

Нямахте никакво намерение да споделя с мъжа си как Финтан бе пристигнал при нея с топ лъскав розов хастар под мишница и я бе помолил да му ушие нещо като пелерина по сътворен от самия него модел.

Въпреки легендарния му гнусен характер Кетрин тайно идеализираше Франк Бътлър. Заради безбройните му правила той ѝ се струваше идеалният баща. Франк Бътлър не търпеше спорове относно домашните. Една от причините за тревогата на Кетрин да не загуби Тара, бе, че нямаше да може да ходи в дома на семейството ѝ всеки ден и да се потапя в напрегнатата атмосфера.

Често нощем мечтаеше да има баща, който да ѝ се кара, ако не си е написала домашното. За строг родител, който да я препитва всяка вечер.

— Колко сантиметра правят един километър? В коя година е била установена републиката? Коя е столицата на Лима?

Кетрин бе съжалила господин Бътлър, когато Тара най-после успя да му набие в дебелата кратуна, че Лима не може да има столица, тъй като самата тя е столица.

Делия, майката на Кетрин, категорично отказваше да проверява домашните ѝ.

— Това не е начин да учиш децата — непрестанно повтаряше тя. — Да изпълниш душите им със страх и тревога, да ги караш да наизустяват разни дивотии. Ако децата се интересуват от нещо, те го

научават и без тормоз. А ако не се интересуват, тогава няма смисъл да ги принуждаваш.

Кетрин отчаяно желяеше майка ѝ да промени възгледите си.

ГЛАВА 15

Нещо събуди Лоркан Ларкин от дълбокия му сън. Автоматично направи първото, което вършеше всяка сутрин, щом се събудеше — стисна пениса си, за да се увери, че още си е на мястото. Естествено, беше си там и той се отпусна назад облекчено.

Стаята беше тъмна и тялото му казваше, че е посред нощ. Какво ли го беше събудило?

Нямаше кого да попита, защото като по чудо бе сам в леглото.

В петък вечер се появи на рождения ден на Ейми толкова късно, че почти всички други вече си бяха отишли, а тя бе побесняла от ярост. Лоркан ѝ се ухили нагло и сви небрежно рамене.

— Умирам от глад — заяви той и напъха поувехнал сандвич в красивата си уста.

За негова огромна изненада Ейми му се разкреця истерично. Обясни му, че ѝ е писнало от гнусните му номера и никога вече не иска да го вижда.

— Ти също! — яростно се завъртя тя към Бенджи, който похапваше от ордьоврите. — Остави ми храната и върви по дяволите!

Бенджи се шашна, поднесъл малко кюфтенце към устата си. Дали да рискува и да го лапне? Не, не беше разумно. Ейми беше побесняла и не се знаеше какво може да направи.

— Разбира се, щом така искаш — усмихна се Лоркан чаровно.

Беше ужасно ядосан, но никога нямаше да ѝ го покаже.

— Ще тръгваме ли? — попита той спокойно Бенджи, сякаш сам бе взел решението да напуснат апартамента на Ейми.

Бенджи се втрени стреснато в него, без да знае какво да отговори. После кимна колебливо. За щастие това се оказа верният отговор.

— Хайде! — подкани го Лоркан и измарширува през стаята, като риташе падналите на пода балони.

Естествено, няколко часа по-късно Ейми си промени решението и когато Лоркан се събуди в събота сутрин, телефонният му секретар

бе задръстен от съобщения.

— Съжалявам!

— Ужасно съжалявам!

— Моля те, обади ми се!

— Къде си?

— Моля те, моля те, обади се!

— Чуй я само — каза Лоркан презрително на Бенджи, който бе спал на канапето. — Моли се, момиче, моли се!

Бенджи, прекарал цялата нощ до телефона, вече бе чул всички съобщения.

— Няма ли дай се обадиш? — попита той, притеснен от агонията в гласа на Ейми.

Лоркан го погледна отвратено.

— Да ѝ се обадя? След онова, което ми причини?

— Беше рожденият ѝ ден — напомни му кротко Бенджи. — А ти закъсня много.

— На чия страна си, дяволите те взели? — студено извика Лоркан и Бенджи млъкна.

Обажданията продължиха през следващите тридесет и шест часа и в неделя вечерта, докато Лоркан си правеше маска на косата, Ейми упорито звънеше през няколко минути. Понякога затваряше, но повечето пъти оставяше съзливни съобщения.

— Ако си там, моля те, вдигни телефона. Сигурно вече си чул съобщенията ми. А ако не си, къде си?

Лоркан долови истеричния страх в гласа ѝ и кимна доволно. Е, това щеше да я научи да не му крещи пред хората. Да го напада и да му казва, че всичко е свършено. Да го разстрои толкова, че да не пусне Бенджи да се прибере у дома чак до неделя следобед.

През уикенда гневът му се засили още повече, както и убедеността му, че са постъпили несправедливо с него. В неделя вечер вече му се струваше, че е най-онеправданият човек на света. Увит в розова хавлия и обзет от неприязън към Ейми, Лоркан се просна на леглото и заспа дълбоко.

Но сега беше буден.

Погледна часовника — четири без десет. Какво ли го беше събудило? Със сигурност не бе измъчван от чувство за вина, нито от угризения на съвестта, тъй като не притежаваше такава.

Докато лежеше в тъмнината и държеше пениса си, с изненада чу, че се звъни на вратата. Тогава осъзна, че това не бе първото звънене. Явно то го бе събудило.

Кой ли можеше да е? Дали не е Ейми? Да, съвсем възможно бе. Нямаше да му е за пръв път някоя жена да пристигне посред нощ при него, обезумяла от отказа му да отговори на обажданията ѝ. Е, щеше дай се наложи да почака, реши Лоркан. Защо да облекчава агонията ѝ? Беше му казала, че никога вече не иска да го види. Беше го наранила.

Отново се позвъни и Лоркан се зачуди дали да не отвори. Очевидно Ейми съжаляваше и може би бе страдала достатъчно. Чу пак звънеца и най-после се надигна.

Учуден долови странни звуци пред вратата. Гласове. Няколко. И поне един от тях бе мъжки, което означаваше, че Ейми не стои да си говори сама на площадката. После чу бръмчене, сякаш отвън чакаше такси или доставчик на пици с радиостанция. Много странно!

Лоркан подскочи, когато някой рязко почука на вратата. Решително официално почукване, а не извинително и колебливо като на жена с разбито сърце.

— Господин Ларкин — твърдо извика мъжки глас. — Чувате ли ме? Можете ли да отворите вратата?

Последва ново бръмчене, после гласът каза:

— Не отговаря.

— Май трябва да влезем — каза женски глас, който не принадлежеше на Ейми.

Лоркан бе по-скоро заинтригуван, отколкото уплашен. Всъщност въобще не се страхуваше. Ако искаха да го оберат, определено не си вършеха работата дискретно, както подобава на добри крадци.

— Да опитаме да свалим патрона на бравата — предложи мъжкият глас.

Как не, стресна се Лоркан. Бравите струваха сума ти пари. Той пристъпи решително към вратата и я отвори.

За своя огромна изненада полицаи Найджъл Диксън и Линда Майлс се озоваха срещу едър и раздразнен гол мъж с розова хавлия на главата, стиснал здраво пениса си в ръка.

— Господин Ларкин? — попита Диксън, когато се съвзе.

— Кой пита? — отвърна заядливо Ларкин, докато оглеждаше униформите, шапките, радиостанциите, палките и флуоресцентните

якета.

— Господин Лоркан Ларкин бе обявен за изчезнал от госпожица Ейми... Как ѝ беше фамилното име? — обърна се ченгето към колежката си.

Полицай Линда Майлс не му обърна внимание. Не можеше да отмести очи от Лоркан. Никога преди не бе виждала рижо окосмяване по гениталиите. Всъщност не бе точно рижо, а по-скоро великолепно златисточервено на цвят...

— Госпожица Ейми Джоунс — довърши Найджъл, след като се консултира с бележника си, разбрал, че колежката му не може да свали поглед от слабините на Лоркан. — Притеснила се, че не отговаряте на обажданията ѝ, макар да видяла светлина в апартамента ви. Уплашила се да не сте се наранил случайно или... нарочно.

Гласът на полицаия заглъхна, когато видя яростта по лицето на Лоркан.

— Къде е тя? — изсъска Лоркан вбесен и пусна пениса си.

— В патрулната кола — отвърна Найджъл стреснато и си помисли с надежда, че пенисът на Лоркан може би е от онези, които не ставаха много по-големи при ерекция. — Обещахме ѝ да се свържем с нея по радиостанцията, когато проникнем в апартамента ви.

— Преди да я арестувате, задето губи времето на полицията, кажете ѝ, че утре имам прослушване. Тя ще е виновна, ако не получа ролята.

Лоркан им затръшна вратата в лицата и Линда присви очи към Найджъл.

— Подозирах, че тази жена само ни губи времето.

— Ти го хареса — ревниво я обвини Найджъл.

— Найджъл, никога!

— Хареса го! Видях как му зяпаше оная работа. Сигурно ти се иска и моят да е толкова голям.

— Как можеш да си помислиш такова нещо?

Полицаи Найджъл Диксън и Линда Майлс бяха гаджете от пет месеца и това бе първият им скандал.

— Както и да е — примирено и едва ли не със сълзи на очи каза Найджъл, — той е ирландец и сигурно е член на ИРА.

— Ирландец ли беше? — разочаровано попита Линда. — Не обичам ирландците.

След като затръшна вратата, Лоркан се върна в леглото. Не беше толкова ядосан, колкото се преструваше. Всъщност изпитваше облекчение. За момент се бе уплашил, че миналото му е излязло наяве и ще го арестуват. За абсурдното престъпление секс с малолетна.

А вместо това една жена бе използвала момчетата в синьо в отчаян опит да го накара да говори с нея. Случваше му за пръв път и наистина бе поласкан.

ГЛАВА 16

В понеделник сутрин, когато се събуди, Тара умираше от глад, но бе твърдо решена да не яде. Гладът е мой приятел, повтаряше си тя упорито, докато лежеше в леглото и пиеше черното кафе, което Томас ѝ бе оставил. Гладът е най-добрият ми приятел.

Беше спала лошо през нощта и дори се събуди по някое време, обзета от див страх. Ами ако Томас спре да я обича и я изостави? Ако в събота вечер е осъзнал, че вече не иска да е с нея? Какво щеше да стане тогава? Вече бе на тридесет и една и наистина нямаше време да започва отново. Беше се ужасила, когато Аласдър я заряза, но тогава бе едва на двадесет и девет и дори не подозираше каква късметлийка е. Неженените мъже над тридесетте бяха като златен прах — нужни са години, за да ги намериш. А ако случайно откриеше, щеше да ѝ се наложи да чака търпеливо и да се преструва на несериозна поне първата година. Дотогава щеше да стане на тридесет и четири или тридесет и пет. Господи! Зловеща старост!

Тара се надигна да се облече и се зарадва, че Томас вече е отишъл на работа. Сигурно отново щеше да се ядоса, ако я видеше как се опитва да се натъпче в дрехи, които са ѝ прекалено тесни. Въпреки студеното време тя нервно се потеше и не успяваше да закопчае упоритото копче на полата си.

От известно време носеше четиринадесети размер, уж само временна мярка, докато свали няколко кила и се върне към дванадесети. Всъщност дори дванадесети размер бе само временен, докато отслабне като хората и се върне към любимия десети. Но кошмарно стегнатият колан на полата, който смаза вътрешностите ѝ, подсказваше, че ще е по-разумно да се снабди и с малко дрехи шестнадесети размер. Само временно, разбира се. Докато свали няколко кила и се върне към четиринадесети.

Шестнадесети размер! Каква ужасяваща мисъл! А после осемнадесети и двадесети! Докъде щеше да стигне?

Най-после си закопча и самото. Цялата бе плувнала в пот, чувствуваше се толкова изтощена, че беше готова да се върне в леглото. Мразеше тялото си. Господи, как силно го мразеше! Имаше чувството, че всички тези сланини не може да са нейни.

Да, не са мои, напомни си тя. Просто неканени гости, които бяха прекалили с гостоприемството ѝ. Дните им бяха преброени.

Тара се насили да се погледне в огледалото, преди да тръгне. Изглеждаше ужасно. Елегантной сако бе опънато грозно по издутото ѝ шкембе.

Дебела съм, осъзна ужасено тя. Вече съм официално дебела. Не само закръглена или приятно дебеличка, а направо тлъста. Завладяха я черни мисли. Вече няма да мога да се качвам в автобуса. Ще трябва да си купувам два билета за самолет заради огромния си задник. Малки момченца ще ме замерват с камъни. Ще чупя столовете на хората, когато отида на гости. Ще ме понижат, защото всеки знае, че слабите вършат повече работа от дебелите. Ще ми трябва крик, за излизам от колата си. Хората ще ме смятат за пълна загубенячка, защото излишните килограми говорят за нещастен живот. Ще се наложи да лъжа, че имам хормонални проблеми.

Не заслужавам да изляза от къщи. Трябва да се срамувам от себе си.

Внезапно долови презрителния поглед на кльощавата Берил, която можеше да яде колкото си иска, и изпита непреодолимо желание да я срита. После неохотно излезе от къщи. Отвращението ѝ бе толкова силно, че едва ли не очакваше хората да натиснат клаксоните си и да започнат да викат „Вижте онази дебела крава!“

Валеше проливен дъжд и Тара бе изключително благодарна. Никой не обръщаше внимание на другите в такова време. Колата ѝ бе яркооранжев и шумен Фолксваген, купен на старо. Подвижна кочина, която вонеше на цигари. Подът бе обсипан с касети, стари вестници, опаковки от шоколад, празни кутии от кола. Виждаха се дори и чифт вехти гащи, с които бършеше прозорците, когато се запотяха. Чистачките ѝ не работеха, затова на всеки светофар трябваше да изскача от колата, за да бърше предното стъкло и да се бори с нахалните хлапета, въоръжени с парцали и гъби, които искаха да го измият и дай измъкнат една лира. Пътят до работата ѝ бе доста дълъг и когато най-после пристигна, бе мокра и изтощена.

Влезе в офиса и завари там само Рави, който както винаги ядеше.

— Добро утро, Тара! — поздрави я жизнерадостно той. — Искаш ли малко шоколадов кекс? Двадесет и седем грама мазнини във всяко парче. Превъзходен е!

— Как можеш да ядеш толкова рано сутрин?

Тара обичаше да се преструва, че се храни като нормалните хора.

— Станах в пет — отговори той спокойно. — Гребях двадесет мили и сега умирам от глад.

Рави тренираше като луд. Беше член на отбор по гребане и ходеше на фитнес поне четири пъти седмично. Не си тръгваше, докато компютрите на уредите не му кажеха, че е изгорил поне хиляда калории. Пословичните му тренировки можеха да се сравняват само с пословичното му плюскане. Всяка сутрин пристигаше в офиса с торби, пълни с вкуснотии.

— Ако искаш, можеш да запазиш обвивката и да я оближеш покъсно — предложи той мило и тя прие. — Как е новото червило, което Финтан ти подари? Върши ли работа?

— Не, Рави. Поредното разочарование.

— А, значи търсенето продължава?

— Да, със сигурност.

— Гледа ли „Реална телевизия“ в петък вечер? Някакъв тип излита с балон, но пада през стъкления покрив на къща в банята на хората. Чупи си крака и едва не се дави. Жестоко!

— Моля те, престани. Подготви ли футболното тото? — попита тя, като включи компютъра си.

— Разбира се — кимна Рави и гъстият черен перчем падна върху челото му.

Рави приличаше на индийска версия на Елвис Пресли. Организираше футболно тото за служителите на фирмата. В началото на сезона всеки класираше отборите в Първа лига. В понеделник Рави нанасяше резултатите, така че можеха да видят кой докъде е стигнал. Някои твърдяха, че това е единственото, което е в състояние да ги изкара от леглото сутринта.

Пристигнаха Евелин и Теди. Двамата бяха женени. Живееха заедно, идваха на работа заедно, работеха един до друг, обядваха заедно и се прибираха у дома заедно.

— Добро утро! — поздравиха едновременно те.

— Подготви ли... — обърна се Евелин към Рави.

— Разбира се — ухили се той.

Евелин и Теди затракаха енергично пред компютрите си и отвориха футболната таблица.

Появи се и Вини, шефът на Тара, симпатичен тип на около четиридесет години, с четири малки деца и оредяваща коса. Вини мечтаеше да е енергичен бизнесмен, който ръси неща от рода на „Заложил съм си кура на тази работа, момчета“, но винаги, когато се опиташе да го направи, всички избухваха в смях и го погалваха по бързо изчезващата коса.

— Добро утро! — извика той. — Добре ли изкарахте уикенда?

— Не — автоматично отговориха всички.

— Готова ли е... — обърна се нетърпеливо той към Рави и след като получи потвърждение, се втурна да включи компютъра си.

Колегите на Тара не бяха кретени, въпреки че работеха в компютърна фирма. Бяха нормални хора, чиито разговори в службата се въртяха основно около почивки и храна. Както и би трябвало да бъде.

Телефонът на Тара звънна. Томас. Сърцето ѝ подскочи от радост и тревога. Той обаче ѝ обясни набързо, че не искал да говори с нея, а само да ѝ напомни да плати кабелната телевизия. Не го приемай толкова навътре, каза си тя. Томас просто си е такъв.

В понеделник на обяд по традиция се ходеше в италианското ресторантче на ъгъла. Смяташе се, че всички страдат от тежък махмурлук, който може да бъде излекуван само от силна и питателна храна. И от десет и половина нататък, веднага щом сандвичите изчезнеха, колегите започваха да обсъждат какво ще си поръчат в италианския ресторант.

— Пържени филийки, бъркани яйца, гъби, домати, наденици, шоколад и кола — каза Теди, без да вдига очи от компютъра си.

— Чипс, две пържени яйца, бекон, боб, хляб с масло и газирана вода — заяви Вини, също омагьосан от екрана си.

— Пържени картофи, две наденици, омлет със сирене и лук, шоколадова пастичка и чаша чай с три бучки захар — обади се кльощавата Шерил.

— Четири наденици, четири пържени яйца, гъби, домати, бекон, двойна порция чипс, шест филии хляб с масло и лимонада — размечта

се Рави.

В дванадесет и половина всички делово се отдръпнаха от компютрите, облякоха си палтата и тръгнаха към „Кафола“. Някой трябваше да остане в офиса и да се справя с обажданията на истерични клиенти, чиято компютърна мрежа внезапно се бе скапала. Въртяха се и днес бе ред на Сънливия Стив. Наричаха го така, защото имаше навика да се напива след работа, да заспива във влака и да пропуска спирката си. Стив загледа тъжно изгладнялата компания и помоли измъчено някой да му донесе сандвич.

— Хайде, Тара! — изкомандва Рави с глас на старшина. — Тръгваме!

— Мисля, че не трябва да идвам.

— Глупости! — сгълча я Рави разочаровано. — Заради проклетата ти диета? Много си глупава! Добре, тръгвайте без мен, хора. Ще остана при Тара.

Тара се почувства виновна. Рави може и да не беше най-умният на света, но имаше златно сърце. Не беше честно да го лишава от гигантския му обяд.

А и тя самата не бе хапнала нищичко от снощи, а възнамеряваше да вечеря само зеленчуци. Освен това щеше да ходи на степ след работа и можеше да припадне, ако сега не хапеше нещо.

— Добре — обърна се тя към Рави. — Ще дойда.

Удоволствието от богатия обед с колегите винаги развеселяваше Тара, но не и днес. Томас се бе държал ужасно студено и нетърпеливо по телефона и мрачното предчувствие за надвиснала опасност я обзе отново.

Обикновено след като се нахранеха, мъжете отиваха в съседната кръчма, за да пийнат по халба бира, а дамите оставаха в ресторанта, за да си поръчат десерт. Господин Кафола взе поръчките им, докато разчистваше празните чинии. Евелин поиска ябълков пай, а кльощатава Шерил — шоколадова пастичка.

— А ти, скъпа? — обърна се той към Тара, която упорито мълчеше. — Крем карамел?

Тара потръпна. Проклетото копеле знаеше слабото ѝ място. Не трябваше да поръчва. Така никога нямаше да отслабне. Но не можа да се въздържи.

Докато оглеждаше възхитено жълтия крем, обсипан със счукани орехи, Тара изпита истинско блаженство. Само след секунди обаче, когато кремът вече бе спомен, започна да я измъчва вина. Мразеше се заради слабостта си. Зачуди се дали да не помоли господин Кафола дай даде ключа от тоалетната, за да повърне, но обикновено тази терапия се оказваше неуспешна. А и не си струваше усилията. Не можеше да разбере как се справяха булимиците. Готова бе да им свали шапка. Вероятно имаха някакъв специален трик, който тя не знаеше.

ГЛАВА 17

След като се върна в службата, Тара се пъкна в дамската тоалетна за една бърза цигара. Там се сблъска с Ейми Джоунс, която работеше един етаж над нея в „Доставки“. Двете почти не се познаваха и до миналия петък, когато откриха, че имат общ рожден ден, само учтиво се поздравяваха по коридорите. В петък обаче се оказаха с колегите си в кръчмата и макар двете компании да не се познаваха достатъчно добре, вдигнаха общ тост.

Тогава на четири джина с тоник Тара реши, че Ейми е адски симпатична. Но сега, докато дърпаше свирепото от цигарата, а Ейми разресваше русата си къдрава коса, откри, че я мрази. Може и да беше сваятна, но благодарение на русите къдрици и високото слабо тяло надали някога бе имала проблеми с мъжете. Как бе възможно двама души, родени в един и същи ден, да са толкова различни?

— Добре ли изкара рождения ден? — учтиво попита Тара, да не би Ейми да усети, че я мрази заради стройното ѝ тяло.

— Ами... добре — кимна Ейми с насилена усмивка.

Изглеждаше доста напрегната. Очевидно бе изкарала тежък и прекрасен уикенд.

— Проблемът е, че... — продължи внезапно Ейми с писклив глас — ами... скарах се с гаджето си и накрая... накрая ме арестуваха.

Докато разказваше за злощастния си рожден ден, по безукорната ѝ бяла кожа започнаха да се стичат сълзи. Срамът, че приятелят ѝ не дошъл, пристигането му късно вечерта, изгонването му, последвалите часове агония, безбройните телефонни обаждания, най-дългият уикенд в историята, истеричното отчаяние, обаждането в полицията.

Тара се помъчи да прикрие шокираното си изражение и се опита да успокои колежката си с банални клишета:

— Няма страшно. Обикновен скандал. Знаеш какви са мъжете — нужно им е време, за да преодолеят лошото си настроение. Трябва да го оставиш на мира за няколко дни. Да, знам, че е адски трудно. След време ще си припомните историята и ще се смеете. Вероятно това дори

ще ви сближи. Извини ме за любопитството, но какво точно е полицейска гаранция?

След като се върна в офиса, Тара изпита непреодолимо желание да се обади на Томас. Обикновено не обичаше да го търси в училище, особено ако трябваше да го извикат от класната стая. А и тъй като тя самата работеше в огромно общо помещение, невъзможно бе да проведат интимен и нежен разговор. Всичките ѝ колеги бяха любопитни, най-вече Рави, който силно се интересуваше от живота ѝ. Но пък имаше нужда от утеха, защото се страхуваше, че нещата между тях не вървят добре. Искаше да се убеди, че враждебното му отношение сутринта е било само плод на въображението ѝ.

Най-после събра сили да звънне, но Лулу, училищната секретарка, отказа да извика Томас. Проклетата крава вечно се държеше така, сякаш той бе нейна лична собственост.

— Ще съобщя на господин Холмс за обаждането ви — нагло излъга тя.

— Гадна кучка! — изруга Тара, като затръшна телефона.

— Лулу ли? — попита Рави веднага.

— Кой друг?

За известно време Тара се утешаваше с мисълта, че поне не бе изпращала ченгета по петите на Томас. Какъв ужас! Той никога не би ѝ простил подобно нещо. Все още разстроена, тя звънна да се оплаче на Лив. Включи се телефонният ѝ секретар, затова Тара реши да я потърси на мобилния.

— Ало? — чу се гласът на Лив.

— Заета ли си?

— В момента съм в Хемпшир с една ужасна жена, която иска всичко в къщата ѝ да е златно — изхленчи Лив.

— Пфу! Крановете в банята и дръжките на вратите ли?

— Не. Кухненските шкафове и градинската барака.

— Стига бе! А как вървят нещата с Ларс?

— Много добре — отговори Лив с нетипичен за нея оптимизъм.
— Обеща ми, че този път наистина ще зареже жена си.

— Прекрасно! — насили се да прояви въодушевление Тара.

Щеше да повярва, когато го видеше с очите си. Никак не харесваше Ларс. Само защото бе висок, рус и красив, нямаше право да

вързва Лив повече от година и половина с фалшиви обещания, че ще се разведе.

— Кога си заминава?

— В събота.

— Добре, ще дойда да те утешавам в събота.

— Трябва да изчезвам. Женският Мидас се завръща.

— Е, Ларс оставил ли е вече жена си? — полюбопитства Рави, когато Тара затвори.

— Обещал, че скоро ще го направи.

Двамата се спогледаха недоверчиво. После Тара звънна на Финтан. Вини я изгледа мрачно.

— Ако не звъня по телефона, ще се наложи да пиша имейли на хората — оправда се Тара.

— Не го прави — помоли я Рави. — Как ще научавам последните клюки?

— Е, поне и двамата си вършите добре работата — утеши се Вини.

Финтан не беше в офиса. Обадил се да каже, че е болен. Тара знаеше много добре какво му е. В дванадесет часа снощи, когато тя си тръгна от апартамента на Кетрин, той и Сандро се канеха да продължат нощта по клубовете. Звънна на домашния му телефон.

— Махмурлия ли е Финтан? — попита Рави.

— Бих заложила живота на баба ми, че е.

Телефонът звъня цяла вечност, преди Финтан най-после да вдигне.

— Как си, пияна главо? — жизнерадостно попита Тара.

— Нещо не е наред с врата ми. Имам гигантска буца.

— Господи, толкова си суетен! — въздъхна Тара. — На всеки му излизат пъпки.

— Не, не е пъпка, а подутина, с която приличам на Човека-слон.

— И аз самата едва не умрях от чума сутринта.

— Говоря сериозно, Тара — настоя Финтан. — На врата ми има буца колкото пъпеш.

— Продължавай. Какво представлява?

— Истинска буца.

— Но едва ли е с размера на пъпеш? — усмихна се Тара, докато си мислеше каква кралица на драмите е приятелят ѝ. — Може би е

колкото зърно?

— Не, много по-голяма. Кълна ти се, Тара, колкото пъпеш е.

— Какъв пъпеш? „Медна роса“? Галски?

— Добре де, може и да не е пъпеш. Но със сигурност е колкото киви.

— Намажи го със „Савлон“.

— „Савлон“! Имам нужда от лекарства!

— В такъв случай трябва да отидеш на лекар.

— Стига бе! — отвърна той саркастично. — Аз пък си мислех просто да си лежа и да чакам да ми мине. Имам час при доктора довечера — добави той.

Финтан беше притеснен и Тара съжали за закачките си.

— Искаш ли да дойда с теб? — предложи тихо тя. — Вيني ще ме пусне, ако му кажа, че съм в мензис. Понякога ми идва по два-три пъти в месеца, а той е прекалено свенлив, за да го спомене.

— Не, ще се оправя.

— В колко часа ще си бъдеш у дома?

— Не знам точно, но предполагам, че около осем ще съм се прибрал.

— Добре, ще ти звънна тогава. Пожелавам ти късмет. Убедена съм, че не е нещо сериозно.

Веднага щом Тара затвори, Рави попита нетърпеливо:

— Какво е станало с Финтан?

— Подути лимфни възли или нещо такова. Той е истински хипохондрик — сви рамене Тара.

После звънна на Кетрин, но тя още не се бе върнала от обяд.

В три и половина, учуди се Тара. Това не е присъщо на нашата старателна госпожица.

— Е, Вيني, вече звъннах на всички — похвали се гордо тя.

Опита се да се захване за работа, но откри, че непрестанно мисли за Финтан. Ами ако този път не драматизираше? Ако наистина му имаше нещо? Нещо сериозно? Това беше проблемът, когато се разболееше приятел гей. Човек винаги се сецаше с ужас за страховития СПИН. Внезапно Тара се засрами от собствените си мисли. Та нали никога не бе смятала, че само хомосексуалистите са застрашени?

Тревогата ѝ за Финтан скоро отстъпи място на притесненията за Томас. Какви бяха тези странни и мрачни отношения между тях? Е, вероятно проблемът съществуваше само в главата ѝ. Но пък си спомни думите му от събота вечер и сега не можеше да реши дали да обезумява от страх, или да ги забрави.

Не можа да свърши никаква работа, затова към четири се приготви да си ходи.

— Извинявай, къде отиваш? — подозрително попита Рави.

— Канех се да се утеша с малко пазар.

— Не! — скочи той и ѝ препречи пътя, както бе инструктиран. — Трябва да спреш да харчиш!

— Благодаря ти, Рави — опита се да го заобиколи тя. — Оценявам чувството ти за отговорност, но не искам да ме спираш днес.

— Нареди ми да не обръщам внимание на молбите ти — решително възрази той.

Тара опита да мине през пролуката до бюрото си, но бързият като светкавица Рави я изпревари. Последва кратка борба.

— Вини, разкарай го от мен!

— Той прави това, за което ти го помоли — изморено отвърна Вини.

Застанаха един срещу друг — Рави леко приведен, с напрегнати и готови за действие мускули и кръстосани като за кунг-фу удар ръце. Тара горчиво съжали, че го е молила за помощ.

— Не може ли да започнем от утре? — изхленчи тя. — Моля те!

Рави я изгледа разочаровано и застана нормално.

— Е, добре, давай!

Тара отиде на пазар и се помъчи да забрави глада си. Надяваше се, че новите дрехи ще оправят настроението ѝ, но не можеше да се примири с идеята за шестнадесети размер. Купуването на дрехи бе удоволствие, което вече не ѝ се полагаше, трябваше просто да ограничи щетите.

Беше автоматично дисквалифицирана от прекалено много хубави неща: прилепнали тениски, вталени манта, плетени рокли, всичко, изработено от ликра, блузи, които се носят без сутиен. Дори не можеше да си спомни кога за последен път бе обличала панталон. Единствената утеха бяха красивите секси обувки. Обувките бяха другарчета на дебелианите. Изглеждаха чудесно, макар всичко друго да

бе отишло по дяволите. Спреят за коса също ѝ се стори добра идея. Винаги си бе падала по тактиките за отклоняване на вниманието — интересни бижута, откачени чанти и силен грим. Синият бретон щеше да привлече погледите и да ги отклони от гигантското ѝ шкембе.

След дълги обиколки си купи ягодов дезодорант за колата, чифт секси черни обувки с високи токчета, син и лилав спрей за коса и прежда и куки за пуловера на Томас, но пропусна курса по степ. Престори се на разочарована. Разбира се, можеше да отиде на фитнес, но залата винаги бе пълна с мускулести мъжаги, които вдигаха тежести. Не можеше да го понесе. Не и в розово трико. Закле се, че ще започне със спорта от утре.

ГЛАВА 18

На път за вкъщи реши да се отбие у Кетрин. Цял следобед не бе успяла да се свърже с нея по телефона, а имаше желание да си побъбрят. Обикновено не посещаваше приятелката си без предупреждение. И двете бяха повлияни от нравите в Лондон, където се смяташе за изключително грубо да се натресеш на някого без покана. Думите „Минавах оттук“ се считаха за светски гаф, не помалък от „Носът ти е ужасно голям“. Много лондончани, свикнали да разчитат на телефонния си секретар, за да проверят кой ги търси, изпадаха в ужас от позвъняване на вратата. Човек! От плът и кръв! На прага им! Ако бяха сигурни, че не е пощаджията, просто не отваряха. Залепваха се до стената и се опитваха да надникнат през прозореца. Не за да пуснат някого в апартаменти си, разбира се, а за да видят кой е досадникът и да го зачеркнат от списъка с приятелите си.

Кетрин се къпеше, но Тара реши, че не ѝ отваря, защото не се е обадила предварително. Извади мобилния си телефон, за да звънне и да ѝ нареди да отвори, но бе забравила да го зареди.

— Аз съм! — изкрещя Тара, като отстъпи от домофона и вдигна глава към прозорците на Кетрин. — Пусни ме да вляза! Хайде, косматото чудовище! Знам, че си там. Виждам, че свети.

— Здравейте! — каза някакъв глас. — Кетрин ли търсите?

Тара се завъртя и видя горкия Роджър, който пристъпваше към вратата с ключ в ръка.

— Да — прошепна Тара.

Не посмя да го погледне в очите, защото си припомни другите случаи, в които бе контактувала с него. Роджър удряше по тавана си с дръжката на метлата, а Тара му изкрещяваше с дрезгав пиянски глас: „Я се поразвесели, млад глупако!“

— Благодаря — кимна тя, нахлу във входа и се втурна по стълбите към апартамента на Кетрин.

— Пусни ме да вляза! — завика и заудря с юмрук по вратата.

Кетрин отвори спокойно. Беше облечена в къса бяла копринена нощница и дълъг копринен халат, който разкриваше тънките ѝ елегантни крака. Излъчваше добро настроение, но Тара бе прекалено раздразнена, за да забележи.

— Здравсти! — усмихна се Кетрин. — Как влезе във входа?

— Роджър ми отвори.

— Горкият Роджър! Някой път трябва да му се извиня за шума. Какво става? Защо се опитваше да разбиеш вратата?

— Мислех, че не искаш да ми отвориш.

— Защо? — учуди се Кетрин и отново се усмихна широко.

Кетрин имаше чудесни ходила — малки и тесни. Ноктите ѝ бяха лакирани в блестящо розово. Защо въобще си правеше труда да се лакира, запита се Тара. Тя самата никога не би се тормозила, ако нямаше гадже. Всъщност дори когато имаше гадже!

Красивите крачета пристъпиха грациозно по дебелия мокет, когато Кетрин въведе Тара във всекидневната и я попита дали иска сандвич със сирене.

— Изчезни от мен, сатана! — изохка Тара. — Ще пия само чаша чай. Мога да изям и задника на монахиня през оградата на манастир, но моля те, не ми давай никаква храна!

Беше в безопасност с Кетрин. Със сигурност приятелката ѝ не планираше висококалорично угощение, което Тара да се почувства задължена да сподели. Ако някой попиташе Кетрин какво ще вечеря, тя отговаряше небрежно: „Не знам. Препечени филийки или нещо друго.“ Тара обаче щеше да знае още от миналата сряда.

— Ще включа чайника — каза Кетрин.

Торбичката с чипс на рафта на библиотеката седеше там от предишната вечер. Как успяваше Кетрин да се удържи и да не го изяде? Тара нямаше да мигне, ако знаеше, че има чипс. Е, щеше да го изяде сега. Само един поглед към храната и решителността ѝ се стопи. А и бездруго бе пропуснала курса по степ и щеше да се стегне от утре. Тя точно се протягаше към плика, когато Кетрин се върна в стаята.

— Не! — изкрещя Кетрин и Тара подскочи. — Остави чипса! — продължи тя с глас на ченге, като сложи ръце пред устата си, сякаш държи рупор. — Повтарям. Остави чипса. На земята.

Тара застина, стресната от поведението на Кетрин.

— На земята! — избумтя гласът. — На пода. Бавно. Не прави излишни движения!

Тара внимателно сложи червения плик на пода до краката си. Кетрин никога не се държи така, помисли си тя объркано.

— Добре — кимна Кетрин. — Вдигни ръце над главата си!

Тара се подчини.

— Сега ритни плика към мен.

Червеният плик се плъзна по пода, Кетрин го сграбчи и се ухили.

— Благодаря — каза Тара и двете се засмяха. — Рискувах ужасно.

— Не трябва да купуваш такива неща, щом се тревожиш за теглото си — сгълча я приятелски Кетрин.

— Не съм купувала нищо. Чипсът е твой. Как може да не си го видяла? Щом влязох тук, пликът заблестя като фар. Настояваше да му обърна внимание. Съблзняваше ме. Ако носеше дрехи, щеше да направи стриптийз...

Кетрин се засмя и Тара най-последно забеляза, че приятелката ѝ изглежда изключително добре.

— Купих прежда за пуловера на Томас — съобщи гордо тя.

— Страхотна новина.

— Така си е. Поемам пълен контрол върху живота си. Плетене, диети и никакво харчене. Ставам друг човек.

Тара се опита да забрави за чисто новите обувки на задната седалка на колата си.

— Е, къде беше днес? Звънях ти в три и половина, а ти още обядваше.

Кетрин не отговори.

— Къде беше? — повтори Тара.

— А? Съжалявам! Какво каза? — отнесено попита Кетрин.

Какво ѝ ставаше, по дяволите? Имаше нещо различно. Блясък в очите. Игрива усмивка.

— Къде беше на обяд? — попита Тара раздражено. — Слушаш ли ме изобщо?

— Да — неубедително кимна Кетрин.

Тара се вторачи в нея. Кожата ѝ беше порозовяла и свежа като праскова. Очите ѝ блестяха тайнствено.

— Да не си... да не си правила секс с някого?

— Не съм!

— Е, нещо ти се е отразило много добре. Влюбена ли си?

— Не.

— А някой да е влюбен в теб?

— Не — отговори Кетрин, но Тара долови леко колебание.

— Аха! — извика тя. — Някой си пада по теб! Кой е? Разкажи ми.

— Няма нищо за разказване.

Тара се въодушеви. Зарадва се, че имаше нещо хубаво в живота поне на една от тях.

— Обзалагам се, че е великолепен — ухили се тя. — Мъжете ти винаги са такива.

В редките случаи, когато Кетрин имаше гадже, то бе невероятно готино. Направо зашеметяващо. Недостижимо за Тара. Е, връзките продължаваха доста кратко, но все пак...

— Сигурно е някой от службата. Къде другаде би могла да се запознаеш с мъж?

— Дръж се прилично!

— Какво ти става? Какво лошо има в това да харесваш някого?

— Не харесвам.

— Добре. Какво лошо има в това да харесват теб?

Кетрин не отговори. Но блясъкът в очите ѝ помръкна, а лицето ѝ се скова в каменно изражение.

— Кетрин — нежно каза Тара, — знам, че и преди сме спорили по въпроса, но да си влюбена е хубаво. Знам, че не искаш да се лишиш от прочутия си самоконтрол и да се почувстваш уязвима, но понякога трябва да рискуваш.

— Връзките са скапана работа от начало до край — студено отвърна Кетрин.

— Глупости!

Тара възмутено отвори уста, за да каже „Виж колко сме щастливи ние с Томас“, но откри, че не може да произнесе подобно нещо.

— Напълно щастлива съм и сама — продължи Кетрин. — Да си сам не означава да си самотен.

— Не можеш вечно да бягаш. Любовта е част от човешкото съществуване. Без нея сме наполовина хора. Всеки се нуждае от партньор. Това е основна човешка потребност.

— Не е потребност — възрази Кетрин, — а желание. А аз предпочитам липсата на болка. Влюбването те прави уязвим. Връзките те нараняват.

— Не е вярно — упорито настоя Тара, стресната от мрачната решителност на приятелката си.

— Да бе! — прекъсна я Кетрин. — Точно ти ли го казваш? Виж колко си нещастна с оня кретен Томас.

— Не съм нещастна — отрече Тара.

Въпреки гнева си Кетрин забеляза, че думата „кретен“ не предизвика реакция у Тара.

— Е, щом ти си щастлива — продължи Кетрин, — значи и на мен ми е добре.

Двете се втренчиха ядосано една в друга.

— Ще те попитам още веднъж — заплашително каза Тара.

— Какво? — изсъска Кетрин.

— Някой колега ли е?

Очите на Кетрин едва не изхвъркнаха от ярост. Отвори уста, за да наругае приятелката си, като се опитваше да измисли подходящите думи.

— Да — прошепна накрая тя.

ГЛАВА 19

— Разкажи! — заповяда Тара.

Кетрин обаче реши, че няма нищо за разказване. Рано сутринта Джо Рот се довлече до бюрото ѝ, както правеше през последните дванадесет дни. Бледозелената му риза, облечена в чест на презентацията пред компанията за тампони, и кобалтовосиният му костюм, който подчертаваше елегантните извивки на слабото му високо тяло, накараха Кетрин да признае, че днес Джо е особено приятен за окото. И, разбира се, в следващия миг изражението ѝ се вледени.

— Добро утро, Кети! — усмихна ѝ се широко той.

— Господин Рот — кимна студено тя и му хвърли страшен поглед трета степен. Нямахше нужда да стига до четвърта, тъй като и тонът ѝ бе вкаменяващ. — Името ми е Кетрин и не се обръщам на умалителни.

Тя зачака Джо да се отдалечи унижен и притеснен, но той се облегна на бюрото ѝ и се засмя. Обзе я неочаквано предчувствие за бедствие. Погледна белите му, идеално подредени зъби и се уплаши.

— Господин Рот — имитира я той и я погледна развеселено.

Кетрин се опита да си придаде отегчен вид на заета, но учтива жена.

— Господин Рот — повтори Джо. — Харесва ми. Прекрасна си, Кетрин! Наистина си прекрасна.

Тя продължи да го гледа ледено.

— Съжалявам, ако съм те обидил с фамилиарното си отношение — извини се той. — От сега нататък ще те наричам Кетрин. Освен ако не предпочиташ госпожица Кейси, разбира се.

Кетрин се поколеба за секунда и Джо отново се разсмя.

— Явно предпочиташ. Е, добре, вече си госпожица Кейси. А сега, госпожице Кейси, трябва да обсъдим преразходите по сделката с „Нориаки“. Но директорите на „Джитекс“ ще се появят всеки момент за презентацията, така че нека да поговорим по време на обяд.

— Обяд? — студено попита тя. — За чия сметка?

Кетрин Кейси не можеше да бъде купена. Макар да не я водеха често по луксозни заведения — в рекламата счетоводителите играеха ролята на Пепеляшка, — отказваше да се въодушеви от идеята за безплатна салата със сирене.

— След като вече има преразходи — продължи спокойно тя, — едва ли е разумно да харчим още пари, за да ги обсъждаме по време на обяд.

— Ще платя от собствения си джоб — обеща Джо.

Кетрин се изсмя. Той се почувства обезкуражен от тембъра на гласа ѝ.

— Добър опит, Джо. Но не забравяй, че преглеждам всички молби за осребряване на разходи.

Рекламаджиите никога за нищо не плащаха. Пазеха разписки за всичко, което купуваха, и се опитваха да ги представят за разход. Не само сметки от хотели и ресторанти, но дори пяна за бръснене („Имах презентация и трябваше да изглеждам добре“), вратовръзки (същото оправдание), картички за рождени дни и касови бележки от супермаркета. Веднъж някой ѝ бе пъкнал разписка за костюм от „Армани“, друг път — за домашно джакузи. Кетрин бе виждала какво ли не.

— Честна дума — настоя Джо. — Ще платя от собствения си джоб.

— Не.

— Е, хайде де — засмя се той. — Обяд с Джо Рот. Само най-доброто.

— Не.

Изражението му стана сериозно.

— Това не е свалка. Наистина трябва да поговорим за разходите.

— Съжалявам — излъга Кетрин. — Затънала съм до гуша в приключването на счетоводната година.

Разбира се, беше свършила основната работа предишния ден, но нямаше да го признае.

— Защо не поговориш с Бренда, помощничката ми? — предложи тя. — Тя ще ти помогне, а и ще се зарадва на безплатен обяд.

— Добре — тъжно отвърна Джо и се оттегли. По принцип не правеше подобни неща, но сега, след четири седмици откази, бе

отчаян, затова отиде при Фред Франклин и го помоли за помощ. Фред седеше в стъкления си кабинет заедно с Майлс.

— Фред, направи ми една услуга — заяви Джо, след като приключиха със задължителните любезности.

Фред знаеше какво се иска от него, тъй като бе наблюдавал Джо и Кетрин. Фред разбираше добре международния език на отритването. Всъщност говореше го перфектно. Той самият не бе имал никакъв късмет с жените, преди да го повишат в службата на тридесет и пет години. А по езика на тялото на Джо — умолително изражение, протегнати ръце — бе повече от ясно, че са му отказали.

— Ти си извратен — решително отсъди Фред.

— Наистина ли? — ухили се Майлс. — Колко извратен? Ние тук можем да задоволим повечето вкусове. Какво ще кажеш за Чейн, щом си падаш по перверзните?

— Джейн?

— Не. Чейн. Тя ще те оправи.

— Как е истинското ѝ име? — притеснено попита Джо, който, без да иска, се бе обърнал към няколко от жените с прякорите им.

— Полин — отговори Майлс. — Наричаме я Чейн, защото... ами... ако ти кажа пухкави белезници, ще разбереш какво имам предвид.

— Джо си пада по фригидната ирландка — намеси се грубо Фред.

— Коя? Снежната кралица ли? — учуди се Майлс. — Не знаех, че си мазохист.

— Не съм.

— Да бе! Опитваш се да събориш тухлена стена с глава.

Майлс харесваше Джо Рот и го смяташе за готин тип, с когото можеш да се повеселиш. Сега обаче реши, че ще се наложи да си промени мнението.

— Какво ще кажеш за Мей от пощенския отдел? — предложи той, обзет от отчаяно желание да спаси Джо. — Познаваш я. Зърна, на които можеш да си окачиш палтото. Задник, на който можеш да си паркираш колелото. Не ти ли харесва?

— Е, не е съвсем с всичкия си, но в това няма нищо лошо.

— Как ѝ е истинското име? — унило попита Джо.

— Мей. Винаги е готова!

Фред и Майлс избухнаха в бурен смях и Джо се зачуди дали да не си смени професията. Беше ли женомразството тук по-ужасно, отколкото в последната му работа, или просто остаряваше?

Той прекъсна веселбата им и каза:

— Освен всичко друго, наистина трябва да обсъдя бюджета на „Норияки“ с Кетрин.

— Да не мислиш, че сме родени вчера? — възмути се Фред. — Говори с дебелията Бренда. Давай! — окуражи го той, когато Джо не отговори. — Бренда поне има цици.

— Помоли Кетрин — настоя Джо. — Ще ти бъда задължен.

Фред се замисли. Джо беше готин тип и колежките им си падаха по него. Ако успееше да свали фригидната ирландка, бързо щеше да загуби интерес към нея. Обаче тя щеше страхотно да се влюби в него, а това си заслужаваше да се види.

— Добре — изсумтя Фред и се надигна от кожения стол.

Кетрин видя как Фред се понася към нея и веднага разбра какво става. Испита силно презрение към Джо, който се бе втурнал да моли шефа си за помощ. Но от друга страна упоритите му опити възбудиха интереса ѝ.

— Чуй ме добре! — излая Фред, когато застана до бюрото ѝ.

Мразеше да говори с нея. Караше го да се чувства пълен кретен. Не можеше да я търпи още отпреди три години, когато я бе поканил да пийнат по нещо, а тя му бе отказала с думите: „Не излизам с женени мъже.“ Фред бе опитал да се измъкне с оправданието, че иска само да приветства новата си колежка, но Кетрин го бе изгледала презрително, сякаш всичко ѝ беше ясно. След като престана да се ненавижда, омразата му се бе прехвърлила върху нея.

— Трябва да обядваш с Джо Рот, за да обсъдите проклетия бюджет.

— Това заповед ли е?

— Да.

— Не си ми началник — усмихна се Кетрин.

После си помисли, че дори не седяха на едно и също еволюционно стъпало, и се ухили още по-широко.

— Знам, че не съм ти пряк шеф — призна Фред с неприязън, — но момчето се тревожи за разходите. Бренда е страхотна, но Джо иска

да говори направо с теб.

— Двуреден бял костюм — каза Кетрин замислено, — кожено палто, наметнато на рамената, накривена панамена шапка и по една курва в тясна червена рокля от всяка страна.

— Какво?

— Нали така изглеждат сводниците?

— Сводник! — възмути се Фред. — Не съм сводник! Той иска само да обядва с теб.

Атмосферата се изпълни с враждебност и за миг на Кетрин ѝ се прииска да е като останалите хора. Защо не се държеше като купонджийка? Защо не беше излязла с Фред Франклин? Дори да пофлиртува малко с него? Връзка с женен мъж нямаше да я убие — знаеше го твърде добре. А щеше да направи работата ѝ много по-лека. Беше наясно, че колегите ѝ не я обичат много, и това понякога ѝ тежеше. Например днес.

— Става дума само за обяд — високо повтори Фред. — И то делови.

— Е, добре — примирено въздъхна Кетрин.

Фред се понесе триумфално към кабинета си.

— Уреден си, синко — гордо заяви той на притеснения Джо. — Не забравяй да ни разкажеш всичко, когато се върнеш.

Телефонът на бюрото му иззвъня.

— Момчетата от „Джитекс“ са тук.

Въодушевлението на Джо му помогна да изнесе блестяща презентация. Ораторското му майсторство бе толкова заразително, че клиентите едва ли не повярваха в качествата на собствените си тампони.

— Мисля, че ги омагьосахме — доволно каза Майлс, докато гледаше как директорите на „Джитекс“ се оттеглят замаяно.

Обикновено след сключването на добра сделка екипът отиваше на дълъг обяд с огромно количество алкохол. Днес обаче Джо отказа да се присъедини към колегите си. Даде им благословията си, но първо провери в кой ресторант възнамеряват да се настанят. Щеше да заведе Кетрин колкото се може по-далеч оттам.

Междувременно Кетрин прекара сутринта, потънала в сметки. Беше изхвърлила Джо Рот от главата си. Не се втурна към аптеката или улица „Оксфорд“, за да си купи четка, паста за зъби, ново червило,

фондъотен, дезодорант, чорапи, обувки с високи токчета или нов костюм с къса пола в чест на неочаквания обяд.

Отказа да се развълнува. Многогодишната ѝ практика я бе убедила, че не е толкова трудно да се пребори с нетърпението.

Разбира се, работата ѝ помогна много. Безукорно подреденият свят на цифрите, където нямаше хаос или място за съмнение. Ако сметките не излизаха, човек просто се връщаше и ги оправяше.

Кетрин считаше двойното счетоводство за едно от великите постижения на човечеството. Искаше ѝ се светът да се ръководи от същите принципи. Дебитите — вляво, кредитите — вдясно. Така винаги знаеш къде си. Великолепно!

В един часа Джо свенливо застана до бюрото ѝ. Сутрешната му еуфория бе заменена от силен срам, задето бе помолил шефа си за помощ.

— А, да, работен обяд за разходите по „Нориаки“ — заядливо каза Кетрин, като спокойно довърши изчисленията си.

Можеше да ги направи и по-късно, но защо?

Тя изключи калкулатора и осъзна, че ѝ се ходи до тоалетната, но се почувства прекалено притеснена да му го каже. Вероятно би могла да използва тоалетната в ресторанта. Но защо пък да не отиде сега? Все пак Джо не означаваше нищо на нея. В миналото, когато си падаше по някого, бе различно. Тогава напълно забравяше за физиологичните си нужди. Но не и с Джо Рот.

— Трябва първо да отида до тоалетната — заяви смело тя.

Нарочно остави чантата си на бюрото. Не искаше да ласкае Джо с мисълта, че отива да се срещне или да си сложи червило заради него.

ГЛАВА 20

Ресторантът беше съвсем близо до службата. Кетрин благодари горещо на Бога. Мисълта да седи до Джо в тясно такси направо я изпоти. Е, и ходенето пеша не се оказа особено приятно. Чувстваше се неудобно и не смееше да го погледне.

Двамата вървяха с различна скорост. Джо беше доста висок и Кетрин реши, че сигурно върви много бързо. Не искаше да изостане от него, затова ускори ход, после внезапно осъзна, че се е забързала прекалено много и рязко забави крачка. Междувременно, забелязал скоростта ѝ, Джо се уплаши, че я е принудил да бърза, и почти спря. Кетрин го усети и това ѝ се стори неестествено, така че отново ускори. Джо също. Като ту забързваха, ту почти спираха, най-сетне стигнаха; „Лимонов плод“.

Беше модерен, скъп и шумен ресторант. Витрината бе от стъклени тухли и светло дърво. Приличаше много на заведението, където в събота вечер празнуваха рождения ден на Тара. Дори нямаше нужда да поглеждаш менюто, за да разбереш какво предлагат.

Джо си бе направил труда да резервира сепаре. След като ги настаниха, шумът намаля и Кетрин започна да се отпуска. Дори си поръча чаша вино.

— Не ме гледай така! — скара се тя на Джо. — Може да съм старателна и съвестна, но все пак съм човешко същество.

— Не те гледам — усмихна ѝ се той с блестящите си зъби. — Щом ти се пие вино, пий. Поръчай си колкото искаш чаши.

После я погледна толкова мило, че Кетрин не се сдържа и каза делово:

— Да се залавяме за работа. Основните разходи по „Нориаки“...

— Кетрин — нежно я прекъсна той, а начинът, по който произнесе името ѝ, едва не я накара да скочи и да си тръгне, — хайде първо да поръчаме.

Внезапно реши да се отпусне и да си почине поне за час. Три седмици беше отблъсквала Джо и в момента бе останала без

амуниции. Майната му, все пак съм човек, каза си тя. Защо да не позволя на някого да се държи мило с мен? Само за един час.

Усмивката ѝ към Джо за пръв път бе лишена от сарказъм или презрение.

— Какъв ордъвър ще си поръчаш? — попита я той.

— Ризото с гъби — отговори весело тя. — А ти?

— Супа с лимон и кориандър. Хей! — извика той, като погледна менюто. — Няма ризото с гъби.

— Невъзможно — усмихна се тя. — Имам предвид, я виж ресторанта!

Кетрин размаха ръка към стените, задължително боядисани в бледожълто, миниатюрните японски градини и кръглите метални плафониери. Джо се засмя и тя видя как разцъфва в очите му. Но когато отвори менюто си, възкликна учудено:

— Няма и супа с лимон и кориандър!

— Невъзможно — засмя се Джо. — Имам предвид, я виж ресторанта!

Беше неин ред да гледа как Джо цъфти.

Не можеше да го вкара в нито една от обичайните категории. Повечето мъже, които я преследваха упорито, имаха самочувствие с размерите на континент. Така и трябваше — ако в броните им имаше пукнатини от неувереност, Кетрин веднага ги откриваше и нанасяше смъртоносни рани. Но ако не беше смахнат егоист, значи бе тъп като пън или наивен като Форест Гъмп. Ней приличаше на нито едно от двете.

Келнерката застана до масата им.

— Съветвам ви да опитате днешните специалитети — започна тя. — За ордъвър предлагаме ризото с...

Кетрин не чу останалото. Избухна в смях, а Джо, зашеметен от неочакваната сърдечност, ѝ се усмихна широко. Тя си припомни доволно колко забавен можеше да бъде един обяд. А докато наблюдаваше как дългите му чувствителни пръсти си играят със столчето на чашата, странно, отдавна забравено усещане пропълзя по тялото ѝ. О, не!

Поръча си талятели. Нямаше да се предаде! Отказа да вземе подходящо за среща ядене, с което не можеше да стане инцидент. Не ѝ пукаше дали талятелите няма да увиснат грозно, докато ги поднася

към устата си. Нямах да се притесни, ако изцапаше брадичката си със сос. Беше готова да си поръча дори спанак и да рискува да полепне по зъбите ѝ, но за съжаление го нямаше в менюто.

Докато ядяха ордъоврите си, разговорът естествено се насочи към общия им интерес — работата. Джо говореше за себе си с лекота и очевидно се надяваше Кетрин да му отвърне по същия начин. Спомена ѝ, че си бил ходил у дома преди няколко седмици. После каза:

— Навърших тридесет през юли и майка ми реши, че сигурно съм гей, щом още не съм се оженил.

След тези думи обаче Джо не направи многозначителна пауза, нито пък я погледна нетърпеливо и тя се успокои. Може пък да не се опитваше да открие дали е сгодена и на колко години е.

— Откъде си?

— От Девън. Аз съм си селско момче по сърце.

Това не е нещо, с което да се гордееш, презрително си помисли Кетрин, но внезапно откри, че отвръща:

— И аз съм от провинцията.

После му разказа за Нокавой. Или поне за природата му. За огромните вълни на Атлантическия океан, които понякога достигаха до прозорците на къщите. За въздуха, който бе толкова свеж, че според Тара „човек може да го реже с нож и вилица и да го яде“. Горката Тара наистина страдаше от мания за ядене.

— Звуча като реклама на Ирландия — засмя се Кетрин.

— Сигурно ти е било доста трудно да напуснеш Нокавой.

— Не. Нямах търпение да се махна оттам — призна тя. — Харесвам анонимността на Лондон.

— Забравено от Бога място, където на хората не им пука един за друг — усмихна се Джо.

— Може и така да е, но пък има великолепни магазини за обувки.

Той се засмя и я изгледа възхитено. Основните ястия пристигнаха. Порцията на Джо представляваше сложна вертикална конструкция.

— Как го правят? — учуди се той. — Аха! Пухкаво канапе, пласт пиле, пласт босилек, после сушени домати и моцарела. Повторете, ако е необходимо. Но не го изпробвайте у дома!

— Можеш ли да готвиш?

Не знаеше защо въобще го попита? Какво я интересува ше?

— О, да — намигна ѝ Джо. — Правя жестоко тайландско къри. Да ти обясня ли как?

Кетрин кимна примирено, а настроението ѝ започна да се разваля. Очевидно Джо щеше да се опита да я впечатли с готварските си умения. Каква скука!

— Първо отиваш на пазар — всеки магазин „Маркс и Спенсър“ ще ти свърши работа. Спираш до щанда за охладени храни. Това е важно, Кетрин — размаха ръка той, — защото много хора допускат грешката да пазаруват от замразените. Взимаш едно готово къри. Прибираш се у дома, махаш капака и надупчваш фолиото с вилица. Четири пъти. Не по-малко. После го пъхаш в микровълновата само за три минути и половина. Сваляш фолиото и го оставяш за още тридесет секунди. Резултатът е чудесно леко препечено къри — навърши усмихнато той. Кетрин се засмя облекчено.

— Е, става малко твърдо — призна Джо, — но не е страшно. Сервираш го с ориз, доставен от кой да е индийски ресторант. А сега ми кажи някоя от твоите рецепти.

— Добре — съгласи се весело тя. — Чакай да помисля. А, ето една хубава. Имаш нужда от телефонен указател, макар че и пуснатите в пощенската ти кутия реклами вършат работа. Вдигаш слушалката, набиращ номерата и поръчваш голяма пица с допълнително кашкавал и домати. После, това е най-важното, им съобщаваш адреса си. И след по-малко от половин час получаващ великолепно ядене!

— Полезна информация — замислено кимна Джо. — Може да изпробвам рецептата някой път, когато съпругът ми покани шефа си на вечеря.

— Готвиш ли понякога? — попита тя, усетила сродна душа.

— Не — искрено отговори той. — Никога. А ти?

— Мразиш ли хора, които вдигат шум за готвенето?

— Е, не ги мразя, но не ги разбирам.

— Да, знам какво имаш предвид.

— Ако Господ е искал да печем кексове, защо е създал сладкарница „Валери“?

— Точно така!

Усмихнаха се приятелски.

— Можем да станем съавтори на готварска книга — внезапно предложи Джо. — За хора, които мразят да готвят.

— Можем. Знам много рецепти — усмихна се Кетрин с блеснали очи. — Имам една съвсем лесна. Влизаш в „Макдоналдс“. Купуваш си сандвич. Вадиш го от кутията и поднасяш!

— Харесва ми. Чакай да ти кажа чудесна лесна рецепта за вкусно печено. Инструкции: отиди на гости на майка си за уикенда.

— Можем да добавим и лъскави снимки — ентусиазирано каза Кетрин. — Хора, които ядат от пластмасови кутии, и доставчици на пипа.

— Това ще е невероятна промяна в обикновеното гастро-порно — захили се Джо. — Делия Смит, дните ти са преброени!

Макар и неохотно Кетрин бе принудена да признае, че Джо е свестен. Или поне изглеждаше такъв. Но това вероятно означаваше, че е сериен убиец.

Настъпи тишина и за пръв път забелязаха, че навън вали.

— Дъжд — въздъхна Кетрин.

— Обичам дъжда.

— Ти май обичаш всичко — каза Кетрин и изведнъж се вкисна. — Има ли мъжка версия на Майка Тереза? Защото ако има, това си ти.

Джо се засмя.

— Просто смятам, че повечето неща могат да се обърнат в твоя полза. Например дъждът. Представи си следната сцена — подкани я той, като размаха елегантно ръка. — Навън вали проливно, но ти си у дома. Дъждът плющи в прозорците, а ти лежиш на канапето пред камината, в която пламти буен огън. Бутилка червено вино...

— Носиш дебели чорапи и пухкав анцуг — прекъсна го Кетрин, изненадана от поведението си.

Джо кимна.

— Очакваш доставка на китайска храна...

— По телевизията тече страхотен филм...

Очите на Джо заблестяха ентусиазирано.

— Черно-бял...

— „Филадельфийска история“...

— „Казабланка“...

— Не — извикаха едновременно. — „Римска ваканция“!

Втречиха се един в друг. Стори им се, че ги е ударил гръм. Кетрин почувства, че Джо е проникнал дълбоко в душата ѝ. Когато

келнерката избра точно този момент да ги попита дали са свършили, бе готова да я разцелува, макар че Джо с удоволствие би я пребил.

Опитвайки се да удължи приятния обяд, Джо ентусиазирано предложи на Кетрин да си поръча десерт.

— Какво ще кажеш за шоколадова торта? — попита той, като отвори менюто. — Или крем карамел с шоколадов сос?

Кетрин стисна устни. За каква я смяташе? За жена ли?

— Ти ще си поръчаш ли нещо?

— Не, но...

— Добре тогава — кимна ледено тя и той се зачуди какво е объркал.

Катрин си погледна часовника и видя, че определеният час е изтекъл. Всъщност бяха минали почти два часа и тя се ядоса на себе си.

Наложи сериозното си изражение, поръча си двойно еспreso и с рязък тон започна да изброява разходите по „Нориаки“. Искаше да му покаже, че веселбата е приключила, затова извади компютърната разпечатка от чантата си. А за да задоволи жестокостта си — нямаше друга причина, — сложи и калкулатора на масата.

— Да пийнем по един ликьор — предложи Джо, когато тя приключи. — Само един и ще се връщаме на работа.

Кетрин поклати глава.

— Хайде де — помоли я Джо. — Както един мъдър мъж каза навремето: „Няма ли да останеш още малко?“

— Ще ти отговоря с думите на един от великите мозъци на двайсети век — студено отвърна Кетрин, като пусна калкулатора в чантата си. — „Това е всичко, приятели!“

Остави го да плати сметката и потисна чувството си за вина. Все пак не беше искала да обядва с него. Но когато Джо се надигна, не можа да се сдържи и каза заядливо:

— Не забравяй касовата бележка, за да я дадеш за осребряване.

Нараненият му и отвратен поглед я накара да съжали за думите си.

Наближаваше четири, когато се върнаха в офиса. Как бе възможно? Е, нямаше да се повтори. Тя щеше да се погрижи за това. Бездруго Джо сигурно щеше да бъде изритан от работа още преди края на месеца. Трудовият му стаж тук бе доста дълъг според стандартите

на „Брийн Хелмсфорд“. А изчисляването на обезщетението му щеше да ѝ достави огромно удоволствие. Единственият проблем бе, че Джо работеше много добре и хората го харесваха. Това определено я плашеше.

Но вечерта, когато се прибра у дома, лошото ѝ настроение бе изчезнало напълно, а очите ѝ блестяха щастливо. Разбира се, самата тя нямаше представа за това, докато Тара не ѝ го каза. Новината никак не я зарадва.

ГЛАВА 21

Тара отвори вратата и се опита да скрие покупките си, но Томас стоеше в коридора, а Берил се мотаеше в краката му.

— Как мина курсът по степ? — попита той.

Беше ѝ нужна цяла минута, за да осъзнае за какво става дума.

— Курсът по степ? О, адски тежко — излъга тя. — Капнала съм.

— Браво! — доволно се ухили Томас.

Вероятно бе виновен гладът или пък потиснатият гняв, със сигурност имаше нещо обаче, защото Тара се завъртя към него с неочаквана ярост.

— Браво? Браво? Да не се каниш да ми дадеш златна звездичка? Или да ми пишеш шестица? Господи!

Томас ококори шокирано очи и започна да отваря и затваря уста, без да каже нищо.

— Приличаш на риба — подигра му се Тара. — Отивам да се обадя по телефона.

Тя се втурна в спалнята, метна покупките си на пода, запали цигара и набра номера на Финтан.

— Е, какво каза докторът?

— Не отидох — отвърна Финтан. — Познай какво се случи, след като говорихме по телефона днес.

— Какво?

— Буцата изчезна — засмя се Финтан. — Все едно че се спука балон. Кивито се превърна в зърно грозде, а после в стафида.

— Разтревожи ме — оплака се Тара, чувстваше се като пълен идиот. — Може би все пак трябва да отидеш на лекар. Поне да разбереш каква е причината.

— Няма нужда — възрази той. — Кризата премина.

— Наистина ли приличаше на киви?

— Доста.

— На хората не им израстват буци по врата ей така — настоя тя, като дръпна силно от цигарата. — Нещо не е наред и трябва да

разбереш какво. Ами ако се случи отново?

— Няма.

— Възможно е.

— Не.

— Какво мисли Сандро?

— Сандро не мисли. Или поне мисли колкото се може по-малко.

— Финтан, дръж се сериозно.

— О, не.

Последва дълго мълчание. Най-после Тара каза притеснено:

— Финтан, трябва да ти задам един въпрос. Знам, че не е моя работа, но все пак ще попитам. Изследвал ли си се за СПИН наскоро?

— Не мога да направя такова нещо.

— Значи не си правил изследвания?

— Говорим по телефона все пак.

— Знаеш какво имам предвид.

— А ти изследвала ли си се? — изненада я Финтан.

— Не, но...

— Но какво?

Тя замълча деликатно.

— Винаги ли използваш презерватив с Томас? — попита Финтан.

При други обстоятелства Тара сигурно щеше да се засмее, припомняйки си бурните протести на Томас през първата им нощ, когато се опита да го накара да сложи презерватив. Да бе, да ям шоколад с обвивката! — беше изхленчил той. Да плувам с обувки и чорапи! И тя никога вече не го помоли. За щастие още от дните с Аласдър взимаше хапчета против забременяване.

— Ами... не винаги, но...

— А Томас правил ли си е изследване за СПИН?

Абсурд, помисли си Тара. Томас беше последният човек на света, който щеше да си направи такова изследване.

— Не, но...

— Тогава си затвори устата — любезно, но твърдо нареди Финтан. — Благодаря ти за загрижеността, но очевидно буцата не е била страшна. А как са твоите болезки?

Но Тара, почервеняла от срам и яд, отказа да си играе.

— Изчезнаха ли следите от бяс? — попита Финтан.

Не му отговори, вбесена от собствената си тъпота. Можеше тя самата да е болна от СПИН, а не Финтан.

— Ами маларията? — продължи той.

Тара отново не отговори.

— Чух, че в момента има епидемия от антракс, така че пази се!

— Ако си сигурен, че си добре — каза тя, — отивам да вечерям.

Ще се чуем утре.

— Цяла седмица няма да съм тук. Ще работя в Брайтън. Ще се видим през уикенда.

Томас подслушваше до вратата. Тара мина покрай него и влетя в кухнята. Беше разгневена на себе си, наранена от думите на Финтан, ужасно гладна и твърдо решена да не се придържа към диетата.

— Има ли нещо за ядене? — извика тя, като отвори шкафа и изгледа отвратно диетичната супа, консервираните домати и котешката храна. — Това е кухня от третия свят! Ако не внимаваме, Световната здравна организация ще започне да ни изпраща брашно и царица.

Томас я гледаше шокирано. Никога преди не я бе виждал в такова настроение. Следващият шкаф бе пълен с неговите готови вечери от пай с бъбреци.

— Можеш да изядеш един — предложни той, изненадан от нервността в гласа си.

— По-скоро ще изям собствения си бъбрек — грубо отвърна Тара. — Колко е часът? Супермаркетът още е отворен. Отивам да купя храна.

— Изчакай една минута. Ще дойда с теб.

— Не, няма да идваш! — извика тя и грабна ключовете от колата.

— Купи много зеленчуци.

Тара се завъртя, приближи се към Томас и се вторачи мрачно в него.

— Защо не млъкнеш? — предложи му тя, после излетя от апартамента, като го остави да стои объркан в коридора.

Тара ръководеше живота си според две железни правила. „Отнасяй се с хората така, както искаш да се отнасят с теб“ и „Никога не пазарувай, когато си гладна“.

Но днес беше в настроение да ги наруши. Количка или кошница? Кошница или количка? Колко голяма дивотия възнамеряваше да извърши?

Количка, реши тя накрая.

Профуча бързо покрай плодовете и зеленчуците, като ги изгледа презрително. Тази вечер нямаше да отнесе у дома нито един свеж продукт. После морковите привлякоха вниманието ѝ. Морковите са мои приятели, припомни си Тара. Много пъти я бяха спасявали от гладна смърт. Но не и днес.

— Да вървят на майната си! — промърмори тя.

Млад мъж, пристигнал преди два дни от Кардиф, я чу да и говори. Да, думите на майка му се оказаха верни: Лондон бе пълен с луди. Страхотно!

Тара усети погледа му и внезапно се сети нещо. Понякога в супермаркетите имаше намаления за ергени. Възможно ли бе и днес да има? Тя свенливо вдигна очи и забеляза, че момчето още я гледа. Изненада се приятно. Зачуди се дали да не му се усмихне, после реши да не си прави труда.

Защо ѝ беше мъж, когато щеше да получи храна?

Обикновено пазаруването ѝ отнемаше доста време. Струваше ѝ се, че върви през минно поле. От всички страни я причакваха съблазни. Обмисляше грижливо и агонизираше преди всяка покупка. Преглеждаше всеки пакет, за да види колко калории и мазнини съдържа. В количката ѝ не влизате продукт с повече от пет процента мазнини. Освен когато Томас не гледаше.

Понякога замечтано погалваше забранените пици и кексчета, закопняла за нещо различно. Но отдавна си бе забранила да навлиза сред бисквитите, защото усещането за загуба бе прекалено осезаемо. Беше преживяла страстна любовна връзка с тях и знаеше, че не могат да останат само приятели. Нямаше как да се сдържи и да не си припомни прекрасните отминали времена. Пред очите ѝ се появяваше идилична картина — тя се смееше весело и вървеше бавно, косата ѝ се вееше от вятъра, а ръцете ѝ прегръщаха нежно пакет „Джами Доджърс“. Или пък тичаше надолу по хълма в слънчев летен ден и държеше за ръка пакет „Висконти“. Или танцуваше влюбено с огромен шоколад. Ах, какви прекрасни спомени...

Но тази вечер беше различно. Тара се носеше вихрено сред щандовете като иракски танк в Кувейт, освободена от обичайните си притеснения. Размаха ръка и бутна почти целия рафт с чипс в количката си. Без грам вина метна вътре и няколко гигантски сандвича.

Не можа да се въздържа и се нахвърли веднага върху блягинките. С надеждата, че никой не я гледа, отвори плик с чипс. После още един. След това пай със свинско. Накрая се протегна към бисквитите.

Не можеше да спре. Взе следващия пакет бисквити и се вторачи в него. Не трябва да го правя, помисли си тя. Но злобното ѝ вътрешно гласче попита: Кой казва?

Потръпна от желание. Заля я вълна от адреналин и отнесе всичките ѝ задръжки. Треперещите ѝ пръсти отвориха пакета. Сцената приличаше на бой между помияри. Трохи, парченца шоколад, ядки и съдрани обвивки летяха във въздуха. Тара изпадна в транс. Тъпчеше се диво, без да усеща вкуса на онова, което пъхаше в устата си, тъй като то просто не оставаше там достатъчно дълго.

Внезапно всичко свърши. Разумът ѝ се възвърна, а с него дойде и срамът. Почувства се ужасно, макар че гладът ѝ бе задоволен. Завлече се до касата, засрамена от празните опаковки в количката си. Но ако се бе опитала да се освободи от уликите, като изхвърли обвивките, можеха да я обвинят в кражба. Тя бе от хората, които винаги ги хващат.

Какво си мислеше, по дяволите? Дали не беше откачила? Резултатите от целодневния ѝ глад бяха унищожени от петминутна лудост. Беше погълнала огромно количество мазнини и въглехидрати. Ами диетата ѝ? Ами добрите ѝ намерения? Та нали днес бе готова да отиде дори на степ? А сега всички усилия отидоха на кино.

Откри, че младежът отново я гледа втренчено, но не си помисли, че си пада по нея. После се сети за Томас. Обзе я ужас.

Беше му крещяла и бе нарушила диетата си. Беше не само дебела, но и свадлива. Какво направи! Положението бе прекалено деликатно, а тя си позволи да каже на Томас, че прилича на риба. Разтреперана от страх и превъзбудена от захарта, Тара подкара към къщи. В кръвта ѝ имаше толкова много добавки, че ако изпозастреляше няколко човека на публично място, съдебните заседатели веднага щяха да я оправдаят.

Томас седеше до масата в кухнята и пушеше нервно. Берил лежеше до него в панера си. Когато Тара влезе, той вдигни глава

притеснено, усмихна се мило и каза нежно:

— Здравсти!

— Съжалявам, че ти се развиках — извини се Тара.

Беше свикнала цялата власт да е у него и сега, когато случайно попадна в ръцете ѝ, реши, че е станала грешка, и я върна незабавно на законния ѝ собственик — сякаш ставаше дума за намерен на улицата портфейл.

— Няма да ти се разсърдя, ако си ми ядосан. Ужасно съжалявам! Обещавам ти, че от утре започвам строга диета.

Арогантността на Томас се завърна. От смиреното му изражение остана само блед спомен. Самочувствието му се появи за секунди и когато Тара му разказа за буцата на врата на Финтан, вече бе достатъчно нагъл, за да заяви:

— С начина му на живот е късметлия, че има проблеми само с врата си.

ГЛАВА 22

Лоркан Ларкин беше актьор. Не само по професия, така се държеше и в личния си живот.

През двадесетте и началото на тридесетте си години постигна невероятен успех в Ирландия и стана звезда. Предизвика фурор на сцената с ролите си в „Плейбойт на Запада“ и „Джуно и паунът“, като засенчи останалите си колеги. И преди не бе особено популярен сред тях, но след това вече го намразиха силно.

В продължение на няколко години участва в ирландска сапунена опера — играеше развратен хулиган. Оказа се изключително удобно, тъй като можеше да оправдава безсрамното си поведение с това, че се вживява в ролята. Въпреки капризите на телевизионния му герой, които бяха само разводнена имитация на истинския нрав на Лоркан, веднага го обявиха за секс-символ. Безброй жени копнееха за него. Представиха го дори на президента и всеки ден получаваше бикини по пощата. Даже когато вестниците публикуваха горчивата тирада на жена му, която го бе издържала години наред и която той бе зарязал след успеха, възхищението към него не намаля. Но за Лоркан това не бе достатъчно. Успехът сред ирландците не го задоволяваше. Подозираше, че те въобще нямат представа за какво става дума. Да, бяха една от най-образованите нации в света, но той искаше да получи обожанието на хора, които наистина означаваха нещо.

И така преди около четири години, обграден от вниманието на медиите, Лоркан напусна Ирландия. Не ставам по-млад, пошегува се той с журналистите. Разбира се, не вярваше на думите си и се смяташе за безсмъртен.

Потегли към Холивуд, за да им покаже как се правят филми. Мислеше, че ще минат само няколко дни преди да се просне на шезлонга до собствения си морскосин плувен басейн, където да отхвърля сценарии и да отблъсква известни режисьори.

Получи неприятен шок, когато откри, че квотата на Холивуд за сексапилни ирландци е запълнена. Трима бяха достатъчни. Пиърс

Броснан, Лиъм Нийсън и Гейбриъл Бърн вършеха чудесна работа, но нямаше нужда от повече. Очевидно в момента бяха модерни шотландците. Известно време Лоркан се чуди дали да не си смени името на Юън.

Отхвърлен от всички големи компании, накрая прие ролята на кибер вампир хомосексуалист в нискобюджетен филм, проектиран само в едно мизерно кино, където при всяко отваряне на вратата падаше мазилка. На всичкото отгоре не му платиха, защото парите бяха свършили още преди завършването на филма. Малко по-късно му предложиха роля в порно филм. Режисьорът бе забелязал в тоалетната на бара, че Лоркан притежава всичко необходимо.

След това напълно спряха да го търсят. Успяваше да се доближи до морскосин басейн само като чистач.

Накрая настъпи денят, в който бе принуден да признае, че нещата не вървят както трябва. Разбира се, не можеше да се насили да изрече думата „провал“. Живееше в миниатюрна задушна стаичка с имитация на прозорец — пластмасова щора върху бетонната стена. През последната седмица ядеше само овесени ядки за закуска, обяд и вечеря. Нямаше кола и бе принуден да пътува три часа с автобус, за да отиде на прослушване. Не че имаше много прослушвания. Лоркан бе толкова нежелан в Холивуд, че вероятно дори не биха го арестували.

Дотогава бе привличал успеха като магнит. Мисълта, че той може да го е изоставил, караше Лоркан да се гърчи от ужас и несигурност. Самочувствието му — огромно, но крехко, винаги бе имало нужда от допълнителна подкрепа, за да не се срине. Повече успехи, повече пари, повече жени. Налагаше се да напусне проклетия Холивуд, където бе господин Никой.

Едва събра пари за самолетния билет до Европа. Но не можеше да се върне в Ирландия. Там го бяха излъгали. Бяха го обявили за звезда, а той очевидно не беше. Вместо в Ирландия отиде в Лондон с надеждата да скрие унижението си в огромния анонимен град. Нанесе се в мизерна малка стаичка в Камдън. Съквартирантът му бе симпатичен дебелак на име Бенджи, който си изкарваше хляба с обработка на глоби за паркиране.

След това отчаяно се опита да си възвърне изгубеното самочувствие, като плюеше по боклуците, които се създават в Холивуд. „Сцената винаги е била истинската ми любов“, настоя той в „Гардиън“.

Е, това беше камдънският „Гардиън“, единственият вестник, който се заинтересува от факта, че Лоркан е заживял в Лондон, при това само защото квартирата му се намираше точно до редакцията им. Гордостта му бе пострадала тежко в Холивуд, но той си нае агент и тръгна по прослушвания. Артистичният свят обаче се оказа невероятно чувствителен и всички усетиха загубеняка у Лоркан. Въпреки че бе изключително красив и почти стряскащо сексапилен, около него витаеше усещането за отминала слава. Разни грубияни отидоха дори по-далеч и определиха славата му за несъществуваща.

Никой не искаше да се свързва с подобен човек. Можеше да се окаже заразно. Момичетата, които раздаваха ролите, с удоволствие спяха с Лоркан, но никога не го викаха за работа. Поддържаше го единствено гордостта му. Тя и фактът, че не ставаше за нищо друго. Нямаше избор, трябваше да се надига след всеки удар и да опитва отново.

През двете години, откакто живееше в Лондон, бе ходил на прослушвания за „Хамлет“, „Крал Лир“, „Макбет“ и „Отело“, След поредица от откази най-после получи роля. В модерна пиеса. Играеше терорист от ИРА и единствената му реплика беше: „Боже, идват към нас! Бягай, Майки!“

За негово най-голямо разочарование ролята не му отвори други врати и въпреки наглия си и безочлив вид Лоркан се тормозеше. Беснееше, че не е най-обожаваният, най-търсеният и най-недостъпният. Е, не всичко бе загубено. Нямаше роли и пари, нито похвали, но несъмнено все още можеше да свали всяко момиче. Това бе единственото нещо в живота му, което още не се беше прецакало.

С жените можеше да прави каквото си поиска. Разбира се, да накараш някое момиче да се разплаче не бе голямо предизвикателство, но все пак бе по-добре от нищо. Беше безопасно и той винаги излизаше победител. Но месеците минаваха без друга роля и му ставаше все по-трудно да свърже двата края. Неохотно и с омраза се хвана на работа като келнер. Той, великият Лоркан Ларкин, прие унижението да сервира спагети на разни селяндури. Какво падение! За щастие го уволниха още първата седмица. Управителят не можа да втълпи на Лоркан, че ако клиент помоли за втора чаша кафе, правилният отговор е „Разбира се, сър, веднага“, а не „От какво умря последният ти роб? Вземи си го сам!“

Налагаше се да се огледа за някакъв алтернативен доход. В Лондон имаше предостатъчно богати възрастни жени, които биха поели издръжката му в замяна на сексуални услуги. Но не можа да преглътне мисълта да стане жиголо.

Нямаше нищо против да спи с тях, но само ако той определя условията. Най-после, преди около шест месеца, за една седмица му се случиха три хубави неща. Първо, получи работа като озвучител на туристически реклами за Ирландия. Е, нямаше да спечели овациите на публиката, но поне в хладилника му имаше бира. На следващия ден успя да си намери добър и изключително евтин апартамент. Бенджи бе съкрушен. А после се запозна с Ейми.

Двамата с Бенджи бяха на купон, когато я видяха за пръв път.

Бенджи погледна дългите ѝ слаби крака, чистото ѝ лъчезарно лице и русочервеникавите къдрици и си помисли, че това е най-красивото момиче на света.

— Гледай! — ахна той и сръга Лоркан.

— Мислех, че си падаш по големи цици — равнодушно каза Лоркан.

— Всъщност не. Падам си по всичко. По всичко, което мога да получа.

— Нека силата да бъде с теб! И не забравяй какво съм те учил. Дръж се срамежливо.

— Не мога да отида и да я заговоря — ужаси се Бенджи.

— Защо не? Нали си падаш по нея?

— Точно заради това.

— Давай, синко! — окуражи го Лоркан.

Бенджи прекоси стаята с разтреперани крака. Лоркан се облегна на стената и загледа момичето с притворени очи.

След секунди Бенджи се завърна, почервенял от неудобство. Срамежливото поведение действаше само когато мъжът бе изключително хубав. В противен случай приличаше на кретен.

— Какво стана? — попита Лоркан.

— Потупа ме по главата и каза, че съм котенце.

— И двамата знаем, че това не е желаният отговор. Добре, гледай сега как се прави. И се учи. Аз съм повелителят на жените.

— Това пък какво беше, по дяволите? — раздразнено попита Бенджи, уплашен, че Лоркан ще му отмъкне момичето изпод носа.

— Също като повелителят на конете. Но вместо комплексирани коне карам комплексирани жени да ми ядат от ръцете.

— Тя не е комплексирана — разгорещено възрази Бенджи.

— Ами! Сладкото личице, милото държане... Прекалено много се старае да се хареса — замислено отбеляза Лоркан.

— Но не и на мен — горчиво изстена Бенджи.

Най-важното беше подходящият момент, затова Лоркан изчака всички други мъже в стаята да си опитат късмета.

Знаеше, че тя го е забелязала. Беше толкова висок, че не можеше да го подмине, а и улови погледа ѝ на няколко пъти.

Не отиде при нея да проси внимание — хубавият, но арогантен мъж често подплашва жените. Но хубавият и уязвим мъж стига до финалната права. Затова реши да осъществи контакт уж случайно, под предлог че помага на домакинята да събере празните чаши и кутии.

— Извинете, че ви безпокоя, но празна ли е тази чаша? — попита смирено той.

Момичето кимна, а той заекна свенливо:

— Знаете ли... имам предвид... сигурно сте го чували и преди... не, не, няма нищо. Съжалявам. Забравете.

— Не, моля ви — задържа го тя. — Искам да чуя какво ще ми кажете.

— О, не! — потрепери, езикът на тялото му бе достигнал триумфа на срамежливостта. — Няма нищо.

— Не можете да започнете да казвате нещо, а после да спрете.

Лоркан погледна настрани, преглътна и прошепна:

— Добре. Вероятно сте го чували безброй пъти, но исках да ви кажа, че имате най-хубавата коса, която някога съм виждал.

За щастие успяваше да се изчерви винаги, когато си поиска.

— Благодаря — отвърна Ейми и също се изчерви.

— Аз по-добре... — посочи той празните чаши и се усмихна срамежливо. — Ами... нали разбирате, трябва да ги занеса в кухнята.

След десет минути, когато Ейми лапна цигара, Лоркан към втурна към нея. Извади специалната си запалка и я щракна под носа ѝ. Запалката, разбира се, не проработи и на лицето му се изписа ужас. После се засмя, погледна Ейми в очите и излъга най-безочливо:

— Преди пет минути работеше.

Запалката бе развалена от две години.

— Тези неща винаги те провалят, когато искаш да направиш добро впечатление — въздъхна тежко той. — Съжалявам — добави Лоркан и се оттегли, като остави Ейми да го гледа замечтано.

Малко по-късно, точно както очакваше, тя дойде при него. И този път бе успял. Обзе го въодушевление. Наистина беше страхотен! Никой не можеше да се мери с него. Беше най-великият майстор.

На следващия ден Ейми свика приятелките си на извънредно събрание.

— Почувствах се адски притеснена заради него — възкликна тя. — Ако можехте да видите лицето му! Дори се изчерви! Толкова много искаше да ми запали цигарата. И е невероятно красив. Убийствено гадже! Какво ще кажете, а? Великолепен мъж, който на всичкото отгоре е грижовен и уязвим. Знам, че е прекалено рано и вероятно прибързвам, но наистина мисля, че може да е... — тя замълча и въздъхна с копнеж. — Мъжът!

След няколко дни, когато осъзна, че Ейми е станала гадже на Лоркан, Бенджи се поболя.

— Мислех, че става дума само за урок — изхленчи ревниво той. — Смятах, че ще спиш с нея, за да ми покажеш как се прави и толкова.

— Престани, Бенджи — скара му се Лоркан. — Как можеш да кажеш такова нещо? Не трябва да се отнасяш така с жените.

ГЛАВА 23

Първото лято, което Финтан, Тара и Кетрин прекараха заедно, беше вълшебно, нищо че Франк Бътлър не одобряваше младия О'Грейди и бе готов да обяснява с часове в кръчмата на О'Конъл какво вредно влияние има Финтан върху момичетата. Не че можеше да събере много последователи на каузата си.

— Какво лошо прави? — учуди се Тад Бренан, като си представи облечения в шалвари и мускетарска риза Финтан. — Съживява градчето. А и този етап скоро ще премине.

— Докато премине, дъщеря ми вече ще е развалена.

Приятелите на Франк замълчаха. Не беше честно да винят Финтан О'Грейди. Тара Бътлър щеше да стане развалено момиче и без него. Личеше й още на четиринадесет години.

Беше изключително популярна сред местните хъшлаци, които висяха на ъгъла на „Мейн“ и „Смол“.

— Ето ги циците ми, останалото идва след малко — побутваха се те, щом видеха Тара.

— Прекрасна жена си! — подвикваха й възхитено, когато минаваше покрай тях със сексапилна походка, вирнала нос във въздуха. — Искане ми се да те взема в моето стадо. Хайде да избягаме оттук и да заживеем заедно!

— Романтика в Нокавой — смееше се Кетрин.

Никой не казваше, че изрядната и спретната Кетрин е прекрасна жена. Момчетата на ъгъла дори я обиждаха понякога.

— Отпусни се малко, загубеньчке! Човек по-скоро би ухаждал дъска, отколкото теб.

Тара се притесняваше за приятелката си.

— Тормоси ли те...

— Кое да ме тормоси?

— Ами... дете момчетата не казват, че те искат в стадото си.

Погледът на Кетрин бе изпълнен с върховно презрение.

— Не? Чудесно! — нервно промърмори Тара.

На четиринадесет години Тара доста се интересуваше от момчета, но не желаше да има нищо общо с местните. Живееше с мисълта за летните месеци, когато гладът се превръщаше ако не в пир, то поне в хубава вечеря благодарение на свежите групи момчета, които пристигаха на почивка всяка седмица. Тара и Финтан се стремяха да се сближат с колкото се може повече от тях.

— Никой не се връща у дома разочарован! — обичаше да казва Финтан.

В дългите летни вечери Тара, Кетрин и Финтан седяха с часове на дигата край морето и чакаха слънцето най-после да залезе навътре в океана.

— Ей там е Америка — казваха замечтано те. — Следваща спирка — Ню Йорк.

После напрягаха очи с надеждата, че може да видят на хоризонта Статуята на свободата.

— Някой ден ще отидем там — въздъхваха те накрая.

— Какво правят? — ядосано питаше жена си Франк Бътлър. — Седят през цялото време. Минах в пет и половина и бяха там. В десет и половина, когато се прибирах, още не бяха помръднали.

Фиделма въздъхваше. Знаеше колко е лесно да прекараш пет часа на мократа стена, да градиш въздушни кули и да се пренасяш в тях. Спомняше си каква беше на младини — сигурна, че я очаква велико бъдеще, готова да разцъфне като цвете.

— Може да се възхищават на гледката — оправдаваше децата тя.

Франк изсумтяваше недоверчиво и бе напълно прав. Тримата приятели дори не забелязваха красотата на небето и морето. Единствената гледка, която ги интересуваше, бяха тълпите момчета, които се въртяха около стената. Това бе най-оживеното светско място, посещавано от всички млади туристи от Лимерик, Корк, Дъблин и дори Белфаст.

За огромно неудоволствие на Тара се появяваха и туристи, издокарани в модерни и изискани градски дрехи. И дори когато осъзнаеха, че си губят времето с Финтан, пак продължаваха да идват. Но поне никой от местните не се опитваше да нахалства. Понякога момичетата от училище идваха до стената, но никой не ги приветстваше в затворения кръг и те си тръгваха разочаровани.

Нощем въздухът бе изпълнен с пуберски копнежи. Съществуваха определени ритуали за ухажване. Ако някой се опиташе да те спъне или метнеше медуза по теб, значи те харесваше. Младежите непрестанно сновяха по пясъка, събираха медузи и замеряха с тях обекта на желанието си.

Тара бе замеряна с най-много медузи. Едно дванадесетгодишно хлапе метна няколко и по Кетрин, но когато разбра, че е на четиринадесет, се оттегли с извинения. Финтан не го замерваха.

А после се спускаше мрак и наставаше истинската веселба.

Ако човекът, когото си замерил с медуза, извикаше „О, кретен такъв! Мразя те!“, значи те харесваше. Но ако след пет минути се върнеш с баща си и те посочеше с думите „Това е той, татко. Онзи, който се опита да ме убие“, това означаваше, че не си преценил правилно положението.

Друг сигурен метод да се обясниш в любов бе да размахаш шепа водорасли и да кажеш: „Познай какво е това. Косата ти!“ Или пък, ако някой намереше чифт вехти гащи, довлечени от прилива, и те попиташе твои ли са, можеше да си сигурен, че имаш обожател.

През юни и юли Тара живееше в състояние на постоянно очакване. Това бяха най-прекрасните моменти в живота ѝ. Непрестанно заявяваше, че е влюбена, а Кетрин винаги я питаше в кого.

Повечето вечери, когато слънцето най-после залезеше зад хоризонта, Тара се оттегляше към пясъчните дюни с последното си завоевание. Кетрин я чакаше на стената, като си бърбеше срамежливо с изпадналите от класирането. Целувките по дюните не я вълнуваха.

Момчетата също не се интересуваха много от нея. Беше прекалено слаба и обикновена — нищо не намекваше за елегантната и загадъчна жена, в която щеше да се превърне. Казваха, че е мила, което на пуберски език означаваше, че няма цици.

В петък вечер Тара се сбогуваше със сълзи на очи с любимия си, като обещаваще да му пише редовно, а в събота следобед проверяваше новодошлите. Животът беше прекрасен.

Но Финтан искаше нещо повече от дюните и стената край морето. Имаше идеи. В средата на юли шокира Тара и Кетрин, като небрежно им предложи да отидат на дискотека През последните три лета в събота вечер организираха дискотека за младежите над

осемнайсет години в общинската зала. Местното духовенство неохотно бе одобрило дискотеката с надеждата, че тя може да привлече туристи от Килки и Лахинч.

Дискотеката бе греховно нещо. И въпреки че отец Нейлн патрулираше по време на бавните песни с тояга в ръка, изповедалнята бе претърпана с хора, завладяни от нечистите помисли. А грехът не трябваше да се поощрява. Освен ако от него не можеха да се изкарат пари.

— Дискотека! — извикаха Тара и Кетрин. — Още сме малки.

— Кой казва?

— Всички. Актовете ни за раждане например — напомни му Кетрин.

— Правилата се създават, за да бъдат нарушавани — ухили се Финтан.

— Ходил ли си вече? — попита Тара.

— Ами... да... разбира се — небрежно отвърна Финтан. — И миналата, и по-миналата година.

— Ще можем ли да влезем? — извика развълнувано Тара.

Досега дори не си беше помисляла да отиде на дискотека. Смяташе, че трябва да е поне на шестнадесет. Но внезапно идеята ѝ се стори напълно осъществима.

— Ще можем — уверено каза Финтан. — Ако носите подходящи дрехи и грим. Оставете всичко на мен.

— Баща ми е прав — възхитено промълви Тара. — Наистина ми влияеш лошо. А това е прекрасно — тя се завъртя към Кетрин. — Ако разчитах ти да ме подкараш по кривия път, щях да си чакам до Деня на Страшния съд.

Приготовленията за ходенето на дискотека бяха трескави. Кетрин изтегли пари от сметката си и ги даде назаем на Тара. Дватамата с Финтан отидоха чак до Инис, където Тара си купи чифт розови ластични дънки — най-прекрасното нещо в гардероба ѝ досега. В аптеката на Нокавой поръчаха специален гел за коса. Блестящото розово червило, пристигнало безплатно с последния брой на „Джъст 17“, бе извадено от чекмеджето. Финтан каза, че ставало и за руж и сенки.

— Не мога да се приготвя у дома — каза уплашено Тара. — Ако татко ме види така издокарана, ще ме убие.

— Ела у нас — предложи ѝ Кетрин.

— Делия няма ли да има нещо против? Да не ме издаде?

— Господи! — въздъхна Кетрин. — Цяло лято Делия ми предлага да отида на дискотека. Страхувам се само, че може да поиска да дойде с нас.

— Жестоко! — възкликна Тара. — Невероятна късметлийка си!

— Не съм.

— А твоята майка какво мисли? — обърна се Тара към Финтан. — Ще се ядоса ли, ако разбере?

— Ако майка ми чуе, че съм отишъл на танци с две момичета, ще умре от кеф — отвърна Финтан.

Великият ден настъпи. Следвайки съветите на „Джъст 17“, Тара купи четири лимона, изцеди ги и намаза косата си със сока. След това се приготви да седи шест часа на слънце — очакваше кестенявата ѝ коса да стане руса. За съжаление по небето плъзнаха сиви облаци, а после заваля. Финтан пристигна тъкмо когато Тара се канеше да си изплакне косата с бира, за да я направи лъскава.

— Какво? — ужасено извика той. — Не ми казвай, че ще се цапаш с бира.

— Това лошо ли е за косата? — разтревожено попита Тара.

— На кого му пука за косата ти? Лошо е за трезвеността ти. Хабиш прекрасна бира!

— Искам косата ми да изглежда добре за дискотеката.

— Повярвай ми, косата ти ще изглежда много по-добре, ако изпиеш бирата. Или поне на теб ще ти се струва така.

Тара пристигна в дома на Кетрин с огромен найлонов плик, пълен с дрехи, гримове и две бутилки тъмна бира, които бе откраднала от запасите на баща си. Делия бе на работа в кръчмата. Агнес, прегърбена, побеляла и самотна, вдигна подозрително очи от списанието, което четеше.

Финтан завлече Тара в стаята на Кетрин.

— Трябва да остана насаме с клиентката си — заяви надутото той и затвори вратата под носа ѝ. — Геният се залавя за работа.

Малко по-късно, когато Тара излезе от стаята, Кетрин ахна възхитено:

— Изглеждаш... толкова стара — заекна тя изненадано. — Приличаш на седемнадесетгодишна. Също като момичето от „Баданарама“ си.

Тара беше облечена в розовите дънки, бяла риза с къдрички и синя тениска, силно опъната по пищния ѝ бюст. Сини сенки очертаваха очите ѝ. Розовото червило украсяваше устните и бузите ѝ, а косата ѝ бе щедро намазана с гел и стърчеше закачливо.

— Много добре — кимна Финтан. — Сега е твой ред — обърна се той към Кетрин.

— Ама аз съм готова.

Кетрин бе облечена в широки черни джинси, огромна бяла тениска и не носеше никакъв грим. Щеше да се гримира само ако имаше кой да ѝ забрани. Копнееше за баща, който да ѝ каже „Почисти тая мръсотия от лицето си! Дъщеря ми няма да се разхожда из Нокавой като евтина курва!“, както би постъпил бащата на Тара.

— Трябва да изглеждаме по-възрастни, иначе няма да ни пуснат — разтревожено ѝ обясни Финтан. — Няма ли поне да си сложиш подпльнки на сутиена?

— Вече сложих — засрамено отвърна Кетрин. Тара влезе в кухнята и шашна Агнес.

— Мили Боже! — извика тя. — Среши си косата, дете. Как успя да я сплъстиш толкова?

— Така е модерно.

— Приличаш на проскубана четка.

— Благодаря — засмяха се Тара и Финтан едновременно.

— Аха, загрях — каза Агнес. — Това е последната мода в прическите, а?

— Точно така.

— Дали ще ми отива?

Последва кратка пауза, след която Финтан възкликна:

— Агнес, ще си направо божествена с такава коса!

А Господ погледна надолу усмихнато и си помисли, че този младеж ще постигне огромни успехи в модния свят.

— Но ще трябва да те подстрижа — предупреди Финтан.

— Режи колкото си искаш.

Агнес разпусна кока си, протегна се към бутилката уиски и добави:

— Вие си пийте черната бира на Франк Бътлър, но аз ще ударя едно качествено питие.

Делия се прибра след няколко часа и завари майка си в креслото, където я бе оставила, пияна като казак, омазана с шокиращо розово червило и с къса побеляла коса, стърчаща във всички посоки.

— Виж ме — извика Агнес. — Аз съм последният писък на модата!

Момчетата на ъгъла приеха със смесени чувства преобразената Тара.

— Не харесвам индианските цветове на войната — каза Боби Лайънс.

— И косата ѝ прилича на купа сено — оплака се Мартин Дрискъл.

— Но розовият панталон е готин — призна Майкъл Кени.

— О, да! — единодушно се съгласиха всички. — Розовият панталон е жесток.

Въпреки черната бира Тара, Кетрин и Финтан застанаха нервно пред вратата на дискотеката.

— Не забравяйте — напомни им тихо Финтан. — И двете сте родени през шестдесет и трета.

Оказа се, че няма от какво да се боят. Единственото, от което отец Ивънс се интересува, бе дали имат достатъчно пари да си платят.

Бяха идвали в общинската зала безброй пъти, но тази вечер прашният дървен под, миниатюрната сцена, оранжевите пластмасови столове, плакатите за курсовете по йога на Делия и рекламите им се сториха вълшебно променени.

Нямаше седем и половина и навън още бе светло, но атмосферата в залата бе наситена с напрежение. Странна машина прожектираше по стените пъстри мехурчета, които се разширяваха, разделяха на две и променяха цвета си от синьо на червено или зелено. Кетрин си припомни часовете по биология, когато гледаше под микроскопа как клетките се делят и нарастват. Бяха първи. Седнаха притеснено на пластмасовите столове и зачакаха. И чакаха. И чакаха.

— Няма ли да потанцуваме? — попита Кетрин, която притежаваше силно развито чувство за отговорност.

— Почакай малко — посъветва я Финтан, вторачен с очакване във вратата, като се молеше някой да влезе.

Тара и Кетрин разбраха, че въпреки хвалбите си и той самият идваше тук за пръв път. Седяха мълчаливо, а из въздуха танцуваха пращинки.

— Ще отида до тоалетната да проверя дали косата ми изглежда добре — каза Тара след известно време.

— Чудесна е — отвърна Кетрин.

Продължиха да седят мълчаливо.

— Все пак ще отида — реши Тара.

Около девет и половина, когато песните се въртяха вече за трети път, влязоха още няколко души. После, щом слънцето най-после залезе, дискотеката се напълни.

Занемели от възхищение и завист, тримата приятели наблюдаваха учудено как всички други се движат спокойно и самоуверено, колко удобно се чувстват на това великолепно място. Дали някога и те щяха да се отпуснат така?

Кетрин непрестанно поглеждаше към вратата. Знаеше, че майка ѝ е на работа, но не би се учудила, ако...

ГЛАВА 24

Джо Рот видя как Кетрин се приближава към бюрото си и сърцето му запя. В офиса имаше поне двайсетина други жени. Какво тогава го караше да потръпне, щом видеше Кетрин? Лицето ѝ? Акцентът? Самочувствието? Предизвикателството?

След скромния успех на вчерашния обяд той събираше смелост да я покани на вечеря. И този път щеше да го направи без помощта на Фред Франклин или под претекст, че трябва да говорят служебно. Лъжите и манипулациите не спадаха към обичайните методи на Джо. Макар обядът им да бе отчасти служебен, той се срамуваше, че я бе притиснал. Но не можа да се сдържи.

Наблюдаваше я как грижливо си закачва сакото на облегалката на стола и се опитваше да реши къде да я заведе. На модерно ново място, където боята още не е изсъхнала? Или в стар романтичен ресторант извън града? Кое ли би предпочела?

Кетрин седна, включи компютъра и отвори файл. После го затвори и отвори друг. Не можеше да реши откъде да започне. И не ѝ пукаше. После, когато видя как Джо се приближава към бюрото ѝ, осъзна, че го беше чакала. Изглеждаше изключително добре днес. Това правеше четири поредни дни. Носеше великолепен тъмносин костюм с тюркоазени нишки, а от бледозелената риза очите и косата му изглеждаха още по-тъмни. Дрехите правят човека, напомни си тя решително. Безукорната кройка на костюма му придаваше елегантен и изискан вид. А мекият плат на сакото я приканваше да протегне ръка и да го погали.

Джо застана пред нея. Кетрин погледна копчетата на ризата му и внезапно си помисли, че иска да ги разкопчае и да пъхне ръка вътре. За миг си представи кожата му — гладка и стегната под космите по гърдите му — и я обля гореща вълна. Той седна на крайчеца на бюрото ѝ и Кетрин откри, че наблюдава издутината отпред на панталона му. Какво ли щеше да стане, ако смъкнеше ципа му и пъхнеше ръка вътре?

Отново ѝ стана горещо. Хипнотизирана, едва успя да вдигне очи и да го погледне в лицето. Уплаши се. После се ядоса. Джо ѝ се усмихна, както правеше всяка сутрин, но днес бе различно. Напрежението се бе преместило от устата към очите му. По-малко сладост, повече напрежение. По-малко лъчезарност, повече нетърпеливо очакване.

— Добро утро, Кетрин!

— Добро утро!

— Благодаря ти, че дойде на работа днес. Направи един стар човек много щастлив.

Кетрин повдигна студено вежди.

— Така ли?

— Да. А както един мъдрец веднъж каза... — Джо замълча за момент, потърка брадата си замислено и продължи: — Какво точно каза? А, да! „Ти си слънцето в живота ми.“

— Интересно — бавно отвърна Кетрин, — защото един друг мъдрец, всъщност съдия, веднъж заяви: „Сексуалният тормоз на работното място е престъпление.“

Джо застина за момент, после потръпна, сякаш го бяха ударили. Лицето му почервения и той бързо се дръпна от бюрото ѝ, шокиран и обзет от внезапна омраза към себе си.

Сексуален тормоз! Беше го обвинила в сексуален тормоз! Него! Джо Рот! Винаги бе смятал, че сексуалният тормоз е за всесилните старци, които злоупотребяват с властта си, за да получат сексуални услуги. Като Фред Франклин например. Никога не бе предполагал, че възторженото му ухажване може да бъде разглеждано в тази светлина. Смяташе, че просто флиртува с Кетрин. А сега се чувстваше мръсен и отхвърлен. И отхвърлен.

— Съжалявам — извини се той слисано, като отстъпи назад. — Не исках... не възнамерявах... ужасно съжалявам.

Наслаждавайки се на горчивия си триумф, Кетрин насочи внимание към документите на бюрото си. Е, честно казано, не беше истински сексуален тормоз, помисли си тя. Джо никога не бе правил опит да я опипва. Нито ѝ бе предлагал да спи с него, за да получи повишение. Дори не бе опитвал да се притисне към нея пред ксерокса, да я накара да почувства ерекцията му и да каже „О, извини ме, мъчех се да мина покрай теб. Тесничък е този коридор“, както правеше Фред Франклин с някои от момичетата.

Но пък Джо я бе принудил да отиде да обядва с него. Нищо че беше по работа. И ѝ се беше усмихвал много, ужасно много, а това вече нямаше нищо общо с работата. Да не говорим за онези дразнещи дивотии с мъдреците, които казвали нещо си! Направо ѝ лазеше по нервите.

Кетрин потисна неприятното подозрение, че истинските жертви на сексуален тормоз биха се възмутили от нея. Е, поне бе успяла да се отърве от Джо. Точно така! Време беше да се заеме с баланса.

Джо се върна на бюрото си, а Майлс, който бе станал свидетел на разговора му с Кетрин, както и повечето служители на „Брийн Хелмсфорд“, промърмори съчувствено:

— Изритаха ли те?

— Да — едва промълви Джо.

Изведнъж наоколо опустя, всички се разотидоха и го оставиха. Понякога бе най-добре да те оставят сам, така разсъждаваха те.

Ако бе изритана някоя от жените, колежките ѝ веднага щяха да се струпат около нея и да я заспят с шоколадови бонбони и утешения. — „Ужасно животно!“, „Има и други риби в морето“, „Обзалагам се, че пишката му е малка“.

Но тъй като ставаше дума за мъж, бюрото на Джо заприлича на миниатюрен сал в бурно море. Цяла сутрин колегите му от дясната страна на офиса, които искаха да говорят с някого от лявата, отиваха чак до задната част на помещението, слизаха пет стъпала надолу и минаваха през другата врата, за да не го безпокоят.

Фред Франклин бе единствената му връзка със света и то само защото го мързеше да заобикаля. При поредното си минаване Фред сложи ръка на рамото му и го посъветва приятелски:

— Опъни някоя друга, синко.

Кетрин се престори, че не вижда нищо. А и смяташе, че Джо може да се върне. Ако го направеше, явно бе патологично нагъл. Ако ли не, значи не можеше да се справи с жена като нея. И в двата случая тя не губеше нищо. Но внезапно, без да иска, изпита неочаквано усещане за загуба. Може би Джо не беше толкова лош. Не, не трябваше да мисли така! Всички мъже бяха лоши. Рано или късно ставаха такива.

Обикновено след като преспяха с нея.

Джо едва издържа сутринта. Не спираше да си припомня поведението си през последните три седмици и накрая си призна, че е бил ужасно настоятелен с Кетрин. Но той бе практичен човек. Ако искаше нещо или някого, правеше всичко възможно да го получи. Но не бе възнамерявал да нахалства.

Нито пък да упражнява сексуален тормоз.

Всъщност бе напълно сигурен, че не е виновен. А това само влошаваше нещата. Кетрин му бе отправила обвинението не защото беше вярно, а защото толкова го презираше, че искаше да се отърве от него. Болката от отхвърлянето бе ужасна. Особено след като му се бе сторило, че ледът започва да се топи.

По обед Майлс затърси из главата си подходящи думи, с които да го утеши. Нещо мъдро и успокояващо. Най-после се сети, отиде до Джо, сложи ръце на раменете му и каза:

— Ще прием ли по бира?

Замъглените очи на Джо леко пробляснаха.

— Разбира се.

Позволиха си дълъг обяд дори според рекламните стандарти. С други думи, не се върнаха в офиса до три часа. На следващия ден.

Към петата халба бяха изчерпали обичайните теми — „Арсенал“, коли, „Арсенал“, цици, досадни клиенти, „Арсенал“, шансовете на Англия да стане домакин на Световното през 2006 — и бяха достатъчно пияни, за да започнат да споделят проблемите си. По средата на разговора за градския транспорт Джо неочаквано си призна за обвинението в сексуален тормоз.

— Не трябваше вчера да я принуждавам да обядва с мен — каза засрамено той.

— Заслужаваше си да опиташ, човече — утеши го Майлс.

— Притиснах я, а очевидно тя е твърде деликатна.

Майлс промърмори нещо от рода, че Кетрин е деликатна като танк „Шърман“.

— Не виждаш онова, което виждам аз — прекъсна го Джо. — Тя е толкова... толкова сладка понякога.

— Обвинява те в сексуален тормоз, а ти твърдиш, че е сладка. Пиян си, човече.

— Така си е.

— Когато изтрезнееш, ще забравиш за нея.

— Няма.

— Ще трябва. Тя не те иска.

Джо се намръщи.

— Ще ѝ се извиня.

Майлс се ужаси.

— Ти си абсолютно откачен!

— Знам — кимна Джо.

— Слушай, човече, не може дай се извиняваш. Това е все едно да признаеш, че си виновен. Да не искаш да те уволнят? Работиш усърдно, амбициозен си. Просто забрави за нея!

— Не мисля, че тя самата си вярваше. Просто искаше да ме разкара.

— Тогава бягай оттам! — твърдо каза Майлс. — Послушай чичо си. Имаш нужда от някоя готина мадама. Тя ще те оправи.

— Не. Прекалено рано е.

— През уикенда?

— Не.

— Съжالياвам, приятел. Забравих, че ще ходиш на мач.

— Не. Имах предвид, че пак ще е прекалено рано.

— Трябва само да си представиш, че си с Кетрин.

— Не мога. Ще знам, че не е тя.

— Кой гледа камината, когато стъква огъня? — триумфално се ухили Майлс, който имаше отговор за всичко.

— Майлс, депресиращ ме.

— Развесели се, момче. И преди са те изритвали, нали?

— Ами... ходих с Линдзи три години, а тя се премести в Ню Йорк.

— Но продължи да си падаш по момичета, нали?

— Предполагам, че си прав. Е, беше ми нужно известно време. Нещата вече не вървяха, но не беше лесно и въпреки че се разделихме приятелски...

— Много интересно — прекъсна го Майлс. — Искях само да ти кажа, че понякога печелиш, а друг път губиш. Ще го превъзмогнеш.

Джо се изпълни с пиянска надежда. Благодарение на алкохола му се стори напълно възможно да забрави за Кетрин. Дори да излезе с друго момиче. Почувства се по-добре.

— Прав си! — извика той. — Животът е прекалено кратък.

— Точно така — окуражи го Майлс. — А и защо трябва да ходиш там, където не те искат?

— Не мога да се натрапвам.

— А така! А онази Кети...

— Името ѝ е Кетрин — прекъсна го Джо. — И не отговаря на умалителни.

— Ооооо! Съжалявам! — извика Майлс, като грабна чантата на жената от съседната маса и я връчи на Джо. — Получаваш награда! Не го приемай толкова навътре, човече!

— Извинявай! — промърмори Джо и отново изпадна в мрачно настроение. — Просто си мислех, че съм стигнал донякъде с нея.

— Целувахте ли се?

— Не.

— Послушай съвета ми, синко. Щом не сте се целували, доникъде не си стигнал.

Джо въздъхна. Макар и да се изразяваше грубо, Майлс бе напълно прав.

— Върни чантата на жената — изморено каза той.

ГЛАВА 25

Тара нахлу в офиса, натоварена с торби, и ги стовари на бюрото си.

— Не знам откъде идва „забранен плод“ — оплака се тя. — Плодовете са единственото нещо, което не е забранено.

Рави, който се готвеше да погълне гигантски, пълен с мазнини сандвич, загледа с интерес как Тара вади ябълки, круши, мандарини, сливи и грозде и ги подрежда като амулети върху бюрото си.

— Искаш ли половината ми сандвич? — предложи ѝ дружелюбно той.

Тара направи кръст с показалците си.

— Има адски много майонеза — опита се да я изкуши.

— Черна магия. Стой далеч от мен!

— Ти си абсолютно смахната — отбеляза Рави, после скочи, вдигна ръце над главатай и завика: — Вън, демони! Оставете бедното дете!

— О, това е страхотно! — въздъхна Тара, когато Рави започна да масажира главатай. — Умирам от кеф, когато прогонваш демоните ми. Не спирай! — извика тя, когато Рави я остави, за да натъпче осемстотин калории в устата си.

— Нямам избор — промърмори той с пълна уста. — Прогонването на демони засилва апетита ми.

Изтормозеният Вини се втурна в офиса. Безсънната нощ с тримесечното му бебе го бе накарала да си скубе косата, а сега, когато видя бюрото на Тара, усети как тя оредява още повече. Що за офис е това, по дяволите?

— Какво става тук? — попита нервно той. — Имам чувството, че съм на пазара.

— Да не си дала бюрото си под наем? — попитаха едновременно Теди и Евелин.

— Сергия ли отваряш?

— Страхотна идея! — извика Евелин. — Мога ли да си купя един банан?

— Бананите не са добре дошли тук — отвърна Тара.

— От тях се дебелее?

— Точно така.

— От бананите не се дебелее — възрази Вини, който знаеше, че трябва да се държи като началник, но не може да се сдържи.

— Така е. От нищо не се дебелее — настоя Теди. — Погледни ме. Ям каквото си искам и колкото си искам и съм кльоцав като самоходна тояга.

— Жените дебелеят, защото непрекъснато говорят кое колко калории съдържа — отсъди Вини. — Сами си съсипват удоволствието от храната.

— Гледахте ли документалния филм снощи? За онези типове на Еверест. Невероятен студ! — извика Рави. — Палецът на единия замръзнал и паднал. И нямало нищо за ядене освен сняг...

— Може би и аз трябва да опитам нещо такова — каза замислено Тара. — Диета „Еверест“, Хайде сега, съберете се около мен. Ще изпълним ритуала по рязане на кредитни карти.

— Пак ли? — възкликна Вини. — Минаха само шест месеца от последния път.

— Знам, но тази сутрин получих сметката от „Виза“. Спрете ме да не харча повече. Рави, ножицата!

Рави послушно ѝ подаде ножицата.

— Кошчето!

Рави вече държеше кошчето в ръка — знаеше си задълженията. Тара извади кредитната си карта и я размаха.

— Гледат ли ме всички?

После, като превъзможна загубата, Тара срязва твърдата пластмаса. Всички освен Вини заръкопляскаха.

— Пречистена съм. И опростена — промърмори Тара. — А сега картата „Аксес“.

— Ами онази от „Америкън експрес“? — попита Рави.

След кратко колебание Тара извади и нея и я срязва.

— Картата от „Сиърс“? — настоя Рави.

— Имам нужда поне от една карта — раздразнено отвърна Тара. — Ами ако изникне нещо спешно?

— Остава ти картата „Суич“.

— Добре — тъжно промърмори тя, срязва поредната карта и я хвърли в кофата.

— Ще мине не повече от седмица, преди да вдигнеш телефона и да съобщиш, че са ти откраднали чантата и трябва да ти сменят картите — въздъхна Вини и си помисли, че е време да отиде на курс за мениджъри. — Сега вече може ли да поработим малко? — попита той, като се опита да се държи началнически.

Новината за сергията с плодове на Тара се разпространи светкавично. Дори колегите им от другите отдели идваха да хвърлят по едно око и да се посмеят. Тара се засрами, но не се отказа. Трябваше да направи нещо, особено след снощната лудост в супермаркета. Ако бе заобиколена с плодове, нямаше да има оправдание да яде нещо друго.

Но плодовете не успяваха да заситят глада ѝ независимо от погълнатото количество. Изяде една ябълка, една слива, няколко фурми, три мандарини, още четири сливи, чепка грозде, още пет фурми и въпреки това умираше от глад. Захапа настървено крушата и едва не си счупи предния зъб. Въздъхна тежко. Ама че гадост! Крушите бяха или твърди като камък, или разкапани на каша. Ако човек успееше да уцели краткия период между тези две състояния, бяха прекрасни, но шансовете да ти се случи бяха прекалено нищожни.

Обсъждането на стратегията по новия им проект продължи цяла сутрин. Вини маршируваше пред бялата пластмасова дъска, чертаеше таблици и диаграми и нервно потриваше оплешивялото си теме.

— Заложил съм си кура на този проект, момчета — изимитира го тихичко Рави.

— Говорим за страхотен проект, който трябва да изпълним блестящо, тъй като ревизорите ни дишат във врата — напомни им Вини.

— От какво е бялото леке върху ръкава на Вини? — прошепна Рави на Тара.

— Бебешко повръщано.

— Крайният срок приближава — каза нервно Вини. — Няма място за грешки. Трябва да се стегнем и да действаме като един отбор и... Какво, по дяволите, е това кошмарно къркорене?

Десет човека се завъртяха към Тара.

— Тара е виновна! — извика ухилено Теди.

— Не е много колегиално — наранено отвърна Тара. — Да ме сочиш с пръст. Съжалявам, Вини, стомахът ми е. Различните плодови киселини се смесват. Направо си правят купон вътре.

Копнееше за малко сода, която да я успокои. Нещо, което да запълни зловещата празнина. Имаше чувството, че стомахът ѝ е гигантска банкетна зала с високи тавани. Огромна и празна, празна, празна. Но бе изпълнена с решимост и нямаше да се предаде. Дори и когато Сънливия Стив раздаваше понички, за да смаже веригите на мозъците им.

Веднага щом събранието приключи, Тара се втурна в пушалнята.

— Господ да благослови тези благинки! — извика тя, като размаха пакета с цигари. — Представете си колко огромна щях да бъда, ако никотинът не бе потискал глада ми през всичките изминали години. Щеше да се наложи пожарната да ме измъква от къщи.

Малко преди да стане време за обяд, всеки, който минеше покрай бюрото на Тара, си откъсваше по няколко зърна грозде и ги лапваше доволно.

— Какво има? — попита Рави, когато забеляза отчаяната ѝ физиономия.

— Гроздето ми — изхленчи тя. — Всички си мислят, че могат да го нападат. Но това е обядът ми. Какво ще стане, ако дойда при теб и си взема някой от сандвичите ти?

— Редовно го правиш — напомни ѝ нежно той.

— Е, може и да е така — призна тя. — Но аз съм различна. Нормалните хора не нападат храната на другите.

В един часа Рави отиде при Тара.

— Какво ще кажеш да се поразходим до Хамърсмит? Ще позяпаме из магазините и ще хапнем по нещо.

Често го правеха, когато Рави не ходеше на фитнес.

— Не, благодаря — отвърна Тара, като извади куките и преждата. — Ще си убия глада с плетене.

Рави се вторачи озадачено в нея.

— Какво е това?

— Пуловер за Томас.

— Надявам се знае какъв късметлия е.

— Не се тревожи. Ще узнае.

Рави се мотаеше, тъй като не му се тръгваше без нея.

— Искаш ли да ти донеса още плодове?

— Не си прави труда. От тях още повече огладнявам. Предполагам, че пълният глад е единственото решение. Ако хапна дори съвсем малко, всички задръжки падат и искам още и още.

— Не разбирам защо си причиняваш всичко това.

Тара го погледна презрително.

— Да не си сляп?

— Мисля, че си страхотна.

— Не е вярно. Хайде, тръгвай! Трябва да изплета една стабилна връзка.

— Моля те, Тара — изхленчи той. — Не обичам да ходя по магазините без теб.

Тя посочи плетката си.

— Ще застанем пред будката за вестници и ще прегледаме списанията — изкуши я Рави.

Тара упорито поклати глава.

— В „Бутс“ може да са пуснали нови неизтриваеми червила — продължи той.

— Имитирай Елвис и ще си помисля по въпроса — склони Тара.

— Коя песен искаш?

— „Куче“.

Рави разтърси перчема си, вдигна ръце и разкърши бедра.

— „Ти си само едно куче...“ — започна той.

— Видя ли! — извика Тара. — Знаех си, че не си падаш по мен.

Тара изтърпя разходката до Хамърсмит с всичките ѝ съблазни, без да се предаде. Първо влязоха в „Маркс енд Спенсър“, където Рави провери дали случайно не са доставили нови видове кифлички и кексчета. Тара си купи три чифта стягащи корема чорапогащници. После отидоха в „Бутс“, Рави огледа сандвичите, а Тара изпробва червилата, рекламирани като неизтриваеми.

След това спряха пред будката за вестници. Рави прегледа спортните издания, а Тара се зачете в списанията за отслабване. Накрая си купиха по една карта за изтриване. Рави ѝ подаде монетка и двамата затъркаха мълчаливо. Никой нищо не спечели.

— Колко време ни нямаше? — попита Тара.

— Четиридесет и пет минути.

— Май трябва да се връщаме.

— Права си.

Върнаха се в офиса, а там всички като че ли говореха само за ядене.

Вини нарече новия проект „Маратон“ и Тара веднага си представи плътен млечен шоколад с лешници и карамел.

— Приличаш на пиле — подигра се Евелин на Теди и Тара едва не припадна при мисълта за огромна порция от КФС.

Рави говореше по телефона с приятелката си Даниел.

— Не можеш да отидеш без торта — посъветва я той.

Каква ли беше тортата, размечта се Тара. Напоена с ром бананова? Или шоколадова с лешници? Лека торта с моркови? Или тежка с карамел?

— Иди на Марс — засмя се Рави в слушалката, докато Тара си представяше как разкъсва черната опаковка и забива зъби в прекрасния шоколад.

— Купих си „Хляб по водата“ на Ъруин Шоу — долетя отнякъде.

Какъв хляб, зачуди се Тара. Италиански с шунка и сирене? Френска франзела? Какво ѝ ставаше, по дяволите? Халюцинации ли имаше?

В този миг в офиса влезе елегантна мургава жена.

— Здравейте! — каза тя. — Аз съм Пърл от „Техническа поддръжка“. Чух, че мога да си купя портокал оттук.

Всички впериха очи в Тара.

— Грешно сте чули — отвърна рязко Тара.

— Съжалявам! — извини се Пърл, като отстъпи притеснено към вратата.

— Портокалите са скапана работа — обясни Тара. — Целия се оплескваш със сок. Но ако искате, мога да ви дам фурма.

След работа Тара отиде на курс по степ и изпита страхотно удоволствие, когато едва не припадна. Наложил ѝ се да седи петнадесет минути на пейката, за да се съвземе.

Прибра се у дома изтощена, а Томас я плясна по задника и мило каза:

— Не си лоша за дебелана.

През нощта едва заспа от глад и преумора. Е, като цяло денят бе минал много добре.

ГЛАВА 26

Кетрин забеляза, че Джо не се върна на работа след обедната почивка. Очевидно беше отишъл в кръчмата и тя се възхити на способността си да го нарани.

На следващата сутрин бе обзета от любопитство. Джо имаше достатъчно време да се съвземе от обвинението. Ще се държи ли пак очарователно и фамилиарно? Ще идва ли да сяде на бюрото ѝ? Да флиртува и да я сваля?

Щеше ли да продължи да бъде жестока?

За своя собствена изненада откри, че е склонна да се държи по-мило с него. Джо бе проявил такава настойчивост, че нямаше да е честно. Можеше да отиде да пийне с него. Разбира се, щеше да го направи уж неохотно, сякаш ѝ е опрял пистолет в главата.

Непрестанно наблюдаваше вратата, но Джо го нямаше. Кетрин насочи вниманието си към баланса, но към обяд осъзна, че цяла сутрин е била нащрек, очаквайки появата му.

Джо пристигна чак в три часа. Майлс се влачеше зад него с бутилка лимонада в ръка. И двамата бяха бледи и изтощени.

— Господа, радвам се, че ни удостоихте с присъствието си — саркастично ги поздрави Фред Франклин. Джо промърмори някакво извинение, че присъствал на заснемането на реклама.

— Да не са снимали в спалнята ти? — сгълча го Фред.

— Не — защити се Джо. — В банята — усмихна се накриво той и тръгна към бюрото си.

Кетрин веднага надяна загадъчно изражение на лицето си. Започва се!

Джо мина покрай нея и отиде до машината за кафе. След секунди, когато се връщаше, Кетрин отново зачака нетърпеливо, но той я подмина. Дори не погледна към нея.

Реши, че са му нужни няколко минути да провери пощата и съобщенията си и после ще дойде при нея, но той не го направи.

Вероятно трябваше да навакса доста. Наблюдаваше го тайно, но Джо определено нямаше вид на човек, затрупан с работа.

След един час Кетрин осъзна, че Джо няма да дойде при нея. Изглежда се бе отказал от ухажването. В душата ѝ се сблъскаха противоречиви чувства — облекчение и разочарование. Ама че лигльо, каза си тя. Как може един истински мъж да се уплаши от обвинение в сексуален тормоз?

Помъчи се да се върне към работата си, но не успя да се съсредоточи. За външния свят изглеждаше затънала в сметки, но главата ѝ бе пълна с удивителни. Не мога да повярвам, че се отказа от мен! Беше луд по мен вчера! Каза ми, че съм слънцето на живота му!

Продължи да хвърля погледи към бюрото му, като се надяваше, че Джо ще промени решението си. Видя как си съблича самото, разхлабва вратовръзката и навива ръкавите. Вторачи се като омагьосана в космите по ръцете му и гладката копринена кожа под тях, в мускулите, които се издуваха леко всеки път, щом посегнеше към телефона. Хромираният часовник стоеше елегантно на китката му. Това не бяха ръце на лигльо. Гледката ужасно я раздразни. Джо се правеше на деликатен. Бе прекалено изискан за мачо, но имаше силните ръце на секси мъж... О, не! Връщайте се в килията си, скара се тя на непокорните си чувства и ги наблъска обратно зад решетките.

Джо и екипът му решиха да отидат на кръчма след работа.

— Хей! — извика Джо и Кетрин вдигна глава.

Най-последно, помисли си тя и се приготви да се направи на труднодостъпна. Нямаше смисъл да се предава прекалено лесно. Но погледът на Джо я подмина и се насочи към другия край на офиса.

— Хей, Анджи! — извика отново той. — Ще дойдеш ли да пийнем?

Стомахът на Кетрин се сви. Анджи измисляше текста към рекламните. Беше нежна, тъмнокоса и красива. Работеше при тях отскоро и още не бе получила прякор, свързан със сексуалните ѝ наклонности.

— Защо не? — усмихна се Анджи.

Кетрин зачака Джо да покани и нея, но във въздуха отекна единствено мълчанието му.

Тя решително пъхна дискета във флопито, за да съхрани свършеното през деня, после нарочно започна да се ожесточава. Джо

Рот беше задник. А тя дори го бе съжалила! Доста бързо я беше забравил. Очевидно Джо си падаше по слаби тъмни жени и сега се бе насочил към новата колежка.

Просто си беше поиграл с Кетрин и щом тя прояви интерес, побягна и я остави наранена. Беше я искал само защото бе недостъпна. Мъжете бяха като деца, толкова незрели.

Имаше късмет, че се отърва толкова леко.

Приключи копирането и метна ядосано дискетата в чекмеджето си. Когато стигна до асансьора, всички останали бяха вече там. Джо се смееше на нещо, казано от Анджи, навел глава към нейната. Кетрин изпита желание да се върне в офиса, но не посмя да признае поражението си. Приблужи се към веселата компания със сковано лице.

— Защо не дойдеш с нас? — предложи ѝ Майлс с надеждата да оправи настроението на Джо.

После веднага съжали за думите си. Ами ако Кетрин обвинеше и него в сексуален тормоз?

— Не, благодаря — промърмори тихо тя и зачака Джо да се опита да я убеди.

Той обаче не обели и дума и тя побесня от гняв. Гадна свиня!

— Весело прекарване! — пожела им лицемерно, когато излезе от асансьора.

В сряда вечер обикновено ходеше на степ. Отдаваше се на музиката в компанията на още шест жени по шорти и си припомняше щастливите детски дни. След това често излизаше с Тара, Лив и понякога с Финтан и Сандро. Но днес единственото желание бе да се прибере у дома. Прекалено разстроена, за да се почувства виновна, тя се вля в потока от служители, бързащи към метрото. Но не можеше да понесе присъствието на толкова много хора, затова хвана такси. Надяваше се, че шофьорът няма да е от приказливите. Но днес всичко бе срещу нея. Наложни се да изслуша четиридесетминутната тирада на фашист ксенофоб на име Уейн, който държеше снимката на трите си дебели грозни деца на таблото и непрестанно ругаеше всички, освен англичаните.

— Работата е там, че чужденците са мръсни, нали, скъпа? — упорито повтаряше той.

Французи, ямайци, босненци, алжирци, гърци, пакистанци и, разбира се ирландците, бяха жестоко заклеймени от Уейн. С надеждата да заглуши гласа на шофьора Кетрин звънна на приятелите си, за да ги предупреди, че няма да излиза. Най-после се прибра у дома, но въодушевляването ѝ не продължи дълго. Чистият и блестящ апартамент изглеждаше стерилен и тъжен. Прекалено чист. Невротично чист. Зачуди се дали да не хапне нещо, но я мързеше да готви. Пусна телевизора, но не намери нищо интересно. Животът, който обикновено смяташе за задоволителен, сега определено ѝ се виждаше кошмарен. Всичко — от апартамента до работата ѝ — изглеждаше скучно и полуживо.

С изключение на единствения огромен проблем, който имаше на главата си, толкова голям, че понякога дори не го виждаше — допреди няколко дни бе напълно доволна от живота си.

Но всичко се бе променило. И Джо бе виновен за това. Мразеше го! Беше допуснала грешката да се погледне през неговите очи и видяното ѝ бе харесало. А сега, след като бе оттеглил възхищението си, ѝ се налагаше да се гледа през собствените си очи. А това винаги бе адски болезнено.

Не можеше да се обади на Тара, Финтан или Лив, за да си излее душата и да потърси утеха. Просто нямаше навика да постъпва така. Винаги се бе справяла сама. А и знаеше, че ще разочарова останалите, ако се превърне в сантиментална лигла. Всички я смятаха за способна и лишена от емоции.

Най-после реши да хапне, но както обикновено в кухнята нямаше нищо. Завлече се безжизнено до бакалията на ъгъла и апатично купи малко продукти. Докато седеше на опашката пред касата, погледна нещата в кошницата си и се натъжи още повече. Замразена лазаня. Една порция. Една ябълка. Най-малката възможна кутия мляко. Жалка работа! Крепяща реклама на това колко е сама. Касиерът сигурно щеше да я погледне със съжаление.

Вбесено сграбчи торба с два килограма картофи и я метна вътре, като едва не си изкълчи рамото. Ето! Това щеше да покаже на хората, че си има мъж. Някоя самотна жена не би купила две кила картофи. Те бяха запазени за майките, които стояха до мивката със зачервени ръце и търкаха калта с четка, преди да сварят огромна тенджерка за семейството си.

Порозовяла от усилието, предизвикателно се усмихна на касиера. Виждаш ли? Имам си семейство! Той обаче дори не я погледна. Кетрин завлече картофите у дома, като се чудеше какво ще ги прави.

Изяде лазанята и ябълката, изпи чаша чай, но проклетата вечер се проточи дълго.

Напълни ваната и сипа малко от ароматните соли, които обещаваха самоувереност, сила и чувство за постигнат успех. После си легна и за пръв път от години усети, че е самотна.

Няма значение, утеши се Кетрин. Нали си имам телевизор. Взе любимото си дистанционно, твърдо решена да намери нещо, което да я приспи. Кой се нуждае от мъж, когато има кабелна телевизия?

Внезапно осъзна, че се чуди дали Джо е добър любовник? Как ли изглеждаше гол? Как ли щеше да се почувства самата тя, ако можеше да прокара ръце по копринената му кожа и да усети мускулите на гърба му? Въпреки приятелското си момчешко държане Джо бе адски секси. А докато я сваляше упорито, тя дори не си позволяваше да мисли колко е привлекателен. Едва сега, когато вече не ѝ бе на разположение, посмя да го направи.

В четири сутринта се събуди и откри, че прегръща дистанционното. Обзе я мрачно настроение. И внезапно си спомни. Джо отиде на кръчма. Анджи — също. Осъзна, че двамата сигурно бяха в леглото. Точно в този момент. Някъде из Лондон Джо бе в леглото, прегърнал гола жена. А Кетрин бе допуснала грешката да мисли, че тя ще е тази жена и страстта му ще принадлежи само на нея.

Просна се по гръб и се вторачи нервно в тавана. Отдавна не се бе будила посред нощ. Не ѝ харесваше това, което се случваше с нея. Тормозеха я отдавна забравени чувства.

Внезапно бе отново на деветнадесет години и разбитото ѝ за пръв път сърце я болеше силно. Тогава работеше като стажант-счетоводител в Лимерик, но не остана там, защото свързваше града със загубената си любов. Страхуваше се, че ще полудее, ако не се махне, затова си подаде оставката в „Гуд енд Елдър“. Началниците ѝ се притесниха, тъй като Кетрин се справяше много добре с работата, е напоследък не чак толкова добре.

После се прибра у дома в Нокавой с надеждата, че болката ѝ ще затихне. Пристигна неочаквано с автобуса един септемврийски

следобед. Всички се изненадаха, защото не си бе идвала често през лятото. А още повече се учудиха, когато се оказа, че се е върнала завинаги. Тя бе звездата на випуска, единствената, която се бе махнала от Нокавой. А сега си беше у дома и не искаше да каже защо.

Първоначалната радост на Тара и Финтан от завръщането ѝ бързо се превърна в тревога. Очевидно Кетрин бе силно наранена от гаджето си в Лимерик и всеки път, когато някой от двамата споменеше, че харесва някого, тя се изсмиваше презрително.

— Какъв е смисълът? — попита веднъж разгорещено. — Преструват се на луди по теб, а после, веднага щом им пуснеш, духват.

— Нямам нищо против да им пусна — засмя се Финтан.

— Много по-добре е да си сам — настоя Кетрин с изкривено от болка лице.

Преди бе толкова сладка и весела. И дори да не участваше в свалките, нямаше нищо против приятелите ѝ да се забавляват. Какво се бе случило?

— Моля те, разкажи ни — отчаяно настояваха те. — Ще ти олекне, ако говориш за това. И двамата знаем какво е.

Но Кетрин упорито отказваше.

А междувременно бе разкъсвана от силни желания.

Беше израснала само сред жени. Нямаше чичовци, никога преди не бе имала гадже, а бе щастлива. Но сега, след като усети какво означава да имаш мъж в живота си, всичко се промени и я обзе отчайваща нужда. Искаше да получи обич и грижи от мъж. Струваше ѝ се, че само мъж може да излекува болката, нанесена от друг мъж.

Но какво да направи? Идеята да се влюби я ужасяваше. Бездруго не би могла да превъзмогне разбитото си сърце. Една безсънна нощ, две седмици след завръщането ѝ от Лимерик, Кетрин се сети за Джеф Мелъди, баща ѝ. И всичко си дойде на мястото.

Изпита непреодолимо желание да се запознае с него. Искаше ѝ се да скочи от леглото и начаса да потегли към Англия. Чудеше се как не се е сетила досега. А и защо преди ни ѝ е липсвал така силно? Защо бе загубила толкова много време?

Сладка надежда замести болката и внезапно Кетрин откри, че има за какво да живее. Смяташе, че животът ѝ е приключил и никой няма да я обича повече, но получи още един шанс. В миг всичките ѝ мечти и стремежи се съсредоточиха върху баща ѝ. Той щеше да я

разбере — вероятно приличаше на нея. Беше сигурна, че никой друг освен него не може да я спаси. Всичко щеше да се оправи.

Какъв ли бе баща ѝ? Нямаше смисъл да пита майка си, която със сигурност щеше да му направи лоша реклама. Но щом Делия не го харесваше, значи Кетрин щеше да го одобри.

Мислите ѝ запрепускаха лудо към прекрасното бъдеще, което я очакваше. Щеше да отиде да живее в Англия с него. Кой се нуждаеше от съпруг или гадже, когато имаше баща? И нямаше да допуска повече грешки в живота си, защото щеше да бъде съветвана от мъж.

Лежеше и си фантазираше. Обзалагаше се, че баща ѝ има голяма градина. Всички англичани на средна възраст имаха. И тя щеше да седи до него, докато той разкопаваше земята, и да му разказва живота си. Той нямаше да говори много, но казаното от него щеше да е изпълнено с мъдрост. Мъжка мъдрост.

Или пък беше весел и бърлив, с кокни акцент и си изкарваше хляба като борсов посредник. Честен, а не мошеник, разбира се. Един не особено уважаван от обществото родител бе повече от достатъчен за всяко дете.

Можеше да се окаже и богат. Щеше да я нарича „скъпа“, без да може да прикрие силната обич, която изпитва към нея. Може би баща ѝ имаше други деца, но не се разбираше с тях и се нуждаеше от човек, който да поеме семейния счетоводен бизнес, и тя щеше да се появи точно навреме.

Дори и през ум ней минаваше, че Джеф Мелъди може да не се заинтересува от нея.

Мина доста време, докато реши какво да му пише в писмото си. Беше научила, че мъжете не обичат да виждат изпаднали в нужда жени, затова трябваше да действа предпазливо. Джеф Мелъди щеше да ѝ помогне, но не биваше да го плаши от самото начало.

Писмото намекваше, че Кетрин няма да иска нищо от него, освен да се запознаят.

Десет дни след като изпрати писмото, получи плик с английска марка. Баща ѝ беше отговорил! Скъпата лъскава хартия ѝ подсказа, че господин Мелъди без проблеми свързва двата края.

Но писмото не беше от баща ѝ, а от изпълнителя на завещанието му, който я уведомяваше, че Джеф Мелъди е починал от рак на белия дроб преди шест месеца.

ГЛАВА 27

На сутринта Кетрин нямаше търпение да отиде на работа. Искаше да види Джо и да провери дали по него има следи от прекараната с Анджи нощ. Изскочи развълнувана от къщи, но докато стигне до „Брийн Хелмсфорд“, вече се бе успокоила. Джо наистина изглеждаше влюбен в нея и чувствата му едва ли се бяха изпарили напълно. Освен това, имаше гордост и достойнство — надали щеше да изчука жена, която едва познаваше.

Разбира се, Кетрин не се запита защо, щом Джо бе толкова достоен човек, тя не пожела да излезе с него.

Притесненията ѝ се бяха стопили, когато нахлу жизнерадостно в офиса. Джо стоеше облеган на стената до кафе-машината — не можа да се сдържи и му се усмихна. Но когаго погледна по-отблизо, забеляза, че е небръснат, разрошен и адски изморен. И бе облечен със същите дрехи. Възможно ли бе да си въобразява? Насили се да го погледне отново. О, Господи! Същият костюм. Същата риза, чиито ръкави бе навил вчера. Същата вратовръзка, която бе разхлабил. Абсолютно сигурен знак, че не се е прибирал у дома.

Кръвта ѝ застина.

Джо не отговори на усмивката ѝ. Кафявите очи, които обикновено проблясваха топло, щом я видеха, останаха студени. Кимна ѝ мрачно, метна пластмасовата си чашка в кофата и се отдалечи.

Кетрин едва събра сили да свали палтото си. Може пък Джо да бе останал да спи при някого от колегите. Не бе задължително да е прекарал нощта с Анджи.

Докато включваше компютъра, внезапно изпита силна омраза към бюрото си. Какво му имаше? Тя го огледа раздражено, за да провери какво липсва. И внезапно осъзна: Джо не седеше върху него.

Цяла сутрин, докато се преструваше на заета с баланса, Кетрин усъвършенстваше мятането на потайни погледи към Джо и Анджи. Двамата страняха един от друг, но тя добре знаеше, че това не означава

нищо. Често, когато хората преспяха заедно, на другия ден не си обръщаха внимание. Всъщност колкото повече се пренебрегваха, толкова по-вероятно бе да са правили секс.

Джо и Анджи седяха пред компютрите си и работеха неуморно, но Кетрин не можеше да се успокои. Ами ако си пращаха еротични имейли?

Забеляза и още нещо тревожно. Какво се получаваше, ако човек забравеше за милото момчешко държане на Джо? Мрачен секси мъж, ето какво! Красавец с набола брада, облечен във вчерашните си дрехи. Никога не бе изглеждал толкова прекрасен.

Не спираше да се вслушва в разговорите на колегите си, за да чуе дали щяха да нарекат Анджи с ново име. Да й лепнат вулгарен прякор, което означаваше, че бе преспала с някого от офиса. Но чу само оплаквания от тежкия махмурлук, който тормозеше всички. Заричаха се, че никога повече няма да пият. Обясняваха как не помнели нищо, случило се след десет часа.

Почувства се самотна и тъжна, отритната от живота.

— Извини ме, Снежна кралице...

Кетрин вдигна глава и откри, че Анджи стои пред нея. За миг си помисли, че момичето е дошло да й каже, че не е спало с Джо Рот. Но само за миг.

— Как ме нарече?

— Снежна кралице — мило отговори Анджи, но когато забеляза шокираното изражение на Кетрин, заекна: — Ами... Всички така те наричат. Мислех, че е ирландско име. Имам братовчедка, която се казва Принцеса...

— Името ми е Кетрин, а колегите ме наричат Снежната кралица, защото имам достатъчно самоуважение да не спя с хората, с които работя — рязко каза Кетрин.

— Ах, мамка... — засрамено измърмори Анджи.

Дали се срамуваше, защото самата тя не бе проявила достатъчно самоуважение и бе преспала с човек, с когото работеше?

— Сега вече разбирам. Снежната кралица. Съжалявам! Искан само да ти дам данните си за ведомостта — обясни тя и побърза да излезне.

Кетрин погледна листа пред себе си. Щеше да е адски лесно да допусне грешка и да обърка заплатата на Анджи. Разбира се,

следващия месец щеше да ѝ се наложи да оправи бъркотията, но си заслужаваше да види изражението на мръсницата.

Аз съм професионалистка, напомни си решително тя. Фантазиите бяха чудесно нещо, но си бяха само фантазии. Тя въздъхна и се зае за работа. Щеше да се съвземе. Можеше да минат няколко дни, но накрая щеше да се оправи.

ГЛАВА 28

Седмицата на Тара мина добре. С изключение на зверския глад, разбира се. Поддаде се на изкушенията само два пъти. Роба с пържени картофи в сряда и кифлички в петък следобед. Най-хубавото бе, че въпреки това не се предаде. Не само успя да изплете двадесет и осем реда от пуловера на Томас, но дори отиде четири пъти на фитнес.

В мерките ѝ не се забелязваше промяна, но Томас бе доволен от усилията ѝ и се държеше необичайно мило.

В сряда вечер ѝ каза „Ела при мен, стара чанто“ и я хвана за ръката, докато гледаха мача между „Барселона“ и „Реал Мадрид“. В четвъртък през нощта я прегърна насън. Тара лежеше неподвижно и се наслаждаваше на тежестта му.

После, в петък сутрин, ѝ каза нагло:

— Време е да отидеш на фризьор. Направи си руси кичури.

Думите му я изпратиха на работа весела и въодушевена. Намираще мачовското му държане адски секси и бе трогната, че се вълнува от вида ѝ. При това за пръв път интересът му не бе свързан с килограмите ѝ.

Тара благодари на Бога, че е премахнал проблемите ѝ, а после се зачуди дали просто не е свикнала с тях.

Прекара по-голямата част от съботата във фризьорския салон, като си мислеше, че ако си оправиш косата, можеш да си оправиш и живота. Естествено, когато се прибра у дома, Томас беше в отвратително настроение, защото „Хъдърсфилд“ бяха паднали от „Брадфорд“.

— Три на нула — изрева той, когато я чу да влиза. — Три на нула, мамка му!

— Харесва ли ти косата ми? — попита тя.

— Прилича на слама — изсумтя Томас. — Колко те одраха в салона?

Тара едва не се разплака. Обзе я безсилна ярост. Та нали той самият я беше накарал да отиде на фризьор!

Побесняла, тя метна чантата си на креслото и влетя в спалнята. Никога нямаше да си позволи да се разплаче пред него. Томас ѝ се бе оплаквал безброй пъти от предишната си приятелка Бела, която непрестанно ревяла. Била прекалено чувствителна и досадна. Клеър, гаджето му преди Бела, била същата. Видяла презрението на Томас към предишните му гаджета, Тара се бе заклела, че ще бъде напълно различна от тях. Щеше да доставя удоволствие на Томас, като се държи мило и весело и никога не се разстройва.

Докато въздишаше унижено в спалнята, си каза, че Томас всъщност не е чак такъв кретен. Просто бе ядосан на живота и трябваше да си го изкара на някого.

Вечерта Томас ѝ нареди да се приготви за рождения ден на приятеля му Еди. Тара никак не харесваше Еди, затова звънна на Финтан, за да го помоли да дойде с тях и да ѝ окаже морална подкрепа. Включи се телефонният секретар. Тара звънна на мобилния му телефон, но се свърза с гласовата поща. Не беше говорила с Финтан от понеделник вечер. Обикновено се чуваха всеки ден, но той бе изкарал цялата седмица в Брайтън, а тя бе толкова изтощена от глад и притеснена от разговора им за изследванията за СПИН, че не го потърси повече.

После звънна на Кетрин, с която също не се бе виждала цяла седмица.

— Моля те, ела на рождения ден на Еди!

— Не — твърдо отговори Кетрин. — Мразя Еди. Ще се задавя, ако му пожелаеш честит рожден ден.

Кетрин считаше Еди за по-добре платена версия на Томас.

— Не съм те виждала от понеделник — тъжно каза Тара. — Знам, че аз съм виновна, защото ходих на фитнес, но все пак. Какво ще правиш довечера? Ще си седиш кротко у дома с дистанционното в ръка?

— Трябваше да се видя с Ема, но Лио хванал дифтерит.

— Ох, боже, наистина трябва да се обадя на Ема...

— Бях канена на купон у Доли, но паднала от дванайсетсантиметровите си остри токчета и си изкълчила глезена.

— Мамка му! Щом помощничката на Финтан носи високи остри токчета, значи пак са дошли на мода. Ще трябва и аз да започна да тренирам.

— Та след като всички тези мероприятия се провалиха, реших да отида на кино.

— В събота вечер? Звучи тъжно.

— Не толкова тъжно, колкото купонът на Еди.

— С кого ще ходиш?

— Сама.

— Страхотно! — завистливо извика Тара. — Невероятна си.

— Кажи ми какво става с Финтан. Не мога да се свържа с него.

— Не ме питай. И аз не успях да го открия.

После Тара звънна на Лив.

— Съжалявам — извини се Лив, — но Ларс се връща в Швеция. Трябва да го изпратя на летището, да поплача, да го помоля да остави жена си и да се премести при мен.

Въпреки едноседмичния глад обличането все още тормозеше Тара. Дебелината я караше да се чувства непълноценна и ограничаваше избора ѝ. Искаше да се кърши съблазнително в къса тясна рокличка, но вместо това нахлузи широка блуза, която прикри греховете ѝ, но вбеси Томас.

Останала без подкрепата на приятелите си, едва изтърпя трите часа в кръчмата. Пиеше диетична кола, гледаше с копнеж към фъстъците и си мечтаеше за деня, когато щяха да изобретят нискокалорична бира. После всички отидоха в апартамента на Еди. Купонът беше скапан. Имаше само около двайсетина гости и всичките бяха поканени. Музиката беше прекалено тиха и никой не танцуваше. Мъжете стояха на малки групички и обсъждаха последните чудеса в магазин „Конран“ — елегантни канапета, месингови брави и кухненски плотове. А някои от тях бяха хетеросексуални, по дяволите!

Тара се вслуша в разговора на Стефани и Марси, които се опитваха да забременеят. Дрънкаха въодушевено за фолиева киселина и колко чудесно било да родиш първото си дете на тридесет и седем години.

— Подкрепя ли те партньорът ти? — попита Стефани.

— Какъв партньор?

— Ами... мъжът... бащата...

— А — нервно се засмя Марси, — още не съм го срещнала.

— Мислех, че се опитваш да забременееш.

— Да, чрез банката за сперма.

Тара се извини набързо и отиде при Майра, приятелката на Пол, издокарана в къса черна кожена пола. Тя поне нямаше да дрънка за канапета и фолиева киселина.

— Малък е — въздъхна тя замечтано, — но съм влюбена в него.

За какво ли говореше, зачуди се Тара. За пръстен на носа? За пениса на Пол?

— Истински слънчев рай — въодушевено продължи Майра. — През лятото рододендроните покрай оградата са великолепни. Цъфтят като луди и...

Дяволите го взели! Градинарство! Тара се почувства ужасно отвратена.

Полута се наоколо и влезе в кухнята, където Томас и приятелите му се наливаха с бира и си разменяха обиди, като се усмихваха пресилено, за да покажат, че само искат да се посмеят. Еди се подигра на зле платената работа на Томас, който му отвърна със „скапано парвеню“. После Томас се подигра на Пол, че бил фен на третокласен отбор, а Пол се защити с думите, че поне бил лоялен човек за разлика от него. Майкъл се оплака, че приятелката му го зарязала, и Пол умря от смях. От своя страна Майкъл едва не припадна, когато чу как Еди размазал колата си.

Докато мъжете се хилеха, стиснали бирите си в ръка, Тара се усмихваше любезно. Увери се, че Томас не я наблюдава, и бързо си погледна часовника. Един и половина. Надяваше се, че скоро ще се приберат у дома. Каква скапана съботна вечер! Щеше да прекара сто пъти по-добре, ако бе отишла на кино с Кетрин.

Веселбата продължи. С бурен смях Еди заяви, че апартаментът на Томас бил ужасна инвестиция, която щяла да му тежи до края на живота. В прекрасно настроение Томас обясни на всички как бившата приятелка на Пол казвала, че имал нужда от солидна порция виагра. Пол се ухили злобничко и отвърна:

— Е, поне майка ми не ме е изоставила.

Тара се притесни, че нещата загрубяват, но в този момент някой пусна „Стъпка назад“ и внезапно тридесет и няколко годишни мъже се понесоха в див танц за пръв и последен път тази вечер.

ГЛАВА 29

През седмицата бе изпитала известно удоволствие от усещането за лекота и празнина, като се наслаждаваше на силния си самоконтрол и морално превъзходство. Но всичко това започваше да ѝ писва. В неделя Тара вече бе готова да избухне. Знаеше, че метаболизмът ѝ е спаднал застрашително поради липсата на храна. Бе изтърпяла пет тежки дни само на плодове и лишения. Заслужаваше награда. Беше наясно, че всеки път се проваля така, но нямаше сили да се удържи. Из главата ѝ се въртеше идеята за богат обяд с много алкохол.

Извади късмет — Томас отиваше да играе футбол и щеше да се прибере късно. Грабна телефона, но за съжаление Кетрин трябваше да работи по новата счетоводна година.

— Нали току-що приключи старата! — разочаровано извика Тара.

— Да, но с всеки край идва и ново начало.

— Много мъдро — изсумтя Тара. — Трябва да го запомня на всяка цена.

След това, отново безуспешно, звънна на Финтая. Може би със Сандро бяха заминали някъде за уикенда. Но двамата винаги предупреждаваха, ако ще пътуват. Независимо дали отиваха в Маракеш или Маргейт, обаждяха се да се похвалят. Къде ли бяха, по дяволите?

Запали цигара и звънна на Лив, която сигурно бе готова за веселба след заминаването на Ларс. Проблемът бе, че Лив се чувстваше ужасно нещастна.

Тъй като се страхуваше, че Томас може да чуе разговора им, Тара ѝ предложи да отидат по магазините. Разбира се, възнамеряваше да претупа обиколката набързо и да се отправят към някоя хубава кръчма. Беше взела твърдо решение и не ѝ пукаше, че петте дни глад ще отидат на кино.

— Тръгвам — обещавай Лив.

Лив се опита да закъснее, за да избегне Томас, но за неин ужас той още си беше у дома. Кимна ѝ небрежно и се оттегли. Одобряваше дългата ѝ руса коса и златистата гладка кожа, но се дразнеше, че е по-висока от него.

Лив мразеше апартамента на Томас, потискащо тъмен и вмирисан на котка. Копнееше да съдере кафявите му тапети и да го боядиса в охра, да отлепи грозния балатум и да изцикли дюшемето, да откърти кошмарните щори и да окачи красиви завеси в бледолилаво. А кухнята беше направо ужасяваща. Искаше ѝ се да изгори цялата тази грозота.

Тара трябваше да вземе нещата в свои ръце. Не знаеше ли, че обзавеждането е последният писък на модата?

— Замина ли си Ларс? — попита Тара, като затвори кухненската врата.

— Да — кимна нещастно Лив. — Този път се чувствам адски зле.

— Винаги си така — опита се да я утеши Тара. — Дори ако Ларс остави жена си и се ожени за теб, пак ще се чувстваш зле.

— Права си, но мисля, че не съм в настроение за пазаруване — извини се Лив. — Ами ако не си харесам нищо? Няма да мога да го понеса в моето състояние.

— Помисли си колко ще се зарадваш, ако откриеш красиви обувки — окуражи я Тара. Не искаше да бъде изоставена, защото тогава щеше да ѝ се наложи да отиде да гледа как Томас играе футбол.

— А какво ще стане, ако нямат моя номер? — контрира Лив. — Рискована работа. Юнг твърди...

— Юнг не разбира от обувки — твърдо отсече Тара. — Е, добре де — склони тя, — щом Юнг не ти разрешава да пазаруваш, какво ще правим?

Лив се вторачи в нея с яркосините си очи.

— Искам да се напия.

— Защо не каза? — ухили се доволно Тара. — Аз пък се уплаших, че искаш да се прибереш и да ме оставиш сама. Хайде! Ще отидем в някоя кръчма, ще се напием и... — тя понижи глас, за да не я чуе Томас, — ще си поръчаме печено.

— С пържени картофи — прошепна развълнувано Лив.

— И много сос...

— А после ябълков пай...

— С цяла кофа карамел...

— Трябва само да изчакаме Томас да се разкара — каза Тара.

След десет минути приятелите на Томас дойдоха да го вземат. Тара и Лив постояха още няколко минути, за да са сигурни, че наистина им се е махнал от главите, после се сбутаха пред вратата.

— Да вземем ли такси? — попита Лив, когато излязоха на улицата.

— Имам идея — драматично произнесе Тара. — Може и да не свърши работа, но поне да опитаме. Предлагам да отидем пеша.

— Пеша? Докъде?

— Около петдесет метра.

— Добре. Да вземем ли такси? — ухили се Лив и извика — Пошегувах се! Чу ли, Тара?

— Браво на теб!

Докато вървяха към „Лисицата и перото“, Лив каза:

— Не го правя често.

— Кое? Напиването в неделя ли?

— Не. Ходенето пеша.

Три врати по-надолу от кръчмата имаше козметичен салон. На витрината все още висеше огромна реклама: „Маси за отслабване и стягане! Първия път — безплатно!“ Тара си помисли обнадеждено, че има и други начини да отслабнеш освен глада и спорта. Щеше да отиде в салона следващата събота и да разбере колко струват процедурите.

Кръчмата беше претъпкана с весели хора, които ядяха, пиеха и забиваха стрелички. Всички бяха в прекрасно настроение.

— Какво ще прием? — попита Тара. — Вино? Джин с тоник?

— Не — твърдо отговори Лив. — Искам халба бира.

— Ооо, страхотна си! — плясна я по рамото Тара. — Надявах се да го кажеш.

— Сега ли ще ядем или по-късно?

Тара се разкъсваше от противоречиви чувства. Копнееше за храна, но алкохолът имаше по-силен ефект на празен стомах, а наистина ѝ се искаше да се натряска...

— Точно така! — подкрепи я Лив. — Ще ядем, след като се напием.

Тара се пребори с тълпата пред бара и се върна с две огромни халби бира. После изтича обратно и донесе още две.

— Да не губим време! Имаме мисия — каза тя, като остави бирите и започна да вади пликчета с чипс от джобовете си. — Не можеш да пиеш бира без солено мезе.

Чукнаха се въодушевено.

— От това ще ти пораснат косми по гърдите — ухили се Тара, после, забелязала ужасеното лице на Лив, добави: — Не в буквалния смисъл.

Английският на Лив беше перфектен, но някои от идиомите й куцаха.

Докато си разказваха как е минала седмицата, разговорът им автоматично се превърна в състезание „Моят живот е по-ужасен от твоя“.

— Аз съм по-дебела от теб — изхленчи Тара.

— Не, аз съм по-дебела от теб.

— Добре, ама аз съм по-бедна — настоя Тара.

— Не, аз съм по-бедна — възрази Лив.

— Дължа повече пари от теб.

— Не е вярно. Аз дължа повече.

— Пуша повече от теб.

— Не, аз пуша повече.

— Лив, ти въобще не пушиш.

— Да, но ако пушех, щях да пуша повече от теб. Склонна съм към самоунищожение — гордо обясни Лив.

— Загрях. Добре, докъде бяхме стигнали? А, да. Моят апартамент е по-разхвърлян от твоя.

— Не, моят е по-разхвърлян.

— Добре де, моето гадже е по-гадно копеле от твоето.

— Не, моето... чакай малко, права си. Гаджето ти е по-гадно копеле от моето — съгласи се Лив. — Печелиш този рунд.

— Аха — разстрои се Тара, която се бе надявала, че Лив ще й възрази.

— Нещо лошо ли казах? — притесни се Лив.

— А, не — въздъхна Тара, като отпи голяма глътка бира и запали цигара. — Нещо не е наред между мен и Томас.

Лив едва се сдържа да не отвърне: „Каж ми нещо, което не знам.“

Тара се страхуваше да заговори за проблемите си, защото ѝ се струваше, че така ще станат по-реални, но накрая промърмори:

— Имахме... имахме разговор миналата събота...

Замълча, а Лив зачака със съчувствен поглед.

— Томас каза, че ако забременея, няма да ме подкрепи. Не че планирам подобно нещо, но все пак ужасно се уплаших. Правя всичко възможно да не мисля за това, а и знам, че той ме обича, но цяла седмица очаквах да се случи нещо лошо. Е, седмицата всъщност не беше ужасна, дори на няколко пъти Томас се държа изключително мило, но просто ме тормозят мрачни предчувствия. И съм ужасно нервна. В понеделник вечер избухнах и го наругах. Много ми се искаше да го направя и вчера след фризьора. Не мога да разбера какво ми става.

Лив обаче я разбираше много добре. Томас можеше да вбеси всекиго по милион начини.

— Какво да правя? — отчаяно попита Тара. — Посъветвай ме, но, моля те, не влагай лични чувства.

Лив пое дълбоко дъх и реши да рискува.

— Мисля, че трябва да напуснеш Томас.

— Ха-ха-ха! — изсмя се Тара и запали нова цигара.

— Говоря сериозно. Какво бъдеще имаш с него? Щом ти е казал, че няма да те подкрепи, ако забременееш, значи не ти предлага дълготрайна връзка.

— Просто ще внимавам да не забременея — мрачно отсече Тара.

— Не искаш ли да имаш деца някой ден?

— Ще преживея и без тях.

— Проблемът не е в това. Ти искаш по-сериозна връзка, отколкото той е готов да ти предложи. Забрави за него.

— Как мога да го напусна? — ужасено попита Тара.

— Лесно. Събираш си багажа и идваш да живееш при мен или отиваш при Кетрин или Фин...

— На тридесет и една съм — прекъсна я истерично Тара. — Не мога да го напусна. Никога вече няма да срещна друг мъж. Нямам време...

— Глупости!

— Хубостта ми изчезва, плътта ми се отпуска, биологичният ми часовник тиктака неуморно...

— Преди малко каза, че не държиш да имаш деца.

— А и няма къде да се запознаеш с мъже — не й обърна внимание Тара. — Онзи тъп купон снощи беше кошмарен. А и някак си отвикнах да скитам по клубове. Истинско бедствие, Лив! Вече съм в бар „Последен шанс“, а искам да намалят музиката!

Лив се стресна. Не беше лесно да помогнеш на Тара.

— Значи ще останеш при този гадняр само защото мислиш, че няма да намериш друг?

— Той не е виновен, че е такъв — защити го Тара. — Предпочитам да мисля, че е наранен и прекалено чувствителен.

Лив се уплаши, че няма да изтърпи поредния разказ за тежкото детство на Томас, затова побърза да каже:

— Значи ще останеш при наранен и чувствителен мъж, който се държи гнусно с теб и е пълен егоист?

— По-добре е, отколкото въобще да остана без мъж.

— Ние сме модерни жени...

— Дори не го казвай — изсъска Тара и извади поредната цигара.

— Кое?

— Че нямаме нужда от мъже. Това няма нищо общо с нуждата.

— Ами самоуважението? — попита Лив.

— Самоуважението не те топли нощем.

— И не изхвърля боклука.

— И Томас не го прави.

— Всъщност и Ларс не го прави.

Настъпи мълчание.

— И аз съм в бар „Последен шанс“ — натъжи се Лив.

— Не си. Ларс ти обеща, че ще зареже жена си заради теб.

— Лъже — призна Лив.

— Да, ама поне е достатъчно почтен да го обещае. А и може да го направи някой ден.

— Вълкът не си мени нрава — мрачно отбеляза Лив.

— Защо връзките са толкова трудни?

Въпросът бе риторичен, но според Лив за всичко съществуваше обяснение.

— Трябва да се вгледаме в детството си — каза мъдро тя. — Например Кетрин няма мъж, защото е израсла без баща.

— Ако Кетрин беше тук, щеше да те накара да се разплачеш заради тези думи.

Лив не ѝ обърна внимание.

— Ние, хората, сме склонни да се придържаме към познатото, дори когато то не е приятно. Седиш при мъж с гаден характер като Томас, защото баща ти е бил... каква беше думата? Гнусен?

— Гнусна свиня — услужливо ѝ подсказа Тара. — Макар и да знам, че си права, нищо не мога да направя — сухо заяви тя. — Ако искаш моето мнение, психоанализата е тъпо нещо.

Преди Лив да започне обичайната си проповед, че осъзнаването не значи нищо, ако не действаш, Тара я изпревари.

— Ами ти? Обясни ми защо имаш връзка с женен мъж.

— Майка ми имаше дълга връзка с женен мъж.

— Наистина ли? — възхити се Тара. — Вие, шведите, сте страхотни. Велики купонджии. Не мога да си представя майка ми да направи подобно нещо. Всъщност все още имам чувството, че никога не е правила секс — добави тя, после внезапно замълча и извика: — Чакай малко! Винаги си казвала, че родителите ти са най-щастливата женена двойка в Швеция. Как е възможно тогава майка ти да е имала извънбрачна връзка?

— Възможно е — настоя Лив.

— Щастливо женените нямат извънбрачни връзки. Или ако имат, вече не се водят за щастливо женени.

— Не е вярно — възрази Лив.

— Е, добре, може и да е имала краткотраен флирт в началото на брака си — съгласи се на компромис Тара. — И колко дълго е продължил?

— Нека да помисля — отвърна Лив и започна да брой на пръсти. — Ако са се оженили през шейсет и първа, а сега е деветдесет и девета, това прави тридесет и осем години заедно.

Внезапно Тара загрея.

— Лив, това не е връзка с женен. Не и когато мъжът е собственият ти съпруг.

— Аха — мрачно кимна Лив. — Обичам да си изяснявам нещата.

— Още пиене — нареди Тара.

След третата халба Тара усети, че черните мисли я бяха напуснали.

— Няма идеални връзки — утеши се тя. — Важни са компромисите. Ние с Томас сме страхотна двойка и аз съм напълно нормална. Знаеш ли какво е да целунеш жаба и да хленчиш, че не се е превърнала в принц? Това е незряло! Ако си разумен зрял човек, целуваш жабата и постепенно започваш да я харесваш.

— Пияна ли си вече?

— Мазвъжно е след още една халба.

— Моля?

— Казах, че е възможно да се напия след още една. Глуха ли си?

В три часа, когато решиха, че вече са достатъчно пияни, в кръчмата не бе останало нищо за ядене.

— О, не! — изкикоти се Тара. — Какво ще правим?

— Ужасно съм гладна — оплака се Лив.

— Добре. Можем да си вземем нещо за вкъщи.

— Пържени картофи — заяви Лив. — На всяка цена трябва да ядем пържени картофи.

Тя фрасна халбата си на масата и извика силно:

— Картофи! Картофи! Картофи!

На около десетина метра от тях стоеше един мъж и се канеше да спечели състезанието по дартс. Той метна последната си стреличка точно когато Лив се развика и едва не закова за стената ухото на съперника си.

Тара и Лив изскочиха на улицата да търсят пържени картофи и се учудиха, че още е светло. Нахлуха в първото заведение за бързо хранене, пълно с разведени бащи, взели децата си за уикенда. Шумът беше оглушителен.

— Тук ли ще ядем, или ще си вземем за вкъщи? — Лив огледа пълчищата деца с картонени шапки.

— За вкъщи. Да бягаме колкото се може по-далеч оттук.

Въоръжени с две огромни хартиени кесии, двете излязоха навън.

— Толкова съм гладна, че мога да изям кон — изхленчи Тара. — Да отиваме по-бързо у нас.

После, забелязала ужасеното лице на Лив, добави:

— Спокойно, Томас няма да се прибере поне още няколко часа.

Понесоха се по улицата с бърза крачка, но когато стигнаха до козметичния салон и видяха, че е отворен, Тара внезапно реши, че ще е прекрасно да изпробват масите за отслабване. Сподели идеята си с Лив, която извика въодушевено:

— Жестоко! Винаги съм искала да се метна на една от тези маси.

Нахлуха ентузиазирани в салона. Диди, дежурната козметичка, забелязала зачервените им лица и блеснали очи, изпита желание да се скрие под масата и да се престори, че не е на работа.

— Затворено е — опита тя.

— Не е — ухили се злобно Тара и едва не я задуши с алкохолните изпарения от устата си. — Искаме да изпробваме масите за отслабване.

— Не мисля, че моментът е подходящ.

— Да не би да са заети?

— Не, но...

— Да не искаш да кажеш, че сме пияни? — заплашително попита Лив.

— Ами... не...

— Ние сме редовни клиентки — настоя Тара. — Идвам тук на мола каска.

— Моля?

— Идвам тук на кола маска. Колко пъти искаш да го повторя?

Горката Диди нямаше избор. Въведе ги неохотно в малко стайче, където шест големи пластмасови легла бяха подредени плътно едно до друго. Тара и Лив ахнаха въодушевено и се проснаха върху две от тях, стиснали хартиените кесии. След като им вързаха глезените, Лив каза:

— Умирам от глад! Колко дълго ще продължи това?

Тара се ухили весело.

— Ами започвай да ядеш. Нали това беше планът? Аз лично така ще постъпя.

— Страхотно! — извика Лив и зарови из кесията. — Адски съм гладна.

— Не мисля, че... — опита се да протестира Диди.

— Хапни си едно картофче — щедро ѝ предложи Лив.

— Включвам масите — процеди през зъби Диди.

— Почваме! — извика Тара, когато долният край на масата се наклони. — Иииихаааа! Страхотно!

Краката им се вдигаха и спускаха, а двете приятелки лежах по гръб и нагъваха пържени картофи и хамбургери.

— Прекрасно е — въздъхна Лив. — Чувствам се толкова здрава.

— Важно е да се грижим за фигурите си — каза Тара, като натъпка шепа картофи в устата си.

— Моля?

— Казах, че трябва да се грижим за себе си. Оооо, спираме.

Диди мрачно ги поведе към следващите маси и ги качи там.

— Хей, сега ръцете ми се повдигат! — извика Тара. — Виж, махам ти.

— А аз сядам. Не, лягам. Не, пак сядам...

Накрая слязоха от масите, изтръскаха трохите от блузите си, огледаха се и заявиха, че фигурите им изглеждат много по-добре.

Излязоха от салона усмихнати, като увериха Диди, че ще се върнат, за да изпълнят пълния цикъл от процедури. После се запрепъваха към апартамента на Тара, където изпиха цялата бира на Томас.

ГЛАВА 30

В понеделник сутрин, когато телефонът на Тара в работата иззвъня, тя реши, че сигурно е Томас, който ще ѝ нареди да си събере багажа и да напусне апартамента му. Предишната вечер бе побеснял, а тя бе толкова пияна, че дори не разбра защо. Дали защото бяха изпили бирата и уискито му? Или заради празните кутии от пица около Тара и Лив? Или опаковките от хамбургери, които бе намерил в кофата за боклук? Или заради начина, по който Тара и Лив избухнаха в див смях, когато се изправи пред тях в окаляните си найлонови шорти? Или защото бяха забравили да нахранят Берил?

Тара пребледня от ужас. Сутринта, когато се събуди, Томас вече бе отишъл на работа. Тя седна в леглото, стисна с ръце главата си и изстена. После звънна на Лив и прошепна:

— Не мога да повярвам, че направихме такова нещо. Кажете ми, че съм сънувала. Можеш ли да повярваш, че наистина изядохме всичките хамбургери? И то на масите за отслабване? Леле, какъв срам!

— Държахме се ужасно — едва промълви Лив.

— Ще трябва да ходя на кола маска някъде другаде — реши Тара. — Не мога да вляза повече в онзи салон. Даже няма да минавам покрай него, а ще вървя по другия тротоар.

— Познай какво направих, когато се прибрах — каза измъчено Лив.

— О, не! Не си...

— Звъннах на Ларс. Разбира се, че го направих. Бях пияна.

— И какво му каза?

— Предполагам, че обичайното. Не помня точно, но май го нарекох „копеле“ и го заплаших, че ще кажа на жена му за нас.

— Е, стига да не си му казала, че го обичаш...

— О, не! — ужасено изстена Лив. — Направих го. Казах му, че го обичам. Сега наистина ще се наложи да му се обадя, за да се извиня. Ако реши, че съм говорила сериозно, ще ме зареже.

Телефонът на бюрото на Тара продължаваше да звъни. Тя се страхуваше да вдигне, но тъй като колегите ѝ я гледаха укорително, трябваше да го направи.

— Ало? — едва прошепна тя с треперещ глас.

— Тара?

Не беше Томас, а Сандро.

— Здравсти! — щастливо извика Тара. — Къде бяхте през целия уикенд? Решихме, че са ви отвлекли извънземни.

Тара осъзна, че макар двамата със Сандро да се разбираха отлично, той никога не ѝ бе звънял по телефона.

— Имам лоши новини.

Главата ѝ се проясни за части от секундата.

— Какво се е случило? — разтревожено попита тя.

— Финтан.

— Какво за Финтан?

— Болен е.

— Болен? Колко болен? Грип? Или нещо друго?

— Не знаем със сигурност.

— Как изглежда? Какви са симптомите? Температура? Болки в стомаха?

Главите на Вини, Теди, Евелин и Сънливия Стив се завъртяха към нея. Рави не го направи, защото вече слушаше внимателно всяка дума.

— Слабост, температура и потене нощем — призна Сандро.

— Слабост, температура и потене нощем — повтори ужасено Тара.

Сякаш го бе очаквала. Откакто първият приятел на Финтан се разболя от СПИН, това бе един от най-страшните ѝ кошмари. Беше неизбежно, чудеше се как въобще е можела да се съмнява, че някой ден няма да се случи. Спомни си как му се бе подиграла за буцата на врата и почервения от срам.

— Много е отслабнал — продължи Сандро.

— Не съм го виждала само от една седмица — внезапно се ядоса Тара. — Как може да е отслабнал толкова много?

— Съжалявам, Тара.

— Защо не ми се обади? Оставях ви съобщения целия уикенд. Звънях безброй пъти...

— Не знаех, че е толкова болен — оправда се Сандро. — Не бях тук. Работих в една къща в Норуич. Вчера се прибрах.

— Защо Финтан не ми се обади?

— Тара, той е бил в болница през по-голямата част от седмицата.

— В болница!

Вини събори чашата си с кафе, а Черил, Сандра и Дейв се показаха иззад преградата, за да видят каква е тази суматоха. Тара не забеляза нищо. Мисълта, че Финтан вече е в болница, я разби напълно. Разплака се, но не знаеше дали сълзите ѝ се дължат на ярост, мъка, страх или съчувствие.

— Мислех, че е в Брайтън.

— И мен ме излъга. Каза ми, че бил болен от грип.

— Как можа да го оставиш да отиде сам в болница?

Сълзите се стичаха по бузите ѝ, носът ѝ също потече, но Тара не обърна внимание на Рави, който ѝ подаде носна кърпичка.

— Тара, не знаех! Не знаех! — разстроено ѝ обясни Сандро. — Финтан ми се обади в Норуич, за да ми съобщи, че е болен от грип. Каза ми да не се тревожа, ако не вдига телефона, защото иска да поспи.

— И ти не се ли разтревожи? — заядливо попита Тара.

— Разбира се, че се разтревожих. Всъщност тревожа се от доста време.

Това беше шок. Ядът ѝ към Сандро се изпари. Понито не бе пренебрегнало Финтан, а се беше притеснявало за него. Положението се оказа много по-лошо, отколкото очакваше.

— Може пък наистина да е грип — каза тя, обзета от безумна надежда. — Хората вдигат висока температура, когато имат грип. И отслабват. С изключение на мен, разбира се. Аз сигурно съм единственият човек на този свят, който надебелява, когато е болен.

— Беше в болница — напомни ѝ Сандро. — Не е грип.

Обзе я отчайваща нужда да види Финтан. Да разбере какво точно му има и да му помогне с присъствието си.

— В момента сме в болницата, а той е при лекаря — каза Сандро. — По-късно ще се приберем у дома. Тогава можеш да го видиш.

— Предполагам, че не... не си... казал на Кетрин.

Не беше.

Тара набра номера на приятелката си.

Често лошите новини се съобщават със странен възторг. Дори когато има съчувствие, не липсва и зловещото удоволствие от драмата. Тара обаче не чувстваше нищо подобно. Струваше ѝ се ужасно, че трябва да каже на Кетрин страшната новина. Тя поне бе усетила, че нещо не е наред, когато чу за буцата на врата на Финтан. А Кетрин тепърва щеше да научи всичко.

— Кетрин?

— Здравсти!

— Имам лоши новини — промълви Тара, без да се впуска в обичайния понеделнишки разговор как е минала съботата и как им се иска да е петък.

Кетрин зачака търпеливо. Не беше от хората, които се паникьосват лесно.

— Става дума за Финтан — продължи Тара. — Болен е.

— От какво? — загрижено попита Кетрин.

— Още не са сигурни. Но се поти нощем, отслабва и...

Настъпи мълчание, после по линията се чу странен звук. Кетрин плачеше.

Кетрин никога не плачеше.

Следобед Сандро се обади с молба от Финтан, който искаше приятелките му да го посетят след работа.

— Разбира се — заекна Тара. — Идвам веднага.

— По-късно е по-добре — успокои я Сандро. — Тогава ще знаем повече.

— Значи... — задави се Тара. — Значи има нещо?

— Да.

— Добро или лошо?

— О, Тара — въздъхна Сандро.

— Но...

— Ще се видим по-късно — твърдо каза той и затвори.

Офисът на Кетрин не ѝ беше на път, но Тара настоя да мине да я вземе, за да идат заедно в апартамента на Финтан в Нотинг Хил. Кетрин се качи в мърлявия Фолксваген и седна върху гащите за бърсане на прозорци, без изобщо да забележи. Потеглиха мълчаливо.

Беше мразовита октомврийска вечер и парното в колата не работеше, но и двете се потяха.

— Миналата седмица Финтан имаше буца на врата — тихо каза Тара, засрамена, че тогава не бе приела нещата сериозно. — Мисля, че това продължава от доста време, Кетрин. Съжалявам, ако те шокирам.

— Не съм шокирана — рязко отвърна Кетрин.

— Как така? — учуди се Тара. — Знаеше ли?

— Разбира се — вбесено отговори Кетрин. — Финтан си изгуби апетита, отслабна и непрестанно имаше болки къде ли не. Всички тези дрънканици за бяс, антракс и бери-бери...

— Аз ли бях единствената, която не знаеше? — ужаси се Тара. — Само аз ли не виждах?

Най-после стигнаха до улицата на Финтан. Тара паркира и изскочи от колата. Нямахше търпение да го види.

— Хайде! — извика тя и се затича по стълбите.

Но точно преди да звънне, се вцепени. Вече въобще не ѝ се искаше да го вижда. Единственото ѝ желание бе да избяга оттук.

— О, Тара! — въздъхна Кетрин, като я хвана за ръката и я стисна силно.

Как бе възможно някой да отслабне толкова много за нула време?

Само за една седмица лицето на Финтан сякаш се бе смалило. Имаше нещо странно, помисли си Кетрин. Зъбите му! Изглеждаха прекалено големи. Също като на старец, чиято уста е станала прекалено малка за ченето му.

Под ухото му имаше зловеца буца с размера на яйце. Покриваше я плътна бяла превръзка, от двете страни на която стърчеше памук.

Тара се вторачи ужасено в нея.

— Каза ми, че буцата е изчезнала — не можа да се сдържи тя.

— Излъгах — небрежно отвърна Финтан.

Сандро се мотаеше мрачно наоколо и сякаш изсмукваше целия кислород от стаята. Държеше се като ядосан човек, но Финтан изглеждаше странно спокоен.

— Сядайте, сядайте — покани ги той. — Сандро ще поднесе напитките. Имам добра и лоша новина. Коя искате да чуете първо?

— Добрата — извика Тара.

Бездруго вече знаеха лошата.

— Права си. Добрата новина — заяви весело Финтан — е, че ми направиха няколко теста за СПИН и всичките излязоха негативни.

— Негативни? — промълви Тара. — Отрицателни? Значи... значи нямаш СПИН?

— Нямам.

— И няма да се разболееш от СПИН?

— Ще направя всичко възможно да не се разболя.

— О, Господи! — радостно възкликна Тара. — Не мога да повярвам! Толкова се страхувах, че си отиваш! Това е прекрасна новина! — скочи тя и прегърна Финтан. — Няма да умреш!

— Е, чухме добрата новина — каза Кетрин с измъчен глас. — Каква е лошата?

Всички се вторачиха във Финтан.

— Лошата новина е, че имам интересно заболяване, познато като болестта на Ходжкин.

Кетрин пребледня като призрак.

— Това пък какво е, по дяволите? — попита Тара.

— Знам какво е — отговори Кетрин.

— Проблеми с лимфната система — прекъсна я Финтан.

— Рак — добави тихо Кетрин.

ГЛАВА 31

След думите на Кетрин настъпи зловещо мълчание.

— Наистина ли? — попита Тара ужасено.

— Кетрин е права — потвърди Финтан.

За миг Тара намрази приятелката си. Защо не сгрешеше поне веднъж?

— Как могат да са сигурни, без да са ти правили биопсия? — попита Тара, като се насили гласът ѝ да прозвучи презрително. Не бе съвсем сигурна какво точно е биопсия, но искаше да си запази поне малко надежда.

— Тара, правиха ми биопсия — засмя се Финтан. — Защо според теб е тази превръзка на врата ми?

— Мислех, че пак си се опитвал да се самоубиеш — едва успя да се усмихне тя. — Искаш да кажеш, че миналата седмица си минал през всички изследвания сам? Това е най-тъжното нещо, което някога съм чувала.

— Случи се адски бързо — сви рамене Финтан. — Говоря си с доктора за буцата на врата ми и в следващия миг ме натоварват на количка и ме вкарват в операционната. И преди да се усетя, вече лежа на масата, при това без упойка, а те изтръгват някакъв лимфен възел от мен. После ме зашиха и изпратиха възела в лабораторията. Пълна лудница, скъпи мои! Сигурно съм бил в шок — продължи замаяно той. — След това ми направиха безброй кръвни проби, а днес ме извикаха и ми съобщиха, че съм болен от рак.

Кетрин заговори за пръв път след диагнозата си.

— И какво е положението? — попита тя, като се насили да прозвучи спокойно. — В самото начало ли го хванаха?

— Не знам — отговори Финтан. — Има различни видове БХ.

— БХ? — учуди се Тара.

— Болест на Ходжкин.

Господи! Финтан вече говореше като болен човек.

— Сигурни са, че заболяването е плъзнало по възлите на врата ми, но трябва да направят още изследвания, за да видят дали се е разпространило и другаде.

— Къде например? — попита Тара.

— Гърдите. Костния мозък. Вътрешните органи. Ако е само в лимфните възли, нямам никакви проблеми. Малко химиотерапия и ще се оправя.

— А ако го има и другаде?

— Може да се лекува — обади се Сандро. — Където и да е, може да се лекува.

— Значи няма да умреш? — Тара зададе въпроса, който я тормозеше през цялото време.

— Всички ще умрем — внезапно се ухили Финтан.

Кетрин и Тара се ужасиха от налудничавия му поглед.

— Докторът ни даде надежда — обясни тихо Сандро.

Сърцето на Тара се сви. Всички знаеха как бе умрял последният му приятел. Сигурно бе истински ад за него.

След като първата вълна от шока премина, започнаха въпросите.

— Какво точно е лимфна система? — колебливо попита Та.

— Част от кръвоносната система е, нали? — каза Кетрин и потърси погледа на Финтан за потвърждение. — И от имунната.

Тара се завъртя към Финтан.

— Искам да се уверя, че съм разбрала правилно. Значи ако имаш това нещо само в лимфните възли, положението не е толкова страшно?

Финтан кимна.

— Ами ако се окаже и в гърдите, и в костния мозък? Или има и на други места?

— Вътрешните органи — сковано отвърна Кетрин.

— Не е хубаво, ако го има в гърдите. А в костния мозък е още по-лошо — отговори Финтан. — А ако е в бъбреците или черния дроб, можеш да започнеш да си казваш молитвите.

— Буцата боли ли?

Финтан поклати глава.

— И какво ще стане сега? — попита Кетрин.

— Утре сутрин влизам в болница. Ще остана там два дни и ще ми правят разни неща.

— Какви неща?

— Нали знаеш — спокойно отговори той. — Биопсия на костния мозък. Скенер. Рентгенови снимки. Ние, хората от модния бизнес, се радваме на огромно внимание!

— Страх ли те е? — нежно попита Кетрин.

— Не — отвърна Финтан. — Направо съм ужасен — добави той и се засмя истерично. — Отивам до тоалетната.

След като затвори вратата, Сандро попита:

— Знаете ли как се прави биопсия на костен мозък?

Тара и Кетрин едновременно поклатиха глава.

— Вади се от тазобедрените кости. Слагат ти местна упойка, за да обезболят кожата и мускулите, но е невъзможно да сложиш упойка на костта. А когато иглата влезе вътре, имаш чувството, че ти чупят костта. Страшна болка!

Устата на Кетрин пресъхна, а Тара усети как ѝ се завива свят. Не бяха очаквали подобно нещо. Изследвания — да. Но нямаха представа, че ще има и болка.

— Мислех, че ще го упоят — прошепна Тара. Сандро поклати глава.

— Много са проклетни, когато става дума за обща упойка.

— Ужасно! — възмути се Кетрин.

Мисълта, че Финтан ще трябва да изтърпи нечовешки болки, бе едва ли не по-страшна от болестта, която заплашващо живота му.

— Не можем ли да вдигнем скандал? Да настояваме за пълна упойка?

— Опитвахме — обади се Финтан, който тъкмо влизаше в стаята. — Виках. Кресях. Надявах се да притесня доктора и да го принудя да ме упои. Но той реши, че съм глезльо. А аз съм си такъв, разбира се.

— Кога ще научиш резултатите? — попита Тара.

— Надявам се в края на седмицата.

Кетрин се сети нещо.

— Говори ли с майка си?

— Не.

— Кога ще го направиш?

— Не възнамерявам да го правя.

— Финтан, трябва да ѝ кажеш — втурна се към него Кетрин.

— Да, Финтан — настоя и Тара. — Задължително е.

— И аз все това му повтарям — изсумтя Сандро.

— Не мога — обясни им Финтан. — Това направо ще я убие.

— Ще ѝ стане много по-зле, ако разбере и е прекалено... — Тара внезапно замълча, осъзнала колко е нетактична.

— Майка ти е по-жилава, отколкото си мислиш — спаси я Кетрин. — Трябва да ѝ кажеш.

— Не мога — изхленчи Финтан.

— Ами ако ние... ако с Тара ѝ се обадим? — предпазливо предложи Кетрин.

Страхуваше се, че Финтан ще се отнесе презрително към идеята. Не очакваше, че ще я погледне с надежда и ще попита:

— Ще го направите ли?

— Разбира се. Още сега — твърдо заяви Кетрин.

Тара се вцепени от ужас.

— Имате ли нещо против, ако не ви слушам?

— Ще звъннем от спалнята и няма да чуеш нищо. Хайде, Тара!

Влязоха в спалнята. Затвориха вратата и Кетрин каза:

— Няма проблем, страхливке, аз ще го направя.

— И аз мога, ако искаш.

— Не. Само ме дръж за ръка. И ми напомни номера. Какво ми става? Не мога да се сетя дори за кода на Ирландия.

— Ало? — чу се изпълненият с подозрение глас на Джейн Ан и Кетрин потръпна.

— Здравейте, госпожо О'Грейди. Обажда се Кетрин Кейси.

Тара стисна ръката на приятелката си с такава сила, че костите ѝ изпукаха.

— Кетрин Кейси — повтори мелодичният глас на Джейн Ан. — Как си, момиче?

— Чудесно, благодаря. Трябва да...

— Как е майка ти? И всичките ти близки?

— И те са добре. Джейн Ан, трябва да...

— Видях баба ти онази вечер. Изглежда страхотно. Направо цъфти...

— Госпожо О'Грейди, съжалявам, но имам лоша новина. Финтан е болен — изтърси Кетрин.

Обичаше лошите новини да се поднасят бързо. Не можеше да понася да седи и да чака притеснено.

— Финтан е болен? Болен? Сериозно ли е?

— Да. Ужасно съжалявам. Болен е от...

— СПИН — прекъсна я Джейн Ан. — Очаквах го. Четох във вестника за това.

— Не, госпожо О'Грейди — Кетрин си наложи да бъде мила. — Не е болен от СПИН.

— Знам всичко по въпроса — гордо заяви Джейн Ан. — Не си мисли, че само защото живея в дивата провинция...

— Госпожо О'Грейди, Финтан е болен от рак.

— Аз съм негова майка. По-добре е да ми кажеш истината. Не ме залъгвай с приказки за рак.

— Госпожо О'Грейди, кълна ви се, Финтан наистина е болен от рак.

— И не се опитваш да ме успокоиш? — подозрително попита Джейн Ан. — Не се мъчиш да пощадиш чувствата ми?

— Не — отговори Кетрин, като едва се сдържаше да не заплаче.

Вечерта Финтан се напи.

— Защо да не го направя? — засмя се той. — Може да е последният ми шанс.

Тара, Кетрин и Сандро също пиха много, за да избягат от кошмарните мисли, но не успяха да се отрежат.

— По-весело, дяволите да ви вземат! — извика Финтан към трите опънати пребледнели лица. — Все пак аз съм този, който ще умира.

От време на време вечерта изглеждаше почти нормална. Почти, но не съвсем. Мозъците им отказаха да възприемат кошмарната идея.

Към полунощ Финтан заяви, че си ляга.

— Утре ме чака тежък ден.

— Ще се видим сутринта — обеща Тара.

— Донеси ми една хубава пижама — напомни ѝ Финтан. — Може да е „Калвин Клайн“.

— Ще я имаш.

— Ако не успееш да намериш „Калвин Клайн“, вземи „Джоузеф“. Но да е нещо шик. Трябва да мисля за кариерата си. Ако някой ме забележи в гнусната болнична пижама, веднага ще ме уволнят.

— Ще се погрижим за всичко — увери го Кетрин.

— Ще се оправите ли? — внезапно се притесни Финтан. — Няма ли да имате проблеми, ако изчезнете от работа?

И двете го погледнаха, онемели от учудване.

— Майната ѝ на работата! — простичко каза Кетрин.

— Господи! — промърмори Финтан. — Положението наистина е сериозно.

Тара и Кетрин си тръгнаха и се качиха мълчаливо в мърлявия Фолксваген.

— Можеш ли да шофираш? — попита Кетрин, когато Тара се отдалечи от бордюра със свирещи гуми.

— Винаги карам по-добре, когато пийна — увери я Тара.

— Не е вярно. Само си мислиш, че е така.

И двете се засмяха, после рязко замълчаха.

— Странно е, че можем да се смеем точно сега — отбеляза Кетрин.

— Знам — въздъхна Тара. — И вечерта се засмяхме няколко пъти. Знам, че трябва да се срамувам, но от време на време ми се струваше, че всичко е нормално.

— Сигурно сме в шок.

— Възможно е. Прекалено много ни се струпа. Жалко че Лив не е тук, тя щеше да обясни какво ни става.

— Господи! — извикаха и двете, когато се сетиха за Лив.

— Кой ще ѝ каже? — изстена Тара. — Тя го обича толкова много, че ще се побърка. Можеш ли да го направиш? По-добра си от мен. Не си толкова емоционална.

Макар че не бе съгласна, Кетрин каза:

— Ще ѝ звънна. Надали е заспала. Вечно страда от безсъние.

Продължиха мълчаливо.

— Не мога да спра да мисля за проклетия костен мозък — каза Кетрин с разтреперан глас. — Варварска работа. Сутринта ще е кошмарна. Най-вече за Финтан — бързо добави тя.

— Искане ми се вече да е утре по обед. Тогава всичко ще е свършило.

— Няма да е — възрази Кетрин. — Това е само началото.

— Не! — извика Тара, като стисна волана, а лицето ѝ се озари от надежда. — Не бива да говорим така. Може пък Финтан да се оправи.

Кетрин се замисли.

— Да, надявам се.
— Браво, момиче!

ГЛАВА 32

На следващия ден, изправена гордо в цялото си величие от метър и петдесет, Джейн Ан отлетя за Лондон с двама от огромните си мълчаливи синове.

Никой от тях не бе пътувал със самолет досега. Всъщност рядко бяха излизали дори от област Клеър. В старомодните си евтини дрехи, застанали сред блясъка и тълпите на летището, тримата изглеждаха като от друга планета.

Тара и Кетрин отидоха на работа чак по обед, а в четири потеглиха да ги посрещнат на летището.

— Ето ги! — извика Тара и посочи Джейн Ан, Майло и Тимъти, които стояха в кръг около куфара си като бежанци.

Джейн Ан бе облечена в древно черно палто с яка от астраган. Майло носеше взето назаем кафяво сако върху гащеризона си, а Тимъти — единствения си костюм. Тъмносин, на тънки райета, с широки ревери, с него се бе оженил преди двайсетина години. Костюмът бе толкова стар, че отново бе на мода. Тимъти бе понаедрял, откакто го бе обличал за последен път. Или пък просто му бе тесен заради дебелия пуловер под него.

Въпреки че не изглеждаха кой знае колко изискано, семейство О'Грейди не се впечатлиха от лудницата на „Хийтроу“. Движеха се бавно както из Нокавой и се засмяха, когато млад бизнесмен се провря забързано покрай тях и изсумтя недоволно:

— Ама че хора!

— Сигурно е въпрос на живот и смърт — отбеляза Джейн Ан.

— Надали — ухили се Майло. — Изглежда още по-важно.

Потеглиха направо към болницата, натъпкани във фолксвагена на Тара. Майло и Тимъти се настаниха отзад заедно с Кетрин. Протоколът диктуваше, че колкото и да са едри синовете, ирландската мамичка сяда отпред.

Настроението не беше мрачно. Чува последните клюки от дома и дори се засмяха няколко пъти. От време на време Кетрин се сепваше

ужасена.

Тара също се държеше откачено, сякаш смяташе, че семейство О'Грейди са дошли в Лондон на екскурзия.

— Това е дворецът Кенсингтън — посочи тя напред.

— И какво става там? — любезно попита Майло.

— Там живееше принцеса Даяна — заекна Тара.

— Леле, сигурно е имала страхотна сметка за отопление! — присви очи, за да види по-добре, когато минаха покрай двореца.

Болницата приличаше повече на хотел, отколкото на място, приютило болни и умиращи, но никой от семейство О'Грейди не каза и дума. Нито пък си губиха времето да купуват бонбони или цветя за Финтан. Настроението се промени и всички бяха изплашени.

Напрежението се засили, докато се качваха нагоре с асансьора и вървяха по широкия, застлан с линолеум коридор към стаята, която Финтан споделяше с още пет души. Пред летящата врата Джейн Ан стисна Кетрин за ръката.

— Как изглежда той?

— Чудесно — отвърна Кетрин със свито сърце. — По-слаб отпреди и вратът му е подут, но иначе е добре.

Нямаше нужда да споменава, че не бе изглеждал никак добре, когато го върнаха от биопсията. Мускулите на краката ѝ се свиха при спомена за посивялото лице на Финтан, който ѝ прошепна със затворени очи:

— Болката беше невероятна. Наистина видях звезди.

Тара и Кетрин отстъпиха назад и направиха място на семейство О'Грейди. Тримата се струпаха около бялото метално легло на Финтан. Сандро седеше на стол отстрани.

— Господ да благослови всички тук! — поздрави Майло който водеше групата.

— Страхотен блейзър, Майло — със слаб гласец каза Финтан, който лежеше неподвижно, издокаран в новата си пауновосиня копринена пижама.

— Направо съм неотразим — засмя се Майло.

— Здравсти, мамо! — поздрави Финтан майка си.

— Ужасен си — проплака тя със сълзи на очи. — Така да ни разтревожиш!

— Но, честно казано, избра подходящия момент — обади се Тимъти.

— Да, изчака да приберем сеното — обясни Майло. — На това му викам аз почтен човек.

Сандро се мотаеше наоколо притеснено. Сутринта изчака до леглото завръщането на Финтан от биопсията и след като се увери, че приятелят му разполага с всичко, от което се нуждае, каза уплашено:

— Ами ако не ме харесат?

— Кой? — учуди се замаяният от болка Финтан.

— Семейството ти. Как да се държа с тях? — попита Сандро, като нежно сложи ръка върху изтормозеното от биопсията бедро на Финтан.

— Ох, ох, Господи! — сгърчи се Финтан. — Моля те, недей! Горкото ми бедро.

— Извинявай, извинявай, извинявай! Моля те, прости ми! Е, какво ще кажеш, с този костюм ли да остана, или да съм по-небрежен?

— На кого му пука? — измъчено промърмори Финтан. — Имаме по-важни неща, за които да се тревожим, нали?

— Прав си. Все едно да почиствам пепелниците на „Титаник“ — съгласи се Сандро.

Сега Финтан го призова да излезе от сянката.

— Сандро — каза той официално от леглото, — това са мама, Джейн Ан, и братята ми — Майло и Тимъти.

Сандро нервно протегна ръка.

— Здравейте! Приятно ми е да се запознаем.

— Сандро е моят... — многозначителна пауза от страна на Финтан — ... приятел.

— Двамата с Финтан сте се взели? — досети се Джейн Ан.

Сандро се ужаси.

— Не! Нищо не взимаме — побърза да излъже той.

— Не, не — обясни му Финтан. — Мама има предвид, че сме гаджета.

— Аха! Разбирам. Да, госпожо О'Грейди, двамата с Финтан сме се взели.

— А откъде си? — мило попита Джейн Ан.

— Италия. Рим.

— Рим! Срещал ли си папата?

— Мамо! — махна с ръка Финтан.

— Да, срещал съм Папата — изненада ги Сандро. — Е, наистина имаше много народ, но съм ходил на службата на площад „Свети Петър“ с майка ми.

— Ти си благословен — възхитено се вторачи в него Джейн Ан. — Красиво ли беше?

— Великолепно — потвърди Сандро, като се зачуди дали да опише прекрасната лилава мантия на папата.

После обаче реши, че е по-разумно да не го прави. Нещата вървяха много по-добре, отколкото бе очаквал, и не биваше да се проваля.

Майло заклеши дежурния лекар в кабинета му и заговори толкова тихо, че доктор Сингх едва го чуваше.

— Аз съм най-големият брат на Финтан — представи се той. — Отгледах го като баща. Наясно съм със СПИН-а. Не мислете, че сме невежи, като сме от провинцията. Можем да понесем истината.

Доктор Сингх бе зает човек, работил тридесет и два часа без прекъсване, а и не беше от търпеливите. Майло се върна в стаята, напълно убеден, че брат му не е болен от СПИН.

В седем и половина, когато и шестимата се приготвиха да си тръгнат и да оставят Финтан да поспи, откъм коридора се чу шум от забързани стъпки. Лив нахлу в стаята с развята руса коса, порозовяла кожа и наситеносини очи. Приличаше на викингска кралица. Когато видя тълпата около леглото на Финтан, тя се закова изненадано на място.

— Лив — извика я Финтан, — заповядай, влез. Това е майка ми, а това са братята ми — Тимъти и Майло.

— Здравейте! — учтиво поздрави Лив. — Как сте?

Тя се ръкува и с тримата, но когато спря пред Майло, се вторачи в него.

— Съжалявам — извини се Лив, — но толкова приличате на Финтан.

— Ами! Финтан е хубавецът — сви рамене Майло и се усмихна. — Аз съм само бледа имитация.

— Въобще не е вярно — прекъсна го галантно Финтан. — Винаги съм те взимал за пример.

Наистина двамата много си приличаха — тъмносини очи и черна коса, но Майло сякаш бе подстриган с косачка за трева.

— Имаше ли късмет? — попита Финтан.

— Открих ги! — въодушевено отвърна Лив и му подаде елегантна торбичка, от която Финтан извади две изключително красиви стъклени чаши в тюркоазено и лимоненозелено.

— Какво е това? — попита Тара.

— Преди два часа, когато дойдох тук, Финтан се жалваше колко е грозна чашата му за вода — обясни Лив.

— Бях виждал тези красавици в „Ел Декорасион“ — продължи Финтан. — И готината Лив веднага изтича до магазина на „Конран“, за да ми направи подарък.

— Далеч ли трябваше да ходиш? — попита Майло.

Лив порозовя.

— В сградата на „Мишлен“ ги нямаше, затова отидох с такси до магазина на улица „Марилебоун“, но и там няха късмет. За щастие ги открих в „Хийл“.

Майло, който никога не бе стъпвал по на изток от Шанън, кимна мъдро, сякаш одобряваше избора ѝ. Точно така, в „Хийл“ винаги ще намериш каквото търсиш.

— Хайде, време е да тръгваме — подкани Тара останалите и се надигна от мястото си.

— Закъде си се разбързала? — подкачи я нежно Майло.

— Нали се канехме да...

Тара загря учудващо бързо. Семейство О'Грейди смяташе, че е проява на лоши маниери да си тръгнеш веднага след появата на нов посетител.

Тя седна на стола си и се завъртя към Финтан.

— Утре в колко часа ще те изпишат?

— Няма да ме изписват.

— Моля?!

— Сега пък какво ставаше, по дяволите?

— Няма нищо страшно — обясни Финтан. — Имам лека инфекция на врата, откъдето извадиха лимфния възел, и лекарите искат да ме държат под око, докато се оправя напълно. А ако не се оправя, ужасно ще се ядосам, защото ще се наложи да ми ампутират врата. И тогава ще заприличам на играч на ръгби.

— Колко време трябва да останеш тук? — уплаши се Кетрин.

Новината никак не ѝ хареса. Безплатните легла в болница бяха рядко срещано явление. Само ако персоналът се притесняваше много за някого, можеше да го уреди с такова.

— Пет-шест дни — сви рамене Финтан. — Ще видим.

След тридесет минути пожелаха лека нощ на Финтан и тръгнаха към вратата.

— Кетрин, Тара — прошепна Финтан, — дръжте Сандро под око — помоли ги той. — Не че сега е същото, но след случилото се с последния му приятел... се тревожа за него, а докато съм болен, не мога да направя нищо.

На паркинга Сандро дръпна Кетрин и Тара настрани.

— Трябва да поддържаме Финтан в добро настроение — настоя той. — Да го забавляваме и да не му позволяваме да се тревожи.

Семейство О'Грейди щяха да се настанят в апартамента на Кетрин. Това бе най-доброто решение — тя имаше малка стая за гости, където щяха да спят момчетата, блестяща от чистота спалня, подходяща за ирландска майка, и прилично разтегателно канапе за собствените си нужди. Както каза Тара: „Те не биха се съгласили да отседнат при мен, защото живея в грях.“ Пък и Томас категорично бе отказал да ги приеме.

Джейн Ан изсипа безброй похвали за апартамента на Кетрин.

— Прекрасен е! Прилича на жилище на филмова звезда.

— Не е така — възрази Кетрин. — Трябва да видиш апартамента на Лив. Той наистина прилича на холивудски дом.

— Тя е чудесно и мило момиче — каза Джейн Ан. — И чак от Швейцария.

— От Швеция — поправи я Майло.

— Добре, от Швеция — съгласи се Джейн Ан. — Но е чудесно момиче, нали, Майло?

— Има великолепни зъби и прекрасни маниери. А сега къде да оставя тези неща?

Кетрин вдигна глава и изненадано забеляза, че кухненската ѝ маса е отрупана с храна. Пушена шунка, черен хляб, пудинг, масло, чай, кифлички и пиле, увито във фолио.

— Не трябваше да носите нищо за ядене — изстена тя.

Тази сутрин бе купила тонове храна в чест на гостите си. Никога нямаше да успеят да я изядат. Хладилникът ѝ не бе виждал такъв екшън досега.

— Не може хем да ти се изтърсим на главата, хем да очакваме да ни хрантутиш — обади се Майло.

— Прав е. Не може — проговори Тимъти, а това бе рядко събитие.

— Искаш ли един сандвич? — подкани я Джейн Ан.

— Не, благодаря.

— Трябва да хапнеш нещо. Само кожа и кости си. Нали така, Тимъти?

— Така си е.

— Нали така, Майло?

— Остави горката Кетрин на мира.

На няколко километра от апартамента на Кетрин Тара гъкмо се прибираше у дома.

— Горкото ми бебче — чу тя гласа на Томас от кухнята. — Ела да те прегърна!

Сърцето ѝ подскочи, идваше ѝ да полети от облекчение. Томас се държеше мило с нея. Слава богу! Чак сега, когато всичко беше наред, можеше да признае колко опънати бяха отношенията им, откакто... откакто бяха провели онзи кошмарен разговор за бременността ѝ. Жалко че трябваше да се случи нещо толкова ужасно, за да се оправят нещата.

Тара се втурна в кухнята и видя как Берил се сгушва в Томас.

— Къде беше? — попита я заядливо той.

— В болницата — отговори смутено тя.

Ами прегръдката ѝ?

— Помолих те да нахраниш Берил сутринта, а си забравила — обвини я Томас. — Горкото ми бебче! — погали той проклетата котка. — Горкото ми гладно бебче.

Най-после със свито сърце Тара осъзна, че Томас бе говорил на гадната котка.

— Съжалявам — извини се тя изморено, — но имах други грижи.

Томас въздъхна.

— Какво мислим за жени, които се грижат повече за приятелите си, отколкото за храната на Берил? — обърна се той към котката. — Не ги харесваме, нали? — поклати глава Томас. — Не, не ги харесваме.

— Майната ти! — избухна Тара.

Винаги беше оправдавала противното отношение на Томас към приятелите ѝ с неувереността му, но този път прекаляваше.

— Финтан е болен от рак!

— Така ли?

— Да.

— Помисли малко, Тара. Лимфната система е част от имунната. А той страда от имунна недостатъчност. Вероятно от придобита имунна недостатъчност...

— Томас, Финтан не е болен от СПИН, а от рак.

Томас изсумтя презрително.

— Болен е от рак — настоя Тара.

— Друго не можеше и да се очаква — злобно отбеляза Томас. — Това, което прави, е противоестественно.

— Човек не хваща рак от анален секс.

Томас се намръщи и сложи ръце върху ушите на Берил.

— Трябва ли да си толкова груба?

Тара го изгледа замислено.

— А ти трябва ли да си толкова груб? — най-после отвърна тя.

ГЛАВА 33

Докато очаквах резултатите от биопсията на костния мозък, а Финтан тънеше в море от посетители и картички с благопожелания, животът продължаваше.

Тъй наречената „кариера“ на Лоркан го притесняваше. На сутринта, след като Ейми изпрати при него ченгетата, отиде на прослушване за дубльор на Хамлет. При това не за някаква смотана любителска постановка, а за истинска пиеса с истински актьори и истинска публика, която плащаше истински пари.

Цяла седмица, докато чакаше отговор дали е получил ролята, Лоркан не спираше да си повтаря: „Ако не я получа, ще умра. Просто ще умра.“

Очевидно смъртта щеше да почака. В понеделник вечер се обади агентът му и го зарадва с новината, че е поканен на второ прослушване. Имало само още трима кандидати.

Лоркан още не беше говорил с Ейми, макар тя да бе оставила над сто съобщения на телефонния му секретар. На някои от тях звучеше весело.

— Здравсти! Обажда се Ейми. Надявах се да те заваря у дома. Е, няма значение. Все пак трябва да пийнем по едно някой път. Чао засега!

Тези послания обикновено идваха рано надвечер. По-късно, към девет часа, тонът ѝ ставаше сериозен.

— Ейми е. Трябва да говоря с теб. Налага се да обсъдим някои проблеми. Не можем да оставим нещата в това положение. Безотговорно е. Длъжен си да ми се обадиш. Звънни ми!

После, след полунощ, Ейми изгадняваше. Гласът ѝ звучеше пиянски и хленчещ.

— Аз съм. Обаждам се да ти кажа, че вече няма да ти се обаждам. Имам много предложения от други мъже. И се радвам, че не си ми гадже. През цялото време се държеше отвратително с мен. Ти си абсолютен садист, а аз се запознах с един чудесен мъж в службата. Той

мисли, че съм прекрасна. Исках да знаеш, че няма нужда да се тревожиш за мен, защото съм добре. Разбра ли? Много съм добре. Никога не съм била по-щастлива и...

Времето за съобщения изтичаше и връзката прекъсваше. След секунди Ейми звънеше отново.

— Аз съм — повтаряше тя. — Извинявай, извинявай! Не си садист, а в службата няма никакъв мъж. Моля те, звъни ми, защото се чувствам ужасно.

Останалата част от съобщението бе запълнена с хлипане. Лоркан не отговори на нито едно от обажданията ѝ.

Във вторник сутрин, когато се качи в метрото, Лоркан смяташе, че всички във влака сигурно знаят колко е важно пътуването му. Атмосферата около него като че ли бе наситена с напрежение. Виж ги, мислеше си със съжаление, отиват в мизерните си служби. Но пък сигурно е хубаво да не се тревожиш за нищо. Бремето на непризнатия гений бе доста тежко. Но какво да се прави.

След като слезе от влака, склучи сделка със себе си. Ако стигнеше до театъра, без да стъпи на пукнатина в тротоара, щеше да получи ролята. Ами ако не я получиеше?

— Ще умра — прошепна ужасено той. — Няма да имам друг избор. Просто ще умра.

Лоркан бе последният от четиримата кандидати и още в началото на прослушването го обзеха ужасна неувереност, дива завист и омраза. Останалите изглеждаха по-млади, по-високи, по-богати, по-добре образовани, по-опитни и с повече връзки от него. Мразеше да се чувства така. Но както винаги скри емоциите си зад фасида от арогантност.

Най-после дойде и неговият ред. Изпълни монолога на Хамлет, застанал сам под прожекторите на сцената. Високото му слабо тяло бе изкривено от нерешителност. Красивото му лице изглеждаше объркано.

— Изпълнението му е добро — промърмори Хайди, асистент-режисьорката.

— Така е — съгласи се режисьорът.

След като приключи, Лоркан прехапа устни, за да не започне да ги умолява:

— Моля ви, кажете ми, че бях добър. Моля ви, вземете ме за пиесата.

Нямаше представа, че актьорът, когото всъщност искаха за дубльор, бе приел главната роля в „Ледената комета“, затова когато Хайди му съобщи, че го наемат, отначало я погледна невярващо, а после самочувствието му се издигна до небесата. Разбира се, че ще го вземат! Защо да не го направят? Той беше най-добрият! Страховете му се изпариха.

— Поздравления! — усмихна му се тя.

Лоркан й се ухили небрежно.

— Знам, че ще сте само дубльор на Фрейзър Типет, но се справихте добре.

— Да. Пък може Фрейзър Типет да претърпи ужасен инцидент. Човек никога не знае.

Лоркан стисна палци, усмихна се ослепително на Хайди и си тръгна.

Нейната усмивка изчезна — Фрейзър Типет й бе гадже.

На следващия ден Лоркан трябваше да участва в реклама за масло. Беше ходил на прослушване преди шест седмици и бе безкрайно благодарен за ролята. Телевизионните реклами се заплащаха изключително добре. Напълно възможно бе да изкараш достатъчно, за да преживееш цяла година. Но сега, когато се завръщаше на сцената, мамутското му его се обади. Защо пък да е благодарен за рекламата? Какво от това, че щяха да му платят хиляди? Имаха късмет, че се бе съгласил да участва, и възнамеряваше да им го напомни.

В определения час, всъщност четиридесет минути по-късно, той влезе в ледения склад без прозорци, където щяха да да снимат. Посрещна го тълпа от изпаднали в истерия хора — продуценти, режисьори, рекламни директори, гримьорки, фризьори и какви ли не още.

Аз контролирам всичко това, помисли си доволно Лоркан. Завърнах се!

— Къде беше? Опитяхме се да те открием на мобилния, но агентът ти твърди, че нямаш такъв! — извика продуцентът Фиън.

— Така е — усмихна се Лоркан. — Нямам мобилен телефон.

— Защо?

— Не те оставят на спокойствие — излъга Лоркан.

Всъщност нямаше пари да си купи.

След като изкачи планина от оранжеви кабели, за да се ръкува с важните клечки от рекламната агенция и производителите на масло, Лоркан бе отведен в гримьорната. После към него се приближи младо момиче с четка за коса и лак, но Лоркан я хвана решително за ръката.

— Не ми пипай косата — твърдо каза той.

— Но...

— Никой не ми пипа косата, освен ако аз не наредя.

Лоркан се отнасяше към косата си като към любимо куче, печелило безброй награди от киноложки изложби. Глезеше я, грижеше се за нея и не желаше да я поверява в ръцете на непознати.

Дойде време за гардероба. След милион преобличалия двете модистки си признаха, че Лоркан изглежда най-добре в собствените си дрехи — избелели джинси и тюркоазена копринена риза, от която очите му изглеждаха виолетови.

— Добре, можеш да си останеш с тях — съгласи се Манди.

— Но трябва да ги изгладим — бързо добави Ванеса.

Искаше ѝ се още веднъж да го види по гащи. Никога не бе срещала толкова красив мъж. Дълги мускулести крака, широк гръб и гърди, гладка златиста кожа, която молеше да бъде погалена.

Най-после, два часа след пристигането си, Лоркан бе почти готов.

— Първи дубъл — извика режисьорът и камерата заработи.

По средата на циментовия под бе направена уютна всекидневна. Лоркан трябваше да опъне прекрасното си тяло на лилаво кадифено канапе, да кръстоса крака, да сложи чиния с препечени филийки в скута си и когато камерата спре върху лицето му, да повдигне вежди и да попита: „Истинско масло?“ После да отхапе от филийката, да направи секси пауза и да продължи с мила усмивка: „Защото го заслужавам.“

На прослушването се представи чудесно. Беше направо ослепителен. Ако даваха „Оскар“ за ценители на масло, Лоркан със сигурност щеше да го получи. Но хората, които го наеха, не знаеха, че не бе ял от два дни и прекрасното изпълнение се дължеше най-вече на глада му.

Сега обаче нещата бяха различни. Имаше роля в сериозна пиеса, беше истински актьор и не желаше никой да се съмнява в това. Затова

преигра и каза с приповдигнат тон, сякаш рецитираше Шекспир:

— Истинско масло?

Думите му прозвучаха като началото на монолога на Хамлет. Хората и в най-далечните краища на помещението се намръщиха, а операторът едва не оглуша. Никой нямаше да се учуди, ако Лоркан бе продължил с: „Истинско масло? Това е въпросът. Да ядеш или да не ядеш...“

— Стоп! Стоп! — извика режисьорът. — Добре, втори дубъл. И този път по-кратко.

Когато камерата се приближи към него, Лоркан изкрещя:

— Чакайте малко! Това наистина ли е масло?

— Да — потвърди Мелиса, която отговаряше за препечените филийки.

— Пфу! — драматично изсумтя Лоркан и метна чинията на канапето. — Пфу! Пфу! Пфу! Да не се опитваш да ме убиеш? Това нещо запушва артериите.

Господин Джаксън от компанията производител го изгледа ужасено.

— Донесете ми нискокалорично масло — нареди Лоркан.

Мелиса се втурна към най-близкия магазин, а Джереми, който отговаряше за наемането на актьорите, се спусна да успокоява господин Джаксън и да го уверява, че Лоркан ще свърши чудесна работа, нищо че не вярва в продукта. Но дори след пристигането на нискокалоричното масло Шекспировата драма продължи.

— Десети дубъл. Лоркан...

— Истинско масло? — прогърмя гласът му. Този път звучеше като Макбет.

Всички зачакаха продължението, „Истинско масло ли виждам пред себе си? И ножът за масло в ръката ми? Ела да те прегърна“.

— Стоп! Стоп! — извика Майкъл. — Моля те, Лоркан...

— Кой е този клоун? — попита господин Джаксън, като затърси с поглед младия мъж от рекламната агенция. — Поговорете с него, моля ви. Майкъл и Джереми не могат да се справят.

Лоркан страхотно се забавляваше. Видя как господин Скъл костюм от рекламната агенция се приближава към него и доволно си помисли, че отново му се дава възможност да покапризничи.

— Какво ще кажеш да си малко по-небрежен? — предложи Скъпия костюм. — Направи го по-разговорно.

— Как се казваш? — високомерно попита Лоркан, макар че вече се бяха запознали.

— Джо. Джо Рот.

— Добре, Джо Рот, позволи ми да ти кажа нещо. Правил съм повече реклами, отколкото жени си чукал. Да ми казваш как да играя е все едно да учиш баба си как да смуче пишки.

Джо въздъхна. Можеше да мине и без това. Имаше си достатъчно проблеми, включително и важна презентация на следващия ден. Ролята на бавачка на разглезени актьори не му се нравеше. Особено като се има предвид, че не той бе избрал кретена, а го бе наследил от уволнения си предшественик. Но в крайна сметка отговорността падаше върху него.

Лоркан го изгледа презрително. Сърбеше го да се скара с някого. Зачуди се дали би могъл да разплаче Джо Рот — отдавна не бе имал такава възможност. Но за негово учудване Джо просто любезно повтори предложението си, а това разтърси Лоркан. Кой беше този нахалник с огромна заплата и неочаквано самообладание?

Джо Рот бе по-твърд, отколкото Лоркан очакваше. Нужни бяха сериозни мерки. За да подчертае, че всичко зависи от него, Лоркан все повече преиграваше. Накрая, по време на двадесет и втория дубъл, изхленчи нагло:

— Каква мотивация имам?

— Хонорар — безстрастно отговори Джо и се облегна на стената.

— Аз съм творец! — високомерно заяви Лоркан.

— Може би точно там е проблемът — сухо отвърна Джо. — Ние искахме актьор.

Лоркан присви очи.

Манди и Ванеса се побутнаха и погледнаха Джо възхитено.

— Добре. Започваме отново — извика режисьорът. — Нови филийки, Мелиса. Двадесет и трети дубъл.

— Истинско масло? — запита Лоркан с нормален тон.

Всички си отдъхнаха облекчено.

Лоркан отхапа от филийката, усмихна се на камерата и със същия мелодичен глас каза:

— Истинското масло причинява инфаркт.

ГЛАВА 34

— Добре, Лоркан — тръгна към него Джо с мила усмивка. — Ясно е, че не искаш да направиш рекламата. Няма да те измъчваме повече. Свободен си.

Лоркан отвори уста, за да каже нещо презрително, но Джо бързо продължи:

— Естествено, няма да си получиш хонорара, а и може би ще се наложи да ни компенсираш разходите за пропиляната сутрин.

Лоркан се вцепени, а Джо се обърна към останалите:

— Съжалявам, че ви загубихме времето. Моля ви, почакайте още малко, докато намерим друг актьор. Джереми, на кого да се обадим? Какво ще кажеш за Фрейзър Типет?

Джо се завъртя към Лоркан, който бе застинал на канапето, а върху лицето му бе изписана изненада.

— Още ли си тук? — попита той. — Тръгвай си, ако обичаш. Застраховката ни не покрива хора, които не работят за нас.

Лоркан беше шокиран. Очевидно бе подценил Джо Рот. Не беше разумно да отвърща на блъфа му.

— Хей! — махна той с ръка и добави с прегракнал глас: — Спокойно бе, човек.

Джо не му обърна внимание, а пое телефона, който Джереми му подаде с думите:

— Алиша е, агентката на Фрейзър Типет.

Джо заговори тихо и след секунда съобщи усмихнато:

— Чудесна новина. Фрейзър Типет ще бъде тук до час. Забавлявайте се дотогава. Отидете да хапнете по нещо.

После Джо се оттегли. Лоркан онемя от учудване. Никой преди не се беше отнасял с него по такъв начин. Разбира се, Джо лъжеше за Фрейзър Типет, но все пак шегичката беше гадничка.

Лоркан остана да седи на лилавото канапе. Чакаше завръщането на Джо и продължаването на снимките. Но за негов ужас всички се приготвиха да излязат. Взеха си чантите и якетата и се запrikaзваха

дали да отидат до кръчмата. Операторът се изниза заедно с Манди и Ванеса. По петите им тръгнаха Мелиса и Фиън.

— Хайде да хапнем по един препечен сандвич — предложи Фиън.

— Не искам да виждам препечен хляб — изстена Мелиса.

Скоро в помещението не остана никой освен него. Разбира се, не си бяха тръгнали наистина, каза си Лоркан. Щяха да се върнат след миг и да извикат: „Хвана се!“

Но не се върнаха.

Той продължи да седи и да чака тъпо. Чувстваше се пренебрегнат.

Ужасен си помисли, че положението наистина е сериозно. После за свое огромно облекчение видя как Джо излиза от малкия офис заедно с господин Джаксън. Най-после тази гавра щеше да приключи. Но двамата мъже минаха покрай него, без дори да го погледнат.

Лоркан скочи от канапето и се затича след тях.

— Какво става? — попита той.

Джо се завъртя изненадано към него.

— Защо още си тук?

— Схванах идеята ти, човече — отвърна студено Лоркан, после се насили да се усмихне. — Готов съм да започнем отново. Трябва да довършим рекламата.

— Уволнен си.

— Добре де, бях лошо момче — ухили се Лоркан и се плясна по ръката. — Ето, наказан съм. Хайде да се връщаме на работа и да не си губим повече времето.

— Имаме си друг актьор.

— За какво ви е друг актьор? — направи се на учуден Лоркан.

— Лоркан, разбирам, че някои хора, особено актьорите, трябва да бъдат поглезени, преди да дадат най-доброто от себе си, но ти прекали. Ясно бе, че не искаш да участваш в рекламата. А аз не обичам да карам някой да прави нещо насила. Много по-приятно ми е да работя с ентузиазирани хора.

Лоркан внезапно осъзна, че у Джо няма никаква злоба. Той бе негова пълна противоположност — човек със силен морал. Копелето го гонеше от работа не заради дребнави лични чувства, а защото смяташе, че така ще е по-добре и за двамата им. Странна работа!

— Мисля, че е време да си ходиш — каза Джо.

Лоркан се втренчи гневно в него. Вече не се съмняваше, че това наистина му се случва.

— Допускаш най-голямата грешка в жалката си кариера — изсумтя Лоркан. — Не бих работил с аматьор като теб, дори и да ми платиш. Изчезвам.

Той тръгна сред кабелите, като вървеше бавно и все още се надяваше Джо да го спре. Но това не стана.

— Никога вече няма да работиш в този град — извика Лоркан през рамо и се озова на улицата.

За пръв път му се случваше подобно нещо. Шокът бе толкова силен, че дори не можеше да се ядоса като хората.

Рекламата щеше да му донесе хиляди. Хиляди! И не само от хонорара, но и при всяко излъчване. А Джо Рот го бе лишил от тях. Направо му беше откраднал парите. Лоркан се закле да си отмъсти.

Как бе възможно да му се случи такова нещо? Защо не може да прецени ситуацията? Да, беше се държал гадно, но преди хората винаги се съобразяваха с настроенята му. През 1992 в Ирландия бе участвал в реклама на прах за пране. Наложил им се да заснемат шейсет и девет дубъла, преди Лоркан да благоволи да я направи като хората. Но никой дори не си позволи да намекне, че може да го сменят. Очакваха от една звезда да се държи именно по този начин. И го обожаваха заради това.

Мислеше, че звездната машина ще заработи отново. Сигурен бе, че черните му дни са свършили, че е в началото на нов етап от кариерата си, затова възприе отново поведението на разглезена звезда. Но това не беше Дъблин в началото на деветдесетте, а Лондон в началото на новото хилядолетие. Друг свят с различни правила, само че никой не го бе предупредил.

Мисълта, че славата и парите му се бяха изплъзнали, бе непоносима. А още по-страшно бе, че той си беше виновен. Не му оставаше нищо друго, освен да си иде у дома и да не отговаря на обажданията на вбесения си агент. Но след като се прибра, събра сили само да си свали грима и да се просне отчаяно върху надуваемото си легло. Завладяха го черни мисли.

Беше на тридесет и осем години. Разбира се, изглеждаше много по-млад, а в резюмето му пишеше, че е на тридесет и три, но си

знаеше истината. Вече съм почти на четиридесет, а не съм постигнал нищо, отчая се той. Провален брак. Никакви пари. Никакви приятели. Никаква слава извън Ирландия. Провал в Америка и Англия. Дори нямам истинско легло, а само надуваемо.

Най-ужасна бе липсата на пари. Не можеше да си позволи да мисли за огромното състояние, което му се бе изплъзнало днес. Уплашено зарови из мозъка си за нещо, с което да се утеши. Но главата му беше празна. Времето тежеше на врата му като камък. Нямахше какво да прави и никого, с когото да си играе. Внезапно се сети за Ейми. Притеснено осъзна, че не му бе звъняла цели четири дни. Четири дни без съобщения от нея. Досега не бе мислил за това, зает с обещаващата си кариера, но изведнъж отношенията им му се сториха изключително важни.

Не можеше и тя да се е отказала от него. Да го е забравила.

Беше време да си я върне.

А после отново щеше да започне да се държи гадно.

Погледна си часовника. Ако излезеше веднага, можеше да стигне до „Хамърсмит“ навреме, за да я посрещне, когато излезе от работа. Скочи въодушевено и погледна косата си в огледалото. Все още бе чудесна. На път към метрото се усмихна на една жена и доволно забеляза как тя пребледня. Дали не си въобразяваше?

Бяха изминали единайсет дни, откакто Ейми изпрати ченгетата в дома на Лоркан. Най-дългите единайсет дни в живота ѝ. Пълен ад. Беше откачила и знаеше, че животът ѝ е свършил. Но в агонията от раздялата имаше и известно облекчение. Лоркан бе труден човек. Игричките му я бяха превърнали в смахната лунатичка. Сега поне щеше да си възвърне самоуважението.

Все пак Ейми накара сестра си Синди да се нанесе при нея за няколко дни, за да я държи далеч от телефона.

— Обещай ми нещо — помоли я тя. — Дори и да ти казвам, че кракът ми е счупен и е спешно, не ми позволявай да се доближа до телефона.

Синди бе изпълнила обещанието си, макар на няколко пъти да ѝ се наложи да се бори ожесточено със сестра си.

Ейми точно излизаше от работа и се подготвяше за предстоящата бурна вечер, в която отново трябваше да се сдържи да не звънне на

Лоркан, когато внезапно във фойето видя нещо и застина на място. Лоркан. Едър и красив, облегат на стената, вдигнал ръка над главата си. Якето му бе разкопчано и разкриваше плоския корем и силните гърди.

Не всичко беше загубено!

Лоркан остана в тази поза пет секунди, докато въображаемата камера се приближаваше към него. После, когато лицето му изпълни екрана, се усмихна и Ейми бе заслепена. Тръгна замаяно към него, привела леко рамене. Несъмнено нямаше сили да му устои. Камерата се насочи към очите на Лоркан, изпълнени с любов. Беше време за репликата му.

Не, не, изчакай малко, предупреди го несъществуващия режисьор. Сега!

— Липсвах ли ти, бибчо? — попита нежно Лоркан.

Камерата запечата обърканото изражение на Ейми и влюбената усмивка на Лоркан. После той притегли любимата към гърдите си. Близък план на лицето на Ейми, върху което се изписа върховно блаженство, когато се допря до велуреното яке и усети твърдото му бедро между краката си.

Лоркан се отдръпна назад и погали бавно устните на Ейми. Великолепно, помисли си той. Прекрасен жест.

Тара тъкмо излизаше от работа и се трогна от гледката, като изпита лека завист. Сцената беше изключителна. Едрият красив мъж прегръщаше страстно нежната красавица.

По-късно, седнала до леглото на Финтан, тя възкликна въодушевено:

— Приличаше на сцена от филм!

ГЛАВА 35

Финтан трябваше да получи резултатите от биопсията на костния мозък, рентгеновите снимки на гърдите си и скенера в петък следобед. Дотогава Тара, Кетрин, Сандро, Лив и семейство О'Грейди бяха осъдени да живеят в напрежение. Не можеха да мислят за нищо друго. Земята щеше да спре да се върти в петък следобед. И нищо важно не можеше да се случи след това.

Бяха успели да се убедят някак си, че ракът на лимфните възли не е толкова страшен. Вярваха, че ако не се е разпространил в гърдите, костния мозък или вътрешните органи, Финтан едва ли не бе излекуван.

Цялата им енергия бе съсредоточена в чакането. Душите им бяха изтерзани. Не можеха да спят, нито да се съсредоточат, нямаха апетит, не бяха в състояние да решат какъв сандвич да си изберат — с пилешко или сирене. Четяха всичко, което откриеха за болестта на Ходжкин, и купуваха всяка книга по алтернативна медицина.

В часовете за свиждане в стаята на Финтан се изсипваха безброй приятели и колеги. Веднъж той не издържа на вниманието и каза кисело:

— Идват само за да разберат дали съм болен от СПИН.

Но дори след като стана ясно, че не е, тълпите продължиха да изпълват стаята. А кръгът от най-близките — Тара, Кетрин, Лив, семейство О'Грейди и Сандро — бдеше денонощно до леглото му. Джейн Ан и Сандро се редуваха да държат ръката на Финтан.

В сряда, първата сутрин на семейство О'Грейди в Лондон, Тара ги закара заедно с Кетрин до болницата, където ги чакаха Сандро и Лив.

— Добро утро! — извика жизнерадостно Тара на Финтан.

— Какво му е доброто? — мрачно попита той.

Колективното добро настроение се изпари и всички пристъпиха нервно към Финтан.

— Добре ли спа? — колебливо го попита Кетрин.

— Хубава ли беше закуската? — поинтересува се Тара.

— Искаш ли грозде? — предложи Сандро.

— Какво му има на онзи човек на другото легло? — полюбопитства Майло.

Финтан отговори горчиво:

— Не спях добре, шибаната закуска ме накара да повърна, можеш да си завреш гроздето в задника, а ако искаш да разбереш какво му има на онзи, иди и го попитай!

Всички се насилиха да се усмихнат и започнаха да си задават безсмислени въпроси. Как е Сандро днес? Добре ли е спала Джейн Ан в чуждото легло? Тара и Кетрин нямаше ли да имат проблеми, че не са на работа? В колко часа сутрин ставаха Майло и Тимъти, когато си бяха у дома? Има ли крави в Швеция?

— Хайде, пак се почна — изхленчи Финтан, когато сестрата се приближи към него, за да му вземе първата кръвна проба за деня. — Приличам на шибан игленик. На всеки пет минути се довлича някой да ръчка игли в мен.

Той протегна ръка към сестрата и всички ахнаха стреснато, когато видяха черните, лилави, зелени и жълти петна. А сега щеше да се появи още едно.

Сърцето на Тара се сви. Копнееше да изтърпи болката вместо Финтан, но в същото време благодареше на Бога, че не тя е в болничното легло в ролята на игленик. Обзе я силен срам. Как можеше да разсъждава така?

— Да видим дали ще намерим вената от първите десет опита — саркастично се обърна Финтан към сестрата.

— Дръж се прилично! — изсъска Джейн Ан.

Можеше да му прости грубото отношение към нея самата, горката му стара майчица, дето го бе раждала в продължение на осемнадесет часа в дните, когато не се даваха обезболяващи, но сестрата беше непознат човек. При това англичанка.

— Много сме лъчезарни днес — усмихна му се жизнерадостно сестрата.

— Говори само за себе си!

— Тормоси ли те бедрото?

— Не. Тормоси ме резултатът от пробата, която взеха от него.

Тара се наведе и го стисна за ръката. Нищо чудно, че Финтан бе изнервен.

Настроението му през деня бе непредсказуемо и се променяше непрекъснато. Час след мрачния поздрав определено се поразвесели. Разбира се, веднага и другите се усмихнаха. Около леглото му едва ли не започна купон. В един момент приказките и смеховете им станаха толкова високи, че сестрата ги помоли да не вдигат шум.

От време на време осъзнаваха колко неуместно е веселието им и ги обземаше чувство за вина. Но след миг забавата започваше отново, макар и пресилена на моменти. Кетрин виждаше как страхът се предава от човек на човек като мексиканска вълна. Оживените разговори не спираха, но винаги имаше някой, който седеше неподвижно, с объркано изражение. Какво правя тук? Седя в болницата, защото Финтан не е добре? Защото Финтан може да умре? Това е абсурдно!

После човекът се съвземаше, надеждата му се възвръщаше, а страховете се пренасяха върху някой друг.

В единайсет Финтан пусна малкия телевизор.

— Време е за повторението на състезанието „Пазаруване в супермаркета“. Нали нямате нищо против?

— Разбира се — промърмориха примирено останалите.

След малко благодарение на странния начин, по който реалността мутираше, им се стори, че просто си седят в нечий хол и гледат телевизия. Джейн Ан напълно се отнесе.

— Ей там, бе! Ей там! — извика тя, когато състезателят подмина рафтовете с „Ленор“ за трети път. — Сляп ли си, бе? Ей там е!

Тя скочи на крака и мушна с пръст телевизора, после внезапно си припомни къде се намира и се върна на мястото си.

— По нашата телевизия не дават „Пазаруване в супермаркета“ — промърмори тя на сестрата, която я гледаше стреснато.

Към обяд всички отидоха на работа, Майло и Тимът излязоха да изпушат по цигара, а Джейн Ан остана сама със спящия Финтан. Вторачи се в детенцето си, а по бузите ѝ потекоха сълзи. Прехвърляше молитвената си броеница, леше се безмълвно и се чудеше какво бе накарало Господ да смачка красивия младеж в разцвета на силите му.

Майло и Тимъти се върнаха след малко и се опитаха да хапнат по един сандвич с шунка от купчината, която Джейн Ан бе приготвила в

шест сутринта, но никой нямаше апетит.

— Да излезем малко на въздух — предложи Майло. — Може някъде наоколо да има трева.

Но навън беше студено и не намериха парк, затова се замотаха по улица „Фулам“ и ужасиха собствениците на малките антикварни магазинчета.

— Вижте — възкликна Джейн Ан, хванала малка емайлирана кутийка с изящна инкрустация. — Петнадесет лири за такава дреболийка.

— Не петнадесет, а хиляда и петстотин — презрително обясни продавачката и си взе кутийката.

Презрението ѝ обаче не постигна желания ефект. Майло, Тимъти и Джейн Ан избухнаха в луд смях.

— Хиляда и петстотин! За това! Човек може да си купи няколко декара земя с тези пари.

— Това беше добра идея — каза Джейн Ан, когато излязоха на улицата. — Сърцето ми вече не е толкова свито.

Следващото магазинче беше затворено и дори когато звъннаха и се усмихнаха мило през витрината, никой не им отвори.

— Може наистина да е затворено — отбеляза Тимъти.

— Не. Вътре има някой — възрази Джейн Ан, после почука на витрината и махна на елегантната жена, която седеше зад позлатено бюро в стил рококо. — Хей! — извика Джейн Ан. — Искаме да влезем.

Ясмин ал-Шари се втренчи ужасено в двамата огромни рошави мъже и дребната побеляла жена, които се опитваха да нахлуят в прекрасния ѝ магазин.

— Къш! — извика тя и размаха ръце. Изгледа ги с отвращение и внезапно Майло видя себе си, брат си и майка си през нейните очи. Не ги искаха в магазина. За миг се почувства унижен. Мястото им не беше в този град, но трябваше да стоят тук.

— Жената явно ни смята за бандити — насили се да се усмихне Майло.

— Нас? — ужасено попита Джейн Ан.

— Ние сме ексцентрични милионери — извика Майло през витрината. — Но ни обидихте, затова ще пазаруваме другаде.

Той се ухили широко и се обърна към майка си и брат си.

— Да тръгваме! Хайде да отидем в цветарницата и да се порадваме на хубавите цветя. Ще се престорим, че сме си у дома.

Ясмин ал-Шари ги загледа притеснено как се отдалечават. Старата дама наистина приличаше много на бабата от „Селяци в Бевърли Хилс“. Дали току-що не бе загубила огромно състояние?

— Не можем ли да си приберем Финтан у дома? — попита тъжно Джейн Ан. — Да се върнем заедно с него в Клеър?

В късния следобед, когато Тара и Кетрин се върнаха в болницата, Финтан отново беше в лошо настроение. Тара заразказва за срещата на Ейми с красивия ѝ приятел във фойето на службата им.

— Гледката беше великолепна — възкликна тя, като погледна Финтан, за да провери дали оценява историята ѝ. — Приличаше на сцена от филм!

Кетрин и Лив също побързаха да разкажат по нещо ободряващо. Цял ден бяха мислили с какво да развеселят Финтан, но на устните му се появи усмивка чак когато Сандро влезе в стаята и размаха купчина туристически брошури.

— Последните оферти — извика той. — Четиринадесет нови места из Азия и Карибите.

Вечерта трябваше да напуснат болницата, за да направят място за следващите посетители. Но нямаха желание да се разделят, затова всички отидоха у Кетрин, поръчаха си пица и не спряха да се уверяват един друг, че всичко ще бъде наред.

— Как ви се видя Финтан днес? — попита тревожно Джейн Ан. — Чудесно ще е, ако се окаже, че ракът е само в лимфните възли. Четох, че този вид лесно се лекува. Е, как ви си стори?

— Малко изморен — отговори Сандро.

— Изморен? Да, така изглеждаше, но пък всички се изморяваме. В това няма нищо страшно. Всъщност не е ли чудесно, че спи толкова много? Сънят е добро лекарство.

— И изяде всичко, което му дадоха на обяд — обади се Тимъти.

— Точно така. Нищо, че не си изяде вечерята — намеси се и Майло.

— Всички имаме дни, когато не ни се вечеря — кимна Джейн Ан.

— А и Финтан изяде един бонбон в шест часа — мило им напомни Лив.

— Два — триумфално се усмихна Сандро. — Син и оранжев.

— И цял ден беше в отлична форма — каза Тара.

— С изключение на онзи момент, когато се ядоса и ни нареди да се разкараме — тъжно отбеляза Джейн Ан.

— Служителката от социалната служба го изнерви — оправда го Тимъти. — И нищо чудно. Задаваше му нетактични въпроси, а едва се бяха запознали. Как се чувства? Уплашен ли е? Ядосан ли е? Ако не я беше изгонил той, аз щях да го направя.

Това бе най-дългата реч, която Тимъти бе произнасял живота си.

— Щом се държи лошо, значи положението не е страшно — усмихна се Майло. — Нямахте ли да се притесните, ако беше мил през цялото време?

— Може пък другите посетители да му оправят настроението.

Джейн Ан се трогна до сълзи, когато Фредерик, Хавиер, Бъч, Хари, Дидие, Невил и Джеф се появиха в седем часа, отрупани с грозде, книги, списания, близалки, чипс, кайсиеви сладкиши, пет литра минерална вода и няколко шокола да.

— Чудесно е, че Финтан има толкова много посетители. Не всички болни имат късмет около леглата им да седят приятни млади мъже — гордо заяви Джейн Ан. — И бяха толкова и докарани.

— Да, много издокарани — потвърди Майло.

— Но доста шумни — въздъхна майка му. — Главата ме заболя. Е, буцата му не ви ли се стори по-малка днес?

— Да, смалила се е — излъга Тара.

— Финтан определено не приличаше на човек, който се кани да умира, нали? — попита Джейн Ан.

— Да умира ли? Глупости! Един умиращ никога не би се държал грубо.

Разглеждаха всичко, свързано с Финтан, от положителната му страна, защото безкрайно им се искаше да вярват, че приятелят им ще оздравее напълно.

Но Джейн Ан не издържа. Избухна в сълзи и извика:

— Иска ми се аз да се бях разболяла вместо него. Прикован на болничното легло, изтерзан и отслабнал. Прекалено млад е за това. А аз съм с единия крак в гроба. И знаете ли какво — ядосано добави тя.

— Аз съм виновна. Не трябваше да го пускам да идва в Англия. Другите четири момчета си останаха у дома и никой не се разболя от рак.

Всички се втурнаха да я успокояват. В този момент пристигнаха и пиците, но когато Джейн Ан разбра, че трябва да ги яде без картофи или зеленчуци, се разстрои още повече.

— Сериозно ли говорите? — извика тя. — Това въобще не е вечеря. Нищо чудно, че Финтан се е разболял, ако редовно се е хранел така. Сготвеното ядене от мама щеше да предотврати тази трагедия.

По-късно Джейн Ан заговори делово:

— Момичета, трябва да ви кажа нещо. И двете си имате хубава работа и не искам да я загубите заради нас. Не е нужно да ни карате навсякъде, можем да вземем метрото.

Тара и Кетрин запротестираха енергично, особено след като Тимъти се намеси и каза:

— Асансьорите в болницата са страхотни, нали?

— Тъъ... да — колебливо отвърна Кетрин.

— До вчера не се бях качвал в асансьор — призна Тимъти.

— Нито пък аз — обади се Джейн Ан. — Чудесно нещо са.

— Можеш да се качваш и слизаш цял ден — съгласи се Майло.

— Все едно си на въртележката в Килки.

— Не можем да ги пуснем сами в метрото — изсъска Кетрин в ухото на Тара. — Ще се возят нагоре-надолу по ескалаторите, ще чупят автоматите за билети и ще се заклещят във вратите. Представям си какво ще стане! Ще ги дадат по новините.

ГЛАВА 36

Някой беше спал с Анджи.

Кетрин не се бе задържала много в службата през седмицата — изтичваше дотам от време на време, за да свърши нещо неотложно, а и в тези случаи мислеше само за Финтан, затова ѝ бе нужно доста време, за да осъзнае, че се е появил нов прякор. Жилет.

Въпреки ужаса, който изживяваше покрай Финтан, Кетрин изненадано откри, че все още изпитва чувства към Джо Рот. Всеки път, когато отидеше на работа, непрестанно търсеше следи от сексуална връзка между него и Анджи. Срамуваше се от себе си, но не достатъчно, за да престане. Със свито сърце слушаше разговорите на мъжете, за да разбере коя е Жилет, а когато стана ясно, че говорят за Анджи, стомахът я заболя силно, сякаш бе яла сурово тесто.

Жилет. Защо Жилет? Какви ли сложни сексуални номера изпълняваше Анджи, за да я кръстят на самообръсначка? Въображението на Кетрин се развихри. Припомни си историята, която бе чула от един човек, присъствал на стриптийз в Тайланд, където момичетата вадели ножчета за бръснене от влагалищата си. Възможно ли бе и Анджи да го прави? Но пък къде се е научила? А и Джо би ли харесал подобно нещо? Кетрин се превърна в кълбо от чувства — ревност, тревога и най-вече омраза към самата нея, задето бе толкова скучна в леглото. Дори не би ѝ хрумнало да си играе с ножчета за бръснене — щеше да се страхува да не се пореже. А ѝ, честно казано, не виждаше нищо възбуждащо в това. Какво лошо имаше в коланите с жартиери и корсетите?

Вероятно наричаха Анджи „Жилет“, защото се бръснеше отдолу. Възможно бе. Тогава Кетрин се зачуди дали Анджи го правеше по собствено желание. Или пък Джо я бе помолил? Или пък ѝ бе помогнал? Възможно ли бе Джо да я е завързал и да е настоял да го направи? Обезумяла от ревност, но странно възбудена от въображаемата гледка, Кетрин не забеляза, че Дарън три пъти бе включил в разходите си една и съща сметка.

Продължи да подслушва и внезапно осъзна, че не бе мислила за Финтан цели десет минути. Какъв срам! Как можеше да се тревожи за Джо Рот и Анджи в такъв момент? Каква приятелка беше?

Но не можа да се удържи. Наостри отново уши, когато чу да споменават името на Анджи. Спря да трака по калкулатора си, щом Майлс запя: „Жилет! Най-доброто за един мъж!“

Аха! Прякорът нямаше нищо общо с бръсненето или ваденето на ножчета от влагалището. Бе свързано с мотото на „Жилет“ — „Най-доброто за един мъж“. За разлика от обичайните прякори, с които колегите й кръщаваха жените в службата, Жилет бе хубаво име. Ревността й се засили. Анджи бе най-доброто за един мъж. Въпросът бе кой беше мъжът. Нямаше доказателства, че е Джо. Въпреки упоритите наблюдения Кетрин не видя нищо, което да доказва, че между Джо и Анджи има страстна връзка. А и той самият нито веднъж не я нарече Жилет. Но Кетрин продължаваше да се тревожи. Винаги очакваше най-лошото. Би предпочела да умре, отколкото да се надява, а после да се разочарова.

В четвъртък сутринта, когато отиде на работа, Кетрин наглеждаше така, сякаш бе спала с дрехите си. Изминалите няколко дни, докато чакаха резултатите от биопсията, бяха изключително тежки и нямаше сили да се съсредоточи върху външния си вид. А и макар семейство О'Грейди да живееха при нея само от вторник, имаше чувството, че апартаментът й никога не е бил тих и празен. Момчетата бяха свикнали да се надигат в ранни зори, за да се грижат за фермата си, и всяка сутрин в шест часа Кетрин се будеше от звука на телевизора. После, когато станеше време да си изглади дрехите, откриваше, че достъпът й до дъската е блокиран от огромните мъже, които приготвяха тонове храна.

На всичкото отгоре беше загубила черните си обувки. Бяха изчезнали в зоната на здрача, създадена от многото хора и вещи в апартамента, и сега й се налагаше да ходи на работа със сив костюм и кафяви обувки. А това направо я ужасяваше.

Кетрин отвори вратата на офиса и се озова в изключително напрегната атмосфера. Въздухът бе наситен с цигарен дим. Чаши от кафе и празни кутии от храна се търкаляха из района на творците.

Четири-пет души от екипа на Джо седяха отпуснато около таблото. Бяха рошави, небръснати и с посивели лица.

— Тук ли прекарахте нощта? — попита изненадано тя.

По принцип не би задала подобен въпрос, но мозъкът ѝ не функционираше нормално напоследък.

— Да — изтощено отговори Дарън. — Имаме важна презентация тази сутрин. Копелетата от компанията за зърнени храни не ни казаха, че слагат шоколадови парченца в продукта си. Научихме го едва в пет часа вчера и се наложи да променим всичко.

Кетрин не можа да се сдържи и погледна Джо. Беше небръснат и изглеждаше нервен. Той улови погледа ѝ за миг, после стана и се протегна. Хипнотизирана, тя се вторачи в ризата, която се измъкна от панталона и разкри копринената кожа на корема му. Джо отпусна ръце и красивата гледка изчезна.

— Отивам да взема душ — заяви той и излезе от офиса.

В мъжката тоалетна в „Брийн Хелмсфорд“ бе инсталиран душ точно за подобни случаи, макар клюкарите да твърдяха, че причината била друга. Според тях шефът искал душ, за да отмива следите от секс с колежките си, преди да се прибере у дома при жена си.

Кетрин седна зад бюрото си и се опита да направи списък със задачите, които трябваше да прехвърли на Бреда. Но откакто Тарай се обади в понеделник, за да ѝ съобщи страшната новина, не успяваше да се съсредоточи върху работата си. Сега обаче за пръв път, вместо да агонизира заради Финтан, си представи какво ли би станало, ако последва Джо под душа. Парата, хлъзгавия сапун, твърдите бедра и стегнатия корем. Ерекцията му в мига, когато се отърка в него. Допира на ръцете му по кръста и бедрата ѝ... Мили боже! Тя вдъдъхна тежко и се насили да спре да фантазира. Работа. Беше тук, за да работи.

Осени я ужасна мисъл. Къде, по дяволите, беше Анджи?

Кетрин огледа притеснено офиса и с облекчение видя колежката си зад бюрото ѝ. Добре! Щом тя не можеше да се изкъпе с Джо Рот, от къде на къде Анджи ще го прави?

Джо се върна в офиса освежен. Тъмната му коса бе мокра и пригладена назад. Беше облечен в костюм, но вратовръзката му бе разхлабена, а първите няколко копчета на ризата му разкопчани. Кетрин се вторачи в космите по гърдите му. Беше шокирана.

Впечатлена от дръзкия сексапил на толкова неподходящо място като офиса. И разтревожена от собствената си реакция.

Не можеше да отлепи очи от Джо, който закопча ризата и започна да нагласява вратовръзката си.

— Имам нужда от огледало — заяви той и тръгна обратно към тоалетната.

— Аз имам огледало. Ще ти го държа — бързо му предложи Анджи.

Джо я погледна притеснено за миг, после се усмихна.

— Благодаря — кимна той и за секунди направи чудесен възел.

Леден страх пропълзя по цялото тяло на Кетрин. Държането на огледало бе прекалено интимен жест. Проклетата Анджи! Но упорито не отмести очи от Джо. Защо гледката я възбуждаше толкова? Дали защото завързването на вратовка бе нещо изключително мъжествено? Или напомня мастурбация?

Най-после Джо приключи, а устата на Кетрин пресъхна. Беше прекрасен. Яката на снежнобялата му риза подчертаваше гладката му мургава кожа.

— Благодаря — усмихна се той на Анджи.

— Няма защо — мило отвърна тя и затвори пудриерата, но застана близо до него, като му се усмихваше съблазнително.

Кетрин побесня. Очевидно двамата имаха връзка. Джо Рот беше загадъчният мъж, господин Жилет. Почувства се ужасно, но осъзна, че сама си беше виновна. Тя бе оплескала всичко. Можеше да има Джо, но се бе провалила.

После се сети за Финтан, който лежеше измъчен в болничното легло, без да знае дали ще оживее, и зачака влюбените гълъбчета да напуснат мислите ѝ. Но за неин срам това не стана. Джо и Анджи все още ѝ се струваха твърде важни.

ГЛАВА 37

Тара прекара четвъртък сутрин в болницата, а Кетрин застъпи следобедна смяна.

В девет часа, когато Тара и семейство ОТрейди влязоха в болничната стая, Сандро вече бе там. Двамата с Финтан си бърбеха интимно, допрели глави. Изглеждаха толкова близки и щастливи, че на останалите не им се искаше да ги безпокоят.

— Съжалявам, че ви притесняваме — извини се Джейн Ан, като се чудеше защо не ревнува от Сандро.

— Няма проблеми — усмихна се Сандро. — Аз съм тук от часове.

— Не могъл да спи — обясни Финтан.

— Леглото е толкова голямо без него — оплака се Сандро, после по лицето му се изписа ужас.

Беше ли обидил Джейн Ан?

Но макар и леко шокирана, тя не можеше да му се сърди. Нито пък на сина си. Вече нямаше кой знае голямо значение, независимо какво твърдеше църквата по въпроса.

След минути пристигна и Лив, която остана за малко, защото трябвало да отиде да работи в Хемпшир.

— Ще пропуснеш „Пазаруване в супермаркета“ — подкачи я Майло.

— Вие ще го гледате и после ще ми го разкажете — свенливо се усмихна тя.

„Пазаруване в супермаркета“ се бе превърнало в традиция сутрин и по обед. Два пъти на ден в продължение половин час действителността биваше забравена и ги обединяваше нещо друго, освен зловещата болест.

— Нормализираме ненормалното — обясни експертът по поведение Лив. — Това е техника за оцеляване.

— Аз пък си мислех, че го гледаме, защото харесваме Дейл Уинтън — усмихна се Сандро.

— Не говори глупости — сгълча го Лив. — Това е начин да преодолееш травмата.

За разлика от предишния ден Финтан лежеше апатично и безмълвно.

Внезапно саркастичните му забележки им се сториха много по-приятни. Финтан се размърдваше само когато някоя от сестрите влезеше в стаята и веднага започваше да си навива ръкава. Вече бе един от обитателите на странния свят на болните. Тара се ужаси от огромната пропаст, която се бе отворила между тях. Никога не би могла да почувства онова, което горкият Финтан преживяваше. Нито пък можеше да стане част от връзката му със сестрите. Той вече принадлежеше на други хора.

В един и половина, докато Кетрин седеше зад бюрото си, неспособна да реши дали да обядва сандвич със сирене или с пилешко, телефонът звънна и прекъсна обърканите ѝ мисли. Сирене! Точно така. Сирене. Несъмнено това бе правилният избор.

Дезмънд, дежурният портиер, ѝ съобщи, че във фоайето стои един джентълмен, който иска да я види. Ироничният тон, с който бе произнесена думата „джентълмен“, я обърка. Тя слезе бързо с асансьора. Майло ѝ се усмихна весело.

— Как стигна дотук? — изненадано го попита тя.

— Взех метрото до площад „Пикадили“ — отвърна спокойно той с мекия си ирландски акцент. — После до площад „Оксфорд“. Финтан спи, Джейн Ан се моли пламенно, Тимъти чете, а аз реших да преживея малко приключение.

— Познавате ли този човек? — попита я Дезмънд, като огледа презрително рошавата коса на Майло, избелелия му гащеризон и огромните кубинки.

— Да, Дезмънд, благодаря ти.

Портиерът поклати невярващо глава, сякаш искаше да каже нещо за тихите води, но Кетрин му обърна гръб.

— И не си се загубил никъде — похвали го тя. — Браво на теб!

— А, загубих се. Тръгнах в обратната посока от „Саут Кенсингтън“, но слязох на „Ърлс Корт“ и помолих една жена да ме упъти.

— И тя ти помогна? — учуди се Кетрин.

— Не, не ми помогна. Каза нещо от рода... чакай да си спомня точните думи... а, да... Приличам ли ти на шибана карта?

— О, Майло! — нежно го докосна по ръката Кетрин и не забеляза Джо Рот и Брус, които минаваха през фоайето. — Съжалявам.

— Няма проблеми — ухили се Майло. — Стори ми се адски смешно. Вече започвам да свиквам с Лондон. Тук всеки дрънка каквото му дойде наум. Не е лошо. Приличам ли ти на шибана карта? — засмя се той. — Не ти ли харесва? Е, аз сега тръгвам към Хамърсмит да видя Тара. А ще посетя и Лив в работата ѝ.

Кетрин го погледна развеселено.

— Тя е чак в Хемпшир.

— С кой влак да стигна дотам?

Джейн Ан се молеше неуморно. Стискаше броеницата си и често посещаваше параклиса в болницата, придружавана понякога от Сандро, Опитвайки се да спечели одобрението ѝ, той ѝ бе надрънкар безброй лъжи за религиозните си преживявания и посещения по католическите свети места. Но когато ѝ намекна, че дори е имал видения, осъзна, че прекалява.

— Дете! — възкликна пламенно Джейн Ан. — Трябва да разкажеш на пастора си. Длъжен си. Не можеш да го пазиш в тайна.

Сандро бързо би отбой и обясни смутено, че виденията му вероятно се дължат на прекаляване с алкохола. Джейн Ан толкова се разочарова, че той започна да я придружава при всяко ходене до болничния параклис.

— Няма начин молитвите ви да не помогнат на Финтан — отбеляза Кетрин.

— Не е така — подсмъркна Джейн Ан. — Страх ме е, че молитвите нямат желания ефект, защото параклисът в болницата не е само католически.

— Но нали Господ е само един? — объркано попита Тара.

Джейн Ан я изгледа отвратно и промърмори:

— Научи катехизиса, дете. Обясни ѝ, Сандро.

В петък сутринта, когато излязоха от апартамента на Кетрин, Джейн Ан пусна бомбата.

— Умирам от нетърпение да дойде неделя — каза тя — и да отидем на църква.

Кетрин и Тара се спогледаха ужасено. И двете нямаха представа къде се намира най-близката католическа църква. За пръв път от дни се разтревожиха за нещо друго, освен за резултата от биопсията. При първата появила се възможност изскочиха от стаята на Финтан и започнаха да се съвещават в коридора.

— Защо просто не ѝ кажем, че не знаем? — предложи Кетрин.

— Не — уплашено отвърна Тара. — Шокът може да я убие. В момента се нуждае от нещо сигурно в живота си. А ако разбере, че не сме ревностни католички, направо ще се съсипе.

Лив се носеше по коридора, развяла дългата си руса коса. Погледна двете притеснени приятелки и се закова на място.

— Готов ли е резултатът от биопсията?

— Не, не е чак толкова сериозно. Джейн Ан иска да иде на църква в неделя.

Лив не разбра какъв е проблемът.

— Защо не я заведете в „Сейнт Доминик“? Намира се на две минути от апартамента на Кетрин — точно зад ъгъла.

Тара и Кетрин бяха сащисани. Откъде знаеше?

— Адски си странна — оплака се Тара. — Остава да ни кажеш, че от време на време ходиш на църква.

— Ходя.

— Но ти не си католичка!

— Какво от това? В търсенето на щастие посещавам и синагоги, джамии, индуски храмове, канапета на психоаналитици. И винаги ме посрещат топло.

— Случайно да знаеш имената на някои от свещениците? — полюбопитства Кетрин.

— Разбира се. Отец Гилигън. Поздравете го от мен. Сега отивам до тоалетната. Ще се видим след минутка.

Когато Лив се върна, всички столове около леглото бяха заети. Майло се надигна бързо.

— Заповядай — отстъпи ѝ мястото си той.

— Не, няма нужда.

Майло се притесни и Джейн Ан предложи на Лив:

— Седни тогава в скута на Майло.

Лив се изчерви.

— Прекалено едра съм.

Майло се развесели.

— И аз съм едър. Мястото е повече от достатъчно — успокои я той, като се потупа по коляното.

— Наистина не мога.

— Хайде, сядай — обади се Финтан.

— Давай! — извикаха едновременно Тара и Кетрин. — Хайде, Лив, сядай!

Лив свенливо кацна на коляното на Майло, а останалите се сбутаха.

По-късно Джейн Ан промърмори тихичко:

— Господ затваря една врата, но отваря друга. Ще се погрижа от идването ни в Лондон да излезе нещо добро, ако ще това да е последното ми дело на земята.

Дори и най-закоравелите атеисти сред тях, а конкуренцията беше сериозна, откриха, че се молят пламенно, когато наближи време да чуят резултата от биопсията.

Бяха им казали да очакват сведения към четири следобед и от два нататък всички погледи бяха приковани към вратата. Всеки път, щом някой в бяла престилка влезеше в стаята, цялата група скачаше на крака. Разговорът не вървеше.

Най-после, в четири без десет, когато търпението им вече се изчерпваше, доктор Сингх се приближи към тях.

— Мога ли да поговоря с пациента си? — запита учтиво той.

— Искам и те да слушат — настоя Финтан.

Лекарят отстъпи.

— Страхувам се, че имам лоши новини.

Сърцето на Кетрин заби лудо.

— Няма да получим резултата днес — продължи доктор Сингх. — В лабораторията имат прекалено много работа и ще се наложи да изчакате до понеделник.

ГЛАВА 38

— Мисля, че си търси друга работа — каза Брус.

— Не, човече — възрази Майлс. — Според мен е болна.

— Не изглежда болна — отвърна Брус.

— Но не изглежда и много добре — обади се Джейсън. Около отсъствията на Кетрин се носеха страхотни спекулации, тъй като през трите години в „Брийн Хелмсфорд“ не бе взимала нито един ден болнични. Дарън твърдеше, че в понеделник я видял да плаче на телефона, но никой не му повярва. А и Дарън имаше навика да послъгва.

Във вторник сутрин Фред Франклин им разказа как Кетрин съобщила на шефа, че ще отсъства известно време по лични причини. Понесоха се какви ли не слухове.

— Лични причини? Глупости! — изсумтя Майлс. — Момичето е робот, а не личност!

— Може пералнята ѝ да се е развалила — предположи Брус. — За Снежната кралица това си е истинска трагедия.

В петък по обед в кръчмата „Жаба и лебед“ екипът на Джо обсъждаше оживено възможностите.

— Може да се жени — каза Брус. — Момичетата отделят адски много време, за да организират сватбите си.

— Или пък си е имплантирала силиконови цици — обнадеждено предположи Джейсън. — След подобна операция се налага да си починеш.

— Възможно е да се развежда — обади се Майлс. — Има измъчен вид.

Брус се съгласи.

— По принцип е чиста и спретната, сякаш живее в химическо чистене, но тази седмица блузите ѝ бяха доста измачкани.

— Трудно е да гладиш с нови цици — напомни им Джейсън. — Шевовете ще ти пречат.

— Струва ми се, че не спи достатъчно напоследък — отбеляза Брус.

— Защото трябва да лежи по гръб, докато циците ѝ се оправят — настоя Джейсън.

Майлс го изглежда раздразнено.

— Стига дрънка глупости. По-големи ли изглеждат циците ѝ?

— Ами... не — призна Джейсън.

— Какво ѝ е според теб? — обърна се Майлс към Джо, който не бе промълвил и дума през цялото време.

Джо сви рамене и отвърна лаконично:

— Нямам представа.

Майлс погледна озадачено към Брус и Джейсън. Джо определено не беше в обичайното си лъчезарно настроение.

— Вчера двамата с Джо я видяхме с някакъв тип — изненада Брус останалите. — Приличаше на попзвезда.

— Какво?! Разкажете веднага! — извикаха едновременно Майлс и Джейсън. — Това променя всичко. Кой е?

— Не му знам името — призна Брус. — Но може да е от „Декси Рънърс“. Едър тип, облечен с избелял гащеризон, с вид на човек, когото са влачили напред-назад през жив плет.

— Да, наистина може да е попзвезда — съгласи се Майлс. — Какво стана с дните, когато певците се гордееха с елегантността си?

— Снежната кралица и Декси си бърбеха адски мило — каза Брус. — А това потвърждава теорията ми, че тя ще се жени.

— Господи! Може пък и да е вярно. Ама че вкус имат някои хора — изненада се Майлс, после погледна нервно Джо и замълча.

Дарън нахлу в кръчмата, размахвайки развълнувано някакъв документ.

— Вижте! — извика той. — Снежната кралица ми плати разходите.

— И какво! Това ѝ е работата.

— Включих три пъти сметката от ресторант „Оксо“. При това двете копия бяха доста мърляви. Направих го само за да я подразня, а тя ми написа чек за цялата сума!

— Лъжлива жаба — презрително каза Майлс. — И сигурно е плачела, докато ти е писала чека, а?

— Кълна се в живота си, наистина плачеше в понеделник сутринта. И ми плати три пъти една и съща сметка — обидено се защити Дарън. — Признавам, че никога не съм правил тройка с Мартини и Флора, но този път казвам истината.

— Невъзможно е да измамиш Снежната кралица — напомни Джейсън.

— И аз така мислех — съгласи се Дарън. — Но явно момичето нещо се е побъркало. Вижте!

Доказателството бе представено пред очите на неверните. Неоспорим факт.

— Сигурно е в нервна криза — промълви Майлс с благоговение.

— Заради силикона — заключи Джейсън. — Мозъкът ѝ е омекнал като новите ѝ цици. Уха! Идеалното момиче!

— Това е прекрасна новина за нас! — извика Брус. Незабавно всички затърсиха из портфейлите си стари сметки, с които да засипят Кетрин. Всички освен Джо.

ГЛАВА 39

— Как така не можеш? — възмутено извика Томас.

— Не мога — отвърна Тара. — Някой трябва да се грижи за семейство О'Грейди и не е справедливо да прехвърлям цялата отговорност върху Кетрин.

— Беше с тях през седмицата. Събота вечер е и ще излезеш с мен, Еди и новото му гадже. Точка по въпроса.

— Томас, не мога да изоставя семейство О'Грейди.

— Ами аз? — нацупи се Томас. — Аз кога ще те виждам?

Тара се поколеба. Отношенията им напоследък бяха толкова лоши, че сега изпита облекчение от настойчивостта му.

— Наистина съм длъжна да се погрижа за семейство О'Грейди — опита отново, но когато лицето на Томас помрачня от гняв, се предаде. — Е, добре. Но си ужасен — оплака се тя.

Томас ѝ се ухили нагло.

— Такъв съм си. Напусни ме, щом не ти харесвам.

Високото му самочувствие се завърна и макар че не можеше да си обясни защо, Тара намираще властното му държане за много секси.

Томас ѝ нареди какво да облече, като се надяваше да засенчи новото гадже на Еди.

— Сложи си късата черна пола, най-високите токчета и блузата с деколтето. И си глътни корема.

Тара положи огромни усилия да се погрижи за косата, грима и аксесоарите си, но и цяла кофа син спрей не можеше да отвлече вниманието на Томас от тлъстините ѝ. След като огледа недоволно готовия продукт, той изхленчи:

— Надебеляла си от миналия уикенд. Така става, когато не ходиш на фитнес.

През седмицата Тара не бе успяла да отдели време за физически упражнения, тъй като всеки ден стоеше при Финтан в болницата.

— Обзалагам се, че не си спазвала и диетата — обвини я Томас.

Прав беше. Около леглото на Финтан имаше прекалено много храна за жена без силна воля. Всички му носеха шоколади, чипс, бисквити, пуканки, сладкиши и грозде с надеждата, че храната ще прогони болестта. Джейн Ан вярваше повече в поглъщането на сандвичи с шунка, отколкото в пиенето на лекарства. Но Финтан рядко поглеждаше вкусотиите, а и останалите нямаха апетит. Само Тара не можеше да устои. Ръката ѝ непрестанно пъхаше нещо в устата, сякаш се опитваше да запълни с ядене зловещата дупка в сърцето.

Но все пак се бе надявала, че Томас ще оцени тежкия момент и ще ѝ позволи да забрави за диетата, докато животът не се върне в нормалното си русло.

— Преживявам тежък момент, Томас — обясни му тя.

— И къде ще стигнеш така, Тара? — скара ѝ се той. — Заприличала си на слон. Опитвам се да ти помогна, но ти си ужасно неблагодарна.

— Съжалявам! Всъщност съм ти благодарна.

— Мислиш ли, че ми е приятно да те тормозя така?

Разбира се, помисли си Тара, но незабавно съжали за това. Томас беше труден, понякога прекалено груб, но не трябваше да забравя, че всичко бе за нейно добро.

Берил влезе в стаята и Томас се завъртя към нея.

— Къде е моето момиче? — изгука той. — Моето красиво момиче.

Ех, да беше толкова мил и с мен, каза си Тара с копнеж. Един ден щеше да постигне мечтата си. Само да престанеше да се тъпче.

— Ще повикаме ли такси? — попита изморено тя.

— Няма ли ти да караш?

— Не. Може да реша да пийна нещо.

— Да пийнеш? Ами това? — извика той, като я ощипа по корема.

— Престани, Томас — тъжно промълви тя. — Изкарах кошмарна седмица.

— Е, добре тогава — съгласи се той. — Все пак приятелят ти умира...

Изумена от гадното му подмятане, Тара внезапно осъзна, че ѝ бе писнало от грубиянщините на Томас. От непрестанната му неоправдана жестокост. От вечните тъпи спорове. От обидите.

— Не ти ли е мъчно? — извика тя, а гласът ѝ потрепери от гняв.
— Млад човек, на същата възраст като теб, може да умре?

Томас отвърна изненадано:

— Не, това не ме засяга.

Тара се вторачи в него с надеждата да го засрами.

— Не го познавам достатъчно добре — призна Томас, притеснен от гнева ѝ. — Може би, ако беше мой приятел, щеше да е различно.

Тя продължи да го гледа втренчено.

— Финтан не е мой приятел — настоя Томас, но без обичайната си грубост.

— Но разбираш какво преживявам, нали?

Нещо се появи в очите му. Не точно съчувствие, а само неохотно признание, че наистина ѝ беше тежко. Накрая сви рамене и я погледна с неудобство.

— Съжалявам, но не мога да се преструвам, че тъгувам. Аз съм...

— Знам — презрително довърши Тара. — Ти си честен.

Томас я погледна неуверено. Какво ѝ ставаше! Държеше се странно само защото приятелят ѝ умираше? Да, тя просто не знаеше какво е майка ти да те изостави!

Преди да тръгнат, Тара видя как дребнавият Томас прибира грижливо малкото кафяво портмоне в джоба си.

— Дай двайсет кинта назаем, Тара — мило помоли той.

Новото гадже на Еди се казваше Даун, беше слаба и сексапилна млада жена с дълги загорели крака и тъмни игриви очи. Тара се почувства като гигантска гъба до нея. Забеляза как Томас ги сравнява раздражено, ядосан, че неговата приятелка губи състезанието. Откри, че се е вторачил в задника ѝ, разлял се щедро на стола. Обзе я паника. Презрението ѝ се стопи и я завладя страх да не загуби любимия си.

Напи се зверски и се почувства по-добре. В клуба, където завършиха вечерта, танцува с Даун и двете доста се забавляваха. Накрая реши, че Даун ѝ харесва.

По-късно, докато се прибираха към къщи с такси, Томас, пиан и в добро настроение, я хвана за ръка и я погали по косата.

— Защо ме обичаш? — закачи го тя.

— Кой казва, че те обичам? — предизвика я той с игрива усмивка, която накара Тара да повярва, че наистина я обича.

— Защо тогава си с мен?

— Защото ми даваш пари, разбира се.

— Томас се засмя и тя преглътна ужилването. Всъщност не беше неприятно да седят и да се заяждат добродушно.

— Добре — усмихна се Тара, готова да се включи в играта. — С мен си, защото ти давам пари. Що за човек си? Издържан от жена мъж — ококори очи тя в престорен ужас. — Мъжка проститутка! Значи аз съм сводник.

Но Томас не се усмихна, нито отговори. Лицето му се вкамени. Никакви шегички повече. Господи, защо вечно нещата се объркваха? Защо всичко се проваляше? Настроением се срива.

Не искам повече да се занимавам с това, изморено си помисли тя. След ужасната седмица не й бяха останали сили. Бе изчерпила търпението, оправданията и надеждите си.

ГЛАВА 40

— Каква е службата на отец Гилигън? — попита Джейн Ан. Кетрин застина. Кой ли беше верният отговор?

— Хубава — опита тя.

— Дълга ли е?

Дали дългата беше по-добра? Сигурно.

— Дълга. С часове.

— Чудесно.

На вратата се позвъни. Беше Сандро, издокаран в най-хубавия си костюм.

— Какво правиш тук? — изненада се Кетрин.

— Ще придружа Джейн Ан на службата в единайсет.

Кетрин избухна в смях, но рязко замълча, когато видя Джейн Ан зад себе си.

— Не разбирам как може да се подиграваш с врата на човека, Кетрин Кейси — сгълча я тя.

— Извинете — смирено каза Кетрин.

Сандро се шашна, когато видя, че спретнатият и елегантен апартамент на Кетрин е още по-разхвърлян от предишната вечер. Стори му се, че е паднала бомба. Дрехи, обувки, куфари и чаршафи се търкаляха навсякъде. Върху телевизора бяха метнати чорапи. Чаша за чай бе оставена в саксия. Бутилките от вино и уиски от снощи се търкаляха по пода и макар разтегаемото канапе да бе сгънато, изпод него се подаваше крайчеца на чаршаф. От кухнята долиташе тропане, цвърчене и мирис на пържено.

— Имам чувството, че тук живеят поне дузина студенти — ахна Сандро, докато оглеждаше хаоса.

— Прав си — мрачно се засмя Кетрин.

— Как е възможно? Ти винаги поддържах изряден ред.

— Няма смисъл — отвърна тя. — Пет минути след като разтребя, настъпва пълен хаос.

— Добре ли си? — загрижено попита Сандро.

— Чудесно — отговори Кетрин с леко истеричен глас. — Прекрасно. Само дето от време на време ми се иска да мога да си вляза в банята — продължи тя с още по-пронизителен тембър. — Но там вечно има някой. Нямам нищо против, че Джейн Ан използва хавлиената ми ръкавица за баня, за да изтърка пода в кухнята, нито че Тимъти изтърка с тел тефлоновия ми тиган. Но тази сутрин ужасно се разстроих, когато най-после успях да проникна в банята и открих, че Майло е изхабил всичкия ми балсам за коса.

— Откъде знаеш, че е Майло?

— Виж му косата — извика Кетрин. — Погледни колко е лъскава!

Лицето ѝ се зачерви и тя се вторачи гневно в Сандро, сякаш го предизвикваше да ѝ възрази.

— Съжалявам! — изхленчи накрая и избухна в сълзи. — Ужасно съжалявам! Такава гадна егоистка съм. Как може да ме дразнят такива неща, когато Финтан е сериозно болен?

Отново се позвъни. Появи се Лив, облечена изключително консервативно.

— Не ми казвай, че и ти ще ходиш на службата в единайсет с Джейн Ан — засмя се Кетрин през сълзи. Тя нямаше сили да ги придружи, макар да знаеше, че се очаква да го направи. Беше прекалено разстроена.

— Но щом си разстроена, църквата е най-доброто място за теб — посъветва я Джейн Ан.

Майло също не отиде въпреки мрачните погледи на майка си. След два часа, когато се върнаха от църквата, Джейн Ан беше във върховна форма, още по-възхитена от Лив, която се познаваше лично с отец Гилигън.

— Пропуснахте прекрасна служба — каза им тя. — Проповедта беше великолепна. За блудния син. Независимо за колко време си се отделил от Господ, той винаги те приветства радостно, без да ти задава въпроси.

След малко пристигна Тара и стана време да отиват при Финтан.

Още щом влязоха, се почувства като изцедена. Беше ѝ писнало дрехите и косата ѝ да вонят на болница. Седенето с часове на твърдите столове я скапваше. Лишаването от цигари за дълго време я измъчваше. Беше зарязала пуловера на Томас и цяла седмица не бе

ходила на фитнес. Работата ѝ куцаше, а и не можеше да спре да яде. Копнееше за спокойна вечер у дома, седнала сама пред телевизора, без да ѝ се налага да говори с някого. Погледна Кетрин и веднага откри в нея сродна душа.

— Много странно — промърмори Джейн Ан, изразявайки чувствата на останалите. — Струва ми се, че са минали не повече от пет минути, откакто си тръгнахме оттук. Все едно не сме излизали от болницата.

— Това е едва... — изброи на пръстите си Лив — едва петият ден.

— Да, но ни се струва милионния — довърши Майло вместо нея.

— Може пък Финтан да се прибере у дома утре — предположи Джейн Ан с надежда.

— Възможно е — съгласиха се останалите.

Ако резултатите на Финтан бяха добри, щяха да лекуват лимфните му възли амбулаторно.

За всеобща радост днес Финтан се чувстваше по-добре. Буцата си стоеше на врата му, но той не изглеждаше толкова прежълтял и безжизнен, а и успяваше да задържи храна в стомаха си. Настроението им се оправи. Изпълни ги вяра, че всичко ще бъде наред.

— Кога ще ме посети Томас? — подкачи той Тара.

— Не знам — изчерви се тя. — Много е зает с работата и футбола си...

— Кажу ми, че искам да го видя — ухили се Финтан. — Мисля, че ще се почувствам по-добре.

— Ще опитам.

— Нека го направи заради теб — добави Финтан. — В името на жената, която обича.

— Добре — обеща Тара, засрамена и обърквана.

Неведнъж бе молила Томас да я придружи до болницата и да се запознае със семейство ОТрейди, но той упорито отказваше, като твърдеше, че не е лицемер и не иска да се превръща в такъв.

Какво му ставаше на Финтан? Винаги бе мразил Томас.

Мислите ѝ бяха прекъснати от силни викове. Тара вдигна глава и видя приятелите на Финтан — Фредрик, Клод и Джърейнт — да нахлуват в стаята, отрупани с подаръци. Всички се сбутаха, за да им

направят място. След малко пристигнаха Хари и Дидие, после — Бъч и Хавиер.

Посетителите на Финтан бяха толкова много, че често изпълваха и коридора. Навън се водеха оживени разговори и настроението беше оптимистично. Дори някакъв приятел на Хавиер на име Дейви вече бе преспал с приятеля на Хари — Джимбоб, с когото се запознал пред вратата на стаята.

— Не подозирах, че и пред раковото отделение започват любовни истории — засмя се Финтан.

Понякога се шегуваше, че приятелите му идват в болницата заради купонджийската атмосфера в коридора. Дори твърдеше, че някои от посетителите му въобще не го познавали.

Накрая, за да направят малко място за новодошлите, Тара, Кетрин и Лив се оттеглиха в чакалнята. Лив повдигна въпроса, който я измъчваше от известно време:

— Тимъти е женен, нали?

— Да.

— И Амброуз и Джером са женени?

— Да.

— Защо тогава Майло не е женен? И той ли е гей?

— Не — отговори Тара. — Но веднъж се разочарова от едно момиче.

— Разочарова се? — възкликна Лив. — Какво означава това? Още един от странните ви ирландски евфемизми?

— Означава, че беше изоставен — обясни Кетрин. — Беше сгоден за Елинър Дивайн, но тя избяга малко преди сватбата.

— Защо?

— Не искаше да бъде фермерска съпруга. Отиде в Сан Франциско и стана художничка.

— Как изглеждаше? — смутено попита Лив. — Грозна? Дебела?

— Хубава — отвърна Кетрин.

— Колко хубава? — настоя Лив. — По десетобалната система.

— Пет.

— По-скоро четири, дори три — намеси се Тара. — Лив, защо толкова се интересуваш?

— Майло е метър и деветдесет — замечтано каза Лив. — Огромен като скала, с дълга лъскава коса... — Кетрин застина при

споменаването на лъскавата коса — ... тъмносини очи и прекрасна усмивка — продължи Лив. — Трябва ли ми друга причина?

Всички се засмяха.

— Не говориш сериозно, нали? — попита Тара.

— Разбира се, че говоря сериозно.

— Но ти си шведка — заекна учудено Тара. — Невероятно стилна си, дизайнерка си, а той... ами той си е Майло О'Грейди.

— И носи избелял гащеризон — добави Кетрин.

— Никога не е чувал за Триша Гилд.

— А ти никога не си чувала за шап. Как може да се случи нещо?

— Той е земен човек — възрази Лив с блеснал поглед. — Създава нов живот с ръцете си, сее и жъне. Кой върши нещо по-важно?

— Мозъчните хирурзи — каза Кетрин.

— Социалните работници — добави Тара.

— Счетоводителите.

— Дизайнерите.

— Майло работи с ръцете си. С големите си силни секси ръце. Не виждате ли колко е красив?

— Не — категорично отговори Тара.

— Лив, разстроена си — успокой я Кетрин. — В момента никой от нас не е на себе си. А и не може да си забравила любимия си Ларс.

— Оня кретен! — презрително изсумтя Лив, после се засрами. — Как е възможно да се държа така? Как мога да мисля за мъж в подобен момент? Не мога да се понасям!

— Недей така — утеши я Тара. — Моля те. Моментът е доста труден, но ако това ще те успокои, и аз се тревожа за връзката си с Томас. Струва ми се, че изобщо не си заслужава.

Кетрин изпита чувството, че от гърба ѝ е паднал камък.

— Добре, че го каза, Тара! Тази седмица и аз не се притеснявах само за Финтан и се мразех заради това.

— Наистина ли! — възкликна Тара. — И аз се мразя.

— Радвам се, че си го признавате. И аз се мразя — кимна Лив.

Усмихнаха се облекчено.

— Или сме три долни кучки — заяви Тара, — или сме напълно нормални.

— Горкият Финтан! — замислено каза Кетрин. — Как ли се чувства? Какво ли е да знаеш, че ти остава да живееш съвсем малко?

Непрестанно се опитвам да видя света през неговите очи.

— Аз също — отвърна Тара.

— И аз.

— Представете си, че ви остават само шест месеца — предизвика ги Тара. — Представете си, че до май месец вече ще сте мъртви. Хайде, направете го — подкани ги тя, когато забеляза шокираните им лица.

Кетрин се почувства адски тъпо, но затвори очи. Представи си последната си Коледа. Нямаше да види друго лято. Сто и осемдесет дни вместо хилядите, които бе сигурна, че предстоят да се изтърколят пред нея и да оформят верига от години, която да я издърпа до дълбока старост.

За нейна изненада нещо се случи. Бъдещето ѝ се стори безценно. Искаше ѝ се да се събужда всяка сутрин с радостно очакване и да си ляга доволна от себе си вечер. Имаше нужда да запълни живота си с нещо смислено, да извърши всички желани и важни неща.

Отговорността вече беше без значение — нямаше да получи награда за нея. А и какво ли означаваше да си предпазлива, щом нямаше да си тук, за да се справяш с последствията. Обзе я паника при мисълта за всичко, което искаше да направи през последните си шест месеца. Трябваше да се случи чудо, за да ѝ стигне времето.

Правилата и барикадите, които винаги бе издигала пред себе си, ѝ се сториха задушаваци. Направо налудничави. Искаше да се потопи изцяло в живота. Да преживее много неща. Да се забавлява. Да прави секс. С Джо Рот. Господи!

Кетрин се стресна и отвори очи.

Лив и Тара я наблюдаваха внимателно.

— Страшно е, а? — потръпна Тара. — Ще ви призная нещо. Ако ми оставаха само шест месеца, нямаше да се притеснявам дали Томас ще се ожени за мен, за да не съм сама на стари години. Защото нямаше да ме очаква старост.

— Какво бихте направили? — нетърпеливо попита Кетрин, за да прогони мислите си.

— Аз щях да зарежа Ларс и да сваля Майло — отговори Лив.

— Ти бездруго ще го направиш — ухили се Тара. — Няма нужда да умираш. Аз пък ще преживея бурен роман.

— С кого?

— Не знам. С някого, когото намирам за страхотен и който ме смята за красавица. Една от онези диви секси връзки, в които никога не ставате от леглото и се будите посред нощ защото нямате търпение отново да се слееете.

— Искаш да кажеш, че вие с Томас не правите подобни неща? — сухо попита Кетрин.

— Знаеш, че когато една връзка продължи повече от три месеца, сексът почти изчезва — отговори Тара. — Не ме гледай така. Обичам Томас, но ми е приятно да си фантазирам.

— Нали току-що каза, че вече не си падаш по него.

— Не е вярно! Казах само, че ако нещата... слушай, това са фантазии и нищо повече!

— Права си — съгласи се Кетрин. — Не ни остават само шест месеца. Няма да умрем. А тези фантазии са пълна дивотия.

— Радвам се да го чуя — извика Тара. — Тъкмо си мислех какво ли би станало, ако изритам Томас, изкарам бурен роман с някого, а после не умра. Сигурно ще се почувствам пълен пълен идиот.

ГЛАВА 41

В десет часа в понеделник сутринта, когато обичайните заподозрени се бяха скупчили около леглото на Финтан, доктор Сингх влезе в стаята. По разтревоженото му лице личеше, че има новини. Въздухът се изпълни с напрежение. Нервите на присъстващите се опънаха.

— Получихме резултата от биопсията на костния мозък — съобщи той. — Не искате ли да го чуете насаме?

— Не — пресилено спокойно отговори Финтан. — Кажете го пред всички. Ще ми спестите обясненията.

Доктор Сингх си пое притеснено дъх. Задачата му не беше лесна.

— Страхувам се, че новините са лоши.

Никой не проговори. Осем пребледнели лица се вторачиха в него с надеждата, че е сгрешил.

— Заболяването е засегнало костния мозък — продължи нервно той.

— Колко? — промълви Кетрин.

— Страхувам се, че доста.

Кетрин погледна Финтан. Очите му изглеждаха огромни и тъмни като на уплашено дете.

— Вече имаме резултата и от скенера — добави лекарят извинително.

Осемте агонизиращи лица се завъртяха към него.

— Панкреасът също е засегнат. Получихме и рентгеновите снимки — продължи докторът.

Изражението му казваше всичко.

— А гърдите му? — попита Майло.

Лекарят кимна.

— Но в основните органи — дробовете, бъбреците и черния дроб, няма нищо — каза той.

Финтан се обади за пръв път:

— Ще умра ли? — попита дрезгаво той.

— Незабавно започваме лечение — отговори доктор Сингх. — Вече знаем с какво си имаме работа и можем да ви лекуваме.

— Крайно време беше! — гневно извика Тара и шокира останалите. — Положението му се влошаваше с всеки изминал ден — обвини тя лекаря. — А вие не направихте нищо. Оставихте го да лежи тук, докато проклетата ви лаборатория беше прекалено заета да му каже колко е болен. Ами ако тези дни се окажат фатални...

Тя заплака горчиво и цялото ѝ тяло се разтресе.

— Сигурно симптомите са били на лице от доста време — завъртя се тя към Финтан. — От месеци.

— Така е.

— Защо тогава не отиде на лекар? — извика тя, обезумяла от мъка. — Защо Сандро не те принуди?

— Защото мислехме, че знаем какво е. Нощно изпотяване, толкова обилно, че понякога се налагаше да сменяме чаршафите. Бързо отслабване. Вечно разстроен стомах. А нали знаеш, че Сандро вече е минал по този път.

Пред очите на Тара се появи ужасяващ образ — Сандро и Финтан заговорничеха мълчаливо. Състоянието на Финтан се влошаваше, а те не правеха нищо, защото смятаха, че нищо не може да му помогне.

— Малоумни кретени! — наруга ги Тара. — Смахнати откачени копелета!

Джейн Ан я стисна за ръката и я дръпна от леглото.

— Престани с тези глупости, Тара Бътлър! — скара ѝ се тя.

— Финтан още не е умрял!

Лечението започна същата сутрин. Финтан трябваше да остане в болницата и да бъде подложен на химиотерапия. Останалите бяха помолени да си тръгнат.

— Но аз съм му майка — настоя Джейн Ан. — Искам да остана.

— Хайде, мамо — помъчи се да я вдигне Майло. — Ще го видиш довечера.

Разпръснаха се. Те — Джейн Ан, Майло, Тимъти, Лив, Тара, Кетрин и Сандро, които бяха неразделни, докато чакаха, сега се разделиха заради кошмарната новина. Настроението им беше особено — притесняваха се, срамуваха се от себе си и от останалите. Нищо

добро не бе излязло от изпълненото им с надежда бдение. Защо си бяха правили труда да се самозалъгват? Нищо не можеха да направят.

Вече нямаше смисъл да седят до леглото като човешки амулети, предпазващи от нещастие. Съдбата му сега зависеше от силни лекарства. От химикали, които бяха толкова отровни, че сестрите носеха специални облекла. Лекарства с толкова жесток страничен ефект, че в някои моменти Финтан щеше да предпочита смъртта пред страшното лечение.

Всеки поотделно се зае с тежката задача да се справи сам с емоциите си. Джейн Ан почти не излизаше от „Сейнт Доминик“, където водеше преговори с Господ и му предлагаше да заеме мястото на Финтан, ако някой трябва да умре. Тимъти се върна в апартамента на Кетрин, гледаше телевизия по цял ден, пушеше и захвърляше небрежно обувките си пода. Майло изминаваше безброй километри на ден из музеи, магазини и туристически забележителности. Останалите ходеха на работа. Бяха зарязали служебните си задължения, докато бдяха над Финтан, но най-страшното вече бе станало. И вместо работата да им се струва още по-незначителна, внезапно имаха нужда от нея, за да си възвърнат контрола върху живота.

Беше ясна и студена октомврийска сутрин. Кетрин излезе от болницата и взе такси до улица „Фулам“. По тротоара покрай тях премина жена на нейната възраст, размахвайки найлонова торба, от която се подаваха кутия портокалов сок и бутилка мляко.

Кетрин прикова очи в нея и дори се обърна назад. Жената не изглеждаше безгрижна, но сякаш не се замисляше много. Кетрин закопня да е на нейно място. Припомни си хубавите времена, когато и тя се разхождаше из улиците, размахвайки торба с покупки. Сигурно го бе правила безброй пъти, но никога не бе оценявала блаженството и радостта от живота без кошмари.

Най-после стигна до работата си и се изненада от оживлението, което кипеше там. Всички се трудеха усърдно и ѝ заприличаха на извънземни. Стори ѝ се, че е запратена в друг живот, където всичко изглеждаше изкривено и странно.

Колегите ѝ я поздравяваха учтиво, докато се носеше замаяно към бюрото си. А когато стигна до него, се наложи да спре и да го огледа

внимателно, за да се увери, че е нейното. Всичките ѝ мисли и реакции бяха объркани и забавени.

Преди да седне, потърси с поглед Джо Рот. Знаеше, че не трябва да го прави, но нямаше сили да се въздържа.

Джо седеше и говореше по телефона. Дългите му елегантни пръсти си играеха със скъпа химикалка. Слушалката бе притисната до високите му скули, които приличаха на красивите раковини, засипали плажа в Нокавой.

Искаше го. Това бе единствената ясна мисъл в замъгления ѝ свят. Желаше страстно Джо Рот. Как можеше?

Причината за оживлението се оказа новината, че компанията за зърнени храни отишла в друга рекламна агенция. Това бе първият провал на Джо Рот в „Брийн Хелмсфорд“.

— Е, печелиш някои и губиш други — отбеляза Джо с достойнство, като се опитваше да повдигне настроението на екипа си.

— Не и в този бизнес, синко — грубо възрази Фред Франклин. — Печелиш някои и печелиш други. Ако загубиш, губиш и работата си.

Кетрин си помисли, че би трябвало да се радва, че Джо може да загуби работата си, но вместо това ѝ се искаше да отиде и да го утеши. Да положи красивата му глава в скута си и да го погали по косата.

— Тази седмица нямаш голям късмет, а? — ухили се Фред. — Дори и любимият ти „Арсенал“ падна в събота.

Кетрин реши, че е по-разумно да се залови за работа. Погледна цифрите на бюрото си, но ѝ се стори, че са написани на китайски. Завъртя разпечатката, за да провери дали нещата няма да се изяснят, и откри, че Бреда я гледа разтревожено.

— Ще дойда след секунда, Бреда — каза Кетрин, като се опита да си вдъхне самоувереност. — Трябва да се ориентирам първо в задачите.

Събери си акъла, помисли си тя. Джо Рот нямаше да е единственият уволнен, ако не внимаваш със сметките.

— Удобен ли е моментът? — попита някой.

Кетрин вдигна глава и видя, че Джо стои пред бюрото ѝ.

— За какво? — попита тя с разтуптяно сърце.

— Да ти представя разходите.

— Пак ли?

— Пак — сухо се усмихна той. — По-разумно е да го направя още сега. Може да се наложи да опразня бюрото си в края на деня.

— Шегуваш се, нали? — ужасено извика тя.

— Рекламата е вълчи свят — усмихна се той.

— Но това е първият ти провал — запротестира тя. — Няма да е честно.

Джо се облегна на бюрото ѝ и се наведе към нея.

— Кетрин — каза нежно, — успокой се.

Долови свежия аромат на чист мъж. Сапун, лимон и нещо невероятно привлекателно и мъжествено. Джо отстъпи назад и тя се почувства объркана и изоставена.

— Дръпни си стол — едва промълви тя.

Джо седна пред нея в снежнобялата си риза. Беше гладко обръснат, мургав и красив. Присъствието му я побъркваше и Кештрин непрекъснато объркваше бутоните на калкулатора.

— Съжалявам за лошата новина — каза му тя.

Дори и да бе изненадан от неочакваната ѝ бърбировост, Джо не го показва. Просто сви рамене и отвърна:

— Е, такъв е животът.

Направи всичко възможно да се престори на безгрижен, но Кетрин знаеше какво означава работата за него.

— Не можеш винаги да получаваш онова, което искаш — довърши той, като я погледна в очите.

Имаше ли нещо многозначително в изражението му или само си въобразяваше?

— Или може би ти винаги го получаваш — добави Джо.

Внезапно очите на Кетрин се напълниха със сълзи, които бавно потекоха по гладкото ѝ лице.

— Извинявай — прошепна тя, като сведе глава и ги избърса. — Тази сутрин научих ужасна новина.

— Съжалявам — искрено отвърна Джо.

Нежността му я накара да се разплаче още по-силно. Копнееше да иде при него, да усети ръцете му на кръста си, да опре буза върху кашмирения му ревер, да зарови лице в чистата му бяла риза и да вдиша аромата му.

— Искаш ли...

Джо се канеше да я попита дали иска да изпият по кафе, но замълча. Разбира се, че нямаше да иска.

Кетрин забеляза как Анджи мина бавно покрай бюрото ѝ, извъртяла неестествено глава към тях. Очевидно се опитваше да погледне Джо. После осъзна, че Анджи бе минала покрай тях поне два пъти по време на разговора им. Какво ли означаваше това?

— Всичко е наред — опита да се усмихне тя. — Ще ти приготвя чека до утре.

Джо се върна на бюрото си, където бе посрещнат от развълнувана делегация, предвождана от Майлс.

— Наистина ли Снежната кралица плачеше? — попита любопитно Майлс.

— Не — лаконично отговори Джо и им обърна гръб.

ГЛАВА 42

Финтан беше откачил. Нямахше друго обяснение за поведението му. Бе извикал Тара и Кетрин с думите, че има молба към тях. И двете единодушно решиха, че ракът е засегнал и мозъка му, когато чуха какво иска от тях.

Бяха изминали пет дни, откакто научиха зловещата диагноза, и днес бе първият му ден без химиотерапия. Коктейлът от лекарства го караше да повръща, устата му бе покрита с грозни рани и косата му бе започнала да окапва.

— Господи! — мърмореше той, когато събереше сили да отвори уста. — Май предпочитам да рискувам с рака.

Реакцията му към традиционната медицина ги накара да изчетат всички книги по алтернативни начини на лечение, които бяха купили.

— По принцип бих се изсмяла на подобно нещо — признаваше Кетрин, като вдигаше глава от страницата, на която се обясняваше как Финтан ще се излекува, ако си представи, че е облян от жълта светлина, — но може би си заслужава да опиташ.

Финтан изсумтяваше мрачно:

— Майната ти, ужасно ми е зле!

Но днес във вената му се вливаше само физиологичен разтвор и макар да бе слаб като новородено котенце, се чувстваше много по-добре от предишните дни.

— Застанете до мен — изхриптя дрезгаво той. — И двете непрестанно повтаряте, че ако можете да направите нещо за мен...

Тара и Кетрин закимаха енергично.

— Добре. Обещавате ли?

— Обещаваме.

— Честна дума?

И двете завъртяха очи. Естествено, че щяха да направят онова, което искаше.

— Обещаваме!

— Добре. Тара, започвам с теб.

Тя зачака любопитно.

— Искам да оставиш Томас.

Усмивката остана на лицето ѝ, но светлината зад нея изчезна, а очите ѝ го загледаха стреснато.

— Моля? — едва успя да промълви тя.

Беше очаквала да я помоли да му донесе нова пижама или да му обещае, че ще се грижи за Сандро, ако най-лошото се случи, но не и това.

— Искам да оставиш Томас — повтори той.

Тара сръга Кетрин в ребрата.

— После сигурно ще ме накара да изкача Еверест — засмя се смутено тя. — Или да изправя кулата в Пиза и...

— Не е смешно, Тара — прекъсна я Финтан. — Не се шегувам.

Стресната от напрежението в гласа му, тя се вторачи в лицето му. Сърцето ѝ се сви, когато осъзна, че приятелят ѝ говори сериозно.

— Защо? — извика тя.

— Защото искам да си щастлива — заяви твърдо той.

— Щастлива съм — незабавно недоволството и гневът ѝ към Томас се изпариха. — Ще бъда нещастна без него. Нали така? — потърси тя подкрепата на Кетрин.

— Няма смисъл да питаш Кетрин — дрезгаво каза Финтан. — Тя е съгласна с мен.

— Какво общо имаш ти с Томас? — опита да се защити Тара.

Финтан си пое дълбоко дъх, погледна одеялото си, сякаш търсеше вдъхновение, и каза:

— Щом ще умирам, проклет да съм, ако ти позволя да си съсипеш живота.

Тара беше шокирана, засрамена и ядосана. Как смееше Финтан да влиза в ролята на Господ и да се меси в живота ѝ само защото можеше да умре?

— Да, гадно копеле съм — ухили се той, отгатвайки мислите ѝ, с което я притесни още повече. — Използвам положението си най-безсрамно.

— Съжалявам, че не харесваш Томас.

— Не го харесвам само защото се отнася лошо с теб — отвърна Финтан, като прикова очи в нейните. — Обърни внимание, че цели две седмици не е дошъл да ме види. А дори Рави ме посети.

Тара подозираше, че Рави бе дошъл в болницата поради същата причина, поради която хората спират да огледат жестока катастрофа, но не посмя да го сподели.

— Това е лошо отношение към теб, а не към мен, Финтан — каза накрая тя. — Ако наистина толкова много искаш да видиш Томас, ще го организирам.

— Въобще нямам желание да го гледам. Господи, само като го видя и състоянието ми ще се влоши! Но исках да ти покажа, че Томас не те подкрепя.

— Финтан, ще направя всичко друго за теб. Всичко! — захленчи Тара. — Но няма начин да зарежа Томас.

— Обеща ми! — нацупи се Финтан. — Ааа! — оплези се той. — Искаш ли да видиш раните в устата ми? Невероятни са.

— Финтан...

— Погледни онези по езика. Огромни са, нали? Виж! — нареди й той. — Гледай!

— Огромни са — сухо потвърди Тара. — Финтан, моля те, не ме карай да оставям Томас. Всъщност не се държи толкова лошо с мен и...

— Не! — извика Финтан и се опита да седне, но не успя да събере сили. — Двамата с Кетрин не искаме да слушаме как Томас те обижда за твое собствено добро и те тормози, понеже държи на теб. Не искаме да чуваме, че не е виновен, задето е такъв гадняр. Ако се е отнасял с майка си така, както се държи с теб, кой би могъл да вине горката жена, че е избягала от него? Обеща ми, че ще направиш всичко за мен. Е, направи го!

— Всичко друго, но не и това.

— Лесно е — настоя той с отслабнал глас и се отпусна на възглавницата. — Кажй й, Кетрин. Хайде, Тара, просто си събери багажа и се махни оттам!

За пръв път Тара си представи как напуска Томас. Завладя я ужас. Струваше й се, че са й наредили да скочи от висока скала.

Финтан завъртя глава и на възглавницата останаха няколко гъсти черни кичура. Той въобще не ги забеляза, а това още по-силно потресе двете приятелки.

— Какво ще стане с мен, ако напусна Томас? — успя да промълви Тара, шокирана от капещата коса на Финтан. — Никога няма

да си намеря друг, а мразя да съм без мъж. Не че се гордея с това — бързо добави тя.

— Ще повърна — прекъсна я нервно Финтан. — Кетрин, подай ми легена.

Той се сгърчи на две, напъна се, но не изкара нищо и се отпусна на възглавниците, изтощен и изпотен. Всички замълчаха смутено, а Тара и Кетрин събираха кураж да си тръгнат, когато Финтан заговори отново:

— Откъде знаеш, че мразиш да си без мъж, Тара? Била си сама само една седмица, откакто пристигнахме в Лондон преди дванайсет години. Щом приключиш някоя връзка, започваш следващата. Хайде действай, прогони страха си!

Тара започна да се бори като хваната на въдица риба.

— Не, Финтан. На тридесет и една съм. Не можеш да научиш старо куче на нови номера. Вече съм в бар „Последен шанс“ и...

— Ти и скапаният ти бар! — горчиво се засмя Финтан. — Ако някой е в бар „Последен шанс“, то това съм аз!

Тара не можа да отговори. Страх, чувство за вина и гняв се бореха в душата ѝ. Това си беше чисто изнудване.

— Да не искаш да свършиш като майка си? — попита я Финтан и тя подскочи. — Да живееш с проклет и заядлив дъртак? Да правиш всичко възможно да му угодиш, а той вечно да е недоволен? Но ти и бездруго вече си заприличала на нея!

Тара пламна. Тя можеше да се оплаква от баща си, но никак не ѝ бе приятно някой друг, дори близък приятел като Финтан, да говори така за семейството ѝ. А и въобще не приличаше на майка си, която служеше за изтривалка на баща ѝ. Точно така! Томас бе труден понякога, но тя не беше изтривалка. Беше модерна независима жена с достойнство и право на избор. Нали така?

— Не можеш да не изпълниш желанието ми. Болен съм от рак — каза Финтан. — Ако не оставиш Томас — намигна ѝ той, — ще умра, за да те накарам да се почувстваш виновна.

Искаше ѝ се да го убие. Беше колкото тъжна, толкова разгневена. Главата ѝ пулсираше от болка, затова едва чу следващите думи на Финтан.

— Добре, готов съм на компромис. Помоли Томас да се ожени за теб. Ако каже „да“, имаш благословията ми, ако откаже, му биеш шута.

Какво ще кажеш?

— Може — промърмори Тара. В никакъв случай, помисли си тя. И след милион години не бих го направила!

— Добре — усмихна се изтощено Финтан. Беше доволен от себе си, но внезапно се сети, че имаше шанс, макар и минимален, Томас да се съгласи. О, не!

— Твой ред е, Кетрин — заяви той. — Ти, скъпа, ще трябва да излезеш от манастира.

Кетрин го гледаше любезно, сякаш нямаше представа за какво говори.

— Ще си намериш мъж — продължи Финтан.

Тара избухна ядосано:

— Защо тя получава хубавата задача, а аз — ужасната?

— Не мисля, че Кетрин вижда нещата по този начин — възрази той.

Кетрин се насили да се усмихне.

— Не си ли забелязала модела? — промърмори Финтан със затворени очи. — На всеки дванадесет месеца се появяваш с изключително готин тип под ръка. Той остава с теб няколко седмици, после изчезва, а ти не искаш да говориш по въпроса. Не можеш ли да избереш мъж, който да е просто хубав? Престани да се притесняваш за провала още в началото на всяка връзка. И не мисли, че не знам защо го правиш. — Гласът му беше толкова тих, че се наложи да се наведат към него, за да го чуват. — Приличаш на майка си. Едно неприятно преживяване с мъж и се превръщаш в уплашен заек. Заек — повтори той многозначително и се вторачи в Кетрин.

— Въобще не приличам на майка си — преглътна Кетрин.

— Същата си! Бягаш от мъжете като подплашен заек.

— Майка ми е смахната.

— И ти ще станеш такава, ако продължаваш по същия начин.

— Финтан — едва овладя гласа си Кетрин, — не е задължително да имаш партньор, за да си щастлив.

— Господи, подай ми легена!

Ужасно им се искаше да побягнат, но останаха по местата си, докато бедният Финтан за пореден път безуспешно се опитваше да повърне.

— Знам, че ако успея да се издрайфам, ще ми олекне — промърмори измъчено той.

Кетрин и Тара забиха поглед в обувките си и си пожелаха да живеят нечий друг живот.

— И така, Кетрин — наруши мълчанието Финтан, — съгласен съм, че някои хора просто са устроени да бъдат сами. Но ти не си от тях. Тара ми каза, че в работата ти имало някакъв тип...

Кетрин се вторачи разгневено в приятелката си, насочвайки към нея яростта, която не можеше да излее върху Финтан.

— Вече го няма — отвърна доволно тя.

— Напусна ли?

— Не, просто се отказа от мен.

— Защо?

Кетрин не отговори.

— Трябва да ми кажеш — заповядай Финтан. — Болен съм от рак и може да умра.

Тя заговори неохотно:

— Отказа се от мен, защото го обвиних в сексуален тормоз. Не спираше да ме кани да излезем.

— И защо го направи?

— Не исках да излизам с него.

— Защо? Лош човек ли е?

— Не! Толкова е мил, че чак ти лази по нервите.

— Аха! — изсумтя Финтан. — Значи щеше да излезеш с него, ако беше кретен? А после той щеше да те зареже и ти отново щеше да си в безопасност или по-точно казано — сама, а лошото ти мнение за мъжете да се затвърди. Всичко си пресметнала!

Кетрин безпомощно сви рамене.

— Женен ли е?

— Доколкото знам, не.

— Хубав ли е?

— Много.

— Опасно?

— Не чак толкова.

— Работи ли от време на време като модел?

— Не.

— Добре. Вече ми харесва. Падаш ли си по него?

Последва кратка пауза, после Кетрин кимна притеснено.

— Как се казва?

— Джо Рот.

— Твоята мисия, Кетрин Кейси, е да свалиш този Джо Рот, ако искаш да остана жив.

— Мисля, че той си има друго момиче — запротестира тя.

— Ти обичаш предизвикателствата.

Кетрин не отговори.

— Обещай ми — настоя Финтан изтощено. — Обещай ми, че ще опиташ.

— Ще си помисля.

— Знам, че и двете ме мразите — ухили им се Финтан, — но ако се видехте през моите очи, щяхте да се отвратите от начина, по който си хабите живота. Готови сте да страдате, защото се заблуждавате, че в един прекрасен миг нещата ще се оправят. А сега се прибирайте у дома, изморихте ме. Тара, събери си багажа. Кетрин, обуй най-хубавите си бикини, когато отиваш на работа в понеделник. И най-вече, излезте навън и живейте!

Сбогуваха се сковано с него. Тъкмо когато излизаха от стаята, пристигнаха Невил и Джеф.

— Съжалявам, момичета — каза им Финтан, — чувствам се прекалено скапан, за да приемам посетители.

Тара и Кетрин не проговориха, преди да излязат от болницата, само махнаха изморено на Хари, Дидие и Уил, които отиваха при Финтан, отрупани с цветя, списания и бира. Цветята и списанията бяха за Финтан, но бирата бе предназначена само за приятелите му.

Тара изкара фолксвагена от паркинга и друга кола вече зае мястото му. Кетрин махна на мъжете в нея — Хавиер и Бъч.

— Чудя се дали Дидие ще стане гадже на Бъч — лениво промърмори тя.

— Възможно е.

Пътуваха мълчаливо двайсетина минути. Най-после Тара заговори:

— Финтан е страхотен, нали? — усмихна се насила тя. — Пълна откачалка.

Кетрин си пое дъх. Отново ли се беше притеснявала за глупости?

— Мислиш, че се шегуваше ли?

Тара я погледна накриво.

— Разбира се, какво друго? Кой би могъл да приеме това сериозно? Голям смешник е.

Кетрин погледна разтревожено приятелката си. Не беше сигурна, че Финтан се шегуваше. Но щеше да изпита страхотно облекчение, ако наистина бе така...

— Да, съвсем се е смахнал — бързо се съгласи тя. — Напълно е изкукуруригал.

Двете се разсмяха.

— Откачен...

— И той, и... прищявките му.

— А и ние сме луди, че му се вързахме — призна Кетрин.

После отново се засмяха на смахнатите шеги на Финтан.

ГЛАВА 43

Лоркан беше в леглото с истинско възплъщение на последния писък на модата: руса двайсет и три годишна начинаеща актриса на име Ейдриън, страдаща от анорексия. Ейдриън вярваше в победата на духовното над материалното — единственият начин, по който можеше да се справи с вечния глад. Бе използвала същия метод, за да свали Лоркан. Често го срещаше по прослушвания и макар да знаеше, че си има приятелка, го преследваше неуморно. Не трябваше да спира да си представя, че са заедно — така както си представяше, че яде по три пъти на ден и дори закусва следобед, и мечтата ѝ щеше да се осъществи. Просто трябваше да го иска достатъчно силно и той щеше да е неин.

И методът ѝ свърши работа! Това бе приятна изненада, тъй като използва същата техника, за да получи роля, но се провали и сега ѝ се налагаше да работи като козметичка, за да свърже двата края.

След секса лежаха върху надуваемото ѝ легло, сплели дългите си крайници. Между двамата нямаше и грам тлъстинка.

Ейдриън сияеше от задоволство. След като вече бе изчукала Лоркан, не можеше да повярва, че изобщо се е съмнявала в способностите си. А и не възнамеряваше да търпи никакви номера от негова страна. Щеше да му го каже още в самото начало.

Тя се надигна на костеливия си лакът и облегна огромната си глава.

— Надявам се, че това не е свалка за една нощ — подкачи го тя с предупредителен тон, като впери очи във величествената му голога.

Лоркан преплете пръсти, разкривайки златистите кос под мишниците си.

— Свалка за една нощ? — повтори изненадано той. — Шегуваш ли се?

Ейдриън се ухили самоуверено. Беше повече от сигурна, че този красавец е в ръцете ѝ, но човек никога не знае.

— Не бих си го и помислил — продължи Лоркан. — Не вярвам в подобни неща.

Самочувствието ѝ се повиши още повече и тя изпита силно презрение към всички жени, които позволяваха на мъжете да ги мачкат. Такова нещо не можеше да ѝ се случи, никакъв начин.

— Имам предвид — ухили се Лоркан зловничко — цяла нощ? Луда ли си? Кой иска толкова сериозни отношения?!

Още преди в непропорционално голямата ѝ глава да се възцари объркване, Лоркан се надигна изящно от надуваемото легло.

— Какво правиш? — паникьоса се Ейдриън.

— Обличам се.

— Защо?

Ейдриън се опита да седне. Не можеше да повярва, че се е провалила.

— Не мога да се прибера у дома гол — изсмя се той.

Докато Лоркан търсеше слиповете си, захвърлени небрежно на пода, Ейдриън заекна:

— Един часът сутринта е. Не можеш да си тръгнеш.

Беше прекалено млада и красива и още не умееше да прикрива разочарованието си. Нямаше достатъчно опит.

— Трябва да си ходя — отвърна Лоркан с престорена невинност.

— Защо?

— Защото — изръмжа той, сякаш не бе чувал по-тъп въпрос в живота си — приятелката ми ще се чуди къде съм!

— Но ти не живееш с нея!

— Да, но ѝ обещах, че ще мина да я видя.

Ейдриън се залъга за момент с мисълта, че Лоркан може би се шегува, но той нахлузи джинсите и якето си с главозамайваща скорост и тя осъзна, че говори сериозно.

— Съжалявам те! — извика тя.

Лоркан, който стоеше пред огледалото, се завъртя стреснато.

— Защо? — попита той разтревожено. — Заради косата ми ли?

Тя се ококори и едва не забрави речта, която се канеше да произнесе.

— Не — промълви Ейдриън, — не заради косата ти. Съжалявам те, защото трябва да си ужасно неуверен, за да се държиш...

Тя замълча. Любопитството ѝ надделя.

— Какво ѝ има на косата ти?

— Е — засмя се Лоркан небрежно, — виж как изглежда. Адски съм рошав.

След сексуалните игрички косата му стърчеше във всички посоки. От двете страни на челото му се издигаше по едно малко къдраво рогче. Лоркан забеляза бурканче с гел на тоалетката ѝ. Е, не беше от луксозните продукти, които обикновено използваше, но щеше да свърши работа.

— Добър ли е? — попита Лоркан. — Чувал съм, че от него косата се слепва.

— Как можеш да ме питаш за косата си в такъв момент? Искам да поговорим за нашата връзка!

По лицето му се изписа учудване.

— Нашата какво?

Ейдриън не отговори. Осъзна, че бе допуснала грешка.

— Никога няма да си щастлив — заяви дрезгаво тя, повтаряйки думите на повечето зарязани от Лоркан жени.

Той сви рамене и разтърка малко гел между пръстите си.

— Защо ми причиняваш това? — попита тя.

Защо наистина, почуди се той, като втри гела в косата си.

— Говори! — извика безпомощно Ейдриън. — Какво искаш от живота? Какво търсиш? Каж ми какво искаш?

Лоркан погледна отражението си в огледалото и отговори спокойно:

Мир по света.

След като напусна апартамента на Ейдриън, Лоркан се почувства странно потиснат.

През трите седмици след фиаското с рекламата за масло не бе имал никаква работа. Нито пък му бе дадена възможност да се отърве от ролята на дубльор и да пощури света като Хамлет. Безкрайните му молитви Фрейзър Типет да си счупи врата или да се разболе от менингит не доведоха до нищо. Какъв беше този Бог, гневеше се Лоркан. Какъв скапан свят бе създал? Нямаше ли справедливост?

За да запълни пукнатините в самочувствието си, той постоянно си напомняше, че е неустоим за жените. Играеше си жестоко с тях и имаше пълна власт над дребните им душици. Но сега, докато се

отдалечаваше от дома на Ейдриън, не изпитваше задоволство или щастие. Вместо това почувства отвращение. Към Ейдриън ли? Ами към кого друг? След миг обаче осъзна, че презрението му към нея е свързано с Ейми.

Лоркан се замисли върху непознатите емоции и се опита да ги разбере. Най-после се успокои: Ейдриън трябваше да покаже някакво уважение към Ейми. А тя въобще не бе помислила за нея, когато сложи ръка на бедрото му и каза многозначително:

— Правя по сто упражнения на ден за задника си.

Да, лицемерно си каза Лоркан, не можеше да се държи така с Ейми.

ГЛАВА 44

В събота вечер Лив и Майло официално станаха гаджета. Започнаха връзката си, като съобщиха загадъчно, че отиват на късно кино, на което Тимъти възкликна жизнерадостно:

— Страхотно! Хайде да отидем на някой уестърн. Дават ли нещо с Клинт Истууд?

Настъпи неловко мълчание, после Лив се изчерви и промърмори:

— Всъщност ние с Майло отиваме сами.

Джейн Ан засия от щастие.

— Всяко гърне си има похлупак — заяви тя усмихнато. Знаех си, че Майло ще си намери жена някой ден. Той е прекрасен човек, но в Нокавой няма подходяща за него. Вярно е, че пътешествията разширяват кръгозора. Той заслужава свястно момиче, особено след като бе така разочарован от Елинор Дивайн. Предупреждавах го — продължи тя разпалено. — Казах му да не се доверява на никого от онези в Куинард. Познавам и рода, и семейството им. Като нищо биха могли да ти откраднат кравата, а после да обвинят бедните скитници. Но човек допуска грешки. Е, на Лив много ще ѝ хареса в Нокавой — усмихна се тя замечтано.

Тара и Кетрин се спогледаха изненадано. Джейн Ан вече бе оженила Лив и Майло.

— А най-чудесното е, че е ревностна католичка — продължи Джейн Ан.

Всъщност Лив бе и добра будистка, индуска, евангелистка и атеистка, когато ѝ изнасяше, но никой не посмя да разруши илюзиите на Джейн Ан.

— Не смяташ ли, че ще ѝ е доста трудно в Нокавой, толкова далеч от дома? — попита Тара.

— Тя бездруго е далеч от дома си — с необорима логика отвърна Джейн Ан.

— Ами работата ѝ?

— Майло има предостатъчно, за да се грижи за нея. Няма да ѝ липсва нищо.

— Може пък Майло да се премести в Лондон — предположи предпазливо Кетрин.

Джейн Ан избухна в смях.

— Прояви малко разум, дете — каза тя, като избърса сълзите от очите си. — Майло има великолепна ферма. Как така ще живее в Лондон!

— Защо Финтан ми причинява подобно нещо, Мъдра фейо? — обърна се Тара към Лив. — Защо иска да съсипе живота ми? А уж е мой приятел.

Беше неделя следобед и Тара, Кетрин и Лив бяха избягали за малко от болницата и седяха в близката кръчма.

Проблемът бе, че Финтан отново отпрати странните си молби. А после, сякаш за да влоши нещата, сподели със Сандро и семейството си какво иска.

Джейн Ан изгледа шокирано Тара и Кетрин.

— Момичета — промърмори тя измъчено, — трябва да изпълните желанията му. Иначе ще ви тежи на съвестта.

Тара и Кетрин затърсиха съюзник из стаята, но видяха само Майло, Тимъти, Сандро, Лив и Джейн Ан, които ги гледаха заклеяващо, сякаш бяха убийци.

— Финтан осъзна, че е смъртен — обясни Лив на Тара, като цитираше „Силна мъка“, настолната ѝ книга в момента. — Знае, че му остава малко време и то му се струва изключително ценно. И не само неговото, но и на близките му.

И трите посърнаха за момент, после се оживиха.

— Всъщност Финтан няма да умре — каза Тара с надежда. — Лекуват го със силни химикали, а при болните от Ходжкин има висок процент на възстановяване.

Лив не се съгласи.

— Буцата на врата му не намалява, а изследванията не показват положителна реакция към лекарствата. А ти отричаш. Не успяваш да се справиш с тежката ситуация.

— Всичко това може да премине до няколко дни — намеси се Кетрин с оптимистичен тон. — Финтан преживя кошмарни моменти.

Нищо чудно, че не е съвсем с всичкия си.

Лицето на Лив помрачня.

— Не е луд. Аз мисля, че е прав. Ти трябва да напуснеш Томас — обърна се тя към Тара. — А ти — завъртя тя глава към Кетрин, — ти имаш нужда от едно добро чукане!

Повечето клиенти в кръчмата се вторачиха в тях. Преди ужасената Кетрин и бясната Тара да успеят да пратят Лив на майната ѝ, тя изхвърча от заведението.

— Какво ѝ става? — възкликна Тара.

— Откъде да знам, по дяволите? — разгорещено отвърна Кетрин.

Останаха по местата си и се умълчаха. Тара пушеше нервно, а Кетрин си играеше с ключовете от колата ѝ.

— Престани най-после! — извика Тара и плясна приятелката си по ръката. — Подлудяваш ме!

Кетрин я погледна разгневено, но остави ключовете.

— Трябва да се върнем в болницата — най-после каза Тара.

— Не още.

— Добре. И на мен не ми се връща. Страх ме е, че отново ще ни подхванат.

— Могат да вървят на майната си — изсумтя Кетрин.

— Какво ще кажеш ти да изоставиш Томас, а аз да спя с Джо Рот — предложи Тара.

Засмяха се нервно.

— Мислиш ли... — започна Тара. — Мислиш ли, че Финтан ни кара да правим тези неща, защото е болен, а ние не сме? Възможно ли е това да е един вид отмъщение? За да съсипе и нашия живот.

На Кетрин започна да ѝ писва.

— Според мен е просто някаква прищявка — рязко отвърна тя. — Финтан е под силен стрес и малко е мръднал.

— Надявам се да е така — заплашително каза Тара, — защото ако не престане, повече няма да ходя при него.

— Как можа да го кажеш! — извика Кетрин, която също бе мислила по въпроса.

— Лесно ти е на теб — защити се Тара. — Получавах изгодната чест от сделката. Лягаш си с жестоко гадже, а аз напускам мъжа, когото обичам.

— Въобще не е така — раздразнено възрази Кетрин. — Само като си помисля за това и се парализирам.

— Да бе!

— Точно така е! Знаеш, че не бих могла да го направя.

— Кое не можеш да направиш? Да се усмихнеш на готин тип, който си пада по теб? Опитай се да зарежеш двегодишна връзка и да останеш сама на тридесет и една. Тогава наистина ще се парализираш. А и не мога да разбера защо не искаш да свалиш онзи Джо.

Преди Кетрин да успее да отговори, Тара си пое раздразнено дъх и внезапно разбра какво точно трябва да каже.

— Ще бъда откровена с теб, Кетрин — започна решително тя. — Не исках да го казвам, но трябва. Финтан е прав. Време е да започнеш да живееш и да си намериш мъж. — Тара усети, че не може да спре. Натрупаните емоции се изляха като водопад. — Начинът, по който живееш, е абсурден! Изрядно подредени нощнички и гащички, кошмарен самоконтрол, идеално чист апартамент и никакво гадже! Финтан не е откачен. Напълно прав е! Обича те и иска да си щастлива!

Лицето на Кетрин придоби зловещо изражение, но Тара не му обърна внимание.

— Каквото и да се е случило в Лимерик, не можеш вечно да се оправдаваш с него. Не че знам какво е било. Уж съм най-добрата ти приятелка, а нямам никаква представа!

Кетрин най-после успя да събере сили.

— За мен ли говориш? — извика възмутено тя. — Финтан е прав за мен? Глупава крава! Възнамерявах да си замълча, но няма да го направя. Финтан мисли най-вече за теб. А ти знаеш, че трябва да напуснеш Томас, и затова си му толкова ядосана...

— Не съм му ядосана...

— Казваш, че моят живот е абсурден! Ами ти? — разгорещи се Кетрин. — Предпочиташ гадняр като Томас, само и само да не останеш сама. Виж се колко си жалка! И погледни колко си дебела! — Тара потръпна. Кетрин — също, но не можа да спре. — Тълчеш се като свиня, защото Томас те тормози. После имаш наглостта да твърдиш, че Финтан се опитва да унищожи живота ти. А той само иска да ти помогне, защото те обича.

— Как е възможно да ме обича — гневът от последните седмици изскочи на повърхността — и да ме моли да напусна човека, когото аз

обичам?

— Не мога да се сетя за нищо по-хубаво от това да напуснеш Томас — горчиво каза Кетрин. — Бих дала мило и драго да видя изражението на гнусното му лице, когато го изриташ.

— Защо си толкова гадна към него? — процеди Тара през зъби.

— Томас още ли пази малкото си кафяво портмоне? — презрително попита Кетрин.

— Защо да не го пази?

— Е, това не ти ли стига.

— Тръгвам си — заяви Тара и грабна ключовете от колата. — Няма да седя тук и да слушам как обиждаш мен и приятеля ми.

— Не съм те обиждала.

— Нарече ме крава — възрази Тара с разтреперан глас. — А после ми каза, че съм дебела.

— Ти започна — извика Кетрин след нея. — Ти се заяде с гащите ми.

Но Тара вече бе изчезнала от кръчмата, обзета от дива омраза към Кетрин, която остана разтреперана на мястото си. Какво ставаше? Трябваше да се подкрепят в подобен момент. Защо се настройваха една срещу друга? Бяха толкова близки приятелки.

ГЛАВА 45

Джо Рот си мислеше, че халюцинира. В четвъртък сутринта дойде на работа както обикновено и Сексуалния тормоз Кетрин му се усмихна. Усмихна му се. На него. При това не злобно. Нито пък като прелюдия преди да му съобщи, че е изгубила разписките му или е получила нареждане да му изплати последната заплата. Не, просто блестящите ѝ бели зъби проблясваха към него, а сериозните ѝ сиви очи засияха. После каза мило:

— Добро утро, Джо!

Какво ставаше? Изминаха десет дни, откакто Кетрин плака пред него и му довери, че имала проблеми. Но пък веднага след онзи разговор тя възвърна обичайната си студенина. Дружелюбността ѝ тази сутрин му дойде като гръм от ясно небе.

А и забеляза нещо по-различно у нея, докато отиваше към бюрото си. Дрехите ѝ? По-къса пола? Или по-тясна? Е, каквото и да беше, харесваше му. Ако не бе наясно с положението, щеше да си помисли, че флиртува с него.

Най-после Кетрин се добра до бюрото си и усети, че трепери. Ами ако не се получеше? Ами ако Джо бе харесвал само факта, че е недостъпна? Може би си губеше времето, като се правеше на сладка и мила.

Мразеше задачата, с която я бе натоварил Финтан, но щеше да я изпълни. Винаги изпълняваше всичко. Не можеше да разчита на никого. Вечно тя плащаше сметките, даваше пари назаем, помнеше рождените дни и шофираше, когато всички други бяха пияни. А сега ѝ се налагаше да спаси живота на Финтан. Нямахме смисъл да очаква, че безотговорната егоистка Тара Бътлър ще си мръдне пръста, за да ѝ помогне.

При мисълта за Тара Кетрин потръпна от чувство за вина. Бе нарушила най-сериозното табу, когато каза на приятелката си, че е дебела. Но пък това бе факт. Всичко, което ѝ наговори, беше истина. Господи, превръщам се в Томас, ужаси се тя.

Бяха изминали четири дни от страхотния им скандал и макар да се бяха сдобрили с Лив, двете още не си говореха. Държаха се цивилизовано само заради семейството на Финтан.

Кетрин знаеше, че начинът ѝ на живот не може да повлияе върху развитието на болестта на приятеля ѝ, но въпреки това се тормозеше от мисълта, че семейство О'Грейди, Сандро и Лив я гледат обвинително. С всеки изминат ден параноята ѝ се засилваше. Струваше ѝ се, че дори сестрите в болницата я презират, а също и другите пациенти, посетителите им и непознатите по улиците...

Измъчваше я и безкрайната ѝ обич към Финтан. Припомняше си го здрав, весел и енергичен, със свеж тен, гъста лъскава коса и блестящи очи. А после поглеждаше измършавялото безжизнено същество в леглото с окапала коса и подут врат и не можеше да пропъди зловещата мисъл, че Финтан надали щеше да се съвземе. В подобни моменти на задушавач ужас и непоносима мъка бе готова да направи всичко за него. Абсолютно всичко!

В други, по-редки случаи, си представяше, че и на нея ѝ остават само шест месеца живот. Тогава бе напълно съгласна, че трябва да го изживее като хората. Внезапно всичко ѝ се виждаше просто и лесно. Разбира се, че щеше да си опита късмета с Джо Рот.

Но после моментът отминаваше и тя се връщаше към действителността. А задачата, която само преди пет минути ѝ се бе струвала най-лесното нещо на света, се превръщаше в невъзможна мисия.

След това настроението ѝ отново се променяше и тя разглеждаше молбата на Финтан от друг ъгъл. Финтан я обичаше. Искаше най-доброто за нея и трябваше да му се довери.

Гласовете в главата ѝ се усиливаха. Всичко я тласкаше към Джо Рот и очевидно нямаше да намери покой, докато поне не се опита да го сваля.

Естествено, тъй като бе предпазлива, минаха няколко дни, преди да вземе окончателно решение. Накрая ѝ се стори по-лесно да опита, отколкото да се бори с чувството за вина и будната си съвест. Съществуваше и още един фактор. Нещо, което не би признала и пред себе си — искаше Джо Рот. И молбата на Финтан бе само оправдание.

В четвъртък сутрин с чувството, че се подготвя за битка, Кетрин събра кураж и облече къса пола от черна ликра. Струваше ѝ се, че е гола и макар да нахлузи отгоре огромното си палто, едва успя да излезе от апартамента си. Беше убедена, че всички в „Брийн Хелмсфорд“ ще забележат дрехите ѝ и ще заподозрат плана ѝ.

Знаеше, че нейното разбиране за късо и тясно е смешно в сравнение с почти невидимите полички, които покриваха задниците на някои от колегките ѝ, но това не ѝ помагаше.

На път за работа се помоли Джо да отсъства, но когато влезе в офиса, той бе първият човек, когото видя. Заля я парализиращ страх. Как можеше да флиртува с Джо? Прекалено много си падаше по него. Промени плановете си на мига. Нямахше да прави нищо. Щеше да се държи както обикновено и да не му обръща внимание.

После си спомни Финтан, отпуснат безжизнено в болничното легло, и се почувства като Джон Малкович в „Опасни ръзки“. Нещата са въвн от контрол, каза си тя. Вън от моя контрол. Трябва да го направя!

Първо щеше да покаже сексапилната си поличка на всички наоколо. Господи! Зачуди се дали да не остане с палто цял ден, но неохотно си призна, че това щеше да предизвика още по-голямо любопитство. Събличането на палтото едва не я уби. Като хвърляше параноични погледи наляво и надясно, за да провери дали всички мъже се хият и коментират вида ѝ, тя се подготви да измине пътя до бюрото си.

Пребори страха с достойнство, нареди си тя. Мисли за Жана Д'Арк, която се качва към кладата. Събрала сили, Кетрин вдигна високо глава, потисна желанието да дръпне полата си надолу и тръгна към Джо.

Установи контакт с очи, заповяда си тя.

Направи го.

Усмихни се!

Усмихна се леко.

С чувство!

Изпълни го.

Спри пред него!

Спря.

А сега, говори! Мило и нежно!

Имаше чувството, че езикът ѝ се е подул и е десет пъти по-дебел от обичайното, когато промълви:

— Добро утро, Джо!

Това ли е най-доброто, на което си способна? Смотанячка! Нямах друг избор, освен да започнеш да си фръцкаш съблазнително задника.

Скована от ужас, тя се опита да върви със съблазнителна полюляваща се походка, докато се отдалечаваше от Джо. Най-после стигна до бюрото си, седна разтреперана и зачака резултата от усилията си. Беше изпратила недвусмислена покана на Джо с курвенското си поведение. А дали той щеше да се възползва от нея? Щеше ли да дойде и да я покани да излязат? Вероятно не, ако я харесваше само заради недостъпността ѝ.

Освен това съществуваше и Анджи. Кетрин още не бе напълно убедена, че Анджи ходи с Джо, но ако бе така, шансовете ѝ намаляваха. Също като тези на Финтан.

Изкара тежка сутрин, обзета от нетърпение и тревога, като постоянно хвърляше дискретни погледи към Джо. Виждаше как дългите чувствени пръсти отмятат назад косата му и копнееше да я докоснат. Изгаряше от желание да обвие ръце около кръста му.

До обяд той още не бе дошъл при нея, затова тя събра сили, усмихна му се отново и каза:

— Приятен обяд!

Никой нямаше право да твърди, че Кетрин Кейси бяга от задълженията си!

Следобед зачака напрегнато. Изнервяше се, че изглежда толкова привлекателен. Джо седеше отпуснато на стола си и говореше по телефона. Смееше се на казаното от някой колега. Говореше с екипа си. Почукваше замислено с химикалка по зъбите си. Стомахът ѝ се свиваше от напрежение.

Но Джо не дойде при нея. Затова към пет часа отново му се усмихна, за да покаже, че е готова да пийнат след работа. Но той отвърна предпазливо на усмивката ѝ и не каза нищо. Кетрин си помисли с негодувание, че само тя полага усилия. А той въобще ней помага.

В края на кошмарно дългия ден си събра нещата и се опита да каже с езика на тялото си, че би приела поканата му. Но нищо не се

получи.

Какво повече да направя, запитва се тя. Да му се хвърля на врата? Да му покажа гърдите си наскред офиса?

Това беше краят. Беше разочарована, но и облекчена, а и не особено изненадана. Осъзна, че Джо Рот бе силен и упорит. И след като го бяха отблъснали, нямаше да се пробва отново.

Но поне беше опитала. Е, трябваше да признае, че не вложи прекалено много усилия. Но можеше да отиде при Финтан и да му съобщи, че е опитала.

Надяваше се, че Финтан няма да откаже да оздравее, както онези клиенти, които отказват да платят на адвокатите си, ако загубят делото. Няма победа, няма хонорар. Няма чукане, няма оздравяване.

ГЛАВА 46

Късно следобед, когато Кетрин пристигна в болницата, легионите от приятели и роднини липсваха и Сандро и Финтан най-после бяха останали насаме. Седяха хванати за ръка и допрели глави. Изглеждаха толкова доволни и щастливи, че не ѝ се искаше да ги смущава. Сандро мърмореше нещо, което караше Финтан да се усмихва.

— ... басейн, масажи, прочут готвач, ежедневни екскурзии до близката джунгла, където можеш да пояздиш слон.

— Здравсти! — прошепна Кетрин и тихичко си придъпа стол.

— Тайланд — щастливо каза Финтан. — Хотел „Орхидея“ в Чан Май.

— Звучи чудесно.

— Пътуваме из Тайланд — обясни ѝ Сандро.

— После отиваме в Пукет.

— В петзвезден хотел.

— Предлагат и уроци по водни ски.

— Когато Финтан оздравее, наистина ще отидем там.

— След сафарито в Кения. И двете седмици в Ла Сор, Гренада. Покажи на Кетрин брошурите за Ла Сор, Сандро.

Сандро зарови из купчината с брошури на пода, намери Ла Сор и Кетрин учтиво се възхити на красотите. После Сандро отиде да донесе нещо за пиене и Кетрин и Финтан останаха сами.

— Имам добра новина — съобщи гордо тя. — Започнах да свалям Джо Рот.

Е, „свалка“ бе твърде силна дума за трите усмивки и петте думи, но Финтан нямаше как да разбере.

— Чудесно! — извика той и се опита да седне, но не успя.

— Добре ли си? — разтревожено попита Кетрин. — Защо си толкова слаб? Минаха три дни от последната химиотерапия.

— Имунната ми система е скапана, белите кръвни телца са направо смазани — вдигна той очи към небето. — Страничен ефект на

химиотерапията. За всичко твърдят, че е страничен ефект. Ако падна от стълба и си счупя крака, и това ще е страничен ефект от химиотерапията.

— Не разбирам...

— Няма значение — той насочи вниманието си към по-приятни неща. — Разкажи ми за Джо Рот. Ще излизате ли? Кога? Къде ще те води?

— Ами... никъде — отвърна Кетрин и се почувства ужасно от мисълта, че ще разочарова Финтан. — Не ме покани да излезем.

— Но нали ми каза, че имаш добра новина?

— Така е — насили се да се усмихне тя. — Направих онова, за което ме помоли. Усмигнах му се и говорих с него. Знам, че няма резултат, но вината не е моя.

Финтан замълча.

— Изпълних задачата ти — повтори Кетрин немощно.

— Не, това не върши работа — заяви Финтан недоволено. — Въобще не върши работа.

Сърцето ѝ се сви и тя отново си помисли дали да остане приятелка на Финтан.

— Извини ли му се за обвинението в сексуален тормоз?

— Не, но...

— Как можеш да очакваш нещо да стане, след като не си изчистила проблема? — смъмри я Финтан. — Трябва да действаш, Кетрин Кейси!

— Какво да направя? — упорито попита тя. — Казаното си е казано.

— Извини му се!

— Не мога.

Идеята да отиде и да се извини на Джо ѝ се стори абсурдна. Кетрин потрепери от ужас.

— Не можеш да се държиш с хората по този начин — искрено каза Финтан. — Постъпила си много лошо.

— Ти не беше там — раздражено отвърна тя. — Джо не ме оставяше на мира и...

— Наистина ли имаше сексуален тормоз? — прекъсна я Финтан. — Щеше ли да си изгубиш работата, ако не направеше онова, което той иска?

— Не, но...

— Докосна ли те? Направи ли ти сексуални намеци?

— Да! — извика Кетрин енергично, като си припомни как Джо ѝ бе казал, че харесва акцента ѝ и я намира за прекрасна.

— Комплиментите не са сексуални намеци — отбеляза Финтан мрачно. — А и Джо се оттегли, щом го помоли, нали?

— Да, но беше нагъл — упорстваше Кетрин. — Постоянно... ми говореше.

— Чуй се само! Ти съвсем си се побъркала!

— И ме покани да обядваме поне четири пъти!

— Заравяш се все по-дълбоко! Ще откачиш повече и от майка си. Задачата ти е проста. Извиняваш му се, а после го каниш да пийнете. Дори и да откаже какво от това? Едно „не“ няма да те убие. Хайде, действай! Знаеш, че и ти го искаш — намигна ѝ весело той.

— Не го искам — настоя тя.

— Искаш го. Познавам те. Ужасно си упорита. Не би му се усмихнала, ако не го искаше. Аз съм само катализаторът. И колкото и да мрънкаш срещу мен, имаш късмет, че се разболях, Кетрин Кейси.

Кетрин притеснено се опита да прецени дали Финтан се шегуваше.

— Болестта ми е дар божи за теб и любовния ти живот — засмя се Финтан.

— Как можеш да кажеш подобно нещо? — извика тя. — Ужасно грешиш. Усмихнах се на Джо Рот само за да ме оставиш на мира.

— Добре — жизнерадостно отвърна Финтан. — Щом разсъждаваш така, знай, че още не съм те оставил на мира.

Нямаше ли начин да се измъкне?

— Моля те, Кетрин — настоя Финтан. — Ти си единствената ми надежда. Със сигурност онази мекошава и страхлива глупачка Тара Бътлър няма да остави ужасния Томас. Ако искаш работата да бъде свършена, помоли надеждната Кетрин Кейси — тя няма да те разочарова.

Кетрин се усмихна гордо, преди да осъзнае, че Финтан бе затегнал още по-здраво примката около врата ѝ.

— Променил си се — въздъхна тя. — Станал си ужасен манипулатор.

— Но ще опиташ, нали?

— Ще опитам.

— А сега ме виж добре, Кетрин — нареди Финтан. — Пред теб е един свободен и незаеет човек.

Свободен и незаеет човек извикваше представата за елегантни мъже, цигарета от слонова кост, чаши с мартини, яхти и луксозни коли. Кетрин се вгледа в измършавялото лице на приятеля си, в кръвясалите му очи и оредялата коса. Господи!

— Какво искаш да кажеш?

— Уволниха ме!

— Кой?

— Шефката ми, разбира се! Кой друг? Доктор Сингх ли?

— Имах предвид...

— Самата Кармела. Лично. Издокарана в скъп костюм и откачила от кокаин.

— Искаш да кажеш, че Кармела дойде в болницата и те уволни в леглото? Защо? Възможно ли е да те уволнят заради болестта ти?

— Кармела се притеснява, че ще създам лош имидж на компанията.

Внезапно Кетрин разбра.

— Мисли, че си болен от СПИН.

Финтан кимна.

— Това е толкова несправедливо — извика тя. — А аз си мислех, че хората в модния свят не са настроени срещу болните от СПИН.

— Е, може да ме е уволнила, защото не съм болен от СПИН — каза Финтан раздражено. — Не знам — довърши той и стисна устни. После бунтарското му изражение се изпари, а долната му устна затрепери и очите му се изпълниха със сълзи.

— Какво ще стане с мен? — проплака Финтан. — Какво? И не говоря само за парите. Работих за нея осем години. Смятах я за приятелка. Твърдеше, че винаги може да разчита на мен. А сега ме изхвърли като боклук. Не съм искал да се разболявам, а и обичам работата си. Чувствам се толкова самотен и изоставен. Ако страдах от СПИН, поне щях да си имам компания. Щях да споделям мъката си с другите болни и заедно да шием пъстри одеяла.

— Има групи и за хора със заболяването на Ходжкин — каза Кетрин.

Откакто бяха чули диагнозата на Финтан, Лив настояваше, че той трябва да търси хора в същото състояние. Дори бе предложила всички да започнат да посещават подобни групи — „Майки на болни от рак“, „Партньори на болни от рак“, „Приятели на болни от рак“.

— Кетрин, знам, че трябва да съм силен, и никой не обича самосъжалението, но трябва да ти кажа нещо.

— Какво?

— Страх ме е от болката. Ужасен съм от мисълта, че ще умра в кошмарни болки и няма да ми дадат достатъчно морфин.

— Няма да се стигне дотам — едва промълви Кетрин. — А, ето го и Сандро!

Сандро погледна любимия си, остави напитките, грабна една брошура и бързо зачете:

— Хотел „Сан Суси“ в Ямайка. Луксозен частен плаж, всички видове водни спортове, аромотерапия, масажи, карибски и европейски ресторанти...

ГЛАВА 47

— Томас, ще се ожениш ли за мен?

Томас се завъртя към Тара с блеснали очи.

— Тара — развълнувано отвърна той, — направо не знам какво да кажа.

— Просто кажи „да“.

— Да! Поласкан съм! Аз съм най-щастливият човек на земята!

Заля я облекчение. Берил ѝ се усмихна доволно, докато Тара слагаше купичката ѝ в миялната. Чакай малко! Те нямаха миялна. И Берил никога не ѝ се усмихваше — мразеше я. А после Томас възкликна:

— Да се оженя за теб? Стори ми се, че попита дали искам всичките ти пари? Човешко е да се греши.

Тара се събуди, обляна в пот.

Напоследък често сънуваше кошмари, в които предлагаше на Томас.

Финтан беше виновен. Също и проклетата Кетрин Кейси. А и колегите ѝ. Най-вече Рави. В сряда на обяд в почти безлюдния офис той бе извикал жизнерадостно:

— Развесели се най-после. Искаш ли да оближеш капачката от шоколадовия ми мус?

— Благодаря.

Тара пое капачката и я облиза без желание, а Рави отметна глава назад и изсипа цялата кутия в устата си. После разопакова огромен сандвич с шунка.

— Искаш ли да помиришеш хартийката? — предложи ѝ той.

Тара прие мълчаливо.

След като погълна сандвича за части от секундата, Рави извади шоколад „Крънчи“ и заяви:

— „Крънчи“! Пълен със здравословни съставки!

Тара го изгледа завистливо.

— Как е Финтан? — попита той с пълна с млечен шоколад и карамел уста.

Тара не отговори. Страхотен въпрос. Как беше Финтан? Ужасната буца на врата му въобще не се смаляваше. Нито пък отоците в панкреаса. А и трябваше ли да спомене колко се бе разстроил, когато научи, че химиотерапията ще го направи стерилен? И как онкологът му бе намекнал, че тъй като е хомосексуалист, това е без значение?

— Излиза от болницата в събота — най-после каза Тара.

— Чудесно! Значи се оправя?

— Не се оправя! — намеси се Вини, като вдигна глава от компютъра си и се вторачи мрачно в Рави. — Това не е като да си счупиш ръката или да ти извадят порасналия навътре нокът. Човекът е болен от рак и не може да оздравее след няколко седмици в болницата. Нужни са месеци.

Вини разтърка нервно оплешивялата си глава и се върна към работата си. Тара и Рави продължиха разговора си по-тихо, свели глави един към друг.

— Вини е полудял от напрежение покрай новия проект — отбеляза Рави. — И май не може да се справи със стреса.

— Не му обръщай внимание — меко каза Тара. — Възможно е Финтан да се оправи. Просто още не знаем. Може да минат месеци, преди да разберем, че лечението му помага.

— Защо тогава излиза от болницата?

— Няма нужда да остава там. От сега нататък ще ходи на химиотерапия два пъти месечно.

— Два пъти месечно? — усъмни се Рави. — Това едва ли е достатъчно. Увеличете я. Удвоете я. Може да помогне.

Сърцето на Тара се сви. Искаше й се да е толкова просто. Но химиотерапията можеше да убие Финтан, ако прекаляха с нея.

— Майка му и братята му ще останат ли тук през деветте месеца?

— Не. В неделя се прибират у дома. Поне Джейн Ан и Тимъти ще се приберат.

Рави я сграбчи развълнувано за раменете.

— Искаш да кажеш... Искаш да кажеш, че Майло остава?

— Не само остава — многозначително кимна Тара, — по-важното е с кого остава.

— С Лив? — възкликна Рави. — Страхотно!

— Само за няколко седмици.

— Ами Ларс? Лив разкара ли го вече?

— Да. Снощи.

— Охо! Иска ми се да ги бях чул.

— Всъщност можеше и да ги чуеш. Лив натисна високоговорителя на телефона, за да слушам как му съобщава новината.

Рави онемя от разочарование.

— Защо не ми каза? Щях да дойда.

— Съжалявам! Съжалявам! Имах прекалено много проблеми. Може и да си забелязал. А и бездруго не беше особено забавно, защото и двамата говореха на шведски.

— Е, и?

— Съжалявам, Рави. Наистина.

— Ларс плака ли?

Тара се поколеба, после кимна.

— Олеле! А обеща ли да зареже жена си?

Тара се сви под обвинителния му поглед.

— Не разбирам шведски, но мисля, че да.

— А Лив каза ли му, че вече е прекалено късно?

Тара наведе засрамено глава.

— На всичкото отгоре не мога да гледам повторението в неделя — горчиво изхленчи Рави.

И двамата замълчаха.

— Да не си се скарала с Кетрин? — внезапно попита Рави.

— Защо питаш?

— Защото ежедневните ти телефонни разговори намаляха със седемнайсет процента от миналия петък. Теди дори направи програма, за да ги изчисли. Какво става?

— Нищо.

— Кажи ми. Няма да те разбере.

Какво облекчение бе да си с чудесен човек като Рави! Неочаквано нуждата ѝ да говори стана неудържима. Тара отвори уста и изля всичко като водопад. Разказа му за смахнатата заплаха на Финтан, че ако не напусне Томас или не го накара да се ожени за нея, той ще умре напук на нея. За ужасната разправия с Кетрин. За семейство

О'Грейди, които я гледаха мрачно, сякаш се бе нахвърлила върху Финтан със сатър в ръка. А накрая и за собственото си суеверие.

— Вярвам на Финтан, когато казва, че ще умре и ще ме преследва до гроб, ако не направя онова, което иска — призна тя. — Откачил е, нали?

Рави не отговори. На лицето му се изписаха противоречиви чувства.

— Просто трябва да кимнеш — притеснено го подкани Тара.

Гладкото момчешко лице на Рави отразяваше объркването му.

— Но Финтан е твой приятел — каза най-после той. — Не би ти направил мръсен номер. Познаваш го от четиринадесетгодишна, нали?

Тара кимна неохотно.

— А сега на колко си? Двайсет и осем?

— Тридесет и една, глупчо.

— Наистина ли? Колко си стара!

— Да, наистина.

— Добре. Когато приятелите са заедно от толкова дълго време, те държат един на друг — усмихна се Рави победоносно, доволен, че бе изяснил нещата на Тара. Но за негово учудване тя все още изглеждаше нещастна.

— Рави, струва ми се, че не ме слушаш. Финтан иска да напусна Томас. Болен е и не знае какво говори.

— Не съм сигурен — отвърна замислено Рави. — Веднъж гледах документален филм за човек, попаднал в страшна буря. Оцелял седем седмици на една лодка. Ушите му измръзнали. Наложило му се да яде парчета от лодката и едва не умрял. Спасил го китоловен кораб. А той получил просветление и променил живота си. Станал невероятно мил с всички хора, продал бизнеса си и заживял безгрижно и щастливо. Струва ми се, че ти имаш същия проблем с Финтан. А пък друг тип, който пътувал с отвлечен от терористи самолет...

— Престани, Рави! — разочаровано извика Тара. — Разчитам на теб и неграмотността ти в емоционално отношение. Не искам да получавам просветления. Ти си единственото ми мрачно петно в кошмарно яркия реален свят.

— Съжалявам!

— Трябваше да се съгласиш с мен, че Финтан е откачил, и да ме посъветваш да не му обръщам внимание.

— Добре, Тара. Финтан е луд. Не му обръщай внимание.

— Прекалено късно е.

— Знам — потвърди Рави, после внезапно се вдъхнови. — Можеш да го излъжеш. Кажу му, че си оставила Томас.

— Мислих по въпроса. Но и Финтан го направи. Каза, че ще разбере, ако го излъжа. Обеща да ме проверява неочаквано и да звъни в апартамента на Томас от време на време. Дори щял да наеме микробус с оборудване за подслушване и наблюдение.

— Мамка му! — изсумтя замислено Рави. — Сетих се! Зарежи Томас и кажи на Финтан. Изчакай Финтан да оздравее и се върни при Томас.

— Ами ако Томас не ме изчака?

— Значи не те е обичал истински — спокойно отвърна Рави.

Господи, дори той виждаше истината!

Стомахът ѝ се разбунтува. Рави ѝ даваше лоши съвети. Нямах ли кой да я подкрепи?

— Ако това беше филм, щях да нарежа Томас — каза изморено тя. — Всичко щеше да е съвсем ясно. Само че не е. Обичам Финтан и адски ми се иска да оздравее. А ако не се оправи... Но, нали разбираш... обичам и Томас.

— Може пък да не се наложи да оставиш Томас — започна Рави, който очевидно се бе сетил още нещо.

— Прав си — бързо се съгласи Тара. — Не трябва да го оставям.

— Имах предвид, че има и друг начин. Защо не го помолиш да се ожени за теб, както ти е предложил Финтан? Ако се съгласи, нямаш никакви проблеми.

Тара сви рамене.

— Просто попитай Томас какви са намеренията му.

Не искаше да го прави. Подозираше какви са намеренията му. Знаеше, че всъщност няма такива. От нощта след рождения ѝ ден това бе повече от ясно. Но докато не го чуеше от неговата уста, можеше да се самозалъгва. Не можеше обаче да се отърве от мрачното предчувствие, че над главата ѝ е надвиснала катастрофа. Държеше се здраво за връзката с Томас като човек, впил пръсти в ръба на скала. Щеше да е лесно да отпусне хватката си и да падне. А после? Тара отчаяно зарови лице в ръцете си.

— Не мога да го оставя, Рави — прошепна тя. — Няма начин.

— Защо? — паникьоса се Рави. Женският плач го подлудяваше. Ужасно му се искаше да поразвесели Тара. — И какво като го оставиш? — утеша я той. — Томас бездруго те кара да се чувстваш нещастна.

Тара го погледна възмутено, но той бързо се сети какво да каже:

— Спомни си колко щастлива беше с Аласдър.

Аласдър! Аласдър! Докато Рави се усмихваше, горд от бързата си реакция, неочаквано мили спомени заляха Тара. Аласдър! Господи!

— Аласдър беше адски готин тип — мило каза Рави.

— Да, но ме заряза и се ожени за някаква идиотка.

— Винаги твърдеше, че си страхотна. Дори и на мен го е казвал. Накрая дори започнах да го избягвам, когато идваше тук.

— А после ме заряза и се ожени за някаква идиотка — повтори тъжно Тара.

— Поне идваше тук понякога. За разлика от някои други хора.

— А после ме заряза и се ожени за някаква идиотка.

— Докато беше с Аласдър, никога не се тормозеше с тъпи диети.

— Не е вярно.

— Вярно е. Непрекъснато вечеряхте навън. Не помниш ли? Всеки понеделник ми вгорчаваше живота с разказите си къде сте се забавлявали през уикенда.

— А после ме заряза и се ожени за някаква идиотка — настоя Тара.

Но спомените я върнаха в миналото. Блестящо, прекрасно минало. Връзката ѝ с Аласдър изглеждаше обляна в слънце, а сегашната ѝ — мрачна и потискаща. Добре де, той я беше зарязал и се бе оженил за някаква идиотка, но преди това всичко бе чудесно. Можеше ли да го сравни с вечните скандали с Томас? Аласдър ѝ даваше всичко, което поискаше. Преди да я зарече и да се ожени за някаква идиотка. Но това беше минало. Аласдър го нямаше, а тя живееше с Томас.

— Рави, определено не ми помогна.

— Аз съм малък, по дяволите — нещастно отвърна той. — Знаех си, че ще оплескам нещата.

— Слушай, повече от ясно е какво трябва да направиш — прекъсна ги раздражен глас.

Тара и Рави вдигнаха изненадано глави. Вини бе скочил на крака и сега обикаляше нервно около тях.

— Според мен — започна Вини делово — първо трябва да попиташ Томас дали ще се ожени за теб.

— Нищо свято ли няма за теб? Това е поверителен разговор.

— Клиентите плащат по сто лири на час за експертното ми мнение — отговори Вини. — А ти го получаваш безплатно. Докъде бях стигнал? Хайде да обмислим този проект — втурна се той към дъската и започна да рисува диаграма. — Началната точка е тук — посочи червен правоъгълник, после нарисува стрела, която излизаше от него. — Докато Томас не те отхвърли, а той може въобще да не го направи, нямаш проблем. Значи трябва да му предложиш.

— Защо? Ще ме уволниш ли, ако не го направя?

Вини я погледна стреснато.

— Защо не? — прошепна Тара. — Приятелят ми ме заплаши, че ще умре, ако не го направя. Не бих се изненадала, ако ти ме уволниш.

— Съжалявам — извини се Вини, осъзнал колко нелепо се държеше. — Увлякох се. Не трябваше да ви подслушвам. Но проблемът е толкова интересен... истинско предизвикателство. Напоследък не спя достатъчно. Зъбите на малкия излизат и...

— Прав е — тихо каза Рави, когато Вини се върна на бюрото си. — Неприятно ми е да го призная, но е прав. Помоли Томас да се ожени за теб. Знаеш, че има логика.

— Но...

Как можеше да изрази с думи ужасния страх, че ако заговори, къщичката ѝ от карти можеше да рухне?

— Време е да порботим — заяви Рави, като си погледна часовника. — Трябва да си измия ръцете.

Веднага щом Рави излезе от стаята, Тара грабна телефона.

— Добър ден! — каза тя. — Чудя се дали можете да ми помогнете. Страхувам се, че ми откраднаха чантата заедно с кредитните карти. Искам да си поръчам нови.

ГЛАВА 48

В коктейла от емоции, залял Катрин, бе и чувството, че няма какво да губи. Ужасните събития от последните седмици бяха преразали въжетата и тя се носеше по течението, а устоите, върху които се беше крепил светът ѝ, оставаха далеч зад гърба ѝ.

Лив, Сандро и семейство О'Грейди бяха разочаровани от нея. Тара не ѝ говореше. Тя пък не говореше с Тара. А и отношенията ѝ с Финтан не бяха идеални. Вече си нямаше никого. Какво толкова щеше да стане, ако се извинеше на Джо Рот? Дори и да се държеше ужасно с нея, какво значение имаше още един?

Обзе я странно неспокойствие. Завладя я приключенският дух, който винаги бе подтискала. Все пак тя беше дъщеря на майка си и бе орисана това да ѝ се случи рано или късно.

Разбира се, тези мисли не ѝ попречиха да трепери от нерви на път за работа в петък сутринта. А вчера бе смятала, че е притеснена! А тогава дори не знаеше какво е страх! С милите си усмивки и няколкото думи бе направила само неубедителна генерална репетиция. Днес обаче щеше да изнесе представлението. Този път патроните щяха да са истински. Някой можеше и да пострада!

Страхът я замая.

Днес Джо носеше елегантен костюм в много тъмно лилаво и ослепително бяла риза. Красотата му направо озаряваше стаята.

Въпреки нервността си Катрин реши да изпълни задачата колкото се може по-бързо. Чакането беше по-лошо от действието. Затова още щом си съблече палтото, се опита да хване Джо насаме. Не искаше да доставя удоволствие на мъжкия персонал на „Брийн Хелмсфорд“ с извинението си. Джо обаче беше зает човек. Непрестанно ходеше по събрания, говореше по телефона или разни хора се отбиваха при него. Всеки път, когато поредният досадник най-после се отдалечеше от него, Катрин се надигаше от стола си, но още преди да заобиколи бюрото, телефонът на Джо звънваше или някой друг отиваше при него. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се отпусне

отново на стола си със стиснати зъби. Не свърши никаква работа цяла сутрин.

На обяд той отиде на среща с клиенти и Кетрин изтърпя няколко часа в нетърпеливо очакване, като не спираше да се убеждава, че трябва да изпълни плана си. В три часа, когато Джо се върна, потокът от посетители и обаждания започна отново.

Стори ѝ се, че ще се разплаче. Решителността ѝ се изпаряваше бързо. Неизразходваният адреналин се обръщаше срещу нея и я караше да се чувства обезнадеждена и отчаяна.

Но в четири без двамайсет на връщане от тоалетната забеляза, че Джо стои в малката стъклена стаичка, където бе ксероксът. И то съвсем сам. Сега! Веднага! Останала без дъх, тя забърза по коридора, който ѝ се видя обширен като равнината на Серенгети. Молеше се някой да не я изпревари. Е, дотук добре. Джо беше сам. Не! Чу стъпки зад себе си. Жена, ако се съдеше по тракането на токчетата. И също бързаше. Когато стигна до вратата на стаичката, Кетрин се завъртя да види коя е. Проклетата Анджи, стиснала няколко документа в ръка.

Джо вдигна равнодушно очи към Кетрин.

— Свърших — каза той и посочи машината. — На твое разположение е.

Кетрин осъзна, че няма листа, с които да оправдае идването си при ксерокса, Джо и Анджи също го видяха. А в малката стаичка нямаше какво друго да правиш, освен да снимаш.

И двамата се вторачиха в празните ѝ ръце.

— Забравих... — едва промълви Кетрин. — Забравих си доклада. Анджи кимна и я изгледа подозрително.

— Разбира се.

— Отстъпвам ти реда си — каза ѝ Кетрин и се отправи към вратата.

— Благодаря — отвърна ѝ тя многозначително. — Ще се възползвам. Джо, би ли ми показал как се снима?

След малко Джо се върна на бюрото си и като по чудо до него нямаше никой, но Кетрин реши да не си прави труда. Нямаше смисъл. Щеше да събере кураж и да тръгне към него, а после някой щеше да я изпревари и усилията ѝ да отидат на вятъра.

След няколко минути хвърли дискретен поглед към него. Джо отново беше сам и мрачно прелистваше някакви документи.

Без да се замисли, Кетрин скочи и се отправи към него. Отвори уста и каза с разтреперан глас:

— Мога ли да поговоря с теб?

Джо ѝ посочи стола пред бюрото си с елегантен жест. На лицето му се изписа любопитство. Кетрин се отпусна замаяно и осъзна, че е настъпил часът на разплата:

— Вероятно си спомняш — започна притеснено тя, — как преди известно време аз...

Изражението му беше недружелюбно. Ослепителната усмивка отсъстваше. В очите му нямаше топлина.

— Преди няколко седмици ти дойде при мен и аз казах нещо — продължи ужасено тя. — Нещо, което може да те е накарало да мислиш, че... — гласът ѝ пресекна. — Обвиних те в сексуален тормоз — завърши решително тя.

— Не беше обвинение, а по-скоро намек — отвърна Джо. — Да, спомням си.

Той не се засмя, нито се пошегува, а Кетрин осъзна, че се бе надявала да го направи. Джо изглеждаше сериозен и мрачен; и внезапно тя видя проблема през неговите очи. Хората губеха работата си и за по-маловажни неща.

— Искам да ти се извиня — каза тя, като за пръв път се почувства наистина засрамена от думите си. — Ужасно съжалявам. Не беше вярно и не трябваше да го казвам.

Лицето му остана безизразно.

— Приемам извинението. А и аз трябва да ти се извиня. Досадих ти прекалено много. Трябваше да приема, че „не“ означава „не“.

Това бе последното, което Кетрин искаше да чуе.

— Не! Не! — извика тя.

При въпросителния му поглед изгуби смелостта си и едва не побягна. После се стегна и заекна уплашено:

— Ако поканата ти за питие още важи, с удоволствие ще я приема.

Мразя те, Финтан О'Грейди!

Джо загледа преценяващо зачервеното ѝ лице. Кетри отвърна на погледа, като се опитваше да прочете мислите му. Изпита дива неприязън към собствената си уязвимост. Мразеше да зависи от нечия

милост. Особено от милостта на мъж. А още по-лошо бе, че си падаше по този мъж.

Най-после той заговори.

— Ще си помисля — каза Джо, без да отмести очи от лицето ѝ.

Кетрин имаше желание да убие някого. Кимна сковано, насили се да се усмихне и се надигна с разтреперани колене. Побесняла от ярост и обида, тя се запрепъва към бюрото си.

Трябваше да излезе навън. Обиколи площад „Хановер“ и тръгна към улица „Оксфорд“, като непрестанно шепнеше разгневено:

— Ще си помисля! Ще си помисля!

Кълна се, че Финтан О'Грейди ще си плати за това, обеща си тя.

Върна се в офиса, взе спортния екип, който не бе използвала, откакто Финтан се разболя, и отиде на фитнес. Обикновено се ограничаваше с по-леки упражнения, но днес имаше нужда да си изкара яда върху боксовия чувал, тъй като не можеше да го направи върху Джо Рот. Или Финтан.

Инструкторът се опита да ѝ обясни, че обувките ѝ не са подходящи, но гневът ѝ бе повече от убедителен. Кетрин започна да нанася енергични удари върху чувала. Подскачаше около него с почервенияло от ярост лице, издокарана в раирани шорти и кожени обувки за степ, и изливаше яда си от Джо, Финтан, Тара и Господ, който я бе създал такава.

Доста хора се събраха да я гледат. Нежно момиче, а такава сила!

— Може да участва в международни турнири — възхитено отбеляза едър мускулест мъж.

Кетрин спря за момент. По принцип би се задоволила с поглед трета степен (дълбоко презрение) или четвърта (още по-силно презрение, съчетано с отвращение), но днес не беше обикновен ден. Тя му отправи поглед пета степен (ледено обещание за физическа разправа) и дори се ухили презрително, когато той отстъпи шокирано назад. После отново са нахвърли върху чувала с надеждата да се освободи напълно от гнева.

Внезапно спря и разочарова насъбраната тълпа. Осъзна какво трябваше да направи — да излезе и да намери човека, който щеше да я накара да се почувства по-добре. Човека, който винаги ѝ бе помагал. Тара.

ГЛАВА 49

Когато Тара ѝ отвори, Кетрин едва не падна, зашеметена от кошмарната миризма.

— Извинявай! — бързо каза тя, преди Тара да успее да ѝ затръшне вратата под носа. — Ужасно съжалявам за скандала. Съжалявам за всичко, което ти наговорих. Наистина съжалявам. Купих ти цветя — подаде ѝ тя букета. Лицето на Тара се изкриви. — Много са грозни и евтини — изхлипа Кетрин, — но свестните цветарници бяха затворени.

— Прекрасни са — просълзи се Тара. — И аз съжалявам за всичко, което ти наговорих, Кетрин. Нямах право.

— Имаше! — възкликна Кетрин.

Двете се прегърнаха развълнувано и захлипаха.

— Съжалявам! Ужасно съжалявам!

— Тара, бъди мила с мен!

— Разбира се. Какво е станало?

— Джо Рот се държа отвратително. Чувствам се адски унижена. Как ще отида на работа утре?

— Господи, значи си го направила? Горката Кетрин...

Тара я притисна в прегръдките си, но след малко Кетрин не издържа и попита притеснено:

— Каква е тази ужасна воня?

Тара въздъхна тежко.

— Влез и ще ти разкажа всичко.

Кетрин я последва в кафявата пещера.

— Направих нещо, което не трябваше да правя — призна Тара.
— Но бях отчаяна.

— Не си... — уплаши се Кетрин. — Не си...

— Какво не съм?

— Не си убила Томас, нали?

Тара се засмя.

— Не още. Не, старите проблеми. Търсех вълшебен начин за отслабване.

Кетрин почервения от срам.

— Ужасно съжалявам, задето ти казах, че си... че дебела.

— Това е самата истина — призна Тара.

През трите седмици откакто Финтан се разболя, беше качила толкова много, че когато се погледна в огледалото в петък сутринта, я обзе паника. Трябваше да направи нещо. Чувстваше се неудобно. Всичко ѝ бе тясно. Полите ѝ се усукваха, саката ѝ пречеха да си вдига ръцете, коланите смазваха корема ѝ. И непрестанно се потеше. Дрехите бяха неин враг.

Много хора успяват да отслабнат, утешаваше се тя. Я виж Опра Уинфри. Може да се постигне. Но трябваше да го направи бързо. Нужни бяха драконовски мерки.

— Ако съществуваха евтини липосукции, щях да си направя — призна Тара.

Но вместо това си припомни рекламата на козметичния салон до работата си: „Свалете излишните сантиметри чрез опаковане в кал.“ Тара едва не захлипа от облекчение. Бе слушала много за опаковането в кал и чутото ѝ харесваше. Покриват те отгоре-додолу в топло, напомнящо шоколад вещество, така че се превръщаш в „Баунти“, тлъстините ти се топят без усилия, а в това време се грижат за теб. Отслабване и луксозни грижи едновременно. Имаше ли нещо по-хубаво?

Звънна в салона, веднага щом отиде на работа. Гарантирали загуба на поне двайсет сантиметра. Двайсет сантиметра! Въодушевена от мисълта как ще свали десет сантиметра от талията си и по пет от всяко бедро, Тара си записа час по обед. Ако козметичката изпълнеше обещанието си, щеше да я посети отново в понеделник и вторник. И да продължи да ходи, докато стане слаба като новата си приятелка Ейми.

— Сещам се за старата китайска поговорка — каза мрачно Рави, когато Тара затвори телефона. — Без усилия нищо не се постига.

— Гледай си работата!

— Канех се да те попитам дали искаш да помиришеш хартиятката от сандвича ми, но се отказах. Е, предложи ли вече на Томас?

— Надявам се, че ако отслабна достатъчно, той ще ми предложи — отвърна тя и се насили да се усмихне, за да не покаже на Рави отчаянието си.

В дванайсет и половина Тара се понесе към козметичния салон. Запозна се с кльощавата като концлагеристка козметичка на име Ейдриън. Гримът ѝ бе толкова силен, че ако я удареха по тила, фондъотенът щеше да падне като картонена маска.

— С какво се занимаваш? — попита Ейдриън, като въведе Тара в гола студена стая.

— Компютърен специалист съм.

— Знаеш ли, това не е истинската ми работа — каза мрачно Ейдриън. — Всъщност съм актриса. Ако на този свят имаше справедливост, но повярвай ми, такава не съществува, нямаше да ми се налага да се занимавам с тези глупости.

Настроението на Тара се помрачи от неочакваната горчивина на козметичката. Развали се още повече, когато Ейдриън ѝ нареди да се съблече по гащи и сутиен. Ама че срам!

— Все едно ме претърсват в полицията — нервно се засмя Тара, като се опитваше да отвлече вниманието от отпуснатото си шкембе.

Ейдриън не ѝ обърна внимание, а извади метъра със зле прикрито негодувание. Три години в театрален колеж, за да се озове накрая тук! После започнаха измерванията.

— Необходимо ли е това? — нервно попита Тара.

— Как иначе ще разберем колко сантиметра си свалила? — грубо отвърна Ейдриън.

— Добре, но не ми казвай колко сантиметра е коремът ми. Нито бедрата. Нито ръцете. Нито...

— Няма да ти кажа нищо — прекъсна я Ейдриън, като се чудеше дали метърът ѝ е достатъчно дълъг за гигантския ханш на Тара.

Какво им имаше на тези дебелани? Нуждаеха се само от малко воля. Една седмица глад не можеше да навреди на никого.

В неловко мълчание Тара бе премерена около четиридесет пъти. С нарастващ ужас тя осъзна, че ако свали половин сантиметър от всички измерени места, лесно ще постигне обещаните двайсет. Но пък това едва ли щеше да се отрази много на вида ѝ. По дяволите!

След като записа мерките ѝ, а това отне доста време, Ейдриън се приближи към нея с пластмасова бутилка в ръка и я напръска с вода.

Тара подскочи и ахна. Месата ѝ продължиха да се тресат дълго след като бе застанала мирно.

— Нямаме топла вода — обясни злорадо Ейдриън, вторачена в треперещата Тара.

Господи, тази дебелана се тресеше като желе от няколко капки!

— А сега калта.

Във фантазиите си Тара си бе представяла, че я потапят в лъскава ароматна кал и я оставят да се валя в нея като щастлив хипопотам. Истината обаче се оказа друга. Стоеше и трепереше, а Ейдриън се доближи към нея с купа и дървена лъжица.

— Кекс ли ще правиш? — пошегува се Тара.

Ейдриън я изгледа презрително, загреба малко от топлата воняща кал и намаза бедрото ѝ с дървената лъжица. Нанасяйки неравни слоеве тук и там, тя изпразни купата.

— А сега опаковането — заяви Ейдриън.

— Не съм покрита изцяло с кал — извика Тара.

— Няма нужда.

Опаковането се оказаха шест вехти ластични бинта, навити около корема, бедрата и ръцете и закачени с безопасни.

— Сега ще те облечем в специален гумен костюм, който загрева калта и засилва отделянето на токсини.

Тара се усмихна обнадеждено. Думите прозвучаха научно и достоверно. Но за нейно огромно разочарование гуменият костюм се оказа евтин найлонов анцуг, какъвто някое дванайсетгодишно хлапе би облякло, за да краде из магазините. Доплака ѝ се.

Според Ейдриън процесът на топене на тлъстините отнемаше около час. Козметичката излезе от стаята и остави Тара, просната на голата маса да слуша стоновете на жените, дошли в съседното помещение на кола маска. В един момент дори задряма, но се събуди от ужасната воня.

Положението се влоши още повече. След малко бинтовете изстинаха. Ужасното усещане от студени и мокри дрехи ѝ напомни за дните в детската градина. На четири години бе намокрила вълнения си чорапогащник, но не посмя да каже на учителката и изкара деня така.

Ейдриън се върна след час, поиска си анцуга, свали бинтовете и отново премери Тара, като този път стягаше силно сантиметъра.

— О, да! — повтаряше тя неспирно. — Много добър резултат. Свалила си дващсет и осем сантиметра.

— Разбира се — прошепна Тара. Можеше и да е дебела, но не бe тъпа. — Къде са душовете?

— Няма душове.

— Но аз съм мръсна!

Вонящата смес бe засъхнала по кожата ѝ и сега се люпеше при всяко движение.

— Калта ще продължи да действа още дващсет и четири часа — настоя Ейдриън.

Да бe! Сигурно това нямаше нищо общо с липсата на топла вода, а?

Но след като бe платила четиридесет лири за противното преживяване, Тара държеше да извлече максимална полза от него, затова калта си остана по нея и тя се облече. Естествено, даде солиден бакшиш, тъй като кльощавата Ейдриън ѝ създаваше комплекс за малоценност. После си тръгна в отвратително настроение.

Веднага щом се върна на работа, хората започнаха да душат разтревожени наоколо.

— Каква е тая ужасна воня? — попита Рави.

Тара седеше мирно зад бюрото си и не смееше да помръдне, защото при всяко движение от нея падаше кал.

— Някой е настъпил кучешко лайно — заяви Вини. — Всички да си огледат обувките.

Всички се отдръпнаха от бюрата и огледаха подметките си.

— И ти, Тара! — намръщи се Рави.

Тара вдигна крака си предпазливо, но явно не достатъчно бавно, тъй като около нея се надигна тъмен облак прах.

— Какво става? — попита Рави. — Да не би току-що да са те ексхумирали?

Той се приближи и застана до нея.

— Пфу! — извика Рави и стисна носа си. — Прекратете търсенето — обърна се той към останалите. — Вонята е от липосукцията на Тара.

— Не беше липосукция — защити се Тара разпалено и изтърси още няколко парчета засъхнала кал на пода. — Опаковаха ме с кал. Това се прави за гладка и хубава кожа.

Господ да ѝ е на помощ, ако колегите ѝ разберяха до какви отчаяни мерки прибегваше, за да свали няколко килограма.

Ради демонстративно премести бюрото си.

— Не съм съгласен да седя тук — заяви той. — Не мога да се концентрирам заради вонята.

Накрая по молба на всичките си колеги Тара си тръгна по-рано от работа, следвана от облак кафява прах.

— Не се връщай, докато не се изстържеш хубаво — нареди ѝ Вини с измъчен глас.

Тара се прибра у дома. Трябваше да отиде до апартамента на Кетрин, да вземе семейство О'Грейди и да ги заведе в болницата. Но беше прекалено потисната, да не споменаваме и миризлива. Седна сама в мрачния апартамент на Томас и зачете „Можеш да излекуваш тялото си“, една от многото книги по алтернативна медицина, които беше купила. Но не успя да се съсредоточи. Вместо да си фантазира как раковите клетки на Финтан се стопяват, откри, че си представя как напуска Томас. Прекалено много хора ѝ бяха говорили по въпроса и вече не можеше да си заравя главата в пясъка.

Обичаше Финтан. Наистина. А сега той беше болен, може би дори умираше, и искаше тя да напусне Томас.

Тара неохотно си призна, че приятелят ѝ е прав. В сравнение с връзката с Аласдър, отношенията ѝ с Томас напомняха емоционален боксов мач. Поне за външните хора.

Тя огледа стаята и си представи как си събира снимките, книгите и четирите диска, дърпа входната врата зад себе си за последен път и излиза сама в големия лош свят. Мисълта я накара да потрепери. Отново я загриза страх. Нямаше начин да го направи. Но може би имаше надежда. Просто трябваше да помоли Томас да се ожени за нея. Но не още...

Копнееше за Кетрин. Гневът ѝ се бе изпарил и сега ужасно ѝ липсваше.

Внезапно на вратата се позвъни и сякаш повикана от мислите ѝ, отвън стоеше Кетрин с евтин букет в ръка, по-разстроена от когато и да било.

ГЛАВА 50

В събота следобед Тара и Сандро отведоха Финтан у дома. Бе прекарал почти три седмици в болницата.

Беше толкова слаб и немощен, че му се наложи да се облегне на Сандро и санитаря, за да стигне до колата. Всъщност дребничкият Сандро повече пречеше, отколкото помагаше.

Видът на Финтан на фона на външния свят прободеше Тара право в сърцето. Човек можеше да изглежда по този начин в болницата — там се сливаше с останалите. Но навън, където повечето хора бяха здрави, бе съвсем различно.

Все пак Тара забеляза и нещо хубаво: Финтан носеше граховозеленото кожено яке, което бе „взел назаем“ от склада с дрехи в работата си.

— Предполагам, че якето вече няма да се върне там — намигна му Тара.

— Това е обезщетение за уволнението ми — мрачно отвърна той.

Тара и Сандро се спогледаха притеснено.

Пристигнаха в празния апартамент в Нотинг Хил и откриха, че Джейн Ан се бе развихрила в чест на завръщането ти сина си. Плочките в кухнята бяха така излъскани, че човек можеше да седне да яде върху тях. Енергичното прахосмучене едва не бе пробило дупки в персийските килими. Огледалата в алабастрови рамки блестяха ослепително.

Огромен розов надпис „Добре дошъл у дома“ висеше над вратата на всекидневната. Балони и пъстри ленти бяха окачени върху оригиналните маслени картини, китайските фенери и бюфета. Рафтовете бяха отрупани с картички с благопожелания. Във всяка стая имаше вази с цветя.

Финтан замаяно се отпусна на канапето от бежова кожа, което си бяха поръчали специално от Ню Йорк. Сандро се засуети наоколо като нервна стара мома, заоправя възглавниците и подреди по-елегантно вазите. После се опита да завие Финтан с карирано одеяло.

— Купих го специално за теб. Майка ти ми каза, че за болните им трябва вълнени одеяла.

— Разкарай го — намръщи се Финтан и отметна одеялото.

— Джейн Ан каза, че ще ти хареса.

— На тридесет и две съм, а не на осемдесет и две. И никога няма да стана на толкова.

— Ще отида да чуя съобщенията на телефонния секретар — промълви Сандро и излезе от стаята.

— Чудесно е да си у дома, нали? — нервно попита Тара.

— Така ли? Каква е разликата? Не може ли да разкараме проклетите цветя? И тук прилича на болница.

— Кетрин има страхотни новини за теб — опита се да го развесели Тара.

Кетрин искаше лично да разкаже на Финтан за извинението, но Тара нямаше търпение да пооправи настроението му.

— Вчера се извинила на Джо Рот!

Единствената реакция бе апатично кимване.

Сандро се върна в стаята и гордо заяви:

— Имаш съобщения от Итън, Фредерик, Клод, Дидие, Невил, Джулия и Стефани. Всички искат да дойдат да те видят, но им казах, че ти ще им се обадиш, когато се почувстваш по-добре.

— Кармела Гарсия не се ли е обаждала, за да ми предложи отново да работя за нея?

Сандро замълча уплашено.

— Това е единственото обаждане, което ме интересува. Знаеш ли какво искам?

— Какво? — скочи Сандро.

— Искам да се напия като маймуна.

— Не можеш! — ужасено възрази Тара. — Болен си. Първо трябва да се справиш.

— Няма да се оправя.

— Разбира се, че ще се справиш. Трябва да мислиш положително — настоя Тара.

И сестрите все това повтаряха. Хората с позитивна нагласа имаха по-голям шанс да оздравеят.

— Да мисля положително? — безрадостно се засмя Финтан. — Нямам сили за това.

— Приготвил съм ти разни вкусни неща за ядене — опита се да го изкуши Сандро. — Любимите ти. Ягоди, пай със свинско, петифури, шоколадов мус с карамел.

— Не искам нищо.

— Но, скъпи, трябва да хапнеш нещо.

— Не искам нищо! — внезапно изръмжа Финтан. — Непрекъснато ти повтарям, че всичко има ужасен вкус. А и знаеш, че бездруго трябва да ям само сурови храни.

Сандро изхълца отчаяно и се втурна в кухнята. Тара го последва притеснено и го откри разплакан над мивката.

— Нищо не правя като хората — оплака се той.

— Финтан не е добре. Не му се сърди — утеши го Тара. — Щеше да се ядоса и нищо да не беше приготвил.

— Вече е различен човек — толкова гневен и раздражителен. Не е моят Финтан.

— Трудно му е.

— И на мен ми е трудно.

— Хайде, ела! — поведе го Тара обратно към стаята, където седнаха мълчаливо и зачакаха Кетрин да се върне от пазар с Джейн Ан и Тимъти.

— Ще си взема душ. Не съм се къпал от седмици — заяви Финтан.

— Но едва стоиш прав.

— Ще се справя.

Сандро и Тара зачакаха със свити сърца, като се чудеха как радостта от завръщането на Финтан у дома се бе изпарила. Внезапно чуха странен пронизителен вик от банята. Спогледаха се объркано, после скочиха и се втурнаха натам.

Финтан клечеше на плочките, а водата обливаше кльощавото му тяло. Плачеше отчаяно, а на лицето му бе изписано отвращение.

Тара си помисли, че нещо у приятеля ѝ бе различно. Не си приличаше.

След миг осъзна какво е.

Беше плешив.

По рамената и гърдите му бяха залепнали кичури коса, но на главата му нямаше почти нищо.

Погледнаха към пода под душа, където сочеше пръста на Финтан. Каналът бе запушен от коса.

Толкова много коса. Черна и лъскава.

— Косата ми! — изхлипа Финтан.

Тара едва се удържа да не заплаче.

— Да, косата ти — потвърди тя.

— Плешив съм.

— Ще порасне отново, когато оздравееш — успокои го Сандро с треперещ глас.

— Предупредиха те, че това ще стане, нали? — нежно попита Тара.

— Да, но не мислех, че може да се случи с мен. Имам предвид... не мислех... не мислех, че ще ми опада цялата коса — заекна Финтан. — Погледнете ме. Приличам на герой от филм на ужасите.

— Хайде, ела — нежно каза Сандро, като извади дебела хавлия от шкафа и започна да подсушава приятеля си.

— Вдигни си крака — нареди му той. — А сега другия.

Със свито сърце Тара събра опадалата коса. Гледката наистина беше ужасна.

Финтан уви кърпа около главата си, после влезе в спалнята, просна се на леглото и заплака неутешимо. В продължение на половин час рида като дете, а Тара и Сандро едва не се пръснаха от безпомощност.

— Изглеждам кошмарно! — хлипаше Финтан. — Зловещ съм! Ужасен!

— Не си. Не си.

— Ужасен съм. Вижте ме на какво приличам.

— Ще порасне отново, когато оздравееш.

— Никога няма да оздравея.

След известно време Финтан се надигна и отиде до огледалото. Бавно свали кърпата и се насили да погледне новия си образ.

— Господи! — намръщи се той. — Вече ще спя сам. — Той прокара ръка по плешивото си теме. — Великолепната ми коса изчезна. Няма я. Приличам на грозно куче.

— Не е вярно!

— Олеле! — изохка Финтан и зарови лице в ръцете си. — Едното ми ухо е по-високо от другото.

— Не е.

— Така е. Погледнете.

Вярно беше.

— Никога не съм знаел, че главата ми е толкова ръбеста. Господи, колко съм отвратителен! А това е само началото. После ще ми окапят веждите и миглите. И знаете къде още.

— Можеш да носиш перука — каза Тара. — Не навсякъде, но поне на главата. Хей — насили се да прозвучи весело тя, — ти си гей! Би трябвало да имаш няколко перуки.

— Всъщност — най-последно се усмихна Финтан — имам една като на Памела Андерсън.

— Май не трябваше да се къпеш — промърмори Сандро. — Може би щеше да си запазиш косата.

— Тя едва се държеше на главата ми — призна Финтан. — Приличаше на коса, но се канеше да окапе. Беше въпрос на време. Просто не исках да погледна истината в очите.

Това ми звучи толкова познато, каза си Тара.

И следобедът на Кетрин не бе по-добър от този на приятелите ѝ. Съгласиха се, че не е хубаво да се стоварят закуп върху главата на Финтан, когато се прибере у дома, затова тя бе избрана да поразсее Джейн Ан и Тимъти за известно време. Майло с удоволствие би помогнал, но бе вързан. Буквално. Лив беше ужасна жена.

Джейн Ан и Тимъти щяха да отпътуват на следващия ден и искаха да купят подаръци за Амброуз, Джером и всички съседи, които помагаша във фермата им, докато ги нямаше. Кетрин трябваше да ги заведе на пазар. Избра „Харъдс“, тъй като туристите обикновено се насочваха натам, но идеята ѝ не се оказа добра.

Джейн Ан непрестанно се оплакваше колко е скъпо всичко и колко неморално е да слагаш подобни цени, а Кетрин не можеше да я развеселява, защото се притесняваше как ще се изправи срещу Джо Рот в понеделник. Докато Джейн Ан се чудеше как е възможно да искат двайсет и пет лири за един нож за хляб, който в железарията на Тъли в Нокавой струваше четири и петдесет, Кетрин се питаше какво ли щеше да стане, ако Джо отхвърлеше поканата ѝ да пийнат.

— А ако се изтъпи, Тъли ще ти го наостри безплатно — каза Джейн Ан и я изтръгна от мислите ѝ. — Тук надали ще постъпят така,

Кетрин. Мисля, че трябва да ѝ кажа мнението си — посочи тя младата касиерка, — а тя да го сподели с баща си.

— Недей — посъветва я Кетрин изморено. — Тя само работи тук. Не мисля, че е от семейство Харъдс.

Тимъти искаше да купи подарък за жена си Естер.

— Дръж Джейн Ан близо до себе си — помоли той Кетрин — и кажи къде е бельото.

След петнайсет минути Тимъти се върна, като се опитваше да скрие торбата с черно и червено бельо, което Естер щеше да облече веднъж, за да му достави удоволствие, а после щеше да се престори, че са го откраднали от простора.

Излязоха от „Харъдс“ и Джейн Ан купи от една улична сергия две фланелки с надпис „Майка ми отиде в Лондон, а аз получих само тая скапана тениска“, три със „Свекърва ми отиде в Лондон, а аз получих само тая скапана тениска“ и седем със „Съседката ми отиде в Лондон, а аз получих само тая скапана тениска“, като се спазари с продавача и смъкна цената от седем и петдесет на тениска до шейсет лири за дванайсетте.

После хванаха такси и се понесоха към апартамента на Финтан и Сандро.

Там ги посрещна странно създание с лицето на Финтан, но с дълга до кръста руса коса.

В неделя следобед потеглиха към летище „Хийтроу“, за да изпратят Джейн Ан и Тимъти. Джейн Ан се съгласи да остави Финтан в Лондон само заради високото качество на медицинското обслужване.

В миналото тя се отнасяше презрително към лекарствата и вярваше повече в силата на молитвите, особено когато болният не бе от нейното семейство. Безброй пъти бе стояла на главната улица в Нокавой и бе мърморила ревностно:

— Лекарите могат да помогнат само до известна степен. Истинският лечител е молитвата. Молитвите правят чудеса.

Сега обаче искаше да се подsigури от всички страни. Помоли Сандро да заведе Финтан в Лурд, но освен това държеше синът ѝ да получи и най-добрите лекарства.

Джейн Ан благодари сърдечно на Кетрин за гостоприемството ѝ.

— Купих ти една дреболия — каза тя и ѝ подаде малък тежък пакет. — Статуетка на Младенеца от Прага. Не се тревожи, ако главата му падне, това е на късмет — предупреди я тя и добави: — Ще се грижиш за Финтан, нали? И ще ми се обаждаш редовно. Ще се видим на Коледа. Направи всичко възможно, за да се сближиш с онова момче от работата си. Любовта върти света. Погледни само колко са щастливи Майло и Лив.

— Правя всичко възможно — промърмори Кетрин.

Джейн Ан се обърна към Тара, като я накара да обещае, че също ще се грижи за Финтан.

— И ще кажеш на приятеля си, че съжаляваме, заедно не можахме да се запознаем с него, нали?

Неочаквана ярост обзе Тара. Засрами се от грубостта на Томас.

— Той е много зает — опита се да го оправдае тя.

— Разбира се, нали е учител. Отговорна работа е това. Е, може пък да дойде с теб у дома за Коледа. Освен ако не постъпиш, както иска Финтан — меко каза Джейн Ан. — Тогава надали ще се запознаем с момчето ти.

Тара се размърда неспокойно. Бе убедена, че каквото и да станеше, Джейн Ан нямаше да се запознае с Томас.

ГЛАВА 51

В понеделник сутринта Кетрин отиде на работа притеснена и готова за унижение. Как щеше да погледне Джо Рот? Ами ако не отвърнеше на безсрамната ѝ свалка? Щеше да умре!

Мислеше въобще да не ходи на работа. Не можа да реши дали да носи много грим, с който да покаже, че не ѝ пука от нишо, или да не слага никакъв с надеждата бледото ѝ лице да стане невидимо. Опита се да гледа оптимистично. След като се прибра от летището, почти успя да сложи в ред апартамента си. Финтан вече си бе у дома, а не в болница. Това бяха добри новини, нали? Финтан бе в ужасно настроение и след като му разказа за унижителното си извинение пред Джо Рот, едва изсумтя нещо в отговор.

Въпреки намерението да не поглежда към Джо, докато си събличаше палтото, установи контакт с очи с него. Забеляза, че той ѝ се усмихваше леко. Усмихваше ли се? Или ѝ се присмиваше?

През целия уикенд се бе молила Джо да заличи унижението ѝ, като я покани да излязат. Копнееше да се приближи към нея, непринудено да седне на бюрото ѝ и да ѝ каже многозначително:

— Помниш ли онзи проект, за който ми спомена в петък? Защо не го обсъдим на обяд?

Но той не го направи. Остана цяла сутрин на бюрото си и постепенно надеждите ѝ започнаха да се изпаряват. Е, не бе нужно да я кани на обяд. И едно питие щеше да свърши работа. После реши, че дори и простичка разходка щеше да я зарадва. А и не бе задължително да я кани лично. Можеше да ѝ звънне по телефона или да ѝ напише имейл. В един часа си помисли, че би се зарадвала на каквото и да е. Дори и на хартиено самолетче с надпис „Искаш ли да се изчукаме?“

Но нищо не стана. Джо не дойде при нея и следобед. Може би наистина бе гадже на Анджи, колкото и да не ѝ се вярваше. Но тогава би ѝ казал „Съжалявам, имам си приятелка“, вместо „Ще си помисля“. Ако Анджи не бе пречка, това означаваше, че той просто не иска да

излезе с нея. Не спря да разсъждава върху този проблем, докато не стана време да си ходи.

Във вторник всичко се повтори. Тара звънеше почти всеки час, за да провери развоя на събитията.

— Грубо ли се държи? — попита тя.

— Не. Изглежда ми дружелюбен, когато уловя погледа му. Но това не става много често, тъй като очите ми са приковани в пода — призна Кетрин.

— Хубаво е, че е настроен приятелски — успокои я Тара.

— Не му искам приятелството. Имам си предостатъчно приятели!

В сряда Кетрин най-после си призна, че очевидно нищо нямаше да се получи. Бе дала на Джо доста дълго време, но и последните й надежди умряха. Очевидно я бе отхвърлил. Беше си помислил и бе решил, че не се интересува от нея.

Зачака настъпването на депресията. Разочарованието от мъжете обикновено я приближаваше с още една стъпка до смъртта. Съсипваше радостта й от живота. Но този път не стана така. Защо ли? Защото се тревожеше за Финтан? Но тревогите не й бяха попречили да мечтае за Джо.

Каквато и да бе причината, Кетрин осъзна, че животът щеше да продължи, а тя щеше да оцелее. Изпълнена с надежда, си помисли, че има бъдеще. Джо Рот не я искаше, но докато бе жива можеше да стане какво ли не.

Същата вечер за пръв път от шест седмици отиде на курс по степ, а после — на бар заедно с Тара, Лив и Майло. Сандро ги бе помолил да го оставят насаме с Финтан една вечер.

В бара се настаняха около огромна маса и Кетрин се изненада от прекрасното настроение, което я обзе. Вълнуваше се, че най-после е излязла навън да се забавлява. Бяха изчезнали не само тревогите й за Джо, но и страховете за Финтан, които я измъчваха от дълго време.

Майло нямаше нищо общо с недодялания селянин, пристигнал преди месец в Лондон. Косата му бе подстригана и вече не изглеждаше кълцана с трион. Беше издокаран в лъскав нов тоалет. Дизайнерската ръка на Лив си личеше във всяка подробност. Изглеждаше зашеметяващо хубав с едрото си тяло, лъскавата черна коса и тъмносините очи.

— Вижте само — засмя се той, като посочи странните несиметрични обувки, които носеше. — Жестоки са, нали? Купихме ги от някакво смахнато място.

Майло и Лив все още изживяваха първия антисоциален етап на любовта си и макар да полагаха усилия да говорят с Тара и Кетрин, непрестанно си шепнеха и се кикотеха, докосваха се нежно и се целуваха. Майло промърмори нещо в ухото на Лив, а тя сведе очи, усмихна се широко и отвърна с престорено възмущение:

— Престани!

След малко Майло ѝ прошепна нещо друго, очевидно още по-съблазнително, защото тя се ухили, сръга го с лакът в ребрата и каза:

— Стига!

Той отново се наведе към ухото ѝ, тя го стисна за коляното, а Тара и Кетрин се усмихнаха многозначително.

— Стига вече с тия глупости — изсумтя Тара.

— Какво ще пиеш? — обърна се Кетрин към Майло.

Той не ѝ обърна внимание, а продължи да шепне на Лив.

— Какво ще пиеш? — повтори Кетрин по-високо.

На четвъртия път Майло я изгледа объркано и каза:

— Съжалявам, попита ли ме нещо?

— Изглежда, че двете ще се забавляваме сами тази вечер — каза Тара на Кетрин.

След малко им поднесоха напитките и Тара започна кръстосания си разпит.

— Отчаяна ли си заради Джо?

— Всъщност не се чувствам толкова зле — отговори Кетрин.

— И да се чувстваше, пак нямаше да ми кажеш — тъжно отбеляза Тара. — Никога нищо не споделяш.

— Не, наистина нямам проблеми — настоя Кетрин. — Неприятно ми е, че не ме иска, но постъпих добре. Проявих смелост и рискувах.

— Казваш го само за да напусна Томас — изсумтя Тара и дръпна силно от цигарата си. — Подъл номер. Изпълняваш молбата на Финтан, за да ми покажеш каква смотана страхливка съм.

— Не е така — отрече Кетрин. — Чакай малко да ти обясня. Помниш ли как се опитвахме да си представим, че ни остават само шест месеца живот?

Тара потръпна.

— Чувството, че трябва да изживеем пълноценно малкото, което ни остава? — напомни ѝ Кетрин. — Идеята, че имаме само една възможност?

— Животът не е генерална репетиция. Ще бъдем мъртви достатъчно дълго.

— Точно така! Това е...

— Не забеляза ли иронията ми? — прекъсна я Тара.

— А, проявяваш сарказъм? Е, както и да е. Сега чувствам, че съм жива. И се радвам за това.

— Но ти винаги си толкова цинична — изхленчи безпомощно Тара. — Готин мъж те е отхвърлил. Всяка нормална жена би поискала да умре при подобни обстоятелства.

— Човек никога не знае — многозначително отвърна Кетрин. — Може пък да срещна друг мъж.

— Но... — обърка се Тара.

— Като този например — усмихна се Кетрин, като сръга Тара и насочи вниманието ѝ към хубавия блондин, облегат на бара.

Тара прикова очи в него точно когато той се усмихна широко на Кетрин. После се обърна към приятелката си. Вместо да го удостои с поглед първа степен (ледено пренебрежение) или дори втора (ледено пренебрежение, съчетано с враждебност), Кетрин му се усмихваше лъчезарно.

Внезапно Тара осъзна истината и остана зашеметена. Кетрин не отвърщаше на усмивката на хубавеца. Тя се бе усмихнала първа.

Какво ставаше? Тази вечер Кетрин не приличаше на себе си. Напомняше на Тара на някого. На кого ли? Аха! Нещата неочаквано си дойдоха на мястото. Кетрин приличаше на майка си.

В четвъртък Кетрин отиде на работа с лек махмурлук, готова да се наслаждава на живота си, макар и без Джо Рот. Разбира се, беше леко разочарована, но и странно убедена, че всичко ще е наред.

Работата я отвлече от мислите ѝ за доста време, но внезапно се появи неудържимо желание да види Джо. Кетрин прикова очи в монитора си и устоя. Но копнежът я измъчваше и накрая реши, че няма смисъл да се бори с него. Завъртя леко глава и си позволи да погледне Джо с крайчеца на окото.

Бузите ѝ запламтяха, когато забеляза, че и той я гледа. После Джо ѝ се усмихна. Широко, интимно, многозначително.

На какво се хилеше?

Кетрин завъртя глава обратно към монитора. В горното ляво ъгълче мигаше малък бял плик. Имаше поща.

От Джо.

ГЛАВА 52

Джо каза на Кетрин, че ще си помисли за поканата ѝ. Той бе човек, който държеше на думата си, и наистина си помисли.

След като Кетрин го отхвърли с намеците си за сексуален тормоз, той потисна чувствата си към нея, тъй като бе реалност. Но не ги заля с киселината на огорчението, за да корозират в нещо грозно и изопачено. Макар и избледнели, чувствата му бяха напълно запазени и готови да се възродят отново.

Не само искаше да излезе с Кетрин, но и да я заведе на много специално място.

Вълшебно място. Незабравимо. За дай покаже колко държи на нея. Но къде? Страхотна вечеря? Полет с балон? Уикенд в романтичен хотел? В Рейкявик? В Барселона?

Нужно му бе най-доброто.

През целия уикенд напрягаше мозъка си, но не измисли нищо. В понеделник и вторник също не му дойде вдъхновение.

Внезапно в сряда се сети. Всичко му се изясни за миг. Вече знаеше как трябва да действа с жена от калибъра на Кетрин.

Но как да го постигне? Щеше ли да успее за следващата събота? Подобно нещо отнемаше месеци, дори членовете чакаха поне осем седмици. Осъзна, че има нужда от помощта на приятеля си Роб. Нямах да се справи сам. Вечерта се отби в апартамента му, защото подобна важна задача изискваше лично посещение.

— Срецнах едно момиче — започна Джо.

— Знам.

— Не, друго.

— По дяволите!

— Казва се Кетрин и много държи на нея.

— Браво на теб!

— Трябва да направиш върховна саможертва.

Роб го изгледа несигурно.

— Какво имаш предвид?

— Събота...

— Събота!

Невъзможно бе Джо да се надява...

— Събота — повтори Джо решително.

— Не, приятелю — изхленчи Роб. — Няма начин. Не ме моли да го правя. Не искам да те обидя, като ти откажа.

— И аз не искам да ти забия кроше в носа.

— Така значи, а?

— Отчаян съм.

— Приятели сме от доста време. Не вярвах, че можеш да постъпиш така с мен.

— Съжалявам, но нямам избор.

— Коя е тази жена? Памела Андерсън ли?

— По-готина. Е, какво ще кажеш? Да? Или да?

— Не можеш ли да я заведеш някъде другаде?

— Не. Само най-доброто за Кетрин. Хайде, Роб! Ще ти се реванширам. Ще ти платя колкото поискаш.

— Парите не вършат работа. Обиден съм.

— Ще чуя ли „да“?

— Ще си помисля.

— Не! Трябва да знам веднага.

Роб го изгледа изненадано.

— Май много си хлътнал.

— Така е.

— Е, аз също.

— Добре. Моля те, направи го. Двеста лири?

Роб въздъхна. Нямаше начин да излезе на глава с него.

— Е, добре. Двеста и петдесет и въпросът ти се урежда.

В четвъртък следобед служебният телефон на Тара звънна. Обади се Кетрин, звучеше потисната.

— Какво става? — попита Тара, уплашена да не би да има лоши новини за Финтан.

— Получих имейл от Джо.

— И?

— Покани ме да излезем в събота.

Тара едва не получи инфаркт.

— Не мога да повярвам! Нали каза, че уж бил ужасен и те пренебрегвал цяла седмица. А сега ми съобщаваш, че ще излизате в събота вечер! Браво на теб!

— Не в събота вечер. В събота.

— До Париж ли ще ходите?

Смехът на Кетрин прозвуча горчиво.

— Не.

— Обяд в прочут ресторант?

— Не.

— Какво тогава? Не и в шибаната зоологическа, нали? Не и през ноември.

— Не. Ами... — Кетрин заекна от срам.

— Къде? Какво?

— Той ще...ще...

— Какво ще?

— Ще ме води на футболен мач — най-после изтърси Кетрин, почервенияла от унижение.

— Футболът е последният писък на модата — предпазливо каза Тара.

— Не е нужно да лицемерничиш.

— Кой ще играе?

Много зависеше от това. Дали Кетрин щеше да прекара събота следобед на някоя кална поляна в предградията, където играят два смотани отбора? Или на голям готин стадион с удобни седалки, хамбургери, програми и сувенири? На мач, където билетите струваха повече, отколкото в театрите в Уест Енд?

— Не знам. „Арсенал“ и още някой.

— „Арсенал“!

— Знам. Господи, Тара, иска ми се да не се бях забърквала в това. Ще умра от срам. Ама че наглост! Ако не беше Финтан...

— Билетите за „Арсенал“ са по-скъпи от злато!

— Така ли?

Внезапно нещата придобиха различен оттенък.

— Да намериш билет за мач на „Арсенал“ е по-трудно, отколкото аз да вляза в дънки осми размер.

— Откъде знаеш?

— Рави е фен на топчиите.

— На кои?

— Така викат на „Арсенал“! Господи, имаш доста да учиш. Ще трябва да те изпратят на курс при Рави.

Рави направи знак, че ще ѝ пререже гърлото и завъртя уплашено очи. Ужасяваше се от Кетрин. Загадъчната ѝ хубост не му действаше, тръпки го побиваха от нея.

— Откъде знаеш толкова много за футбола? — попита Кетрин.

— Рави отговаря за футболното ни тото. Каж ми какво пише в имейла на Джо. Прочети ми го.

Кетрин се огледа притеснено наоколо и още повече сниши глас.

— „Събота следобед, Хайбъри. Халба бира, «Арсенал» срещу «Евъртън» и ти. Какво ще кажеш? Обещавам да ти обясня правилата, а после да те нахраня.“

Тара едва не избухна в сълзи.

— Това е прекрасно! — ахна тя. — А после ще те води на вечеря. Не ми спомена за вечерята.

— Ами...

— Ами я!

— Е, ще изчакаш до неделя, за да напуснеш Томас, нали? Искам да съм сама в апартамента си в събота.

— По дяволите! — изсумтя Тара. — А аз исках да го напусна още тази вечер.

— Само да си посмяла!

— Какво ще облечеш? — попита Тара въодушевено. — Носи джинси. Искан ми се и аз да можех да обуя джинси. Прояви малко смелост. Обуй готини впити джинси.

— Ами ако...

— Ако какво?

— Ами ако... нали разбираш... ако после станем интимни...

— Кетрин Кейси! На първата среща! Шокирана съм.

— От джинсите ще ми останат следи по краката и стомаха. А това не е никак секси. Ами бельото ми? — колебливо попита тя.

Тара се стресна от неприсъщата за Кетрин откровеност.

— Да нямаш предвид колан с жартиер и други такива?

— Аха!

— Страхотно! Крайно време е някой мъж да оцени красивото ти бельо. Но си права, не можеш да облечеш такова бельо с джинси. Защо

не обуеш бикини, на които пише „Направих удар в Хайбъри“? Няма начин да не ги хареса. Или пък въобще не слагай бикини. Стига да се обръснеш, той ще умре от кеф! Ха-ха-ха!

Кетрин съжали, че бе споделила с Тара размишленията си на тема „Жилет“.

— Финтан ще полудее от радост — доволно отбеляза Тара.

Самата тя бе изключително щастлива. Възможността Кетрин и Джо да станат гаджета сигурно щеше да разкара Финтан от главата на Тара. Макар да бяха изминали няколко дни, откакто ѝ бе отправил молбата си за последен път. Всъщност цяла седмица, но това не я успокояваше.

ГЛАВА 53

— Много добре — заяви Рави, когато Тара затвори телефона.

— Точно така — съгласи се тя.

— Значи Кетрин е свалила онзи тип от работата си?

— Да.

— А той е фен на „Арсенал“. Сигурно е симпатяга. Но няма много вкус по отношение на жените.

— Рави! — намръщи му се Тара, после притисна стомаха си. — О, Рави...

— Сега пък какво има?

— Бадеми. Орехови сладки.

Тара отново се бе подложила на див глад. Всичко, което видеше и чуеше, ѝ напомняше за храна, а сега вече я тормозеха дори миризмите.

Започна се тази сутрин, когато ягодовият дезодорант за кола я накара да си мисли за желирани бонбони. Обзе я свирепо желание да спре пред будката за сладкиши и да изкупи цялата стока. После, когато се качи на магистралата, изпита почти неудържим копнеж да оближе собствената си кожа, която ухаеше на кокосов сладолед. Ароматът направо подлуди, но накрая си спомни, че сутринта се бе намазала с кокосов лосион за тяло. След като пристигна в службата, затормози я мисълта за огромна лимонова торта. Струваше ѝ се, че цялата сграда мирише на лимон. Зачуди се дали не откача, но Рави я успокои, като ѝ обясни, че препаратът за чистене на плочките е с аромат на лимон.

— Откъде идва миризмата на бадеми? — попита Рави.

Тара посочи Евелин и Теди. Рави отиде при тях и започна да ги души.

— Какво правиш? — учуди се Теди.

— Проверявам ви вместо Тара. Някой от вас да има бадемов парфюм? Или сапун?

— Тази сутрин си измих косата с бадемов шампоан — изненадано отговори Евелин.

— Няма да е лошо да използваш друг шампоан, докато Тара не се откаже от диетата си — посъветва я Рави. — Нещо, което не става за ядене.

— Разбира се — кимна Евелин и изгледа Тара със съчувствие. — Евкалиптът върши ли работа?

— Съжалявам — засрамено отвърна тя. — Не обръщай внимание на Рави.

Мислите за храна продължиха да я измъчват. По-късно, когато двамата с Рави отидоха на обедната си обиколка по магазините, едва успя да се разсее с новите трайни червила на „Клиник“. И то достатъчно, за да си купи две различни. Но когато излязоха обратно на улицата, ярките светлини на светофара ѝ заприличаха на огромни плодови бонбони и Рави с мъка я удържа да не се втурне да ги оближе.

— Ще ти купя една палачинка — мило ѝ предложи той.

Тара поклати глава.

— Снощи изхабих всичките си калории за седмицата. Майло е виновен. След кръчмата ни накара да отидем на виетнамски ресторант. Има огромно желание да опита всичко, което Лондон предлага.

— Би трябвало да хапнеш нещо — посъветва я приятелски Рави. — Сега, когато Финтан е болен, никак не ти е леко.

— Животът трябва да продължи.

— Много си строга към себе си.

— Не съм. Нервите ми са скапани. Благодарение на Томас и Финтан съм пълна развалина.

— Как вървят нещата с Томас?

— Кошмарно! Не разбирам защо, но едва успяваме да се държим цивилизовано един с друг. И непрестанно имам чувството, че ще се случи нещо ужасно.

— Вероятно си мислиш за Финтан.

— Всъщност не — призна тя. — Или поне не само за него. А това ме кара да се чувствам още по-зле. Как мога да се тревожа за гаджето си, когато най-добрият ми приятел е тежко болен? Но работата е там, че макар Финтан да изглежда зловещо, все пак му остават още осем месеца лечение, така че може и да се оправи. А тъй като болестта му не се влошава, нещата изглеждат... ами... не точно нормални, но започнах да свиквам. Кетрин разсъждава по същия начин. Лив твърди,

че това е техника за оцеляване, защото никой не може да живее в постоянен ужас. Трябва да нормализираш ненормалното.

— Странно нещо сте вие, момичетата. Защо всичко при вас е толкова сложно?

— Господи! Ще полудея!

Внезапно Тара застина на сред улицата и блокира пътя на минавачите, които преглъщаха ругатните си, щом видяха отчаяната ѝ физиономия.

— Представи си само, че Финтан не оздравее. Ужас! Струва ми се повече от страшно.

— Имаш нужда от едно питие — Рави я хвана под ръка и я вкара в най-близката кръчма, където ѝ купи джин с тоник. — Настроението му подобри ли се, откакто се прибра от болницата?

— Не — отговори Тара, като отпи голяма глътка и въздъхна облекчено. — Благодаря ти, Рави, спаси ми живота. Не, Финтан се държи ужасно. Чувал си разни истории за хора, чийто живот разцъфва пред лицето на смъртта. Е, с Финтан не е така. Откакто се прибра у дома, се държи като разглезен келеш. Разбира се, не го виня, тъй като едва не умря, когато косата му окапа. Чувства се ужасно, защото химиотерапията почти унищожи белите му кръвни телца. И е ядосан и уплашен. Но е трудно да си мил с него през цялото време.

Тя се завъртя към Рави със сълзи в очите.

— Понякога ми се иска да го ударя, защото и аз съм ядосана и уплашена. И се чувствам адски виновна.

Рави я потупа мило по ръката.

— Убеден съм, че чувствата ти са напълно нормални.

Всъщност нямаше представа за какво става дума, но искаше да я утеши.

— Още един джин? — попита той с надежда, макар че Тара едва бе отпила от първия. — Сигурен съм, че връзката на Кетрин с онзи тип от службата ѝ ще развесели Финтан.

— Дано! Аз никога няма да успея да изпълня молбата му. Това е една от причините да съм толкова ядосана и уплашена.

— Никога не знаеш какво можеш да направиш, докато не опиташ.

— Знам! Никога не съм била толкова убедена в нещо. Не мога да оставя Томас.

— Но ти самата каза, че нещата с него не вървят.

— Да, но... това е само временно. Ревнува ме от Финтан, а напрежението ме кара да се тъпча и... Не се тревожи. Скоро всичко ще се оправи.

— Надявам се — искрено отвърна Рави. — Доста ти се струпа на главата.

— Лошото е, че полудявам, когато си помисля за храна.

— Отпусни се.

— Толкова си сладък — усмихна се Тара и положи глава на рамото му, а той я прегърна с неудобство. — Ммм... ухаеш чу... Крем брюле! — извика тя високо, като се отдръпна от него. — Ванилия и карамел. Какъв афгършейв си сложил?

— „Джей Пи Джи“. Даниел ми го подари. Права си и тя спомена нещо за ванилия, когато ми го даде.

След работа Тара посети Финтан. Занесе му статия, посветена на китайските билкари, която Вини ѝ беше дал. Сандро я посрещна на вратата.

— Финтан откачи — прошепна ѝ той. — По цял ден не отлепя очи от канала за пазаруване. Купи освежител за въздух, кълтри албум, който никога не би слушал, кошмарна златна верижка с гривна и домашен тренажор. Вечно е на телефона и почти опразни кредитните ни карти.

Финтан лежеше на канапето с кисела физиономия и тюрбан на главата. Откакто излезе от болницата, не спираше да се държи отвратително. Погледна бегло статията на Вини и я захвърли настрана.

— Тара, всеки път, когато се видим, носиш някаква дивотия. Хомеопатия, акупунктура, диети, масажи, аромотерапия, а сега и китайски билки.

— Но, Финтан, заслужава си да опиташ — отчаяно отвърна тя. — Не могат да ти навредят.

— Пусни телевизора — прекъсна я грубо той. — Хайде да се позабавляваме!

— Финтан — закърши ръце Сандро, — моля те, недей! Държиш се толкова лошо с всички, че няма да ти останат никакви приятели.

— Не се тревожа за Тара — заядливо каза Финтан. — Колкото по-лошо се отнасяш с нея, толкова повече се привързва към теб.

Тара потръпна, сякаш я бяха зашлевили, но Финтан не ѝ обърна внимание, а натисна копчето на дистанционното. Телевизорът заработи, а Тара застина мълчаливо на мястото си, почервеняла от срам. Мразеше да я съжаляват и презират. Но какво можеше да направи?

За всеобщо учудване Кетрин пристигна чак в девет часа. Носеше калкулатора си, уж за да помогне на Финтан и Сандро да си изработят подходящ финансов план, докато Финтан получи парите от обезщетението си или инвалидна пенсия.

— Трябва да спреш да харчиш — обърна се Сандро към Финтан, който го погледна с неприязън.

— А, между другото — каза Кетрин, като зарови в чантата си, и извади изрезка от вестник, — днес в „Индипендънт“ има статия за чакра лечението. Може би си струва да опиташ...

Финтан се усмихна горчиво.

С надеждата, че страхотната новина на Кетрин за имейла на Джо Рот ще умилостиви Финтан, Тара реши да се спаси и тръгна към апартамента на Томас.

Но когато стигна до улица „Холуей“ и затърси място за паркиране, в главата ѝ внезапно се появи странна мисъл: „Ако вече не живееш на тази улица, щях да си избира апартамент с паркинг отпред.“

Изненада се от самата себе си. Първия път, когато Финтан я помоли да напусне Томас, автоматично отхвърли идеята. Но очевидно семената на съмнението бяха посети в ума ѝ.

После си представи какво значеше да остане сама и замръзна.

Влезе в апартамента и както обикновено се зачуди в какво настроение е Томас. Тази вечер бе свел глава над купчина съчинения и драскаше безжалостно с червената си химикалка.

— Къде беше?

— При Финтан.

— Аха!

— Как е Финтан, Тара? — саркастично попита тя. — Не е добре, Томас, но благодаря, че попита.

— Ами аз? — възмути се Томас. — Аз кога ще те видя?

Враждебността на Томас се засилваше с всеки изминат ден заради времето и вниманието, с които Тара отрупваше Финтан. Защото се чувстваше несигурен. Но на Тара ѝ бе писнало да го оправдава.

— Мислех да поизлезем тази вечер — каза Томас. — Да отидем до ресторанта зад ъгъла да хапнем по едно кърри.

— Не ям.

Томас се замисли.

— Браво на теб, Тара! — извика той въодушевено, но после реши, че не му се излиза сам и добави: — Нямам нищо против да се отпуснеш една вечер.

Тя твърдо поклати глава.

— А не спря да се тъпчеш през цялото време, докато беше в болницата при проклетия Финтан!

Ще трябва да наема бус, помисли си тя. Няма да мога да събера всичките си неща в колата. После обаче се замисли как ли щеше да живее сама и решителността ѝ се изпари.

Тара пусна телевизора и попадна на документален филм за жени, които внезапно откачат и убиват мъжете, тормозили ги в продължение на години.

— И с мен може да стане така — засмя се Тара и зачака реакцията на Томас.

— По-скоро с мен — самоуверено отвърна той.

Докато го гледаше как драска по съчиненията на тийнейджърите, Тара осъзна, че бе започнала да го мрази, откакто Финтан се разболя. Обичайната ѝ кротост и смирение загадъчно изчезнаха, а на тяхно място се настани смелост. Тя реши, че е време да му зададе важния въпрос.

Отвори уста, но в същия миг сърцето ѝ заби лудо. Зачуди се как да го формулира.

— Томас? — започна тя с нервен глас.

— Какво?

Той дори не си направи труда да вдигне поглед от купчината съчинения.

— Нищо.

Отново потънаха в мълчание. После емоциите ѝ я подтикнаха да опита още веднъж.

— Томас?

— Какво?

— Защо не се оженим?

Без да вдигне очи, той се засмя.

— Не дрънкай глупости!

— Добре.

— Страхотна шега — ухили се той. — Да се оженим!

В мрачната кафява стая се възцари тишина. Тара усети странна липса на емоции — нямаше усещане за загуба, нито разочарование, нито изненада. Абсолютно нищо. А беше очаквала, че сърцето ѝ ще бъде разбито.

— Защо? — попита Томас след малко. — Да не си издула корема?

— Със сигурност не съм.

Не бяха правили секс повече от месец, от рождения ѝ ден.

Изминаха още десет минути в мълчание.

— Приличаш на бременна — заядливо каза Томас.

— Е, и ти не си шибаната Кейт Мос — отвърна Тара.

Той вдигна глава и я погледна наранено.

— Това беше гадно.

— Сега знаеш как се чувствам.

— Но аз го казвам за твое добро.

— И аз го казвам за твое добро.

Томас я изгледа учудено. Внезапно настроението му се промени и той се ухили многозначително.

— Нужен е голям чук, за да забиеш голям пирон — засмя се той и завъртя чатала си към нея.

Тара го изгледа объркано и се намръщи, сякаш се опитваше да разчете дребен шрифт. Защо ли ѝ приличаше на джудже?

Не искаше да спи с него. Напълно бе сигурна в това.

— Присмиваш се на идеята ми да се оженим, а после искаш да си лягаме? Не ти ли се струва странно?

Томас бе наистина изненадан.

— Стига, Тара! — изхленчи той. — Възбуждаш ме, а после ме зарязваш. Не е редно.

— Оправяй се сам — отвърна тя и излезе от стаята.

Не беше разстроена. Всъщност не знаеше дали въобще чувства нещо друго освен глад.

Но мисълта за храна я накара да потръпне.

В миналото, когато беше прекалено гладна, за да заспи, взимаше приспивателно. Реши, че хапчетата ще ѝ помогнат и сега. Но

последната ѝ мисъл преди да заспи не бе обичайното „Искам сандвич с бекон“, а „Чудя се как ли е Аласдър?“

ГЛАВА 54

В петък Тара се събуди в лошо настроение. Цяла нощ бе скърцала със зъби насън и сега челюстта я болеше.

Чувстваше се ужасно унижена от подигравките на Томас. Какво толкова смешно имаше в идеята ѝ да се оженят? Живееха заедно от две години. Нормално бе да сключат брак и нямаше нищо смешно. Болеше я от грубостта му, въпреки че той може би не си даваше сметка за това.

Тара все повтаряше, че не иска да се омъжва — през тийнейджърските си години бе осмивала брака като отживяла буржоазна институция, но искаше да се увери, че Томас приема връзката им сериозно.

На път за работата я тормозеха мрачни мисли. Чудеше се какво ли щеше да стане занапред. Възможно ли бе нещата да си останат по същия начин? А, не! Чувстваше се задължена да изрази мнението си, за да запази достойнството си. Всъщност трябваше да го направи още преди месец.

Но не искаше. Предпочиташе да стъпва предпазливо, на пръсти, сякаш се движеше в рушаща се сграда. Страхуваше се, че постройката ще рухне, ако направи някоя погрешна стъпка.

В началото отношенията ѝ с Томас бяха чудесни. Обичаха се. Може би нямаше нужда да се тревожи. Връзката им все още съществуваше. Нищо важно не се бе променило и сградата все още изглеждаше солидна.

Е, не точно солидна, призна си тя неохотно. Но поне изглеждаше същата като преди.

— Добро ли е новото червило? — извика Рави веднага щом Тара влезе в офиса. — Издържа ли на целувки?

— Нямам представа.

— Искаш ли да провериш дали е устойчиво на понички? — попита той, като размаха шоколадовото изкушение под носа ѝ. —

Съжалявам — бързо се извини Рави, когато Тара потръпна и отмести очи от поничката. — Какво ще кажеш за едно кафе?

Рави ѝ донесе чаша кафе, а Вини, Теди, Евелин, Кльощавата Шерил и Сънливия Стив зачакаха любопитно какво ще стане, когато устните на Тара докоснат чашата. Тя отпи предпазливо и им показа чашата. Всички въздъхнаха разочаровано, когато видяха розовото очертане по жълтия порцелан.

— Рекламата твърдеше, че издържа дълго — утеши я Рави, — а не, че е вечно.

— Мисля, че е време да се откажа. Никога няма да спечеля в тази игра — примирено каза Тара.

След работа отиде да пийне с Рави и някои от другите колеги. През цялото време не спомена нито Томас, нито Финтан. Но мрачните предчувствия не я напускаха.

Прибра се у дома и още щом видя Томас, се почувства унижена. Насили се да поведе безгрижен разговор и каза:

— Познай какво става. Кетрин има среща утре.

Томас презрително изсумтя.

— Ще си свали ли най-последните железните гащи?

Тара стисна устни. Избухването бе удоволствие, което не можеше да си позволи. Но си помисли, че отношенията им са адски странни за хора, които уж се обичат.

Ама че идиотски живот! Каква тъпа загуба на време!

Почувства се страшно изморена. Беше ѝ писнало от проблеми.

— Сипи ме нещо за пиене — каза тя. — Чаша бяло вино.

Томас стреснато се подчини.

С нея ставаше нещо странно. Но още не бе сигурна какво точно и се страхуваше да разбере.

ГЛАВА 55

Тара отдавна се бе примирила с факта, че Томас не иска да има нищо общо с приятелите ѝ. Вероятно точно поради тази причина в събота сутрин, когато подкара към апартамента на Кетрин, за да ѝ помогне да се подготви за срещата с Джо Рот, с лекота остави зад себе си униженията и мрачните предчувствия. Дори ѝ беше приятно, Чувстваше се неловко в собствения си живот, не знаеше какво да мисли, нито как да постъпи. Страхотно удоволствие бе да го зареже за малко.

Пристигна у Кетрин въодушевена и развълнувана.

Приятелката ѝ беше по сутиен и тесни джинси, които подчертаваха плоския ѝ корем.

— Облече ги, защото знаеш колко ми се иска да можех да нося джинси, нали? — весело попита Тара. — Защото много държиш на мен.

— Не. Просто не мога да отида на мач с къса черна рокля — отвърна Кетрин.

— Не е вярно. Искаш да проявиш любезност към дебелото си другарче. Как ми се иска да бях на твое място — каза Тара замечтано. — Да имам стегнат задник и слаби крака. Добре, че си ми приятелка, иначе щеше да ми се наложи да те убия.

Тара се огледа наоколо. Нещо не беше наред. Апартаментът бе изключително разхвърлян, макар че семейство О'Грейди си бяха заминали преди седмица. Килимът във всекидневната имаше нужда от сериозно изтупване, всичко изглеждаше прашно, а мивката в кухнята бе затрупана с мръсни чинии.

— Да, знам — усмихна се Кетрин. — Планирах да почистя основно, когато семейство О'Грейди си заминат, но... ами сега не ми се вижда толкова страшно. Разхвърляно е, но поне е чисто.

Всъщност не беше чисто, но Тара преглътна притеснено и не каза нищо.

— Знаеш ли, липсват ми — призна Кетрин. — Свикнах да живея с тях.

— Но нали те подлудяваха! — възкликна изненадано Тара. — Майло изхаби целия ти лосион „Шанел“.

— Нямаме доказателства, че е бил Майло — защити го Кетрин. — Може да е била Джейн Ан. Или пък Тимъти.

— Майло ухаеше на него. Той има страхотен усет за хубавите неща.

— Да, възприе стила на Лив за нула време — съгласи се Кетрин. Тара задуши из въздуха.

— Каква е тази странна миризма? Изгорена коса? Кетрин я погледна с неудобство.

— Май прекалих с машата.

— Господи, наистина си решила да заковеш Джо Рот! И какво ще стане, ако се харесате? Не се ли тревожиш, че апартаментът ти е малко... разхвърлян?

— Купих си ново скъпо бельо — призна Кетрин. — Вече достатъчно изкуших съдбата.

— Ново бельо! — ахна Тара. — Ако до края на живота обуваш различни бикини, пак ще ти останат поне два нови чифта!

— Хайде, пак приемаме, че ще живеем вечно — усмихна се Кетрин.

Тара пребледня.

— Всеки път, когато се сетя за това, се чувствам ужасно. Финтан ще се оправи, нали?

— Може би. Надявам се.

Смъртта надвисна над тях като черна сянка, но след малко Кетрин каза:

— Хайде, ела ми помогни да се издокарам!

Тара се изпълни с вълнение въпреки мрачните мисли.

— Какво да облека върху джинсите? — зачуди се Кетрин.

Тара заоглежда безукорно подредения ѝ гардероб.

— Ама че скука — изсумтя недоволно тя. — Купуваш неутрални цветове и всичко трябва да си подхожда. В началото на всеки сезон избираш няколко делови тоалета — сив костюм с панталон, тъмносин с пола, черен панталон с тесни крачоли и черна риза към него, а после добавяш само най-необходимото. Съжалявам, Кетрин, но тук не

виждам нищо секси, а не можеш да облечеш копринена блуза с тези джинси. Предполагам, че няма да искаш да отидеш по сутиен, а?

Кетрин я изненада с отговора си.

— Всъщност... ходих на пазар — тя издърпа огромна торба изпод леглото. — Купих ей това. Но не е за мен — добави тъжно. — Това си е бумеранг.

Тара я изгледа объркано.

— Имам предвид, че отива обратно в магазина — обясни Кетрин.

— Дай да видя! — каза Тара и извади тясна малиненочервена блузка от торбата. — Обличай я! — нареди тя със строг глас. — Веднага!

— Но...

— Веднага!

Кетрин облече прилепналата блуза и се завъртя пред приятелката си. Беше великолепна. Тъмночервеният цвят подчертаваше нежните ѝ черти и озаряваше лицето ѝ. Копринената ликра бе елегантно изпъната върху рамената и гърдите ѝ. Блузката бе достатъчно къса, за да разкрие леко плоския ѝ корем. Тара съжали, че нямаха време да сложат обица на пъпа ѝ. И тя би искала да има, но се страхуваше, че в салона ще имат нужда от оборудването, с което бяха прокопали тунела под Ламанша, за да пробият дупка в тлъстините ѝ. А и обицата щеше да е с размера на чиния.

— На всяка цена трябва да си с тази блуза! — извика въодушевено Тара.

— Не мога — възрази Кетрин. — Намеренията ми ще са прекалено очевидни. А и е твърде младежка.

— Моля те — изхленчи Тара. — Изглеждаш адски секси. Джо е свикнал да те гледа само в строгите ти костюми и сега ще го зашеметиш.

— Ноември е. Ще изстина.

— Настинките се причиняват от вируси. А и ще си облечеш палто. Кое смяташ да сложиш?

Настъпи неочаквано мълчание и Кетрин я погледна виновно.

— Ами... когато пазарувах, видях това — призна тя, като извади още една торба изпод леглото. — Не трябваше да го купувам. Ще го върна в понеделник. Не знам какво ми стана...

Тара грабна торбата от ръцете ѝ и извади три-четвърти петроленосиньо яке от невероятно мека и гладка кожа.

— Боже господи! Какво още има там? — извика тя и се просна на пода като заложник по време на банков обир.

— Нищо — забързано отговори Кетрин. — Само чифт ботуши. Малко бижута и гримове. А да, и малко бельо. Но тези покупки бяха ужасна грешка.

— Леле майчице! — въодушевено изрева Тара изпод леглото.

Кетрин разбра, че приятелката ѝ е намерила ботушите от „Прада“.

— Моля те, излез оттам!

— Значи затова в четвъртък дойде у Финтан чак в девет часа? Пазарувала си! — ухили се Тара и разгърна якето с благоговение. — Господи, не мога да повярвам! — извика тя, когато видя етикета. — „Долче и Га...“

— Да не говорим повече — прекъсна я Кетрин. — Изпитвам непоносимо чувство за вина.

Тара въздъхна с облекчение. Кетрин бе действала с неприсъщо за нея неблагодарумие. Беше си купила скъпи непрактични дрехи, но поне се чувстваше виновна.

Най-после Кетрин бе готова и издокарана в нова блузка, яке, ботуши, верижка, обици, бикини с прашка, дантелен сутиен, червило, очна линия и няколко капки „Будоар“ врата, китките и скромното деколте. Дори позволи на Тара да ѝ направи косата.

— Приличаш на четиринадесетгодишна — каза Тара. — Хайде, дете, можеш да се отдадеш на греха.

— Бъди сигурна.

— Наистина ли? На първата среща?

— Трябва да се живее — отвърна небрежно Кетрин. — Утре може да умрем.

Очевидно си вярваше и Тара отново се притесни. Излязоха от къщи и Тара огледа внимателно улицата.

— Очакваш ли някого? — учуди се Кетрин.

— Рави. Няма да се изненадам, ако те прасне по главата, открадне дрехите ти и се престори на теб, за да отмъкне билета ти.

— Този мач май наистина е сериозно нещо, а? — доволно се усмихна Кетрин.

Финтан бе поканен у Кетрин за великото приготвление, но отказа да дойде. Затова, с надеждата да го развеселят, двете приятелки решиха да му покажат плодовете на труда си, преди Кетрин да се срещне с Джо.

Сандро им отвори вратата. Беше пребледнял и разтревожен. Кимна им безмълвно към всекидневната.

Финтан лежеше отпуснато на канапето. Главата му бе украсена с перука а ла Даяна Рос. Всеки път, когато Кетрин и Тара го видеха, потръпваха. Струваше им се, че гледат смъртта в лицето. Но шокът бързо отминаваше — и двете знаеха, че състоянието му ще се влоши, преди да започне да се оправя.

— Как си? — попита го Тара.

— Гнусно — заяви той.

— Но не по-зле от преди? — обади се Кетрин.

— Не — мрачно призна той.

Само преди една-две седмици биха посветили поне половин час на оплакванията му, но сега спокойни, че няма нови тумори, подутини или необясними болки, нещата им се виждаха почти нормални.

— Удобно ли си седнал? — попита Тара драматично.

— Не. Задникът ми се е стопил.

— Слушай го как се хвали. Готова ли си, Кетрин?

След кимването ѝ Тара извика с глас на конферансие:

— Та-тааа! Представям ви Кетрин Кейси, жестоко секси гадже, което си пада по Джо Рот. Това момиче има сериозни планове.

Кетрин се завъртя с танцова стъпка и демонстрира новите си дрехи.

— Винаги си била скапана танцорка — отбеляза Финтан, а Кетрин застина наранена.

В този миг Тара видя отворената кутия бира на масата пред него и я обзе ужас. Срецна погледа на Кетрин и разбра, че и тя е забелязала.

— Кетрин има среща с Джо Рот днес — съобщи Тара с бавния ясен глас, с който хората говореха на болните.

— Не си прави труда заради мен, скъпа — заяде се Финтан.

— Не се ли радваш? — изненада се Тара. — Не се ли вълнуваш? Това се случва благодарение на теб.

— Мисля, че ме бъркаш с болния от рак, който се интересува от нещо.

— Но тя го направи заради теб! — отвърна Тара и усети, че умира за цигара.

— Не е вярно — възрази Финтан. — Направи го заради себе си.

— Заради теб го направих — намеси се Кетрин.

— Е, вече можеш да спреш.

— Късно е.

— Не е. По-добре късно, отколкото никога. Освобождавам те от обещанието. Всъщност дори не искам да се виждаш с него. Моля те да не го правиш.

— Не можеш да постъпваш така! — извика възмутено Тара. — Тя си купи яке от „Долче и Габана“. Адски предизвикателно бельо. И ботуши от „Прада“. Покажи му ботушите, Кетрин. Вдигни си джинсите. Виж какви токчета, Финтан. И блузата ѝ е от...

Кетрин послушно си вдигна крачолите, като гледаше Финтан объркано. Мисълта да не отиде на срещата с Джо ѝ се струваше непоносима.

— Виждаш ли — горчиво се усмихна Финтан. — Наистина искаш да се видиш с него. Това няма нищо общо с мен. Бях само катализаторът.

В душата на Кетрин се бореха противоречиви чувства. Не беше искала да съблазнява Джо. Е, искаше, но пък сама никога не би направила нищо по въпроса. А и искрено се страхуваше, че състоянието на Финтан може да се влоши, ако не изпълни обещанието си. Но бе принудена да си признае, че дълбоко в душата си бе приветствала молбата му. И сега не искаше да се отказва. Осъзнаваше, че желанието ѝ да излезе с Джо вече нямаше нищо общо с Финтан.

Това я накара да се почувства адски неудобно и внезапно разбра какво бе изпитала Тара, когато ѝ бе наредено да напусне Томас.

— Но защо ме помоли да го направя, щом сега си променяш решението? — учуди се тя.

— Болен съм от рак, скъпа. Мога да правя каквото си искам — изморено отвърна Финтан. — Тогаваш идеята ми се струваше добра. Наистина. Мислех, че ако двете с Тара живеете както трябва, аз ще се оправя. Лив ми каза, че съм бил в третата фаза на реакцията на лошите новини — пазарлъка.

— Кой са първата и втората?
— Отричане и депресия.
— А сега къде си?
— Четвърта фаза.
— А тя е?
— Самосъжаление. Не е ли очевидно?
— Всъщност не е самосъжаление — възрази Кетрин, която също бе информирана от Лив, — а гняв.

— Все тая.

— Има ли пета фаза? — разтревожено попита Тара.

Какво ли трябваше да очакват занапред?

— Да. Примирение. Но дотогава вече ще съм умрял.

Тара отвори уста, за да протестира, но Финтан я спря.

— Моля те, недей. Мразя да се държат снизходително с мен. Погледни буцата на врата ми, която не се смалява въпреки кошмарната химиотерапия. Аз съм един ходещ тумор. Как искате да разсъждавам? — каза Финтан, после се обърна към Кетрин и добави: — Е, хайде, върви! Излез с Джо и се забавлявай.

Тя се поколеба, не ѝ се искаше да признае, че копнее за срещата с Джо.

— Ако нещата тръгнат добре, ще го доведе при теб — обеща тя.

— Не си прави труда.

— Е, трябва да вървя, иначе ще закъснея.

Кетрин потегли към станцията на метрото, като тракаше нервно с десетсантиметровите си токчета. Опитваше се да върви бързо, за да се освободи от гнева и объркването си.

Тара остана сама с Финтан. Чувстваше се адски неудобно. Очевидно и със Сандро бе така, като се съдеше по начина, по който избягваше да влиза в стаята. Навремето животът на Финтан бе прекрасен и жизнерадостен. Сега се бе превърнал в нещо дребно и безсмислено. Тара се уплаши, че приятелят ѝ всеки момент ще повдигне въпроса за Томас. Наистина той бе освободил Кетрин от обещанието ѝ, макар и по доста неприятен начин, но Тара не знаеше дали и тя се е откачила. Или сега всичко се прехвърляше върху нея. Нямахше сили да го попита.

— Трябва ли да пиеш това? — посочи тя отворената бира на масата.

— Защо? Искаш ли я? Не е ли малко рано?

— Мога да ти задам същия въпрос.

— Но аз съм болен от рак.

Тара въздъхна.

— Точно заради това.

После събра смелост и предложи:

— Искаш ли да опитаме заедно?

— Какво?

— Да си представяме. Както съветва книгата. Нали разбираш, затваряме очи и си представяме, че сме изпълнени със светлина и чистота и...

— Как е Томас? — прекъсна я Финтан.

— Ами... Поговорих с него. Подозирам, че няма желание за брак и не съм забравила, че ме помоли да го напусна. Мисля за това и...

За нейна изненада Финтан отново я прекъсна. При това с думите, с които се бе обърнал към Кетрин.

— Не си прави труда заради мен, скъпа.

— Какво имаш предвид?

— Не ми пука какво правиш. Остани цял живот с Томас, ако искаш.

— Не искаш ли да го напусна?

— Не, Тара. Пет пари не давам. Остани си при него в ролята на изтривалка, каквато си сега. Животът си е твой и можеш да правиш с него каквото си искаш.

— Ясно.

— Животът е гадно нещо — изсумтя Финтан мрачно.

— Значи и аз съм свободна? — колебливо попита Тара.

— Напълно.

— Добре — усмихна се тя. — Не знаех дали си променил решението си само относно Кетрин. Но съм ти благодарна.

Тя зачака бремето да падне от гърба ѝ, да се почувства свободна и весела. Всичко беше наред. Можеше да остане с Томас. Финтан ѝ даде благословията си.

Уха! Можеше да остане с Томас завинаги.

Защо внезапно това ѝ заприлича на заплаха, а не на сбъдната мечта?

ГЛАВА 56

Джо чакаше пред гишетата за билети на станция „Финсбъри Парк“, както се бяха разбрали. Наоколо имаше толкова много хора в тениски на „Арсенал“, че в първия миг Кетрин не го видя. Но после го забеляза — стоеше облегнат на стената с ръце в джобовете на якето си. Беше облечен в избелели джинси, груби кубинки и кожено яке. Кафявите му очи гледаха разсеяно. Докато вървеше нервно към него, лицето му си остана намусено и тя съжали, че е дошла.

Почти бе стигнала до Джо, когато мрачното му изражение се изпари.

— Кетрин! — извика радостно той и се отдръпна от стената. — Не те познах. Не те познах — повтори Джо, като огледа внимателно косата, якето, джинсите и ботушите ѝ. — Страхотна си!

— Не съм чак толкова различна — скромно отговори тя.

— Не, но...

Усмихна се още по-широко и въобще не се опита да прикрие възхищението си.

Кетрин отвърна на усмивката му, после извърна поглед засрамена, но щастлива.

— Съжалявам, че закъснях.

Джо си погледна часовника.

— Три минути и половина. Притесних се — ухили се, но наистина се бе притеснил. — Важното е, че дойде. Насам — поведе я той към улицата.

Излязоха навън и тръгнаха по тротоара. Джо не я докосна. Не я хвана за ръка, но вървеше близо до нея, сякаш да я предпази от минувачите. Поведението му бе изключително мило, но това вече не беше повод тя да се държи жестоко или презрително.

Стадионът ѝ се стори огромен. След като показаха билетите си, отидоха да пийнат в бара. После се блъскаха сред стотиците хора и излязоха навън.

Имаха чудесни места под гигантската козирка. Адски цивилизовано. Нямаше нищо общо с тъпченето под дъжда, което Кетрин си бе представяла. Наоколо се виждаха и много жени. Ура! Тя не бе единствената. Седнаха един до друг, като внимаваха да не се докоснат. Кетрин се изненада от броя на посетителите. Хиляди хора. Под нея редици и редици глави водеха към игрището. Тя се завъртя да погледне зад себе си и видя безброй тела, които стигаха чак до покрива. И от двете ѝ страни се простираха безкраен низ от колене. Невероятна гледка.

Ръкопляскането и тропането с крака бе почти оглушително и някак си примитивно. Могъщо и много мъжкарско. Кръвта запулсира във вените ѝ. Джо се завъртя към нея и попита:

— Добре ли си?

— Да — усмихна се тя.

— Топло ли ти е?

Кимна му енергично.

— Виждаш ли?

Ново кимване.

— Е, още няма какво да се гледа.

След кратка пауза Джо попита:

— Искаш ли хамбургер? Или програма?

Беше се уплашил, че Кетрин може да не одобри идеята му за мача.

— Не мислех, че ще се чувствам толкова...

Той я загледа разтревожено.

— Как?

— Развълнувана — призна Кетрин.

Заля го вълна от благодарност и радост. Беше прав! Под хладната ѝ външност се криеха огън и страст.

— Това ли ти се вижда вълнуващо? — ухили се той. — Почакай още малко!

Кетрин го погледна стреснато. Ама че наглост!

— Имам предвид до началото на мача — заекна смутено той.

Хората около тях запяха:

„Моят старец ми каза:

— Стани фен на «Евъртън»!
Но аз отговорих:
Майната ти, старче, ти си...“

За щастие Джо не пееше. Но примитивната енергия около тях бе изключително силна, мъжкарска и секси. Студът нямаше никакво значение.

— Отдавна ли си запаянко? — срамежливо попита Кетрин.

— Да. Дълго преди Ник Хорнби да превърне футбола в мода за средната класа. От четиригодишен съм фен на „Торки Юнайтид“.

Кетрин си представи Джо като четиригодишно хлапе и се усмихна.

— Добри ли са „Торки Юнайтид“?

— Не — ухили се той и поклати глава. — Гола вода са. Третокласен отбор.

— Защо тогава си им фен?

— Защото съм роден там. Нямах избор.

— Късмет — разбра го тя.

— Точно така — потвърди той и си помисли каква великолепна жена бе Кетрин. — Съдба.

Всички други жени, които познаваше, си падаха по „Манчестър Юнайтид“ и искаха същото от него. Той ѝ се усмихна широко. Всеки път щом погледите им се срещнеха, стомахът ѝ нервно се свиваше.

— Защо тогава сме на мач на „Арсенал“? — попита Кетрин.

— Защото нямах възможност да пътувам до Девън през седмицата. А и квартирата ми беше близо до стадиона на „Арсенал“ и пак можех да гледам футбол...

— Разбирам — строго каза Кетрин. — Не е защото харесваш „Арсенал“.

— Сега ги харесвам — побърза да я увери той. — Но в миналото не им бях фен. Хей, тогава бях още много млад, почти момче. Не знаех нищо за лоялността.

— Сега зрял човек ли си?

— Много.

— Радвам се да го чуя — отвърна тя сериозно.

— Постепенно се влюбих — каза Джо и бързо добави. — В „Арсенал“.

Игрището се простираше пред погледите им, огромно, изумруденозелено и все още празно.

— Всеки момент ще започнат — каза Джо, после се завъртя, хвана я за ръката и погледна часовника ѝ.

Беше небрежен жест, какъвто всеки би направил, но засега бе най-интимното нещо, което Джо си бе позволил. Дъхът ѝ спря, когато хладните му пръсти докоснаха китката ѝ. Но всичко свърши за секунда.

Внезапно въздухът се изпълни с напрежение.

— Започва се — прошепна Джо.

Всички на стадиона скочиха на крака и започнаха да крещат и да ръкопляскат. Очевидно отборът на „Арсенал“ бе излязъл на игрището, но Кетрин виждаше само гърбовете и главите на хората пред себе си. После по освиркването и подигравките заключи, че и момчетата от „Евъртън“ са се появили.

Седнаха по местата си и щом мачът започна, атмосферата се изпълни с напрежение и агресивност. Кожата на Кетрин настръхна от приятен страх.

— Нашите момчета са в червено и бяло — обясни ѝ Джо.

— Знам.

Тара ѝ бе обяснила подробно всичко.

— Браво! — похвали я Джо.

Мъжът от другата страна на Кетрин бе страстен фен, който очевидно изпитваше лична омраза към „Евъртън“. Непрестанно скачаше на крака и викаше:

— Елате да си го получите, щом се мислите за толкова добри!

„Евъртън“ пропуснаха чудесна възможност за гол и фенът запя въодушевено.

— Няма да го вкарате и в бардак! — закрещя той. — Некадърници! Няма да го вкарате и в бардак!

После сръга Кетрин в ребрата и я подкани:

— Хайде, момиче, пей с мен!

— Боли ме гърлото — промърмори тя. — Не мога.

Джо не пееше, но бе изключително съсредоточен и заинтригуван от мача. Кетрин си помисли, че би трябвало да не негодува. Защо я бе

довел тук, ако нямаше да ѝ обръща внимание? Но не може да му се ядоса. С присвити очи той напрегнато наблюдаваше играта, а Кетрин наблюдаваше него — високите му скули, гладката кожа, разрошената коса. Джо непрестанно я питаше дали се чувства добре. Тревожеше се, че може да ѝ е студено, но макар бузите ѝ да се бяха зачервили, тя въобще не усещаше студ.

Двайсет минути след началото на мача Джо се завъртя към нея.

— Добре ли си? — попита той за хиляден път.

— Да — нежно му се усмихна тя.

— Не те чувам — прошепна той, като приближи лице към нейното. — Ела по-близо.

Кетрин се наведе към него и повтори:

— Добре съм.

— Пак не те чувам — каза той с потъмнели очи. — По-близо.

Притеснена, че нахлува в личното му пространство, Кетрин се доближи още повече.

— Да, добре съм.

— Още не те чувам.

Гласът му бе толкова тих, че ѝ се наложи да чете по устните му.

Объркана, тя се доближи още няколко сантиметра.

— Добре съм.

— Не те чувам.

Нямаше начин да се приближи повече. Лицата им бяха на милиметри разстояние. Очите на Джо гледаха напрегнато, а нейните — объркано. Внезапно Кетрин разбра...

Някъде далеч от тях „Евъртън“ пропусна поредния гол. Тълпата скочи на крака и закрещя въодушевено. В същия миг Джо напълно скъси разстоянието между тях и я целуна.

ГЛАВА 57

Роб би се разхлипал, ако подозираше, че приятелят му е похабил безценния билет, за да се мляска през целия мач. За негово щастие Джо и Кетрин се целунаха само веднъж.

Но пък каква целувка, помисли си Кетрин.

Очите ѝ бяха затворени, пръстите ѝ нежно галеха лицето на Джо. Леко ухание на лимон и чист мъж достигна до ноздрите ѝ и я замая. Разсеяно забеляза колко твърди и сухи са устните му. Джо я придърпа към себе си и целувката се задълбочи. Горещината на трескавите им устни контрастираше със студенината на лицата им.

Но всичко свърши прекалено бързо. Двамата отвориха неохотно очи и се отдръпнаха един от друг, макар и полудели от желание.

— Извинявай... не трябваше да го правя... мястото не е много подходящо — прошепна Джо.

— Прав си — съгласи се тя.

Почувства се адски объркана, когато откри, че двамата не са сами на света.

Догледаха нетърпеливо мача. „Арсенал“ спечели.

После хванаха такси до апартамента на Кетрин.

Веднага щом пристигнаха, тя се паникьоса. Беше едва пет п половина, прекалено рано за лудории. Това беше грешка.

Присъствието му изпълни апартамента ѝ и внезапно ѝ се прииска да го отпрати. Ненавиждаше чувството, че е хванала тигъра за опашката, че е лапнала повече, отколкото може да преглътне.

— Това е всекидневната — нервно каза тя. — Седни, а аз ще сложа чайника.

Замълча рязко, когато Джо я хвана за колана на джинсите.

— Ела тук — нежно каза той и я придърпа към себе си.

Кетрин усети как краката ѝ се придвижват напред, тялото ѝ се притиска към него. Джо сведе глава към нея с многозначителен поглед. Кожата ѝ запламтя от горещия му дъх. След миг устните му се озоваха върху нейните.

Тя затвори очи и ѝ се стори, че тялото ѝ разцъфва като цвете. Прекалено е рано, каза си тя. Прекалено е рано и трябва да спра.

Джо бе този, който се отдръпна пръв. Усмихна се весело и каза:

— Длъжен съм да споделя с теб, че никога не спя с жена на първата среща.

— Аз също — бързо отвърна Кетрин.

— За щастие днес имаме и втора среща — ухили се той.

— Не си мисли, че...

— Не си мисля — прекъсна я той. — Просто се пошегувах.

— Аха! Значи спиш с жените на първата среща?

— Не, аз... а, разбирам, още една шегичка.

Двамата се усмигнаха щастливо.

— И какви са плановете за втората среща? — попита Кетрин.

— Обещах да те нахраня.

— И?

— Мислех да излезем някъде. Искаш ли?

— Къде?

— Ами... в „Айви“ — отговори той, леко притеснен, че Кетрин може да отхвърли тузарското заведение.

— Чудесно — кимна тя. — Ще имаш ли нещо против да се видим направо там?

Мисълта, че Джо ще я чака в съседната стая, докато се преоблича, ѝ се стори непоносима. Още не бе готова за това.

Той я погледна разочаровано, но отвърна:

— Добре. Масата е резервирана за осем часа. Ще се видим там.

Целуна я по бузата и си тръгна. След като затвори врата зад гърба му, Кетрин затапчува въодушевено. Знаеше колко е трудно да резервираш маса в „Айви“.

После се втурна в спалнята си и издърпа още една торба изпод леглото. Извади елегантна къса черна рокля. Все пак Джо щеше да я води в „Айви“, а не къде да е.

Разтреперана от вълнение, скъса първия чифт черни чорапи. За щастие беше от жените, които винаги имат по няколко чифта в чекмеджето си. После, обзета от колебание, се зачуди кои обувки да избере — черните сатенени боти с високи токчета или черните кожени сандали. Накрая се спря на ботите, защото със сандалите се чувстваше

прекалено уязвима. Отгоре щеше да облече красивото палто от „Джил Сандърс“, което си бе купила на разпродажба през януари.

Не можа да се въздържи и звънна на Тара. Знаеше, че приятелката ѝ умира от любопитство да разбере как вървят нещата. Но когато Тара вдигна телефона, Кетрин реши, че е набрала грешен номер. Не позна странния дрезгав глас, който изхърка:

— Ало?

— Тара? — колебливо попита Кетрин.

— О, Кетрин! — изхълца гласът.

Наистина беше Тара, но плачеше толкова силно, че не можеше да говори.

— Какво има? — уплаши се Кетрин. — С Финтан ли е станало нещо?

— Не. Няма нищо.

— Не може да няма.

— Заради Томас е. Такъв гадняр е.

— Какво е направил? — ужаси се Кетрин.

— Просто е пълен гадняр.

— Да, но...

Разбира се, че беше такъв. Нищо ново. Но сигурно бе станало нещо.

— Не ти изневерява, нали?

— Защо? Мислиш ли, че по света има и други тъпанарки като мен? А, току-що си спомних. Ти си на среща. Моля те, кажи ми, че всичко е наред.

— Остави това. Кажи ми какво стана.

— Утре. Моля те, Кетрин, наистина искам да знам дали всичко е наред.

— Джо ме целуна два пъти и ще ме води на вечеря в „Айви“.

— В „Айви“! Страхотно се радвам. Очевидно намеренията му са сериозни — с пресилено въодушевление каза Тара. — Хапни един голям шоколадов мус и си мисли за мен.

— Не искаш ли да дойда при теб?

Кетрин стисна палци, затвори очи и се помоли на Бога.

— В никакъв случай — засмя се Тара.

— Ще се справиш ли?

— Разбира се. Съжалявам, че ти развалих настроението. Пожелавам ти приятно прекарване довечера.

— Сигурна ли си?

— Кълна се в живота на баба си. Сигурна съм.

Таксито я остави пред „Айви“ точно в осем и Кетрин реши да се поразходи малко. Нямахше проблеми да чака сама в ресторант, когато се срещаше с Тара или другите си приятели, но сега бе различно. С огромни усилия на волята успя да закъснее десет минути.

— Имам среща с господин Рот — съобщи тя на салонния управител.

Той провери списъка с резервациите.

— Съжалявам, но няма маса на името на господин Рот.

Стомахът на Кетрин се сви от ужас. Тя огледа уплашено ресторанта и с облекчение забеляза Джо в едно от сепаретата. Той също я видя и скочи на крака.

— А, ето го там. Всичко е наред — усмихна се тя и посочи Джо.

— Това е господин Сталоун — отвърна салонният управител с непроницаемо лице.

— Така.

Джо стигна до тях.

— Гостенката ви пристигна, господин Сталоун — учтиво съобщи салонният управител.

— Благодаря. Насам, Кетрин.

— Господин Сталоун? — прошепна тя, докато Джо я настаняваше на стола.

— Това бе единственият начин да резервирам маса за толкова кратък срок — промърмори той.

Кетрин замълча объркано за момент, после се усмихна.

— Господин Сталоун! — повтори тя и избухна в див смях, от който ѝ потекоха сълзи. — Господи, не съм се смяла така от години — изхълца накрая тя.

— Надявах се да не разбереш. Не свалях очи от вратата, но проклетият параван закрива гледката.

— Не можеш да си представиш колко се радвам, че разбрах — каза тя искрено, като се наведе към него. — Кълна се в Бога.

Менютата пристигнаха и си поръчаха храна и вино. Имаше невероятно много неща, които не знаеха един за друг, но въпреки това говориха основно за храната. Джо ѝ описа панираното си бри, а тя му разказа подробно за топлата салата с бекон, която си бе поръчала. Все едно, че си бърбля с Тара или Финтан, помисли си Кетрин изненадано. Най-вече с Тара.

Това всъщност не бе никак лошо.

След малко пристигнаха основните ястия и Кетрин попита любопитно:

— Хубава ли е писията?

— Да — кимна Джо. — Искаш ли да опиташ? — протегна ѝ вилицата си.

— Ами... не — промърмори тя засрамена и се изчерви.

— Хайде де — настоя той. — Великолепна е.

Възбудена от гласа му и интимния жест, Кетрин се наведе и лапна вилицата.

— Харесва ли ти? — попита той многозначително.

— Хубава е — свенливо се съгласи тя.

Джо я гледаше как се храни, фокусира поглед върху устните ѝ. Кетрин бе едновременно засрамена и възбудена и преди десерта изтича до тоалетната, за да си поеме дъх от сексуалното напрежение на масата.

В чест на Тара си поръча голям шоколадов мус. Докато облизваше лъжичката с тъмен шоколад, вдигна очи и забеляза, че Джо я гледа напрегнато. Комбинацията от великолепния шоколад и обещанието в погледа му я накара да потръпне, сякаш бе изпитала миниоргазъм.

Тялото ѝ настръхна в очакване. Можеше да се получи тази вечер. Наистина бе възможно.

ГЛАВА 58

След вечеря излязоха навън в студената нощ.

Ами сега?

— Можем да пием кафе у нас — предложи Джо.

— В Батърси? — учуди се тя на абсурдната му идея.

— Защо не? — попита той, без да се стресне от категоричността й.

Накарай го да чака, заповяда си тя. Не се предавай прекалено лесно.

— Не — изпълнената с очакване усмивка се изпари и Кетрин изпита огромно удоволствие, преди да добави: — Ще отидем у нас.

В таксито си държаха мълчаливо ръцете. Влязоха в апартамента й, без да проговорят. Тя грижливо затвори вратата и се подготви да опознае интимно мъж за пръв път от две години.

Стори им се, че са изстреляни един към друг. Застанали до входната врата, все още с палтата си, те се хвърлиха в прегръдките си и се зацелуваха страстно. Кетрин усети, че Джо сваля палтото й и я насочва към канапето във всекидневната, където нежно я положи да легне по гръб. После притисна устни към нейните в дълга целувка, която продължи сякаш няколко часа. Всеки път, когато Кетрин опита да се надигне или заговори, той я буташе обратно и започваше отново.

Хубавата целувка е истинско изкуство, помисли си замаяна. А не само прелюдия.

Беше затворила очи и имаше чувството, че е изпаднала в транс. Летеше в небето над пъстри поля и безброй звезди. От дълго време не я бяха целували така. Всъщност въобще не я бяха целували от дълго време. Как бе живяла без това?

През цялото време, докато я целуваше, Джо я галеше и докосваше бавно и подлудяващо. Чувствителните му пръсти пробягваха по лицето, врата и ръцете й. После се придвижиха надолу към гърдите й. Зърната й се втвърдиха под дантеления сутиен.

Копнееха за допира му, но той само галеше леко деколтето ѝ. С бавни кръгови движения ръката му се смъкна, отдръпна ефирния плат и погали зърното ѝ. Кетрин едва не получи оргазъм.

Усещаше мощната му ерекция и това ѝ доставяше огромно удоволствие.

Джо премести ръка върху крака ѝ и я плъзна нагоре под полата, където откри чорапи, точно както се бе надявал. Започна да гали бедрата ѝ, първо от външната страна, после — меката гладка кожа от вътрешната страна. Притисна ръка към венериния ѝ хълм и тя потрепери от възбуда.

Копнееше да го докосне, да прокара пръсти по плоския му корем, да усети мускулите на бедрата му. С треперещи ръце Кетрин разкопча копчетата на ризата му, седна и погали космите по гърдите му. После го бутна на канапето и се надвеси над него.

Усмихнаха се безмълвно и щастливо. Пъхна ръка под колана на джинсите му. Погали корема му и се смъкна надолу.

— Кетрин... — изстена той.

Вгледа се в очите ѝ и едва позна строгото момиче, с което работеше. Сега мястото му бе заето от страстна и буйна жена.

Започна да я целува и се извъртя, така че тя отново беше отдолу. Кетрин не можеше да чака повече.

— Моля те — извика тя, като дръпна роклята си нагоре и се опита да я свали.

Джо скочи и бързо се съблече. Кожата му беше гладка и блестяща, коремът — плосък, бедрата — слаби, но мускулести, а ерекцията му — великолепна. Беше невероятно красив.

Помогна ѝ да свали роклята, но по взаимно съгласие оставиха бельото ѝ. Коленичи между краката ѝ, сложи презерватив и дръпна бикините ѝ настрана. Когато Джо проникна в нея, Кетрин реши, че е умряла и попаднала в рая.

— Мислех, че това никога няма да стане — призна Джо, когато свършиха.

— Така ли?

— От доста време съм луд по теб и не вярвах...

След малко ръцете му отново зашариха по нея. Свалиха сутиена и колана с жартиерите, нежно смъкнаха чорапите и бикините ѝ. После,

оставили дрехите си на пода в разхвърляната всекидневна, Джо и Кетрин влязоха в спалнята, където отново се любиха.

На Джо не му се спеше, а това зарадва Кетрин.

— Ела — побутна го тя.

— Къде?

— Ще отидем да си вземем душ.

— Защо? Да не трябва да се прибиращ у дома при жена си?

— Хайде! — засмя се Кетрин.

Влязоха във ваната и Кетрин му подаде гъба и душ-гел.

— Изкъпи ме — нареди му тя.

— Добре — усмихна се Джо, като огледа красивото ѝ тяло. — Но първо ще трябва да те намокря.

Той пусна душа и я дръпна под него. Многозначителният начин, по който оглеждаше тялото ѝ, горещата вода по гърдите и зърната ѝ и бавните движения на Джо бяха невероятно еротични.

— Мръсна си — строго каза той.

— Знам — промълви тихо Кетрин.

Джо бавно прокара гъбата по тялото ѝ. Кожата ѝ заблестя от сапуна.

— Особено тук — добави той, като погали нежно гърдите ѝ.

— Знам — изстена тя.

Той премести гъбата между краката ѝ и тя потръпна от желание.

— Стой мирно — нареди Джо.

Кетрин опита, но възбуждащият масаж я зашемети. И двамата не можеха да се сдържат повече.

Джо я подпря на стената, вдигна краката ѝ около кръста си и отново проникна в нея. В продължение на няколко блажени минути се любиха страстно, но той се подхлъзна на мокрия под, двамата паднаха във ваната и избухнаха в силен смях.

На следващата сутрин Кетрин се събуди рано. Завъртя глава и видя Джо до себе си. Джо Рот. Колегата ѝ. Без костюм. В леглото ѝ. Заспал и красив, с гъсти мигли и едва набола брада.

Почувства се като дете, което се събужда на Коледа и открива така очакваните подаръци.

Няма да се проваля този път, няма да се проваля, заповтаря си тя наум.

Знаеше, че това е най-опасният момент. Тара я уверяваше, че на всички е трудно, но Кетрин чувстваше, че е още по-трудно за жена като нея, тъй като мъжете я смятаха за привлекателна поради недостъпността ѝ. А тя изчезваше веднага щом преспеше с тях — невъзможно бе да правиш секс и да останеш недостъпна и студена. Твърде често мъже, преследвали я в продължение на седмици и дори месеци, губеха интерес, след като я изчукат. Загадъчността ѝ изчезваше и тя ставаше съвсем обикновена. Падаше от пиедестала и започваше да се бори за мъжа като всяка друга жена.

Да, несъмнено моментът бе изключително деликатен.

Джо отвори очи и я погледна.

— Здравсти! — поздрави я той сънливо.

— Здравсти! — прошепна тя.

— Каква прекрасна гледка рано сутринта.

Джо протегна ръка и я придърпа към себе си. Сърцето ѝ заби радостно, когато усети топлината на тялото му. Затвори очи и се отдаде на удоволствието от нежните му ласки. Любиха се още по-страстно и чувствено отколкото предишната нощ.

После Джо отиде в банята, а тя трескаво прокара пръсти под очите си, за да премахне случайните остатъци от спирала. Когато се върна, Джо я погледна неуверено. Замислено поглади брадата си и каза:

— Май трябва да тръгвам, а?

— Предполагам, че да — отвърна Кетрин със загадъчна усмивка, но се почувства адски разочарована.

Ами кроасаните, портокаловият сок и белите ленени салфетки върху позлатения поднос, които рекламите обещаваха? Не трябваше ли тя да е облечена в горнището на пижама, а той — в долнището? Не трябваше ли тя да се отпусне на възглавниците, а той да я храни нежно с кисело мляко, а после да я мацне по носа и двамата да се смеят весело? Не трябваше ли после да отидат на разходка, да се държат за ръце, да хранят патиците и да огласят парка със смеха си?

Джо излезе от спалнята и след малко се върна облечен. Кетрин се почувства ужасно самотна.

— Ще ти се обадя — обеща той.

— Добре — усмихна се тя равнодушно.

Искаше да му покаже, че не ѝ пука много дали ще ѝ се обади или не. Така щеше да запази достойнството си. А ако Джо наистина възнамеряваше да ѝ се обади, тогава просто щеше да види загадъчната Кетрин, по която толкова си падаше. Господи, всичко това бе адски изморително!

— И, разбира се, ще се видим в службата — каза той.

— Разбира се — съгласи се небрежно тя.

— Благодаря ти за прекрасната вечер. И ден — добави той.

— Няма защо.

Затръшването на вратата зад гърба му я прободеше в сърцето. Това ли беше всичко?

Поне бе запазила достойнството си. Много по-добре от последния път. Може би пък най-после бе пораснала. Трябваша ѝ цели дванайсет години.

ГЛАВА 59

Първото разочарование е най-дълбоко. А разочарованието на Кетрин бе дори още по-дълбоко. Беше на деветнайсет, когато за пръв път ѝ разбиха сърцето. После, около месец по-късно, писа на баща си и откри, че е починал. Болката ѝ стана непоносима.

Следващата седмица Тара ѝ каза:

— Дватамата с Финтан спестихме достатъчно пари, за да напуснем Нокавой. Искаме да тръгнеш с нас.

Кетрин смяташе, че животът ѝ е свършил и няма значение къде ще дочака края на дните си, но идеята за бягство бе изключително привлекателна.

— Къде отивате? — попита тя.

— В далечен град — опита се да я изкуши Тара.

— Надявам се не в Лимерик? — потръпна Кетрин.

— Не, разбира се. Много по-далеч.

— Дъблин?

— Още по-далеч.

— Нью Йорк? — развълнува се Кетрин.

— Ами... не... не в Нью Йорк — засрами се Тара. — Но какво ще кажеш за Лондон?

Кетрин би предпочела по-далечно място. Например Ел Ей. Или Луната. Но и Лондон щеше да свърши работа.

Рано сутринта на 3 октомври 1986 тримата пристигнаха на гара „Юстън“, купиха си „Ивнинг Стандарт“ и наеха апартамента в Уилсдън Грийн.

През следващата седмица си намериха работа: Тара в компютърна компания, Финтан — на първия етаж на скъп мъжки магазин, а Кетрин — като младши счетоводител.

Новият им живот започна.

В Лондон имаше много мъже. Стотици хиляди. Тара и Финтан запретнаха ръкави и се заеха да ги преслушат, но Кетрин се държеше настрана. Не ѝ беше трудно. Но те не винаги отвърщаха подобаващо

на липсата ѝ на интерес и от време на време я канеха на срещи. Отхвърляше поканите, без да се замисли. Доста грубо. И никога не я канеха втори път.

Но една петъчна вечер, повече от година след пристигането в Лондон, отиде на кръчма с колегите на Тара. Сред тях бе и Саймън Армстронг, официалният женкар на офиса. Самоуверен, чаровен, хубав и рус, той се радваше на страхотен успех сред жените. Но тя почти не го забеляза. Саймън веднага усети липсата на интерес. Можеше да има всяка от присъстващите, но искаше Кетрин, заинтригуван и подлуден от недостъпността ѝ. Егото му настояваше, че той е човекът, който трябва да проникне под маската ѝ.

Кетрин не беше красива и съблазнителна като жените, с които обикновено се срещаше, но по някакъв странен начин това само усили интереса му. Откри, че я преследва, препречва пътя ѝ и ѝ се хили.

Останалите момичета не можеха да повярват на очите си и започнаха да оплюват спретнатия вид на Кетрин.

— Вероятно прилича на майка му — решиха накрая те.

Саймън взе служебния ѝ телефон от Тара, обади ѝ се и я покани да излязат. Тя му отказа. Обади ѝ се отново. И отново получи отказ. Обясни ѝ, че не приема откази.

Отначало Кетрин се притесни от вниманието му. После бе поласкана. А накрая — развълнувана. Упоритото ухажване на Саймън проби защитата ѝ и я изпълниха забранени желания. Искаше да я обичат и ако нещата със Саймън тръгнаха добре, животът ѝ щеше да влезе в релси.

Затова отиде на среща с него. И на втора. И на трета. След три седмици спа с него. На сутринта той ѝ обеща да се обади по-късно, но не го направи. Тя му звънна на следващия ден. С треперещ глас му предложи да излязат някъде вечерта. Саймън отговори уклончиво, а тя започна да се моли отчаяно:

— Моля те, не ми причинявай подобно нещо.

Разбира се, думите ѝ накараха Саймън да потъне вдън земя.

Бездруго бе изгубил интерес към нея. Кетрин беше прекалено млада и неопитна и той я бе преследвал само за да окачи още един женски скалп на колана си. Единственото, което бе харесвал у нея, бе недостъпността ѝ, а тя се изпари веднага щом преспаха заедно. Макар слаба и хубава, тя не бе зашеметяваща, а Саймън обичаше

зашеметяващи жени. Да не говорим, че бе усетил отчаяните сигнали, които излъчваше, и това още повече го подплаши.

През следващите седмици и месеци Кетрин преживя ужасен шок. Не можеше да повярва, че отново я бяха зарязали. Очевидно не успяваше да се справи с мъжете и напълно бе изгубила контрол върху живота си.

Закле се, че това е последният ѝ мъж. Този път си бе научила урока.

Следващите няколко години животът ѝ бе спокоен и скучен. Работеше усърдно, взе изпитите за счетоводител, живееше с Тара и Финтан и наблюдаваше романтичните им преживявания със суха усмивка. Тя самата нямаше връзки. Никой не би си помислил, че се е отказала от любовта, тъй като все още си купуваше модерни дрехи, харчеше доста пари за косата си, говореше с мъжете непринудено и ходеше по купони с приятелите си. Единствената разлика бе, че винаги се прибираше сама.

Докато не срещна Алекс Холст.

Бяха минали почти четири години от идването ѝ в Лондон. Финтан тъкмо бе започнал работа при Кармела Гарсия, а Алекс бе един от моделите. Имаше квадратна брадичка, идеални зъби, гарвановочерна коса и весела усмивка. Но за негово учудване, когато го представиха на Кетрин, очите ѝ не заблестяха развълнувано. Държеше се любезно, но безразлично, а това го изнервяше. Ненаситното му емо се нуждаеше от обожанието ѝ.

Алекс бе изключително неуверен, тъй като бе прекарал детските си години като дебела топка. Благодарение на упорития фитнес и булимията сега бе слаб и красив, но страховете му не бяха изчезнали. Все още се виждаше като планина от сланина, на която се подиграват и от която се отвращават. Отказът на Кетрин го съкруши.

Беше по-нежен от Саймън, но не по-малко настоятелен. Непрестанно ѝ се обаждаше по телефона, изпращаше ѝ цветя и дори ѝ написа стихотворение. Обясни ѝ, че е най-интересната и вълнуваща жена, която някога е виждал.

Кетрин устоя. След като Алекс ѝ каза, че никога не е преследвал жена толкова упорито, тя се засмя и отвърна:

— Обзалагам се, че го казваш на всички.

Той се закле, че не е женкар, а тя изсумтя презрително:

— Сигурно ме взимаш за пълна глупачка.

Една вечер Алекс реши да я изненада и я изчака пред службата ѝ. Кетрин му обясни сериозно, че преследването е криминално престъпление.

Но той не се предаде и постепенно Кетрин усети, че омеква. Не можа да устои. Вниманието му беше безкрайно и тя започна да вярва на обещанията му. Една вечер ѝ разказа каква лоена топка е бил и последните ѝ бариери паднаха.

Също като Саймън Алекс ѝ даваше възможност да поправи миналите си грешки. Накрая, стиснала зъби и заклела се пред Бога, че няма да се държи като отчаяна жена, излезе с него.

Връзката им продължи малко по-дълго, отколкото със Саймън, но скоро Кетрин усети, че интересът му към нея е намалял. Попита го, но той отрече. Разбира се, не му повярва. Забеляза как от щастлива и самоуверена жена се превръща в отчаяна и несигурна параноичка. Но не можеше да спре. Обвини Алекс, че се заглежда по други жени и не държи на нея. Той запротестира неубедително и не ѝ се обади три дни. На четвъртия ѝ звънна, за да ѝ съобщи, че има нова връзка.

Старите рани закървиха отново. Кошмарното чувство, че не е достатъчно добра, се настани трайно в душата ѝ. Започна да се мрази. Болката беше непоносима.

След известно време се стегна. Отново се закле, че приключва с мъжете, но не си повярва. Вече се бе провалила два пъти и изпитваше ужас да не го направи отново.

Животът ѝ беше хубав и подреден, когато нямаше връзка. Стана дипломиран счетоводител, купи си прекрасна кола и собствен апартамент. Самочувствието ѝ в професионално отношение я превърна от малко момиченце в изискана млада жена.

Но желанието за любов не спираше да я тормози. Появяваше се винаги, когато я ухажваше хубав мъж.

— Май не трябва да излизаш с такива красавци — нежно ѝ каза Тара. — Обикновено са толкова самовлюбени, че не могат да се привържат към никого.

— Не искам да говоря за това — рязко отвърна Кетрин.

— Знам — въздъхна Тара.

Кетрин не можеше да излиза с обикновени мъже. Не успяваха да събудят интереса ѝ.

Беше спала с шестима преди Джо. Най-дългата ѝ връзка продължи седем седмици. И шестимата я бяха зарязали. Нито веднъж не получи възможност тя да бие шута на някого.

И накрая от страх да не бъде изоставена реши изобщо да не се обвързва. Не можеше да понесе мисълта, че мъжът постепенно ще се отдалечи от нея, след като осъзнае, че е съвсем обикновена, а не загадъчната фатална жена, която бе очаквал. Затова започна да се държи като зла кучка. Смяташе, че е по-разумно да ускори настъпването на неизбежното. Безкрайните месеци целомъдрие бяха прекъсвани от кратки връзки, следвани от дълги периоди близане на рани. Всеки път щом някой мъж изгубеше интерес към нея, старите рани се отваряха отново.

Знаеше, че е затормозена от миналото и поведението ѝ не е нормално. Чак преди четири години, на двадесет и седмия си рожден ден, осъзна, че вероятно новината за смъртта на баща ѝ, получена прекалено скоро след първата ѝ неуспешна любов, я бе изкарала от релси. Та нали всеки можеше да бъде изоставен? И само откачените не успяваха да превъзмогнат болката. Но не можеше да срине стените, които бе издигнала около себе си. Дванадесетте години бяха изминали неусетно.

Преди два месеца я запознаха с новия рекламен директор Джо Рот. И той започна да я обсипва с внимание по начин, който ѝ се виждаше кошмарно познат.

ГЛАВА 60

Но този път се държах добре, помисли си Кетрин гордо, като огледа разхвърляното легло. Празнината изчезна и сега се чувстваше щастлива и превъзбудена.

Взе възглавницата, притисна я до лицето си и долови лекия аромат на Джо. Спомените за предишната нощ я развълнуваха. Умираще от желание да поговори за станалото. Беше почти обяд. Рано ли бе да звъни у Тара?

Господи, Тара! Какво ли ѝ се бе случило вчера? Кетрин грабна телефона, но се свърза само с телефонния секретар на приятелката си. После звънна на мобифона ѝ, но се включи гласовата поща. Обади се на Лив, но и там чу телефонния секретар. Остави ѝ съобщение, после звънна на Финтан.

— Ало? — излая той.

— Аз съм. Искаш ли да дойда?

— Не сега. Довечера.

— Добре. Звънни ми, ако си промениш решението.

Почувства се странно. Тойа бе първата ѝ неделя без семейство О'Грейди. Не беше свикнала да има свободно време. Особено когато най-хубавата част от деня вече бе минала.

Можеше да почисти апартамента, но не ѝ се занимаваше със скучни неща. Или пък да прекара деня пред телевизора. Но ѝ се стори, че дистанционното ѝ я гледа обвинително. Почти изпита желание да му се извини и да му обясни, че още го обича. Отиде до центъра и влезе в „Селфридж“, но вместо да се отправи към дрехите, откри, че се мотае из мъжката козметика. Взе лениво един афтършейв, помириса го и го остави. После втори и трети. Петият едва не я накара да припадне. Заляха я копнежът и възбудата от предишната нощ. Подуши го отново още по-силно и затвори очи. Великолепно! Усети гладката кожа на Джо, припомни си прекрасния начин, по който я караше да се чувства обожавана и желана. Отвори очи и погледна шишето. „Давидоф“. Любимият афтършейв на Джо. Зачуди се дали да не го купи, но се

въздържа. Не беше чак толкова откачена. Да помиришеш шишето бе едно, но да го купиш изглеждаше прекалено тъжно.

— Виждаш една паднала жена — заяви Кетрин радостно.

— Не искам да слушам — заяде се Финтан.

— Аз пък искам — намеси се Тара, която изглеждаше бледа и изтощена.

— Ние също — присъединиха се Лив и Майло.

— И аз — призна потиснатият Сандро.

Надвечер в неделя всички се бяха събрали в апартамента на Финтан и очакваха да им доставят пици.

Въпреки недоспиването и страха, че Джо може да не се обади, Кетрин сияеше от щастие и кипеше от желание да говори за изключителното си преживяване.

Докато им разказваше подробно за футболния мач, вечерята в „Айви“ и драмата с „господин Сталоун“, всички непрестанно я прекъсваха с въпроси.

— Как ухаеше Джо? — попита Тара.

— А ти как се почувства? — обади се Майло.

— Кой направи първата стъпка? — поинтересува се Сандро.

— Знаеше ли, че Джо ще те целуне? — не се сдържа и Лив.

— Яде ли шоколадов мус? — любопитства Тара.

— И той плати сметката, докато ти беше в тоалетната? — възхити се Лив.

— Беше ли нервна? — зачуди се Сандро.

— Джо оцени ли бикините ти? — попита Тара.

При всяка подробност ахкаха и се кикотеха, а Кетрин умираше от удоволствие.

— По-хубаво е от секса — извика Тара, после замълча натъжено.

Все още не бе споделила с Кетрин какво я бе разстроило предишния ден.

— Не искам да говоря за това — беше й казала тя, а после бе добавила учудено: — Господи, превръщам се в теб!

По време на целия разказ на Кетрин Финтан лежеше на канапето с кисело и мрачно изражение, без да прояви какъвто и да е интерес. Но когато стигнаха до по-горещата част, той наостри уши и неохотно се

съсредоточи. После седна, наведе се напред, заохка въодушевено и накрая попита:

— И остави красивото си черно палто от „Джил Сандърс“ да лежи на пода цяла нощ?

Кетрин кимна, едновременно горда и притеснена.

— Цяла нощ?

Ново кимване.

— И не се измъкна между тековете, за да го сложиш на специалната му закачалка?

Триумфално поклащане на глава.

— Е, все пак е от миналия сезон — ухили се Финтан. — Но пък хич не ти е присъщо да постъпваш така.

Всички бяха изненадани от откровения разказ на Кетрин, а когато стигна до частта, в която Джо застанал пред нея чисто гол, останалите се сръчкаха и изреваха:

— Мили Боже!

— Фантастично! — извика Тара.

— Прекрасно! — присъедини се и Лив.

На вратата се позвъни. Пиците бяха пристигнали. Сандро избухна ядосано:

— В най-неподходящия момент! Не казвай нито дума, докато не дойда — предупреди той Кетрин и се втурна към вратата.

След миг се върна, отрупан с кутии и попита нетърпеливо:

— Изпуснах ли нещо?

— Не. Но е време за сериала — напомни им Лив.

— Майната му! — единодушно извикаха всички. — Това е много по-интересно. Продължавай, Кетрин. Той стоеше чисто гол и надървен във всекидневната и...

— Надървен е точната дума — ухили се весело тя.

— Леле майчице!

Кетрин им разказа дори за среднощния душ.

— Взели сте душ заедно! Страхотно!

Майло и Лив се погледнаха многозначително.

— Не би трябвало да ви разказвам всичко това — каза Кетрин накрая. — Джо може да не ми се обади повече. Случвало се е и преди.

— Ако той не се обади, ти ще му звънеш — подхвърли Тара.

— Не, не мисля...

Майло и Лив събраха нещата си и се сбогуваха набързо.

— Е, порадвахме им се цял час, преди да хукнат да правят секс — отбеляза Тара.

— Цял час? — ухили се Финтан. — Според мен едва го издържаха.

Всички забелязаха, макар да се опитаха да не го показват, че Финтан се бе усмихнал.

— Търпят се само заради децата — засмя се Кетрин.

— И заради скъпото спално бельо — добави Тара. — Вчера си купиха нов юрган. Струва ми се, че са доста привързани към него.

— Е, сега не се ли радваш, че бях гадно и проклето копеле? — обърна се Финтан към Кетрин. — Не дължиш ли страстната си нощ на мен?

— Мислех, че вече не ти пука какво правя.

— Не ми пукаше. Но като видях какъв успех си постигнала, смятам отново да се захвана с теб.

— Какъв успех? Може да е само мимолетно преживяване. А това ще е ужасно, тъй като работя с него.

— На телефонния ти секретар сигурно ще има съобщение, когато се прибереш довечера — отвърна Финтан. — Джо може би се опитва да ти звънне точно в този миг. Знае ли номера на мобилния ти?

Кетрин поклати глава, но се развълнува. Джо можеше да ѝ звънне довечера. Но по-късно, когато се прибра у дома, разочаровано откри, че на телефонния ѝ секретар нямаше нито едно съобщение.

ГЛАВА 61

— Рави, откъде да намеря бус? — попита Тара.

— Бус? От онези за мебели ли имаш предвид?

— По-малък, но това е целта.

— Не знам. Можем да попитаме възрастните — кимна той към Вини, Теди и Евелин.

Внезапно Рави осъзна значението на въпроса и скочи шокирано.

— Защо? Какво е станало?

— Първо имам нужда от цигара.

— Бързо към пушалнята!

Тара седна в малкото стайче с жълти стени и засмука жадно цигарата си, докато Рави, който пламенно се противеше на вредния навик, освен когато тя пушеше, притеснено я наблюдаваше.

— Ще оставиш Томас? — извика изненадано той.

— Мисля да го направя.

— Защо?

Тара успя да се усмихне накриво.

— О, Рави, дори ти си ми казвал, че връзката ми с Томас е скапана, а още си момче!

— Да, но ти винаги оправдаваше скапаната връзка по някакъв начин.

Тара се намръщи.

— Знам. Такава патка бях...

— Напускаш го, защото Финтан те моли да го направиш?

— Не. Финтан вече не ме моли. Промени си решението и не му пука. Мислех, че това ще ме зарадва, но не е така. Почувствах се депресирана и хваната в капан.

Рави въздъхна безмълвно. Жените бяха толкова сложно нещо.

— Всичко започна в събота следобед.

Тара дръпна от цигарата и си припомни сцената.

Веднага щом влезе у дома, Томас изкрещя:

— Това, че онзи проклет педал е пипнал венерическа болест, не е оправдание да си разваляш диетата, Тара.

Томас размахваше опаковка от локум, която бе намерил в сака ѝ за фитнес. Черна ярост заля Тара. Какво правеше с този кретен?

— Моля? — изсъска тя.

— Казах, че заради този проклет педал...

— Не смей да говориш така за приятеля ми! — прекъсна го Тара с нисък заплашителен тон.

— Но аз...

— Недей!

— Имам право на мнение — настоя той упорито. — Нали?

— Не! Жестоко е, а и не е венерическа болест. Финтан не е виновен.

— Имам ли право на мнение или не?

— Но...

— Имам ли право или не? — изкрещя Томас. — Да или не?

— Не става дума за мнение — повиши и тя глас.

— Чуй ме. Финтан е проклет педал. Говоря само истината.

— Ти си гнусен тъпак — каза Тара с подвеждащо кротък глас. — Първобитен простак, който се смята за мъжкар.

Томас я изненада, като се засмя от сърце.

— Да, такъв съм. Истински мъжкар.

Тара замълча шокирана. Кой се нуждаеше от врагове, когато си имаше такова гадже?

— Продължавай — подтикна я Томас. — Повтори онова за мъжкарството.

— Това не е комплимент.

— Така ли? Звучи като комплимент. Аз съм примитивен мъжкар — ухили се доволно той. — И ме обичаш точно заради това.

Виждаш ли с какво си се захванала?!

Винаги, когато си даваше сметка, че отношенията ѝ с Томас не са в ред, правеше всичко възможно да прогони тази мисъл. Но сега съпротивителните ѝ сили бяха пометени от гнева и не можеше повече да си затваря очите. А това, което видя, я накара да презира не само Томас, но и себе си. Винаги се бе отвращавала от хомофобите, а живееше с такъв. Къде отидоха принципите ѝ? Заряза ги само защото желанието ѝ да има гадже бе по-силно?

Превръзката от очите ѝ падна и внезапно Тара видя ясно колко непроситим бе отказът му да се запознае със семейство О'Грейди. А също така и упорството му да не посети Финтан, гадните му забележки за болестта на приятеля ѝ, презрителното му отношение към бъдещето с нея, вечният тормоз за килограмите ѝ, вбесяващите критики относно външния ѝ вид, мачкането на самочувствието ѝ, безкрайните заеми и факта, че предпочиташе Берил пред нея. А най-ужасното бе, че го оправдаваше.

Винаги се бе опитвала да защити Финтан, когато Томас го оплюваше, но никога не бе защитавала себе си. Залъгваше се, че е за нейно добро. Но сега осъзна грешката си и се изпълни с гняв и омраза към себе си.

Заплака силно от ярост, срам и мъка.

— Защо ревеш? — грубо я попита Томас. — Женски проблеми ли?

— Какво?

— Да не си в мензис?

— Не — изхлипа тя, сякаш сърцето ѝ се късаше.

— О, Тара, престани! Искаш ли чаша чай?

— Не. Остави ме на мира!

Той се вторачи мрачно в нея. Как смееше? Не знаеше ли колко е чувствителен?

— Добре тогава — отвърна Томас презрително. — Ще те оставя.

Излезе от апартамента, като затръшва вратата, а Тара остана сама и продължи да плаче. За пропилянните години, за изгубената надежда, за жестокостта към Финтан, за срамната си самозаблуда, за щастливия живот, който ѝ липсваше.

По едно време ѝ се обади Кетрин, но Тара едва успя да каже няколко думи.

Запали цигара и се вторачи в нищото, като се чудеше защо винаги се проваляше.

Защо все на мен? Защо не мога да имам хубава връзка? Защо вечно се оказвам сама?

Досега се бе опитвала да пропъжда подобни мисли, но вече не успяваше.

Томас ли винаги е бил такъв кретен, или просто положението се влошаваше? Или тя не го бе разбрала? Или пък бе отказала да го

разбере?

Беше в шок. Не можеше да понесе всичко това. Опита се да се залъже, че няма за какво да се тревожи. Все пак Томас ѝ бе предложил чаша чай. Може би не беше чак толкова лош. Но този път не успя. Осъзна, че трябваше да направи нещо, за да реши проблемите си, дори това да означаваше, че животът ѝ ще свърши.

Томас се върна след няколко часа. Държеше се непринудено, сякаш всичко бе наред и дори искаше да излязат някъде.

— Не — твърдо каза Тара. — Излез сам.

Остана в апартамента в събота вечер и се подготви да напусне Томас.

Прекара неделата с Финтан, но не спомена и дума за душевните си терзания. Не че не искаше да го направи, просто не можеше. Седеше и наблюдаваше Майло и Лив, слушаше разказа на Кетрин и си мислеше: „Ето как трябва да бъде.“

— И така, Рави — насили се да се усмихне тя, — сега знаеш защо те попитах за буса.

— Веднага ще проверя в указателя — обеща той.

— И ти смяташ, че трябва да го напусна, нали?

— Ами ти току-що каза...

— Надявах се да ми обясниш, че реагирам прекалено остро.

— Не е така — тъжно отвърна Рави.

— Ужасно съм уплашена — призна тя, като лапна поредната цигара. — От това, че ще остана сама. От старостта. Страх ме е, че никога вече няма да си намеря мъж.

— Разбира се, че ще...

— Откъде знаеш? Дебела крава като мен. О, Рави, трябваше да видиш Кетрин в събота. Развълнувана и изпълнена с трепетно очакване. Прекрасно! Все едно отново бе тийнейджърка. Дори аз го усетих.

— Да, но подобно лудо вълнение не продължава дълго — възрази той. — Дори Даниел и аз...

— Все пак — прекъсна го Тара, — ако двама души са гаджета, би трябвало поне да се харесват, нали?

— Ти не харесваш ли Томас?

— Не. И той не ме харесва. Ако ме харесваше, нямаше непрестанно да ми повтаря, че съм дебела крава. Според мен не е

редно вечно да се мъчи да ме променя.

— Точно така. Опитвах се да ти го кажа.

Тара се замисли.

— Знаех го, но и не го знаех. Разбираш ме, нали?

— Да. Знаеше, но не искаше да знаеш.

Шокът внезапно отшумя и единственото, което ѝ остана, бе гневът.

Силен, опустошителен гняв.

ГЛАВА 62

В понеделник сутрин, когато Кетрин отиде на работа, Джо вече бе там, но дори не вдигна глава.

Значи така, помисли си тъжно тя. Отново сгреших.

След миг се отпусна изморено на стола си. На бюрото ѝ лежеше пакет, опакован в златиста хартия.

— Какво е това? — попита тя Шърмейн.

— Не знам. Беше тук, когато дойдох.

Кетрин го вдигна и опипа. Вътре имаше нещо меко и еластично.

— Отвори го — каза Шърмейн.

— Добре — кимна тя, като се чудеше дали трябва да се развълнува.

Кой освен Джо можеше да ѝ изпрати нещо?

Опита се да свали лепенките, без да скъса красивата хартия.

— Скъсай го! — извика Шърмейн. — Хайде, момиче! Ще полудея от нетърпение.

Кетрин я послуша, разкъса хартията и от пакета се показва нещо от мека бяла пластмаса.

— Какво... — заекна Шърмейн.

Кетрин погледна подаръка и по лицето ѝ се изписа широка усмивка.

— Какво е това? — любопитно попита Шърмейн.

— Постелка за баня — ухили се Кетрин. — За да не се подхлъзнеш, когато се къпеш.

Погледна Джо с крайчеца на окоето си, но той бе съсредоточен върху монитора си. Силно съсредоточен. Кетрин забеляза, че мускулите на врата му потрепваха от усилие да не погледне към нея.

— От кого е? — подозрително запита Шърмейн.

— Нямам представа.

— Няма ли бележка?

— Не.

— Откачалки!

Кетрин пушна компютъра и видя, че имаше съобщение. Беше съвсем кратко. „За да не се подхлъзнем следващия път.“

Тя се усмихна и бързо зачатка по клавишите. „Кога искаш да не се подхлъзнем?“ Зачуди се дали не проявяваше прекалена смелост. Хайде, отговори ми, замоли се тя.

След около три минути видя, че Джо кликва с мишката и отваря съобщението ѝ. Изражението му си остана непроницаемо, докато пишеше отговора.

Кетрин нетърпеливо забарабани по бюрото си. След миг иконката с пощенския плик проблясна. „Искам да не се подхлъзна, колкото се може по-скоро. Кажете кога ти е удобно.“

Тя се замисли за миг и отговори: „Сряда вечер?“

След секунди Джо изпрати поредното съобщение. „Подхлъзванията ме тревожат. Сряда вечер е прекалено далеч.“

„Разбирам тревогата ти. Утре вечер?“

„Вторник вечер също е прекалено далеч.“

Кетрин се усмихна щастливо и напечата с разтреперани пръсти: „Съгласна съм. Тази вечер е най-добре.“

Нито веднъж не се погледнаха в очите. Цял ден бяха изключително любезни един към друг. По едно време им се наложи да се разминат в тесния коридор.

Джо отстъпи назад и ѝ направи път.

— Извинявай — промърмори Кетрин.

— Няма проблеми.

— Благодаря.

— Няма защо.

В някои моменти ѝ се струваше, че ще се пръсне от вълнение. Налагаше ѝ се да се щипе под бюрото, за да не се разхили като луда. Поглеждаше Джо, висок и елегантен в деловия си костюм, и изпитваше неудържимо желание да скочи и да закрепци: „Видях Джо Рот гол. Мога да ви опиша всеки сантиметър от него. И е невероятно красив!“

Телефонът ѝ звънна. Обаждаше се Тара.

— Трябва да те помоля за услуга — започна тя.

— Давай! — весело я подкани Кетрин.

— Мога ли да се нанеса при теб?

— Ох! О, Господи!

— Ужасно съжалявам — тъжно се извини Тара. — Знам, че избирам най-неподходящия момент. Имаш ново гадже и искате да правите секс из цялата къща. Живя като монахиня цели две години, през които можех да напусна Томас по всяко време, а чаках досега и...

— Напусна ли Томас?

— Не още. Но ще го направя след работа. Довечера ще изнеса най-необходимите неща, а Рави ще ми уреди бус за останалия багаж.

— Не мога да повярвам. Много се радвам — заекна Кетрин.

Разбира се, радваше се, но пък точно сега...

След около час Джо ѝ изпрати поредното съобщение: „Какво друго искаш да правим довечера освен да внимаваме да не се подхлъзнем? Ресторант, бар, кино, театър, видео, нощен клуб, боулинг, джакузи или моя апартамент? Отбележи желаното.“

Тя отговори бързо: „Страхувам се, че има лека промяна в плана. Приятелката ми, Тара, преживява драма...“

Кетрин държеше никой в службата да не разбере за тях, затова Джо пристигна в апартамента ѝ цял час след нея. Когато отвори вратата, широката му усмивка нямаше нищо общо с пресилената любезност, която бяха проявявали един към друг цял ден. Той я привлече към себе си и я целуна страстно.

— Надявам се, че не са те проследили — каза строго тя.

— Опитаха се, но се мушнах в една китайска пералня и излязох през задния вход.

— В тясна уличка, пълна със стари кашони?

— И кокошки. После се покатерих по противопожарна стълба и се вмъкнах през един прозорец.

— В стая с огромно легло, където лежаха мъж и жена?

— Всъщност бяха двама мъже. Затова свалих шапка и се извиних учтиво.

— Тогава единият каза „Видя ли това?“, а другият му отговори „Какво да видя?“.

— Но аз вече бях изчезнал.

Засмяха се щастливо.

— Благодаря ти за постелката — свенливо каза Кетрин.

— Кога можем да я изпробваме?

Тя поклати глава.

— Тази вечер ще трябва да се държим прилично, защото Тара ще пристигне всеки момент с част от багажа си. Съжалявам! Знам, че не очакваше подобно нещо.

— Можем да отидем до видеотеката и да си поръчаме храна за вкъщи — закачливо отвърна Джо. — Не всичко е загубено.

— Да, но...

Беше прекалено рано за вечери у дома пред видеото. Трябваше да сте били гаджета поне три седмици, преди идеята да стане приемлива.

— Мога да се опитам да стотвя нещо — предложи тя колебливо.

— Предпочитам да не го правиш.

— О!

— Доста отдавна сама ми каза, че не можеш да готвиш.

— А би ли рискувал да изпиеш чаша чай?

— Имаме и по-добра възможност — ухили се Джо и извади бутилка вино от джоба на палтото си. — Та-таа!

— Добре ли прекара вчера? — извика тя от кухнята, докато търсеше тирбушона.

— Денят започна добре — замислено отговори Джо. — Но около единадесет всичко тръгна надолу. Единственото хубаво нещо след това бе отиването ми до „Хоумбейз“, откъдето купих постелката.

— Трябваше да останеш при мен — закачи го Кетрин.

— Така ли? — изненада се той. — Много ми се искаше, но се страхувах, че не обичаш досадни гости.

Кетрин се върна в стаята с надеждата, че облекчението не е изписано върху лицето ѝ. Отидоха до близкото ресторантче. Навън валеше.

— От „Айви“ дотук само за два дни — отбеляза учудено Кетрин.

— Какво ще си поръчаш? — попита Джо, като се зачете в менюто. — Наденица? Пилешки крилца? Хамбургер?

— Зависи ти какво ще ядеш.

— Две наденици и чипс. Може да си поделим и порция лучени кръгчета, ако искаш.

— Ако ти дам малко от пушената ми треска, ще ми дадеш ли парче наденица?

— Ще получиш колкото искаш от наденицата ми — тихо отвърна Джо.

Внезапно ресторанчето изчезна и останаха само те двамата. Застинали, вперили очи един в друг, занемели от любов. Ерно, собственикът на ресторанчето, спря работа и едва не заплака. Нямаше нищо по-прекрасно от любовта.

Купиха си и две кутии бира, а Ерно им сложи в торбата четири пликчета кетчуп и мариновано яйце. Това бе неговият начин да им пожелае щастие и вечна любов.

После влязоха във видеотеката, където Джо веднага избра „Римска ваканция“.

— Помниш ли онзи ден, когато обядвахме? Денят, в който те изнудих да обядваш с мен?

— Не си ме изнудил.

— Както и да е. Тогава си говорихме за дъждовна вечер у дома, с хубав черно-бял филм и двамата се сетихме за „Римска ваканция“. Помниш ли?

Помнеше, разбира се, но каза само:

— Така ли? Е, добре.

В девет и половина филмът свърши, но Тара все още не бе пристигнала. Ставаше им все по-трудно да не се нахвърлят един върху друг.

— Не трябва — промърмори Кетрин неохотно, прекъсвайки страстна целувка. — Тара ще пристигне в най-неподходящия момент.

— Добре — кимна Джо и се опита да успокои разтуптяното си сърце. — Защо напуска приятеля си?

Кетрин му разказа историята с Томас, като обясни подробно какъв кретен е. После Джо ѝ разправи за Линдзи, момичето, с което ходил три години.

— Кой приключи връзката? — попита Кетрин, като се опита да говори спокойно.

— „Сачи енд Сачи“ — засмя се Джо. — Линдзи получи великолепна работа в Ню Йорк. Но вече бяхме започнали да се отдалечаваме.

— Беше ли... — поколеба се Кетрин. — Беше ли наранен?

— Да, но знаеш какво казват.

— Какво?

— Времето лекува всички рани.

После Кетрин му разказа за рака на Финтан.

— Един ден те видях да плачеш в работата — каза Джо. — Тогава се занимаваше с разходите ми. Довери ми, че имаш лоши новини. За Финтан ли ставаше дума?

— Сигурно.

Не искаше да показва на Джо, че помнеше идеално всеки път, когато бяха говорили.

След малко се усети, че му говори за Майло, Джейн Ан и Тимъти и приключенията им в Лондон. За Майло и Лив, които бяха лудо влюбени, нищо че Лив бе богиня на модата и стила, а Майло доскоро бе носил само овехтял гащеризон.

— Гащеризон! — възкликна Джо, зарадван, че онзи тип, когото видя с Кетрин, е бил вероятно братът на Финтан.

— Да, гащеризон — изненадано потвърди Кетрин. — Не мислех, че само ирландците ги носят. Представлява...

— Знам — ухили се Джо. — И какво работи Майло?

— Фермер е.

Ама че странен въпрос!

— Не е рокзвезда или нещо такова?

— Майло? Сигурно се шегуваш.

В единадесет часа телефонът звънна. За огромно учудване на Кетрин беше Тара.

— Къде си?

— Все още у дома. Не ми стигна смелостта — тъжно призна Тара. — Съжалявам, че ти провалих вечерта.

— Не си. Прекарах чудесно. Не се тревожи.

— Може да събера кураж да го направя утре вечер.

— Когато решиш.

Кетрин затръшва телефона, сякаш се страхуваше от него.

— Тара няма да дойде. Можем да потегляме към новата постелка!

ГЛАВА 63

В седем часа вторник вечерта Тара стоеше във всекидневната, заобиколена от кашони и торби.

Беше излязла от работа по-рано. Искаше да приготви и опакова всичко, да си каже репликите и да си тръгне.

Предишната вечер се беше провалила, тъй като още не можеше да свикне с мисълта, че напуска гаджето си и се обрича на самотен момински живот. Струваше ѝ се много по-лесно да се примирява и да мълчи.

Естествено Томас се държа учудващо добре с нея, сякаш подозираше, че става нещо. Похвали я, че е свалила няколко килограма и дори предложи да ѝ сготви вечеря. Затова, всеки път, щом си отвореше устата, за да му съобщи, че го напуска, ѝ се завиваше свят и идеята ѝ се струваше налудничава.

Най-после бе готова. Прекалено дълго бе пропъждала лошите мисли, но повече не можеше да го прави. Окуражена от спомените за това как Томас я бе унижавал жестоко, бе готова за битка. Искаше да го нарани и унижи, както той я бе унижавал. Както тя му бе позволявала да я унижава.

Тара чу изщракването на ключалката и устата ѝ пресъхна. Изморен от тежкия ден в училище, Томас едва я погледна и метна кафявата си чанта на кафявото канапе.

Внезапно усети, че става нещо странно. Атмосферата бе необичайна. Защо Тара стоеше наред стаята? Защо не седеше? И къде бяха книгите? Обрани ли бяха?

— Томас.

— Какво?

— Трябва да ти кажа нещо.

— Давай.

— Напускам те.

Той изстена.

— Тара, какво ти става напоследък? Изкарах тежък ден и нямам желание да влизам в предменструални спорове с теб.

— Не ме разбра. Няма да спорим. Просто те напускам.

Той се ококори тъпо.

— Защо?

— Да видим — отвърна тя замислено. — Дали защото си патологично жесток? Или патологично стиснат? Или смахнат на тема контрол над другите? Или защото си ужасен човек и наистина не те харесвам? Трудно ми е да отговоря, Томас. Знам само, че сигурно съм била луда да остана при теб цели две години.

Лицето му пребледняваше все повече при всяко следващо изречение.

— Но... — заекна той, разтреперан от неочакваното нападение. — Просто съм си такъв. Казвам каквото виждам, но те обичам и всичко, което казвам, е за твое добро.

— Знаеш ли — внезапно осъзна Тара, — мисля, че наистина имаш нужда от професионалната помощ на психоаналитик. Отношението ти към жените е абсолютно погрешно.

— Глупости! — презрително отвърна той, макар че Тара не бе първата, която му казваше подобно нещо.

— Дори не ме харесваш — напомни му Тара.

— Разбира се, че те харесвам.

— Не е вярно. Щеше да се държиш много по-мило, ако ме харесваше.

Чак тогава Томас забеляза торбите и кашоните в краката на Тара и направи връзка между тях и опразнените рафтове. Книги, видеокасети, дискове, всичко бе изчезнало. Томас се потресе.

— Това... — посочи той. — Тук ли са нещата ти?

— Някои от тях. Ще се върна за останалите друг път.

— Не мога да повярвам.

Тара доволно осъзна, че Томас изглеждаше зашеметен.

— Къде отиваш?

— При Кетрин.

— При Кетрин?

— За известно време — спокойно отговори тя. — После ще си купя собствен апартамент.

— Собствен апартамент?

— Ехо ли има тук?

— Да поговорим — предложи мило той.

Сега, когато Тара очевидно го напускаше, внезапно реши, че я иска отчаяно. Беше се превърнал отново в седемгодишно момченце.

— Вече говорихме.

— Кога?

— На рождения ми ден например. Тогава ми каза, че ще ме зарежеш, ако забременея.

— А, това ли!

— И миналия петък, когато ти предложих да се оженим.

— Не мислех, че говориш сериозно.

— Точно така!

— Тара, не си тръгвай — замоли се той. — Любов моя...

Решителността ѝ намаля. Никога преди не я бе наричал „любов моя“.

— Признавам, че не винаги съм бил мил с теб.

— Би ли го повторил?

— Признавам, че не винаги съм бил мил с теб — мрачно повтори той.

— Чудесно — засмя се тя горчиво. — Не винаги си бил мил с мен. Страхотно казано.

— Хей, никой не те е принуждавал да оставаш с мен.

— Знам — ухили се тя. — Кошмарно, нали? Ако щеш вярвай, но съм много по-ядосана на себе си, отколкото на теб.

— Как можеш да ми причиниш подобно нещо?

— Колко пъти трябва да ти го казвам? Правя го, защото си ужасен.

— Знаеш защо съм такъв. Казвал съм ти. Трудно ми е да се доверявам на жена, защото мама ме изостави. И сега е същото като в онази неделна утрин. Връщам се и откривам, те си си събрала багажа. Това е ужасно, Тара.

— О, я смени плочата!

Томас не можа да повярва на ушите си. Раната от детските години, която бе пазил, отглеждал, торил и поливал, бе пренебрегната по такъв груб начин. А тя бе най-ценната му стока! Даваше му възможност да кара хората да се държат както той иска. Как смееше тази дебела крава!

— Аха, сега разбирам — каза той разгневено. — Срећнала си друг мъж, нали?

— Не съм. Раздялата ни не е свързана с друг човек. А с теб. И с мен, за съжаление.

— Онзи тип Рави. Обзалагам се, че се чукаш с него.

— Не се чукам с никого.

Томас я погледна злобно.

— Да, вероятно си права. Кой би те пожелал?

— Е, ето го стария Томас. Сбогом! — каза Тара и си облече палтото. — Радвам се, че се разделяме. Връзката ни беше наистина ужасна.

Томас гледаше зашеметено как взима торбите и кашоните и ги носи към колата си. След малко Тара се върна за следващия товар и очите му се ококориха шокирано.

— Хей, остави проклетата ми масичка за кафе!

— Чия масичка?

— Моята.

— Кой я плати?

Томас не отговори.

— Аз я платих. Това е моята проклета масичка, Томас — ухили се триумфално Тара.

ГЛАВА 64

— Ухааа! — извика Финтан, като свали перуката а ла Мерилин Монро от главата си и я размаха въодушевено. — Още не мога да повярвам, че го е направила. А ти, Кетрин?

Кетрин се замисли за Тара, която не спираше да плаче през последните четиридесет и осем часа, и промърмори:

— Всъщност мога.

— Разкажи ми какво си научила. Томас бил ли е съкрушен?

— Доста разстроен.

— Оооох! — стисна юмруци Финтан. — Да можех да съм муха на стената. Жалко, че Тара не го е записала на видео. Как е тя?

— Сърцето ѝ е разбито.

— Рой Орбисън?

— Не — загадъчно се усмихна Кетрин.

Рой Орбисън в момента лежеше върху гардероба ѝ в кутия за обувки, под четири дебели албума със снимки. Това бе едно от първите неща, които Кетрин направи, когато Тара се появи с багажа си, защото бе убедена, че няма да издържи още два месеца на „Свъършееееноо еее“.

— Пак ли дрънка, че ще стане лесбийка, защото никога вече няма да си намери мъж?

— Да. Също като в добрите стари времена.

— Вечерни курсове?

— Говори за подреждане на мозайка, учене на португалски и свирене на банджо. Трябва да те предупредя нещо. Тара смята да включи и теб в програмата.

— Олеле майчице! Банджо! Не съм ли късметлия, че утре трябва да вляза в болницата за следващия курс химиотерапия?

— Истински късметлия.

— Слушай, не мислиш, че ще се върне при Томас, нали?

— Той вече ѝ звънна да я пита дали не може да останат приятели.

— Ясно. Искал е да я изчука. И какво стана?

— Тара му отговори: „Как да останем приятели, като никога не сме били такива?“ Беше страхотно.

— Чудесно. Е, Тара постепенно ще се съвземе. Но в никакъв случай не трябва дай предлагаме да се метне отново на коня. Виж какво се случи след Аласдър.

— Точно така. Какво има в онази кутия в ъгъла?

— Покупките от телевизионния канал. Не се тревожи, връщам ги. А как вървят нещата с теб?

— Много добре — доволно се усмихна Кетрин. — Наистина отлично.

— Все още ли спиш само по три часа на нощ?

— Не знам дали има и толкова.

— Виж се само! Цъфтиш! Кога ще се запозная с Джо?

— Кога искаш?

— Най-добре да изчакаме, докато химиотерапията ми се разкара от главата. Не искам да повърна върху новото ти гадже при първата ни среща. Ще направя лошо впечатление.

Телефонът звънна и Финтан помоли:

— Би ли вдигнала? По-близо си. Кой ли може да е? Каква лудница!

— Ало? — обади се Кетрин. — А, здравейте, госпожо О’Грейди. Наистина ли? Сигурна ли сте? Не, не знам нищо за това. Наистина не знам. Кълна се в Бога. Разбирам. Да. Разби... Почакайте малко. Няма ли да е по-разумно да разберете дали е истина, преди да заплашвате, че ще ги убиете?

Кетрин подаде телефона на Финтан.

— Майка ти. Знаеш ли, че Майло е решил да продаде фермата и да се премести в Лондон завинаги?

Тара се надигна от леглото и първо погледна календара, който Кетрин ѝ беше дала. Вече десет дни бе разделена с Томас. Десет дълги безсънни нощи. И огромни количества алкохол, погълнати, за да премахне болката и страха от зловещото самотно бъдеще.

Първоначалната ѝ смелост се изпари още преди да стигне до апартамента на Кетрин. Едва не обърна колата, за да се върне при Томас. Но знаеше, че след унижението, на което го бе подложила, си бе

изгорила мостовете към него. Всички ѝ казаха, че ще превъзмогне мъката си, но тя знаеше, че животът ѝ е свършил. Припомняше си безгрижните дни в края на двадесетте си години, когато още имаше време. Разбира се, когато Аласдър я заряза, също мислеше, че с нея е свършено. Но сега, цели две години по-късно, краят наистина бе настъпил.

Вече нямаше сили да се съвземе от удара и да продължи напред. Беше пропиляла последния си шанс.

Мисълта да се върне при Томас бе адски съблазнителна. След като се разделиха, вече не ѝ се струваше толкова лош. Проклетията му не ѝ изглеждаше прекалено висока цена за компанията му. Да, често се караха, но пък се познаваха толкова добре. В това имаше нещо успокояващо. По-добре да си с човек, с когото се караш, отколкото да си съвсем сама. Освен това, когато успяваше да бъде честна със себе си, признаваше, че ѝ липсва не толкова Томас, колкото идеята да е половинка от дадена двойка.

Но въпреки самотата знаеше, че ще допусне огромна грешка, ако се върне при Томас. Освен ако той не се променеше напълно. А и отчаяно ѝ се искаше да избегне унижението, на което се бе подложила с Аласдър.

Моля те, Господи, не ми позволявай да се обадя на Томас. Моля те, дай ми сила. Моля те, накарай го да ми звънне. Накарай го да ми каже, че се е променил.

Кетрин беше в кухнята и правеше кафе за Джо и себе си.

— Здравсти! — поздрави я весело тя.

Напоследък почти не спеше, но бе свежа и жизнерадостна, макар от време на време да изпадаше в сънлива замечтаност. Изглеждаше различна. Всички го забелязваха. Онзи ден в службата, когато малкото ѝ стегнато дупе мина покрай стъкления кабинет на Фред Франклин, той сръга Майлс и каза:

— Страхотен задник. Ако можеш да се уредиш с него. — После Фред застина. — Чий е този задник? Не ми казвай, че е на Снежната кралица! По дяволите, точно нейният е! Как можах да му се възхитя?

Тара се усмихна тъжно на приятелката си.

— Тара — бавно промълви Кетрин.

— Какво?

— Това — отвърна Кетрин, като пхна пръст под колана на Тара и го дръпна.

Появи се огромна пролука.

— Я! — изненада се Тара.

— Ядеш ли въобще?

— Винаги става така. Разделяш се с гаджето си и не можеш да хапнеш нищичко. Ставаш красива и слаба, а после срещаш някой друг. Това е утехата на Майката природа — усмихна се Тара.

— Трябва да хапнеш нещо.

— Не съм гладна.

— Не се скапвай — смъмри я Кетрин. — Томас не го заслужава.

— Не беше чак толкова лош — възрази Тара. — Понякога дори беше мил.

— Дай ми поне един пример.

Тара се замисли.

— Винаги попълваше застраховката на колата ми и данъчната декларация. Знаеше, че мразя да го правя.

— Това е най-малкото, като се има предвид, че го взеше навсякъде. Дай друг пример.

— Държеше се като джентълмен. Отваряше ми вратата и ми държеше стола.

— Старомоден сексист.

Тара въздъхна тежко.

— Добре де, беше много сръчен. Когато сребърната ми верижка се оплете, с часове я разплита, без да я скъса. Аз никога не бих проявила такова търпение.

Кетрин изсумтя презрително.

— Пушихме заедно, опитвахме се да откажем цигарите заедно и заедно се проваляхме — промълви Тара с копнеж. — Палеше ми цигарите, а аз неговите. И ако моите свършеха, винаги можех да разчитам на неговите.

— Искаш да кажеш, че Томас ти е давал от цигарите си безплатно?

— Е, трябваше да си платя, разбира се — усмихна се тъжно Тара. — Но никога не ми е отказвал.

— Развесели се. Много по-добре си без него. Погледни истината. Връзката ви не беше най-великата любовна история.

Тара си помисли, че приятелката ѝ е права. Връзката ѝ не беше нито романтична, нито трагична. Но си беше нейна.

— Виж сега — започна Тара. — Знам, че Томас беше грубиян и пинтия. Съгласна съм, че вероятно съм по-добре без него. Но когато ти ампутират инфектирал крайник, продължаваш да усещаш сърбене.

Кетрин се зарадва, че Тара сравни Томас с ампутиран крайник. Това бе ужасна обида за ампутираните крайници, но все пак бе някакъв напредък.

— Благодаря ти за снощи — промърмори Тара.

— Няма проблеми. Съжалявам, че разплетох пуловера.

— Постъпи чудесно. Самозалъгнах се.

Предишната вечер, за ужас на Кетрин, Тара извади пуловера, който бе плела за Томас, и каза:

— Трябва да го довърша и да му го дам. Срамота е да похабявам преждата.

— Не! — скочи Кетрин, грабна куките, издърпа плетивото и разярено го разплете. — Това е само оправдание да се видиш с него. Също като парите, които ти дължи, забравената завеса за душ и факта, че си пропуснала да сриташ Берил, преди да си тръгнеш. Не, Тара, не!

Тара я изгледа изненадано и прошепна:

— Добре.

Кетрин се върна на мястото си до Джо и промърмори:

— Съжалявам, че стана свидетел на това.

— Страх ме е! — изхленчи Джо.

Всички се засмяха и напрежението се изпари.

Джо наистина беше чудесен. Тара подозираше, че двамата с Кетрин прекарват толкова много време в апартамента ѝ, вместо да се усамотят в неговия, за да я държат под око. Кетрин дори беше преместила телефона от всекидневната в спалнята си и бе конфискувала мобилния на Тара.

— Не мога да ти попреча да му се обадиш през деня — каза тя. — Но поне няма да го направиш, когато се прибереш натряскана у дома.

Джо и Кетрин ѝ бяха попречили една нощ да отиде на разходка с колата пияна.

— Няма да ходя при Томас — обясни им ядосано тя. — Само ще мина покрай дома му.

— Бих те пустила да отидеш дотам само ако знам, че ще го застреляш — твърдо отговори Кетрин. — А сега върви да спиш.

Тара се надигна от леглото и погледна календара. Двадесет дни. Почти три седмици. Скоро щеше да стане месец.

Досега бе успяла да не му се обади. Това бе свръхчовешко постижение, което се дължеше на херкулесова борба. Всеки ден приличаше на тежък военен поход през поле, минирано от възможностите да му звънне. От време на време наистина се потеше от усилията, които полагаше, за да не вдигне телефона.

През уикендите, лишена от успокоението на работата, тормозът се увеличаваше стократно.

След като началната агония попремина, Тара осъзна, че всъщност ѝ липсваше не Томас, а онова, което той представляваше: компания, човек, с когото да правиш планове, чувството, че си част от двойка. Изпитваше дълбока благодарност към приятелите си, но липсата на гадже не спираше да я измъчва.

Преди не се вълнуваше, когато съобщаваше на Томас, че ще закъснее. Но сега, когато нямаше пред кого да се отчита, ужасно ѝ липсваше. И макар двамата с Томас никога да не бяха ходили на почивка заедно, сега се надяваше, че някоя от влюбените двойки — Майло и Лив или Кетрин и Джо ще се съжали над нея и ще я вземе със себе си. Знаеше добре, че чувствата ѝ са глупави и дребнави, но не можеше да се отърси от тях.

Изпитваше такава носталгия към миналия си живот, че дори ѝ липсваше противния, подобен на хралупа кафяв апартамент. Да, беше на името на Томас, но все пак бе и неин дом. А сега се бе свила като бежанка в чуждо жилище, страхуваше се, че досажда на приятелката си и не можеше да се отпусне. Тревожеше се, че прекарва прекалено дълго време в банята. Смяташе, че няма право да каже какво ѝ се гледа по телевизията. Чувстваше се виновна, задето хаби много ток и се притесняваше, че трябва непрестанно да разтребва.

Постоянно си фантазираше как Томас ще дойде и ще я моли на колене да се върне при него. Но с изключение на единственото обаждане по телефона, когато я попита дали могат да останат приятели, той не я бе потърсил повече. Тара бе наясно, че неговата

фалшива мъжественост му пречи да си признае слабостите и нуждите. Дори да умираше без нея, нямаше да направи нищо.

Освен тежките мисли за самотното ѝ бъдеще я тормозеха и тревогите по Финтан. Беше изкарал три курса химиотерапия, но очакваните резултати не се появяваха. Кръвните проби показваха, че нищо не се е променило, а и буцата на врата му не се смалвяваше.

Онколозите настояваха, че е нужно време и състоянието му ще се влоши, преди да се подобри, но Тара все още трепереше от страх и упорито четеше всичко, което можеше да открие за алтернативните методи на лечение.

— Днес се навършват двайсет дни! — извикаха Кетрин и Джо едновременно и заръкопляскаха, когато Тара влезе в кухнята.

Тара потръпна.

— Понеделник сутрин е. Как може да сте толкова жизнерадостни?

— Време е за сутрешното ти оплакване — ухили ѝ се Кетрин.

— Благодаря. Днес ми е мъчно, защото нямам с кого да отида да гледам „Повелителят на конете“.

— Но и Томас не искаше да дойде с теб.

— Позволи ми да погледна с розови очила в миналото си — достойно отвърна Тара.

— Ние не искаме да гледаме „Повелителят на конете“ — каза Кетрин.

— Коя вечер няма да го гледаме? — усмихна се широко Джо.

Известно време двамата се гледаха влюбено, после Кетрин отговори:

— Следващия вторник.

— Не сте задължени да го гледате — каза Тара. — В живота ви има достатъчно романтика. Е, добре, тръгвам за работа.

— Радвай се на двайсет и първия си ден без Томас!

— Ще се прибера късно — съобщи Тара и замълча за момент с надеждата някой от двамата да я помоли да си дойде навреме. — Ще ходя на фитнес, а после някъде другаде.

— С кого?

— С когото намеря. Рави, някой продавач на списания, който и да е. Знам, че действам като по учебник — всички тези кръчми и пиански

нощи.

— Но наруши традицията с липсата на еднократни свалки.

— С човек, когото не би погледнала, ако току-що не си скъсала с гаджето си — добави Джо с мила усмивка, с която искаше да покаже, че и той е преживял същото.

— Има време. Още не съм пропяла.

В мига, когато затвори входната врата зад себе си, Тара си помисли колко глупаво бе всичко. Защо отваряше и затваряше чужда врата, когато си имаше чудесна собствена врата на няколко километра оттук?

Застана на улицата и огледа къщите, магазините и офисите, които се простираха между нея и истинския ѝ дом.

Искам да се прибера у дома.

Да, ама не можеш.

— Добро утро, Тара! — поздрави я весело Рави, когато влезе в офиса. — Чудесни новини. Прочетох в „ЕС“, че „Макс Фактор“ са произвели ново червило. Не твърдят, че е неизтриваемо, но било самоподновяващо се. Не знам за теб, но на мен ми се струва, че звучи страхотно. Предчувствам, че ни предстои разходка до „Бутс“.

— Наистина ли? — зарадва се Тара. — Разкажи ми подробно, Рави.

— Слагаш го и забравяш за него. А ако се притесняваш, че може да се е изтрило, просто притискаш устни и бум! Червилото е свежо, все едно сега си го сложила.

Телефонът на Тара звънна. Обаждаше се Лив.

— Какво има? — притесни се Тара. — Джей Ан ли?

Лив въздъхна.

— Тази жена е ангелът на отмъщението. Но не става дума за нея. Имаш ли някаква дрога?

— Моля?

— Хашиш?

— Нямам подръка. Какво става?

— За Финтан е. Чувства се ужасно от химиотерапията, а някой му казал, че хашишът премахва гаденето. Но нямам представа откъде да намеря. Дизайнер съм, по дяволите! Кокаинът е единственият наркотик, който някога са ми предлагали.

ГЛАВА 65

— Донесох ти жесток червен ливанец, човече — имитира търговец на дрога Тара, като размаха малкото кафяво пликче. — А може да е и черен мароканец. Нямам представа. Само ако знаеш каква драма преживяхме с Рави, докато го намерим. Приятел на приятел на приятел има сестра, която има гадже, което има колега, който ни определи среща в игрална зала в Хамърсмит и ни продаде стоката, човече. Хей, какво е това прекрасно ухание?

Финтан я поведе към кухнята. В тавата на плота лежеше самотно шоколадово кексче.

— Любимите ми кексчета — обясни Финтан. — Съжалявам, Тара. Сандро успя да достави малко марихуана следобед. Можех да ти спестя труда, човече — добави ухилено той.

— Няма проблеми. Беше адски забавно. Не съм го правила от векове. Кексчетата помогнаха ли ти срещу гаденето?

— Преди малко ги изядох. Но се надявам да свършат работа. Омръзна ми вечно да ми се драйфа.

— Стискам палци. Е, какво ще правим тази вечер? Струва ми се адски съблазнително да се дрогираме и после да се завлечем до денонощния и да изкупим цялата им бира.

— Без да можем да обелим и дума, защото сме изпаднали в истеричен смях.

— Трябва да помним, че дрогата е само с медицинска цел и да не прекаляваме. Нямаше да е лошо да се напушим. Не сме го правили от години.

— Проблемът е, че излизам.

— Излизаш? Къде отиваш?

— На коледния купон на Сандро.

— На първи декември?

— Успели да запазят маса в „Нобу“ само за тази вечер. Можеш ли да повярваш, че всичко е резервирано чак до четвърти януари?

— Достатъчно силен ли си да отидеш?

— Щом имаш желание, значи има начин — засмя се Финтан. — Искам да се позабавлявам. Да ям, да пия и да се веселя.

— Сигурен ли си? Все пак, още не си съвсем добре...

— Сигурен съм. А, звънна се. Това трябва да е таксито ми.

Финтан се надигна и Тара забеляза нещо, от което ѝ се сви сърцето.

— На маскарад ли отиваш?

— Не.

— Защо тогава си с бастун?

— А, това ли? Заради вълнението покрай дрогата и стомаха, забравих да ти кажа.

— Какво забрави да ми кажеш?

— Последната химиотерапия ми повреди нервните окончания на краката.

— Как така ги повреди? — ужасено извика Тара.

— Усещам гъделичкане и болки, когато пристъпвам. Бастунът ми помага — обясни ѝ той, после забеляза уплашеното ѝ лице и добави: — Не се разстройвай, Тара, това е само временно. След като приключи с химиотерапията, ще се почувствам по-добре. Виж дали перуката ми стои както трябва.

Тара огледа кльошавото създание, което куцукаше към вратата с перука в стил Тина Търнър, и ѝ се доплака. Финтан беше само една година по-голям от нея.

— Да ти дойда ли на гости утре вечер? — попита тя.

— Не. Отивам по клубовете с двацет и седем от най-близките си приятели. Но си поканена да се присъединиш към нас.

— Отиваш по клубовете?

— Точно така — отвърна Финтан леко раздразнено. — Ще вилнея из клубовете. Ще изливам гнева си срещу угасващата светлина.

Сърцето на Тара се сви, когато осъзна, че приятелят ѝ не се бе примирил философски.

— Ядосан ли си? — попита тя.

— Не точно ядосан. Или поне не в момента. Но ако съм попаднал в бар „Последен шанс“, поне ще се позабавлявам.

Тара не можа да отговори нищо, объркана от срам и възхищение.

— Ще си отида, борейки се — обеща Финтан. — Или поне танцувайки. Докато още дишам и чувам музиката, животът

продължава.

ГЛАВА 66

— Работа — въздъхна Тара, когато се прибра, вмирисана на алкохол и цигари. — Скапана съм.

— Много ли ви се насъбра? — запита Кетрин със съчувствие в гласа.

— Не ми говори! Снощи беше вечерята в чест на новия проект. Вчера на обед — купонът на екипа, предишния ден — служебният обяд, днес — питиета за всички от нашия етаж, утре — обядът на отдела, а вдругиден — купонът на цялата компания. Проклетата Коледа направо ме унищожи. Черният ми дроб плаче за милост.

— Разбирам те напълно — съгласи се Кетрин.

Но все пак в „Брийн Хелмсфорд“ разликата между лудите купони по празниците и лудите купони през останалата част от годината не бе особено голяма.

Коледните празненства започнаха в идеален за Тара момент. Алкохолът и приповдигнатото настроение прогонваха демоните ѝ.

— На всичкото отгоре заприличах на страна от Третия свят — добави Тара. — Фалирах!

— Вечно си фалирала — напомни ѝ Кетрин.

— Сега е по-зле от обикновено. Пиене, таксита и... пиене и таксита. И дрехи, разбира се. Май пак ще се наложи да си режа кредитните карти.

Тара непрекъснато си купуваше дрехи. Не че беше кой знае каква утеха, но сега влизаше в дрехи, за които преди шест седмици дори не можеше да мечтае.

— Още няколко седмици душевни терзания и ще мога да нося джинси — усмихна се тя. — Погледни каква разкошна пола си купих за обяда утре.

— Великолепна е — възхити се Кетрин. — Къде ще е обядът? В хубав ресторант ли?

— Всъщност не.

Бе решено да обядват в службата, тъй като се оказа невъзможно да резервират някой от околните ресторанти. Или всичко вече бе заето, или слухът за миналогодишния им купон се бе разчул. Тогава обядът се бе проточил до късно вечерта и бе объркал резервациите в ресторанта, а няколко от най-заклетите пиячи бяха отказали да си тръгнат и след полунощ. Дори сега, цяла година по-късно, един от местните ресторантьори се кръстеше и забързано пресичаше от другата страна на улицата, за да не мине покрай офиса на компанията.

Тазгодишният обяд започна сравнително кротко. Жените напуснаха бюрата си още в десет и половина, за да се приготвят, макар че началото бе обявено за един часа. Цяла сутрин не свършиха никаква работа под претекст, че са много развълнувани. Разбира се, никой не беше развълнуван, но всеки искаше да се измъкне от работа.

— Какво мислиш, Рави? — попита Тара, като демонстрира новата си пола.

— Кое да гледам? Дрехите или червилото?

— Майната му на червилото! Страхувам се, че самоподновяващото се червило се оказа поредната измама. Пак ме излъгаха.

— Имам нещичко за теб — каза той, като зарови из чекмеджето на бюрото си. — Това може да е решението на всичките ти проблеми. Ето го — извади той изрезка от списание. — Татуировка на устните. В Калифорния има някакво място, където ти оцветяват устните завинаги. Звучи адски зловещо, но поне вече няма да се притесняваш, че червилото ти се е изтрило.

— Благодаря, Рави, но не върши работа — трогнато отвърна Тара. — Много мило от твоя страна, но какво ще стане, ако реша да сменя цвета?

— Съжалявам. Мислех, че си заслужава да опитам.

— Заслужава си!

В един часа тридесет човека се струпяха в залата за конференции за шери, претоплена пуйка и солени бисквити. Всички се наливаха ентусиазирано. Както винаги Тара и Рави седяха един до друг и коментираха оживено присъстващите.

— Погледни Вини — засмя се Тара. — Натряскал се е. Дори скалпът му е почервенял.

— Не излиза много и е загубил способността си да пие.

— Донеси още по едно шери, Рави.

— Само по едно — ухили се той и се чукнаха весело.

По-късно отговорните хора като Вини се върнаха на работа, но няколко човека, включително Тара и Рави, останаха в залата.

Към четири и половина комбинацията от недохранването през последните няколко седмици и факта, че в кръвоносната ѝ система имаше повече алкохол, отколкото кръв, внезапно развали настроението на Тара. Тя заплака за Финтан, после за Томас, след това отново за Финтан.

— Коошарно е! — хлипаше тя. — Непносимо! Ми ако умре? И н'казвай, че няаа стане, щото мое и а стане. Тва е кат нож в сърцето ми. По-лошо от загбата на Томас. Тонове по-лошо — изхълца Тара и погледна уплашено Рави. — Рави, шповърна.

— Направете път! — изрева Рави, като повлече Тара към тоалетната. — Съжалявам! — извини се той на стреснатото трио момичета от счетоводния отдел, които се подготвяха пред огледалото за техния официален обяд. — Спешен случай!

— Виждаме — ухилиха се те и бързо отскочиха назад.

— И ние ще сме така след няколко часа — усмихна се едно от момичетата.

Рави задържа косата на Тара зад ушите ѝ и я наведе над мивката, за да ѝ помогне да се раздели с шерито.

— Мое ли а си отиа вкъщи? — помоли го Тара, когато свърши. — Шма заедеш ли?

— Разбира се. Стой тук, а аз ще повикам такси. Дръжте я под око — обърна се той към момичетата.

Щом Рави излезе, едното момиче извади паста за зъби от чантата си и накара Тара да си изплакне устата с нея.

— Махи се! — размаха ръце Тара.

— Той е много сладък — настоя момичето.

— Нее слаък. Тва е Рави.

Изплакването на устата се оказа безсмислено, тъй като след миг Тара повърна отново.

Таксито пристигна и Сънливия Стив почука на вратата на тоалетната.

— Преди да тръгнем, имаш ли нужда да... нали разбираш, отново да... — попита Рави дискретно.

Тара бе повърнала цялото съдържание на стомаха си. Но затова пък отново бе обляна в сълзи.

Вратата се отвори и Ейми влезе в тоалетната, слаба и красива.

— Тара! — ахна тя. — Какво е станало? Защо плачеш?

Не се бяха виждали отдавна, но Ейми не бе забравила колко мило се бе отнесла с нея Тара, когато Лоркан я бе зарязал.

— Приятлят ми умира, а и скъсах с гажето си.

Ейми се хвана за по-лошата новина.

— О, не! Това е ужасно! Скъсала си гаджето си. Горкото момиче! — извика тя, после внезапно се сети нещо. — Знам какво ще направим! Приятелят ми има чудесен приятел. Много ще си паснете. Казва се Бенджи. Ще излезем четиримата през януари.

— Звучи хуаво — промърмори Тара през сълзи. — Нали, Рави?

— Чудесно.

— Стига да не се влюбиш в Лоркан — нервно се засмя Ейми.

— Стиа а не се влюбя.

Рави помогна на разплакалата Тара да мине през чакалнята. Вътре се бяха събрали група елегантни мъже от счетоводството, които се канеха да потеглят за собствения си купон. Всички се ококориха учудено, когато видяха пребледнялата Тара.

— Яде нещо развалено — обясни им Рави.

Но докато я подкрепяше по няколкото стъпала към изхода, на Тара отново ѝ се доповръща.

— Чакай малко! — изстена той, като затърси паникьосано нещо, в което да повърне. — Опитай се да не...

Прекалено късно. Остатъкът от шерито се изля върху металния парапет на стълбите.

— Сълявам, Рави! — прошепна тя с надебелял език. — Мноо съм гнусна.

— Няма проблеми, миличка — утеши я той, като в същото време се помоли шофьорът на таксито да не откаже да ги вземе. — Някой ще почисти ли тук? — извика той през рамо.

Разбира се, никой не го направи. Персоналът от счетоводството не възнамеряваше да рискува да омърля дрехите си с повърнатото от някой друг. Ако щяха да се цапат, поне да си е с тяхното собствено.

След няколко минути Алвин Хъником, управителният директор на фирмата, изскочи от асансьора и се втурна към чакалнята. Висок, изискан и хубав, издокаран в тъмносиньо кашмирено палто, той се понесе енергично напред, стиснал в ръка коженото си куфарче.

— Приятна вечер на всички! — извика той с мелодичния си, дълбок глас и забърза към изхода.

Гордееше се с милото си държане към персонала и очакваше да чуе хоровото:

— Лека нощ, господин Хъником.

Винаги се спускаше с танцова стъпка по няколкото стъпала до изхода — няколко перфектни движения, изпълнени с меките му италиански обувки. Но тази вечер, когато сложи ръка на перилата, за да започне танца си към улицата, улучи преработеното от Тара шери. За негов ужас ръката му се хлъзна и го понесе шеметно напред. Краката му не успяха да осъществят контакт със стъпалата и той се изтърколи на улицата. Навехна дясното си рамо и нарани брадичката си. Куфарчето му се плъзна по заледения тротоар. В продължение на няколко секунди господин Хъником остана проснат на улицата, прекалено зашеметен, за да се изправи. Елегантна двойка го прескочи небрежно и жената каза:

— Някои хора прекаляват с коледните веселби. Не би трябвало да пият, щом не могат да носят.

На следващата сутрин, когато се събуди, Тара не се чувстваше кой знае колко зле. Главата ѝ бръмчеше и краката ѝ не усещаха допира с пода, но все пак успя да стане, да се изкъпе, облече и да приготви новата си черна рокля и черните сандали за вечерния купон.

После подкара към службата на автопилот. По стълбите мина покрай господин Хъником и го изгледа учудено. Как ли си беше наранил брадичката? Вероятно бе пиянствал до забрава и бе паднал по лице. Чудесен пример за персонала.

С усмивки и свиване на рамене отби пороя загрижени въпроси на колегите си.

— Благодаря — прошепна тя на Рави, доволна, че по някаква причина не я тормозеха вина и срам.

После обаче откри, че някой, вероятно Вини, ѝ бе уредил среща в десет часа с двама клиенти. Те дори вече бяха тук и чакаха

нетърпеливо. Добре че бе успяла да дойде на работа, вместо да лежи цял ден в леглото и да вика за легена, както, можеше да се очаква.

Но когато ги покани в залата за конференции, внезапно осъзна, че все още е много пияна. Дори заваляше думите.

— Госин Форд, госин Рансъм, моя сенете.

Езикът ѝ бе придобил мамутски размери и едва го движеше в устата си. Тара се изпоти от ужас.

— Да, рабиам оплакванията ви от ушлугите ни — каза отчаяно тя.

Сън ли беше това?

Не можеше да се защити. Не се сещаше какво да каже. Централната ѝ нервна система бе съсипана. Сигналите, изпратени от мозъка ѝ, не достигаха до устата. В малката стая бе прекалено горещо.

И внезапно усети миризмата. Воня, която не подходеше на зала за конференции, особено в десет и петнайсет сутринта.

Алкохол. Миришеше на алкохол. Вонята се излъчваше от разширените ѝ от страх пори.

Достатъчно, реши тя. Това е напълно достатъчно. Беше си позволила задължителните след раздяла пиянства и купони. Но вече бе време да спре.

ГЛАВА 67

Първият въпрос, който Франк Бътлър винаги задаваше на Тара, когато я взимаше от летището в Шанън, беше: „Кога си заминаваш за Лондон?“

Но този път наруши традицията и когато взе Тара и Кетрин в срядата преди Коледа, каза:

— Разбрах, че Финтан О’Грейди е болен от СПИН.

— Не, татко. Болен е от рак.

— Да бе! Сигурно ни смятате за банда селски идиоти. Елате, колата е насам — поведе ги той през тълпите от хора. — Да не мислите, че не четем вестници и не гледаме телевизия?

— Но, господин Бътлър — намеси се Кетрин. — Той наистина няма СПИН.

Това смути Франк Бътлър. Кетрин Кейси не лъжеше. Беше добро момиче. Но пък бе забелязал нещо различно у нея. Ако не му изглеждаше невероятно, би казал, че е станала дръзка.

— Кога си заминаваш за Лондон? — излая той на Тара.

— На Нова Година.

— Предполагам, че ще искаш да те закарам до летището.

— Правилно предполагаш.

После Франк се сети за нещо и се развесели. Този път бе сигурен във фактите.

— Чух, че Майло О’Грейди се влюбил в някаква разведена швейцарка, която го карала да продаде фермата.

— Не е швейцарка.

— И не е разведена, господин Бътлър.

— И не го кара да продаде фермата. Той иска да го направи.

— Но наистина е влюбен в нея, господин Бътлър, ако това ще ви утеши.

Франк продължи напред в мрачно мълчание. Метна куфарите им в багажника, после внимателно огледа дъщеря си.

— Ужасно си кльоцава.

— Благодаря, татко!

— Но пък преди беше кошмарно тлъста. С лице като месечина, ха-ха!

Дежа вю, помисли си Тара. Точно като разговорите ми с Томас. Трябва да съм била луда да се примирявам с всичко това.

И за пръв път осъзна истината: по-добре да остане сама за цял живот, отколкото да живее така.

Кетрин и Тара останаха в Нокавой десет дни. Полетите от Лондон до Ирландия бяха толкова претъпкани по Коледа, че двете си бяха купили билети още през март. По онова време Кетрин се бе поздравила за проявата на здрав разум, но сега ужасно съжаляваше. Мисълта, че ще е разделена с Джо цели десет дни, я ужасяваше.

Финтан остана в Лондон, защото му предстоеше поредната химиотерапия, но настоя приятелките му да заминат за Ирландия.

— Няма да остана самичък — обясни им той. — Точно обратното. Сандро, Майло и Лив ще си бъдат в Лондон. Хари, Дидие, Невил, Джеф, Уил, Андрю, Клод и Стефани настояха да дойдат на Коледа. Джейн Ан и Амброуз ще пристигнат от Ирландия.

— Олеле! — ухили се Тара. — Джейн Ан и Лив! Майка ти прости ли на Лив, че е отмъкнала Майло от Нокавой?

— Още не, но ще ѝ се наложи да се държи прилично.

— Къде е мама? — попита Тара баща си, когато се прибраха у дома.

— Тук съм! — извика Фиделма, като се втурна развълнувана в стаята. Беше обсипана с пера и носеше тениска с надпис „Съседката ми отиде в Лондон, а единственото, което получих, бе тази скапана тениска“.

— Не мога да остана — обясни тя на дъщеря си. — Дойдох само да ти кажа „Здрасти“. Побъркала съм се заради скубането на пуйките. Из кокошарника се носят толкова много пера, че сигурно скоро ще литна. О, Господи, ужасно си отслабнала! — забеляза тя. — Заради приятеля ти ли?

Тара кимна и брадичката ѝ затрепери. Но сега можеше да си позволи да се разплаче. Беше с майка си.

— И заради горкия Финтан, разбира се — добави Фиделма, която също бе готова да избухне в сълзи, макар моментът да не бе подходящ. — Престани да се тревожиш — утеша тя дъщеря си, като я прегърна здраво. — Ще се погрижим за теб. Няма да се познаеш, когато стане време да си тръгваш.

Тара се сгуши в топлата майчина прегръдка и въздъхна облекчено. Можеше да спре да се държи като смел войник, защото мама щеше да поеме бремето за известно време. За пръв път от месеци се почувства на сигурно и безопасно място.

Тара изкара чудесна Коледа. Беше адски доволна, че си е у дома. Радваше се на тримата си братя, Майкъл, Джерард и Кирън, които се държаха като безгрижни тийнейджъри, макар вече да бяха на двадесет и три, двадесет и четири и двадесет и осем.

Кетрин обаче броеше с нетърпение дните, които им оставаха до завръщането в Лондон. Говореше с часове по телефона с Джо. И двамата нямаха сили да затворят.

— Ти си пръв.

— Не, ти.

— Не, не, ти.

— Добре. Ще броим до три и после и двамата ще затворим.

— Добре.

— Хайде. Едно...

— Две...

— Три...

— Джо!

— Да?

— Не затвори.

— Знам. Съжалявам. Но и ти не го направи.

На Коледа Агнес я попита:

— Твоят младеж направи ли ти подарък?

— Да, бабо — измърка Кетрин. — Подари ми звезда.

— Какво искаш да кажеш?

— Кръсти една нова звезда на мен. Някъде там, горе — посочи тя към небето, — има звезда, наречена Кетрин Кейси. Джо каза, че аз съм звезда и затова реши да кръсти и една истинска на мен.

— В моята младост се радвахме на гривничка или медальон — промърмори Агнес, разтревожена, че Кетрин все повече заприличваше на Делия.

Франк Бътлър и Агнес не бяха единствените, които забелязаха промяната у Кетрин.

— Не знам какво точно става, но много е заприличала на майка си — коментираха хората по кръчмите и магазините в Нокавой.

— Но пък не се облича в шарени палатки.

— Така си е. Костюмите ѝ са изключително елегантни. Погледни я само!

Всички мъже, застанали на бара във „Форман“, се завъртяха и впериха очи в Кетрин, издокарана в тясна черна кожена пола и къса, прилепнала жилетка.

— Всички тебе гледат — промърмори Тара.

Кетрин завъртя глава и видя групата мъже, вторачени в нея. Тара очакваше презрителният ѝ поглед да проблесне заплашително и да им изкара акъла, но Кетрин се усмихна мило. Тара въздъхна. Все забравяше за новата променена Кетрин Кейси.

Мъжете в кръчмата установиха, че промяната се дължи най-вече на блясъка в очите ѝ.

— ... седем, шест, пет, четири, три, две, едно. Честита Нова година!

Тара погледна недопушената цигара в ръката си.

— Започнах я и ще я довърша — промърмори тя.

После смачка пакета с останалите цигари.

— Ох! — намръщи се Тимъти О’Грейди. — Обзалагам се, че те заболя.

— Не — спокойно отвърна Тара. — Личният ми Рамадан започва сега. Никакво ядене, пиене и пушене занапред!

След четиринадесет часа Кетрин и Тара седяха в залата за непущачи на летище „Шанън“ и чакаха самолета за „Хийтроу“.

— Не съм пушила от четиринадесет часа — гордо заяви Тара. — Четиринадесет часа.

— Да, но през единайсет от тях спа — сухо отвърна Кетрин.

— Виж оня тип там — посочи Тара към мъжа в залата за пушачи, който дърпаше силно от цигарата си, сякаш животът му зависеше от това. — Не е ли отвратително? Как може да си причинява подобно нещо? Да вкарва тази гнусотия в дробовете си?

След десет минути Тара отвори пакетче дъвки.

— Чудесно нещо — каза тя, като задъвка енергично. — Кой се нуждае от цигари?

След двайсет минути вече седеше в залата за пушачи. Все още преживяше дъвката, но и дърпаше страстно от цигарата, която си бе изпросила от мъжа.

— Пушачка съм — тъжно му призна тя. — Предполагам, че ще трябва да свикна с тази мисъл.

ГЛАВА 68

Тара тръгна на вечерни курсове. Сега, когато вече не пиянстваше всяка нощ — бе свела веселбите до всяка втора или трета вечер — трябваше някак да си запълни времето, а ходенето на фитнес и гостуването у Финтан не я разсейваха достатъчно. Но уроците по банджо продължиха само една вечер.

— Много е трудно — оплака се тя. — А и знаете ли колко струва едно банджо? Направо ще фалирам.

Подреждането на мозайки имаше същия успех.

— Адски е отегчително. А и онези малки плочки ме подлудяват.

Що се отнасяше до уроците по португалски:

— Пълно е с откачалки — обясни тя. — Но няма проблеми. Още има свободни места в курсовете по медитация, батика и кану. Все един от тях ще е готин.

Отново сгрещи.

— Медитация! Господи, каква скука! Съдрах си нервите от тъпото мълчание. Имах чувството, че съм на гадна официална вечеря.

След курса по батика попита разгневено:

— Приличам ли на хипи?

Не каза почти нищо за кануто.

— Как мина? — попита я Джо.

— Не беше приятно. Обърнаха ме във водата и се уплаших да не се удавя. Фраснах си коляното и си съсипах косата.

Тази вечер Тара бе ужасно потисната от самотата си. Копнееше за любов и нежност, за човек, който да я прегърне, да премахне шока от неочакваното потапяне в ледената вода и да целуне горкото ѝ наранено коляно.

Реши, че се отказва от вечерните курсове. Обичаше да се изпълва с надежда в началото на всеки курс и да очаква с нетърпение, че новото занимание ще ѝ помогне да се справи с болката. Нямахше смисъл да се опитва да избяга от самотата, търсейки си нови интереси.

Сега единственото ѝ хоби бе да не звънне на Томас. Не минаваше и ден, без да помисли първо за него рано сутрин. Кетрин я утешаваше с думите, че преди десет седмици ѝ е било много по-трудно.

— Спомни си как почти не спеше и въобще не ядеше. Знам, че още се чувстваш зле, но все пак имаш огромен напредък. Не ми се е налагало да те спирам да не отидеш при него от нощта преди Коледа.

— Предполагам, че си права — призна бавно Тара. — Чудо е, че се сдържах да не му се обадя. Знаеш, че нямам никаква воля.

— Справи се чудесно. А и ще го превъзмogneш по-бързо, ако не се виждаш с него. Бавната раздяла само удължава агонията. Представи си, че сваляш лепенка. Ако я дръпнеш бързо, ще те заболи повече, но пък болката ще трае само миг.

Думите на Кетрин едновременно успокояваха и нервираха Тара. Искаше ѝ се да превъзмogne Томас, но пък мисълта, че връзката ѝ с него е вече минало, я натъжаваше.

Продължаваше упорито напред. От време на време се вглеждаше в себе си. Тридесет и една годишна жена с чудесна работа — макар и бедна като църковна мишка, за което работата не ѝ бе виновна, разбира се. Работеше здраво, всеки ден ходеше на фитнес, купуваше си хубави дрехи, но на хоризонта не се виждаше мъж. Затова запълваше празнината с добри приятели и бяло вино. Чувстваше се като клише. Беше се провалила.

Копнееше за дните, когато бе толкова дебела, че ѝ се наложи да спре да си купува „Вог“, защото хубавите дрехи, в които не можеше да се натъпче, разбиваха сърцето ѝ. Но тогава поне си имаше гадже.

За Тара, Кетрин, Майло и Лив посещенията при Финта бяха станали навик като миенето на зъби сутрин. Чувстваха се странно, ако не го видеха дори един-единствен ден.

Силните емоции, които ги измъчваха в началото, се бяха поуталожили. И макар да живееха в напрегнато очакване и да трепереха уплашено при всяка болка или намръщване на Финтан, ужасът им също бе намалял. Според Лив нямаше друг начин.

— Човек постепенно свиква с бремето си — обясни им тя. — Все още се тормозиш, но първоначалният шок избледнява.

Никой не хранеше и предишните надежди. След четири курса химиотерапия състоянието на Финтан почти не се бе променило.

Дори яростта, отчаянието и надеждата на Финтан вече нямаха същата сила. По някакъв странен начин всичко им изглеждаше съвсем обикновено и в реда на нещата.

Понякога обаче ужасът на положението излизаше наяве. Например в нощта, когато Кетрин, Джо и Финтан отидоха на театър, а после не успяха да хванат такси за Финтан.

— Ужасно съжалявам, че не мога да те закарам — промърмори Кетрин, докато стояха на улицата и напразно махаха на всяко минаващо такси. — Това е проблемът с двуместните коли.

— Мога да седна в скута на Джо — предложи Финтан.

Кетрин се засмя и му се скара, задето непрестанно флиртува с Джо, но внезапно забеляза, че Финтан е напълно сериозен. Шокът се усили, когато осъзна, че това наистина бе възможно. Финтан се бе смалил и отслабнал ужасно.

Сърцето ѝ се сви от болка и не можа да проговори през целия път до дома на Финтан, който седеше в скута на Джо като кукла на вентрилоквист.

Майло обяви фермата си за продан и заяви, че ще става градинар.

— Харесвам Лондон, но ми липсва земята — обясни той. — Обичам да усещам пръстта в ръцете си. Всички си имаме определен начин на живот.

Лив го погледна възхитено.

— Щастлива ли си, Лив? — тихо попита Тара.

— Щастлива? — повтори замислено тя. — По принцип не съм от щастливите хора. Но вече не взимам „Прозак“ и не съм мислила за самоубийство от месеци.

— Но щастлива ли си с Майло?

Лив се оживи.

— Той е великолепен. Не мога да повярвам на късмета си. Промени целия ми поглед върху света. Когато завали, вместо да се тревожи, че косата му ще се накъдри, той казва: „Прекрасен дъжд. Ще се отрази чудесно на реколтата.“ Но все пак — побърза да добави Лив, която не искаше да създава впечатлението, че животът ѝ е съвършен — не трябва да забравяш, че се събрахме заради болестта на Финтан. Тя ни сближи в известно отношение, но иначе... И двамата се чувстваме

разтревожени и виновни. А и Джейн Ан ми е ужасно ядосана. Няма идеални неща.

— Така си е — кимна Тара, като едва сдържаше усмивката си.

— Но мисля, че всичко е наред — призна накрая Лив.

В средата на февруари научиха клюката, че Томас имал нова приятелка. Беше Марси, жената, която бе казала на Тара на рождения ден на Еди, че се опитва да забременее чрез банка за сперма.

— Нищо чудно! — смело заяви Тара. — Сигурно е адски отчаяна.

Всички я поздравиха за пренебрежителното отношение, но новината силно я нарани.

— Скапвам се от ревност — призна тя измъчено. — Непрестанно си мисля колко мил беше Томас с мен.

— Никога не е бил мил с теб — опита се да я утеши Кетрин.

— Не е вярно. В началото беше чудесен. Лудо влюбен в мен. Смяташе ме за прекрасна. Иначе щях ли да тръгна с него? А и защо останах толкова дълго с него?

— Ти ми кажи.

— Защото се опитвах да върна нещата такива, каквито бяха в началото. Знам, че е тъпо от моя страна, но все още го смятам за мой. А сега е мил с Марси вместо с мен.

— Ще скапе и нейния живот.

— Това не е утеха. Трябваше да скапва моя живот, а не нейния — изстена Тара. — Писна ми да се чувствам по този начин. А на всичкото отгоре тя е адски кльоцава.

— Поглеждала ли си се в огледалото напоследък? — попита я Кетрин, като огледа отслабналото ѝ и стегнато от фитнеса тяло.

— Тя си е вечно кльоцава — прошепна Тара. — А аз сигурно скоро ще надебелея отново. Е, поредното препятствие — смело добави тя. — След като го превъзмогна, ще се почувствам много по-добре. Но сега вече наистина няма връщане назад.

— Но ти не възнамеряваше да се върнеш при Томас — шокирано каза Сандро.

— Не, но... Краят става окончателен, когато бившото ти гадже си хване нова приятелка — тъжно се усмихна Тара. — Шок е. А и не ми е приятно да мисля, че си живее живота без мен.

— Но ти също живееш без него — утеши я Лив.

— Всъщност не. Още нямам ново гадже. Ужасно ме е яд, че мъжете винаги се уреждат първи. Нужни му бяха само три месеца. Не е справедливо.

— И ти можеше да си хванеш някого — напомни ѝ Финтан. — Успя да преспя с двама мъже за последния месец.

Тара потръпна.

— Еднократни свалки в пияно състояние с двама от най-ужасните мъже в северното полукълбо. Човекът слон и грозният брат на Човека слон. Спах с тях само за да получа малко внимание.

— Такива са правилата — весело каза Финтан. — Жените правят секс, за да получат внимание, а мъжете обръщат внимание, за да получат секс.

— Еднократните свалки ме карат да се чувствам още по-зле. Не си струват — настоя Тара.

— Как е онова сладурче Рави? — невинно попита Финтан.

— Рави? Колегата ми Рави? Рави, който е три години по-малък от мен? Рави, който играе „Нинтендо“ по цяла нощ? Рави, който мислеше, че „Умирай трудно“ е документален филм? Този Рави ли? Добре е, Финтан. Защо питаш?

— От учтивост — ухили се Финтан. — Още ли ходи с Даниел?

— Не. Скъсаха на Коледа.

— Така ли? — доволно се сбутаха Финтан и Сандро. — Наистина ли? Значи Рави е свободен? Защо не помислиш за него?

Тара ги изгледа мрачно.

— Ако някога помисля за него, по-добре ме застреляйте.

На следващия ден, Тара се сблъска с Ейми в коридора в службата.

— Здравсти! — усмихна ѝ се тя. — Как си? Не съм те виждала отдавна. От Коледа.

— Ох, мамка му! — изстена Тара. — Спомням си. Видяхме се в онзи кошмарен ден, когато се бях напила като маймуна и драйфах в тоалетната. Какъв срам!

— Не се притеснявай. Онази нощ и аз получих алкохолно отравяне и се наложи да ми бият инжекции.

Тара се засмя облекчено. Благоговееше пред нежната красота на Ейми и ѝ бе приятно да узнае, че и тя е простосмъртна.

— Трябва да излезем заедно някоя вечер — продължи Ейми. — Освен ако не си се сдобрила с гаджето си?

Тара тъжно поклати глава.

— Не знам дали помниш, но ти споменах, че моето има чудесен приятел на име Бенджи. Обзалагам се, че двамата ще се харесате. Защо не излезем заедно?

— Добре — кимна Тара и усети леко вълнение. — Кога?

— Събота вечер?

— Не мога. Следващата събота?

— Готово.

— Симпатичен ли е този Барни?

— Бенджи. Чудесен е.

— Е, ако прилича поне малко на гаджето ти, значи е великолепен — каза Тара, но се отдалечи прекалено бързо, за да забележи тревогата, изписала се по лицето на Ейми.

ГЛАВА 69

— За тридесет и първа година поред наградата за най-добро съчетание на молекули отива при Кетрин Кейси — усмихна се Джо на Кетрин, която лежеше гола на леглото му. — И не става дума само за планетата Земя — добави той весело. — А за цялата Вселена.

— Трябва да ставаме за работа — неубедително каза Кетрин.

— Никъде няма да ходиш — строго отвърна той. — Не и преди докторът да те е прегледал.

Кетрин се изкикоти, но сърцето ѝ заби учестено. Играта беше още по-хубава, ако започнеш с дрехи, но какво пък?

— Какъв е проблемът? — запита Джо с престорена сериозност.

— Боли ме.

— Къде?

— Тук — посочи Кетрин корема си.

— Покажи ми — нареди той. — Аз съм зает човек. Покажи ми точно къде.

— Ето тук — докосна се тя леко и почервеня от срам и възбуда.

Джо сложи хладната си ръка върху венериния ѝ хълм и нежно започна да я гали с палец.

— Къде?

— По-надолу.

— Госпожице Кейси, покажи ми къде точно!

Тя затвори очи, хвана ръката му и я намести.

— Къде? — настоя той.

— По-навътре — изстена Кетрин.

— Тук ли?

— Да.

След известно време приглушеният глас на Кетрин се чу изпод Джо:

— Вече наистина трябва да ставаме за работа.

На път към душа се спъна в гирите, които събираха прах до вратата. После влезе в банята, където единственият шампоан бе „Хед

енд Шолдърс“ и нямаше балсам.

Апартаментът на Джо бе възплъщение на ергенско жилище. Но не за дълго. Кетрин твърдо възнамеряваше да промени това.

Тя се втурна в спалнята, увита в бежова хавлия.

— Закъснявам. Трябва да си изгладя блузата.

Джо се опита да ѝ дръпне хавлията, но тя му се скара:

— Не. Остави ме на мира. И отивай да се къпеш, защото ще закъснееш.

— Да, госпожо — нацупи се той и тръгна към банята.

Кетрин беше облечена, когато Джо се върна. Той огледа внимателно светлосиния ѝ костюм и каза нежно:

— Най-прекрасната жена на света.

— Обзалагам се, че взимаш виагра — ухили се Кетрин, вперила очи в чатала му. — Хайде, обличай се.

— Добре — въздъхна Джо.

Тя изсуши косата си, гримира се и зарови из чантата си.

— Джо, имам нужда от дребни за метрото.

— Взимай — отметна той настрани сакото си и я подкани да бръкне в джоба му.

— Не — засмя се тя. — Няма да пъхна ръка в джоба на панталона ти.

— Ако искаш дребни, ще ти се наложи да го направиш — ухили се той похотливо.

Кетрин се поколеба за момент, после пъхна ръка в джоба му. Но бързо изгуби интерес към парите, защото усети нещо друго. Прекрасна, съблазнителна издутина, която сякаш оживяваше под пръстите ѝ. Ръката ѝ я погали нежно.

— Не! — възкликна Кетрин. — Никога няма да успеем да стигнем навреме.

Извади няколко монети и пусна останалите в джоба му.

— Съжалявам! — усмихна се тя тъжно. — Ще наваксаме покъсно.

— Точно така — ухили се Джо. — Какво ще кажеш за един сеанс в служебната тоалетна?

— Не.

— Ох!

— Пазех това за рождения ти ден. А ти развали изненадата ми.

— Наистина ли? — любопитно попита той.

Човек никога не можеше да е сигурен с Кетрин — беше такава странна смесица от пуританство и страст.

— Ще ти се наложи да почакаш до юли, за да разбереш — отвърна тя и си събра нещата. — Господи, този телефон тежи цял тон!

Беше откачила телефона от стената у дома и го бе занесла у Джо, за да попречи на Тара да звънне на Томас в нейно отсъствие.

— Ще се видим в службата — целуна го тя. — Дай ми десет минути преднина.

— Не е нужно да ми го казваш всяка сутрин, Кетрин — нежно отвърна той. — Знам. Но ми се иска да не пазехме в тайна връзката си. Срамуваш ли се от мен? — засмя се Джо, но тя усети болката в гласа му.

— Не — изчерви се Кетрин. — Разбира се, че не се срамувам от теб. Просто не обичам хората да се занимават с личния ми живот. Трябва да се държа авторитетно в службата, а ако колегите узнаят за връзката ни, ще разберат, че съм човек от плът и кръв. И веднага ще започнат да ме лъжат в сметките...

Кетрин се замисли за момент. Май наистина прекаляваше. Какво толкова можеше да стане?

— Добре — кимна тя. — Ще излезем двамата. Важното е да не влизаме в офиса заедно.

Виждаха се вече пет месеца, но за нея всеки ден бе истинско чудо. Можеше ли дори да предположи миналия ноември, че през април още ще са гаджета! Всеки друг би побягнал с писъци, след като чуеше проблемите ѝ, но Джо само бе навил ръкави и се бе заел с тях. Стана свидетел на душевните мъки на Тара след раздялата с Томас, не се стресна от откачените ѝ дрънканици и дори помагаше на Кетрин да се бори с нея за телефона.

А най-важното бе, че подкрепяше Кетрин относно Финтан. Никога не се оплакваше от дългите часове, които тя прекарваше с него, и с радост му посвещаваше голяма част от свободното си време. Не възрази дори когато Финтан започна да флиртува с него още при запознанството им.

— Благодаря ти — каза Кетрин, когато потеглиха с колата.

— За какво?

— За това, че не се почувства неудобно, когато Финтан започна да те сваля.

— Защо трябва да ми благодариш? — усмихна се Джо. — Хубав мъж флиртува с мен. Поласкан съм.

— Е, ще трябва да свикнеш с това. Мисля, че Финтан наистина те харесва.

Странно бе колко бързо Кетрин и Джо станаха много близки. Тя никога не бе имала толкова дълга връзка. А и отдавна не се бе доверявала на мъж така, както на Джо. Не че му се доверяваше абсолютно.

— Все пак ти вярвам достатъчно, за да ти кажа, че не ти се доверявам — засмя се тя.

— Благодаря ти — сериозно отговори той. — Имаш нужда от повече време. Аз не бързам. Много хора ми се доверяват.

Кетрин пазеше миналото си в тайна, сякаш бе скъпоценно бижу, но накрая почувства, че няма какво толкова да крие.

Знаеше всичко за семейството на Джо, а мълчанието ѝ, когато станеше дума за нейните родители, вече изглеждаше прекалено. Затова един ден седна и му разказа за лудата си майка и за липсата на баща.

— А пък аз очаквах да ми кажеш, че си убила някого! — възкликна Джо. — Защо се държиш така, сякаш имаш от какво да се срамуваш?

— Искаш да кажеш, че нямам?

— Разбира се.

— Но аз съм незаконородена.

— Ти си Кетрин Кейси.

Изтощена от признанието, Кетрин полегна за няколко часа, но почувства как душата ѝ се освобождава от страховете. А Джо започна истински да я опознава.

ГЛАВА 70

— Става нещо странно — каза Тара на Кетрин.

— Какво?

— Мисля, че превъзмогнах мъката си по Томас.

— Чудесно! Е, това се очакваше. Както казва Джо: „Времето лекува всички рани.“

— Не, нямам предвид, че е станало по-лесно — настоя Тара. — Просто тази сутрин, когато се събудих, проблемите бяха изчезнали.

Наистина имаше разлика. Обикновено се будеше и болката липсваше в първите няколко секунди, но постепенно идваше на фокус като проявена снимка.

— Изчезна. Изпари се — добави Тара. — Струва ми се, че въобще не съм живяла с него. Освен това съм доволна, че го забравих, защото не ме заслужаваше.

— Най-после нещо умно!

— Сега дори изпитвам съжаление към него.

— Не прекалявай.

— Така е, Кетрин. Той никога няма да бъде щастлив.

— Прекрасно. Томас не заслужава щастие.

— Независимо какво правех, той никога не бе доволен. Ако бях станала кльощава като клечка, щеше да се захване с нещо друго. Защото проблемът не бяха килограмите ми, а самият той.

— Нали не го казваш само заради мен? — подозрително попита Кетрин.

— Не! Не е ли страхотно? Преди исках да се появя неочаквано пред очите му, за да види колко съм отслабнала, но сега изобщо не ми пука. Не ми пука и за Марси. Ти беше абсолютно права — Томас ще превърне живота ѝ в ад. Убедена съм, че ѝ е казал как все съм била в лошо настроение, също както разказваше на мен за предишните си приятелки, та да се страхувам да показвам емоциите си. Но вече не ми пука! Животът ми не е скапан и си го харесвам!

Хванаха се за ръце и заподскачаха весело.

— Не че държа да имам деца, но сега поне имам избор, за разлика от горката Марси, която щеше да се забавлява повече с банката за сперма — ухили се Тара. — Благодаря ти за всичко, Кетрин. За това, че ме подслони и ме изтърпя. Още този уикенд ще започна да си търся собствено жилище. Но най-вече ти благодаря, защото не ми позволи да му звънна или да отида при него.

— Много по-разумно беше да нямаш контакт с него — съгласи се Кетрин. — В противен случай агонията ти щеше да се удължи и да се надяваш на нещо невъзможно.

— Така е, но още не мога да повярвам — учудено каза Тара. — Минаха само пет месеца, откакто го оставих, а винаги съм смятала, че разбитото сърце те скапва за години. Или поне докато срещнеш друг мъж. Преди винаги ставаше така.

— Знам — кимна Кетрин, която бе свидетел на вечните раздели на приятелката си. — Наистина е чудо. Преди се хвърляше към передното гадже, веднага щом приключеше с предишното.

— Толкова зле ли бях?

— Да.

— И сега ми се иска да имам гадже — призна Тара. — Самотата ми тежи, а и изкарах няколко еднократни флирта.

— Но поне си останаха еднократни и не започна сериозна връзка.

— Защото мъжете бяха кретени, а изгубих предостатъчно време с такива. Вече няма да го правя.

— Виждаш ли? — развълнува се Кетрин. — Преди никога не си разсъждавала по този начин. Предпочиташе да излизаш с идиоти, отколкото да си сама. Променила си се.

— И ти.

— Всички ние. Лив е различна. Ти също. Предполагам, че дори и аз. Защо?

— Заради Финтан, нали?

Кетрин се опита да намери подходящите думи.

— Да, сигурно има нещо общо с болестта му. А и знам колко трудно е постоянно да живееш с мисълта, че трябва да се наслаждаваш на всеки миг — призна виновно тя. — Толкова лесно е да я забравиш и да приемеш всичко за даденост.

— Понякога, когато погледна Финтан — прекъсна я Тара, — толкова млад и толкова близо до смъртта, си мисля, че аз можех да съм на неговото място. А това ме кара да искам да имам по-добър живот.

— Точно така! — извика Кетрин. — Кара ни да искаме да имаме по-добър живот.

— А връщането при Томас не е по-добър живот — каза Тара.

— Нито пък ходенето с кретени. Но пък влюбването в Джо Рот е.

— Изви...

— Знам, не е моя работа. Не си се променила напълно — мрачно отбеляза Тара. — Искаш ли да знаеш още нещо?

— Какво?

— Не съм сигурна, че някога въобще съм обичала Томас.

— Напълно те разбирам.

— И знаеш ли защо не го обичах?

— Защо?

— Защото така и не превъзмогнах Аласдър. Затова си мислех нещо.

— Какво?

— Ще му звънна.

Сърцето на Кетрин се сви. Знаеше си, че е прекалено хубаво, за да е истина. А тъкмо се канеше да върне мобилния телефон на Тара. Слава богу, още не го беше направила!

— Но той е женен — опита тя. — От години не сте се чували.

— О, не мисля, че ще се съберем — спокойно отвърна Тара. — Просто искам да приключа веднъж завинаги. А надали ще има подходящ момент от сега, когато съм десети размер.

Кетрин я погледна разтревожено.

— Не се притеснявай — успокои я Тара. — В събота вечер имам среща. Ще излизам с онова момиче от работата, гаджето ѝ и някакъв негов приятел.

— Не трябваше ли да го направите много отдавна?

— Да, но тя се разболя от грип, после замина, а след това аз бях заета. Но тази събота със сигурност ще излезем.

Кетрин се молеше Тара да забрави за Аласдър или да не успее да го открие. Но за нейно учудване приятелката ѝ заяви, че е говорила с

него. Аласдър още работел на същото място и в четвъртък щели да пийнат по едно.

В четвъртък вечер, когато Тара се прибра у дома, Джо и Кетрин гледаха телевизия и пиеха вино.

— Е? — попитаха едновременно те.

— Аласдър е дебел, плешив и блажено щастлив. Има малък син, а жена му очаква второ бебе през август.

— Разбирам.

— Ще ви излъжа, ако кажа, че дълбоко в душата си не таях известни надежди...

— Не думай!

— Дори не го осъзнавах, преди да го видя. А и исках да получа някои отговори. Как можа да ходи с мен толкова дълго време, а после да се ожени с такава скорост за друга? Каза ми, че не можел да го обясни. Просто я видял и почувствал, че това е жената за него. Знаел го от първата секунда.

Кетрин и Джо не посмяха да се погледнат.

— Трябваше да го видите! — възкликна Тара. — Едва го познах. Прилича на нечий татко. Помните ли колко слаб беше? Съжалявам, Джо, забравих, че не го познаваш. Но, повярвай ми, беше слаб като пръчка. А сега има паласки. Е, предполагам, че се дължи на любовното щастие. Всъщност и вие сте качили по няколко килограма.

Двамата се размърдаха от неудобство.

— Аласдър каза, че изглеждам страхотно.

— Наистина е така.

— Но усетих, че въобще не му пукаше.

— Е, какво да се прави...

— И сега продължавам напред с живота си.

— Прекрасно!

ГЛАВА 71

— В краен случай можеш да се престориш на гей — каза Лоркан.
— Или да кажеш, че се съмняваш в сексуалните си предпочитания.

— Защо? — учуди се Бенджи.

Как бе възможно да дрънкаш подобни глупости, ако искаш да вкараш някоя жена в леглото?

— Защото — въздъхна Лоркан, впечатлен от наивността и тъпотата на Бенджи, — жената обича да си въобразява, че тя е излекувала мъжа от хомосексуалността му. За нея това е предизвикателство и повдига самочувствието ѝ. Вкарва те в леглото и пита: „Това харесва ли ти? Онова харесва ли ти?“ А ако я изчукаш добре, няма да се почувства омърсена, а ще си мисли, че е победила.

— Ако наистина си сигурен... — усъмни се Бенджи.

Съветите на Лоркан никога не му вършеха работа. Абсолютно никога. Още го измъчваше споменът за купона миналия уикенд, когато Лоркан му бе дал специалната си неработеща запалка. Вместо да остане очаровано от уязвимостта и смущението му, момичето презрително го нарече „Загубеняк!“ и побърза да се отдалечи от него.

Лоркан излезе в коридора и извика към спалнята на Ейми:

— Разкажи нещо повече за тази Тара. Пухкава е, нали?

— Беше. Но вече не е толкова. Всъщност въобще не е. И е много хубава...

— Да, добре — нетърпеливо отвърна Лоркан и затвори вратата, тъй като не искаше Ейми да чуе следващите му думи. — Е, приятелю, значи е дебелана.

— Но Ейми току-що каза, че не е.

— Просто се държеше мило и се опитваше да ти я пробута. Но имаш късмет.

— Така ли?

Бенджи не смяташе, че е голям късмет да те насадят с някоя дебелана.

— Да. Имам страхотна тактика, която можеш да използваш. Слушай ме внимателно. В никакъв случай не трябва да казваш на Тара: „Хей, ти си дебела, но ще те изучавам от съжаление.“ Тя знае, че е дебела, а и ти го знаеш. Но вместо да споменеш, че според теб трябва да свали няколко килограма, започваш да се оплакваш от жените, които искат да са кльощави. Ясно ли е? — Бенджи кимна. — Започваш разговор, който няма нищо общо с това, че прелива от дрехите си. Обясняваш й как идеята, че мъжете харесват кльощави жени, е просто мит. Добавяш как мъжете никога не си казват: „Тя беше великолепна — толкова слаба, че ребрата й стърчаха като на скелет и едва не се нарязях на кокалите й.“ Разбра ли? — Бенджи отново кимна.

— После започваш да плюеш по моделите. Твърдиш, че никой страстен мъж не иска жена, която прилича на болна от анорексия тийнейджърка. Споменаваш Кейт Мос. Разбира се, аз и ти знаем, че една нощ с Кейт Мос би била нещо великолепно, но не го казвай на дебелата Тара. Ако ме послушаш, дебелата Тара ще реши, че се е възнесла в рая и ще е готова да достави желаната стока.

— Господи, невероятен си! Нямах никакъв морал.

— Благодаря — сви рамене Лоркан и добави свенливо: — Няма нужда да ме ласкаеш. За какво са приятелите?

— Има само един проблеми — призна Бенджи притеснено. — Не знам дали ще харесам дебеланата.

— Дебеланите си имат добри страни. Какво съм ти казвал винаги?

— Да питам жените какъв шампоан използват.

— Друго?

Бенджи не можа да отговори и Лоркан избухна:

— Писна ми да ти повтарям, че дебеланите се стараят повече!

— А, да, разбира се.

— Страхувам се, че си губя времето с теб, Бенджи.

— Съжалявам.

— Слушаш ли въобще какво ти говоря?

— Разбира се. Съжалявам.

— Е, добре. Сега ще споделя с теб нещо важно, което малко хора знаят. Дебеланите са много приятни на допир.

— Би ли спал с дебелана? — обнадежди се Бенджи.

Ако Лоркан, неговият герой и учител, бе готов да направи подобно нещо, значи всичко бе наред.

— Разбира се — отговори Лоркан решително. — Разбира се. Е, не бих позволил да ме видят на обществено място с дебелана, но в дома ѝ с радост бих си поиграл с нея.

— Чудесно! Може пък тази Тара да се окаже готина — С копнеж каза Бенджи.

— Да — замислено присви очи Лоркан. — Може.

Лоркан влезе в банята, за да се приготви. Чувстваше се странно потиснат. Какво му ставаше? През последните шест месеца го притесняваха непознати усещания и вече не изпитваше старото удоволствие да напътства Бенджи. Струваше му се, че е изморен и лишен от предишната си енергия. Все още тормозеше Ейми и я подлудяваше с пренебрежителното си отношение, като флиртуваше с други жени в нейно присъствие, но това вече не му доставяше същото удоволствие. Винаги се бе присмивал на идеята да се кротне и задоми или, още по-лошо, да има деца, но напоследък редовно мислеше за един мъничък Лоркан. А защо не и за малко сладко момиченце?

Наближаваше четиридесет. Кризата на средната възраст.

Прокара четката на Ейми през копринената си коса и настроението му се оправи. Косата му винаги го разведряваше. Поигра си с нея известно време, като я изпъваше силно с четката и гледаше как отскача назад — еластична и гъвкава. Тези игри никога не му омръзваха.

Внезапно видя нещо, което го накара да замръзне. По четката имаше адски много косми. Червени. Неговата коса!

Четката падна от ръката му и той се вторачи в огледалото. Стори му се, че косата на темето му оредява. Какъв кошмар! Оплешивяваше! Пред очите му заиграха черни петна. Не можеше да загуби косата си! Нуждаеше се от нея! Най-вече заради кариерата си!

Ужасено си припомни баща си, оплешивял прекалено рано — не че това бе проблем, ако си пощаджия. Но Лоркан беше актьор. Външният му вид бе изключително важен. Какво щеше да прави? Разумно ли бе, ако темето му се оголеше, да остави косата си отзад дълга като Майкъл Болтън? Или да я обръсне напълно като Грант Мичъл?

Готов още малко да се разплаче, Лоркан отново се погледна. И се зачуди защо въобще се тревожеше. Имаше много коса. Тонове коса. Дълга и гъста, лъскава и къдрава. Шампоан за обем. Точно така! Леко да я повдигне над челото си. А и малко от новата пяна на „Вела“ щеше да свърши работа. Той намигна на отражението си в огледалото, ухили се и заповяда:

— Не се променяй!

— Как изглеждам? — попита Тара, елегантна и сексапилна в черен прилепнал гащеризон.

— Чудесно. Тара...

— Ами ако този Бенджи е готин? — зачуди се тя.

— Тара, случи се нещо — прекъсна я Кетрин. — Докато се къпеше, се обади Сандро.

— О, Господи! — изстена Тара и се отпусна ужасено на стола.

— Не, не! Новината е добра.

Пребледнялото лице на Тара надникна изпод пръстите ѝ.

— Новината е чудесна. Сандро каза, че от вчера туморите на Финтан са започнали да намаляват.

Тара слушаше внимателно, но още не сваляше ръце от лицето си.

— Буцата на врата му се стопила наполовина, а туморите в панкреаса почти не се усещали.

— Слава богу! — засмя се Тара през сълзи. — Крайно време беше. Цели шест месеца химиотерапия. Ами гърдите и костния му мозък?

— Трябва да направят още няколко изследвания, но ако положението в лимфните му възли се е подобрило, има голяма вероятност и на останалите места да стане същото.

— Не мога да повярвам! Не мога да повярвам! Толкова отдавна не е ставало нищо хубаво... вече започвах да се страхувам, че няма никаква надежда.

— Знам.

— Едва ли не се бях примирила с мисълта... не, не се бях примирила — поправи се бързо тя. — Но смятах, че ако Финтан не оздравее, шокът няма да е прекалено силен. Разбираш ли ме?

Кетрин кимна.

— Но това е великолепно! — извика Тара и очите ѝ заблестяха от сълзи.

— Не трябва да се радваме прекалено — предупреди я Кетрин. — Болестта е непредвидима.

— Я стига! Искам да се радвам. Да отидем ли да го видим веднага?

— Не — отговори Кетрин. — Ще отидем утре. А сега излез и се забавлявай.

Нямаше търпение да се отърве от Тара, защото от вчера искаше да обсъди нещо с Джо.

— Добре. Ще се видим по-късно.

— Приятно прекарване! Чао!

Вратата се затръшна зад Тара.

ГЛАВА 72

— Джо?

— Ммм?

— Станало ли е нещо между теб и Анджи? Колежката ни Анджи?

Кетрин усети как Джо застина, сякаш кръвта му се бе смразила. После седна изправено на канапето и я погледна тъжно.

— Не си длъжен да ми отговаряш — бързо излъга тя. — Не е моя работа. Но вчера сутринта Анджи ни видя да отиваме заедно на работа и ме попита дали сме гаджета. Отговорих, че не сме, но ми се стори доста разстроена. Затова... ами... чудех се дали си имал нещо общо с нея.

Джо я погледна нежно, после леко се намръщи. Отвори уста да заговори. Кетрин изпита неудържимо желание да чуе отрицателен отговор.

— Да — призна той.

Стори й се, че върху главата ѝ е паднала гигантска тухла. Не полудявай, строго си нареди тя. Не се превръщай в Глен Клоуз от „Фатално привличане“.

— Колко дълго? — попита Кетрин със свито сърце. — Имам предвид, какво ста... Имам предвид, дълго ли бяхте гаджета? Беше ли влюбен?

— Не — изморено отговори Джо. — Нищо такова. Изкарахме само една нощ заедно.

Една нощ стига, ревниво си помисли Кетрин. Представи си красивата фигура на Анджи и ѝ се прииска да убие Джо.

На всичкото отгоре подозираше за коя нощ точно става дума. А това още повече влошаваше нещата. В деня, когато обвини Джо в сексуален тормоз, той излезе да пийне с Анджи, а на другия ден се появи на работа със същите дрехи. Тогава сърцето ѝ се бе свило от ужас, а сега бе още по-лошо. През последните пет месеца събираше кураж да попита Джо какво се бе случило, но не смееше, защото се

страхуваше от отговора. Но след като видя колко разстроена бе Анджи, реши, че няма избор.

— Не трябваше — тъжно каза Джо. — Обикновено не правя такива неща. Но съм човек и допускам грешки.

— Сигурна съм, че Анджи Хилър не би се зарадвала да чуе как я определят като грешка — заяде се Кетрин.

— Не, нямах предвид това. Грешка бе да се увличам по нея.

— Да се увличаш? Мислех, че става дума само за една нощ.

— Така беше.

— Трябва да е била паметна нощ, за да кажеш, че си се „увлякъл“ по нея — презрително каза Кетрин.

— Не. Просто използвах грешна дума.

Кетрин сдържа дъха си и зачака Джо да ѝ обясни как само е целунал Анджи и е спал на канапето, или пък е бил прекалено пиян, за да му стане, но той не го направи.

— Спа ли с нея? — попита накрая тя.

— Да.

— Имах предвид дали си правил секс с нея — настоя упорито тя и се уплаши да не повърне.

Той кимна.

Стомашното ѝ съдържание се надигна нагоре.

— А после каза на всички да я наричат Жилет. Чудесно, Джо!

— Не съм им казвал — отвратено отвърна той. — Не знам кой започна да я нарича така. Вероятно Майлс. Но аз нямам нищо общо с това.

— Но очевидно си разправил на всички, че си я чукал. Прекрасно, Джо!

— Не съм споделял с никого. Анджи е разказала на Майлс.

— Видя ли я отново?

— На следващата сутрин говорихме по въпроса. Обясних ѝ, че съжалявам за случилото се и то няма да се повтори.

— А как според теб се е почувствала Анджи? — побесня Кетрин. — Вкарваш я в леглото, чукаш я, а после ѝ съобщаваш, че веднъж е достатъчно. Какъв джентълмен!

— Съжалявам!

— За какво? — студено попита Кетрин. — Ти си свободен човек.

— Моля те, не се дръж така!

— Как?

— Защо си толкова ядосана? Тогава още не се виждахме. Всъщност това се случи точно след като ми каза, че упражнявам сексуален тормоз над теб.

Искаше й се да изкрещи, че го знае много добре.

— Мислех, че не ти пука за мен — продължи Джо. — А и честно казано, наистина бях разстроен и...

— И какъв по-добър начин да си оправиш настроението от това да преспиш с друга жена. Типично мъжка реакция.

— Не трябваше да го правя — повтори Джо. — Съжалявам, че стана така. Знам, че не е оправдание, но бях пиан и разстроен. Допуснах грешка. Човешко е.

Кетрин стисна устни.

— Всеки има минало — нежно каза Джо. — Никой не започва нова връзка абсолютно чист.

Тя отказа да отговори, но след малко попита заядливо:

— Защо не ми каза?

— Опитвах се. Но ти твърдеше, че не искаш да обсъждаме миналите си връзки. Забрави ли?

— Да, но... Имах предвид, че не искам да ти разказвам за моите. Исках да чуя за твоите.

Джо въздъхна.

— Това не е честно, Кетрин.

— Ти ми разказа за Линдзи — смени тактиката тя. — Защо не ми разказа и за Анджи?

— Опитвах се! — възкликна Джо. — Но ти ми каза, че се нуждаеш от време, защото ти е трудно да се доверяваш. Уважих желанието ти. Не исках да те притискам...

— Как мислиш, че се чувствам? — прекъсна го тя. — Ходя си спокойно на работа и внезапно откривам, че Анджи Хилър ми се присмива, защото е спала с гаджето ми!

— Но тя не знаеше за нас. А и защо да ти се присмива? Ти си моето гадже, а не Анджи.

— Истинска късметлийка съм, нали? — презрително отвърна тя.

Знаеше, че се излага и рискува да разруши всичко, но не можеше да спре. Чуваше как от устата й се изливат грозни, злобни думи, но беше безсилна да ги задържи.

— Кетрин — каза нежно Джо, — ако се тревожиш, че това може да се случи отново и някога да ти изневеря, много грешиш. Не го казвам само защото си ми ядосана. Знаеш какво изпитвам към теб и...

Джо замълча. Стори му се, че чува завъртането на ключ в ключалката. След секунди Тара се втурна в стаята, придружена от още няколко души. Сърцето му се сви. Дано Тара по-скоро си намереше собствен апартамент!

Опита се да се усмихне любезно на гостите, а Тара забъбри ентусиазирано, като сочеше хората зад себе си.

— Минавахме оттук и реших, че ще е хубаво да се запознаете, защото всички сте чували един за друг. Това е Ейми от работата ми и Бенджи... — Тя се обърна към Кетрин и Джо, промълви безмълвно „моят човек“ и завъртя очи с отвращение, сякаш се канеше да повърне. — А това е... — продължи Тара.

Джо се втрещи. Веднага позна третия човек, който почти изпълваше стаята с високия си ръст, широки рамена и дълга червена коса. Онзи лигав тъп актьор от рекламата за масло. Лоркан някой си.

Лоркан очевидно също позна Джо, защото прекъсна Тара и извика високо:

— Хей, теб те познавам!

Джо въздъхна и се приготви за досадни разправнии, но внезапно нещо го изпълни с неочакван ужас. Проследи погледа на Лоркан и видя, че той не говореше на него, а на Кетрин.

ГЛАВА 73

Кетрин пребледня като мъртвец.

— Здравсти! — едва прошепна тя.

— Здравсти! — ухили се Лоркан и се опита да се сети как ѝ беше името.

Не можеше да си спомни откъде я познава, но подозираше, че в миналото е правил секс с нея.

Въодушевлението на Тара се изпари, когато усети, че става нещо нередно.

— Вие двамата се познавате? — извика изненадано тя, като се вторачи в Лоркан и Кетрин.

— Така изглежда — усмихна се Лоркан многозначително на Кетрин. — Нали?

Тя кимна.

В същия момент настроението в стаята се промени без видима причина. Джо застина уплашен на канапето. Бенджи, Ейми и Тара стояха вцепенени наскре стаята. А Кетрин излъчваше странни, неприсъщи за нея емоции.

— Не те познах облечена — весело каза Тара, като се опита да разведри обстановката, но думите ѝ само влошиха положението.

Ейми умираше от ужас.

— Ти си... въъ... — Лоркан се опита да си припомни името на момичето.

Джесика? Инес? Мери? Господи, можеше да е какво ли не! Безличното „бeбчo“ бе спасявало живота на Лоркан доста пъти, особено когато се събудеше сутрин и не помнеше името на жената до себе си, но тук нямаше да свърши работа. А и откъде я познаваше?

— Безнадежден съм с имената — усмихна се той мило на зашеметената Кетрин.

Да, определено беше сладка. Нямаше нищо против да си освежи паметта с една нова среща.

Въпреки шока Кетрин бе бясна на себе си. Колко пъти си бе представяла момента, когато най-после щеше да го срещне отново и да се престори, че няма представа кой е? Колко години се бе упражнявала да плаши мъжете с презрителни погледи, които да използват по-късно върху Лоркан? А сега не можеше дори да вдигне глава.

А най-ужасното бе, че много ѝ се искаше Лоркан да я помни. Загледа го разтреперана и се опита да му внуши името си. Но бе минало твърде много време...

— Казвам се Кетрин — прошепна тя.

Лоркан се усмихна ослепително и се плясна по челото.

— Разбира се! Кетрин. Да, спомних си.

— Кетрин с „К“ — бавно каза тя.

Той повтори усмихнато:

— Точно така. Кетрин с...

Лоркан рязко замълча. Вече наистина си бе спомнил кои е тя. По дяволите! Веднага съжали, че не си бе държал уста та затворена.

— Изглеждаш променена — промърмори той.

— Мина доста време.

— Да, така е. Сигурно има поне седем години.

— Дванадесет и половина — поправи го тя и изпита дива омраза към себе си.

Как можеше да е толкова тъпа и прозрачна?

— Имаш силна памет — нервно се засмя Лоркан.

Ужасно му се искаше да изчезне оттук, но тъкмо тръгна към вратата и забеляза мъжа до Кетрин. Мили боже! Този пък какво правеше тук? Беше красавецът директор, който го изрита от рекламата за масло. Лоркан се зачуди дали не му бяха устроили капан. Възможно ли бе в съседната стая да стоят още разгневени жени и изпълнени с презрение бивши колеги? После се стегна. Ставаше дума за обикновено съвпадение. Нищо повече.

— Хей! — засмя се насила той. — Ти си Джо. Джо Рот.

— Глезлото — мрачно кимна Джо. — Каква изненада.

— Името ми е Лоркан.

— Нали точно това казах?

Невинният тон на Джо не заблуди никого.

Очите на Лоркан проблясваха. Още не бе забравил унижението от онзи гаден ден, нито бедността, в която тънеше оттогава, нито

провалената си кариера.

— Вие двамата да не сте... — запита Лоркан, като посочи Кетрин и Джо.

— Какво да сме? — попита Джо.

— Гаджета.

— Не е твоя работа.

— Не, не ми казвай, че сте женени — засмя се Лоркан.

— Не сме женени — обади се Кетрин с измъчен глас.

— Чудесно! — ухили се Лоркан доволно, после седна до Кетрин и бавно я целуна по бузата. — Значи все още има надежда за мен.

Ейми ахна ужасено, а Джо заговори ядосано:

— Чакай...

Но докато всички гледаха и не можеха да повярват, Кетрин обърна гръб на Джо и се завъртя към Лоркан като цвете към слънцето.

ГЛАВА 74

Никога не бе успявала да му устои и сега пак не можа.

Беше почти на деветнадесет години, стоеше в един бар в Лимерик и бърбеше с колежката си, когато Лоркан я видя за пръв път. Той беше отегчен и раздражен като котка без мишка, но внезапно настроението му се оправи.

— Виж онова сладко момиченце там — сръга той приятеля си Джак.

— Не изглежда твой тип — изненадано отговори Джак.

— Момиче е — напомни му Лоркан, — значи е мой тип. Покривай ме, отивам при нея.

След няколко минути, когато Делорес, жената, с която говореше, отиде да си купи цигари, Кетрин изненадано чу нежен глас зад себе си.

— Болеше ли?

Тя се завъртя стреснато и прикова очи в най-красивия мъж, когото бе виждала в живота си. Той стоеше облегнат на бара, гледаше я възхитено и ѝ се усмихваше мило.

— Какво да боли? — попита тя.

— Падането от рая.

Кетрин се изчерви и се зачуди дали красавецът я сваляше. Ако беше така, той се случваше за пръв път.

— Не съм от рая, а от Нокавой.

Знаеше, че не е духовита, но все пак остана ужасно разочарована от отговора си. Но Лоркан се засмя.

— Това ми харесва! Не съм от рая, а от Нокавой — повтори той. — Звучи страхотно!

Кетрин усети как я облива непозната топлина.

— Как се казваш? — попита Лоркан.

— Кетрин. Кетрин с „К“ — добави тя сериозно.

— А аз съм Лоркан. Лоркан с „Л“.

Тя се изкикоти весело.

— Надали би могъл да си Лоркан с „К“.

Лоркан се вторачи в малките ѝ бели зъби, гладката кожа без никакъв грим, лъскавата права коса и изпита познато желание. Знаеше, че се налага да е много внимателен и деликатен с това момиче, което изглеждаше невероятно чисто и непокварено. И не само видът ѝ бе такъв, а и поведението. Нямаше кокетно пърхане с мигли, многозначителни реплики, флиртуване. Това го привлече неудържимо.

— Е, Кетрин с „К“, какво те води в Лимерик?

— Уча за счетоводителка — гордо отговори тя.

Той успя да си придаде изключително заинтригуван вид, докато я разпитваше и слушаше отговорите ѝ. Научи как завършила училище с отличие и живеела в Лимерик от девет месеца, как извадила късмет и си намерила чудесна работа, как живеела сама в гарсонiera, а двамата ѝ най-близки приятели Тара и Финтан много ѝ липсвали, но понякога им звъняла от службата и всеки втори уикенд се прибирала у дома.

— Защо и те не дойдат да работят в Лимерик? — загрижено попита Лоркан.

— Работят в хотела в Нокавой и пестят, за да заминат за чужбина.

— Е, надявам се, че поне ти идват на гости.

— Всъщност не. Нали разбираш, налага им се да работят в събота вечер, а аз работя цяла седмица и уча нощем, така че няма смисъл...

— А хората, с които работиш, свестни ли са?

— Да — отговори Кетрин, после сниши глас и добави заговорнически: — Но са доста стари.

— Значи нямаш много приятели тук?

— Нямам.

Това не ѝ попречи да представи Лоркан на бандата дъртаци, с които бе дошла, и той бе принуден да търпи досадните им разговори с часове. След известно време усети, че не издържа повече, наведе се към нея и каза:

— Хайде да изчезнем оттук и да отидем да си побърим някъде на спокойствие.

Излязоха на улицата и Лоркан предложи небрежно:

— Да отидем у вас!

Кетрин се закова на място. За каква я взимаше? Малко глупаво момиченце от дълбоката провинция?

— Не — твърдо отговори тя. — Ще отидем в друг бар.

Лоркан избухна в смях.

— Не си глупава, Кетрин с „К“. Права си да внимаваш, но можеш да ми се довериш.

— Всеки би казал същото!

— Приличам ли на изнасилвач? — наранено попита той, като разпери ръце.

— Откъде да знам как изглеждат изнасилвачите? — заядливо отвърна тя.

Лоркан спря, сложи огромните си ръце на рамената ѝ и се приближи до нея.

— Не бих те наранил — обеща нежно той. — Никога.

Кетрин се трогна от искреността му и му повярва. Реши, че мястото ѝ е до този мъжествен красавец, който ще внесе радост и щастие в живота ѝ.

— Добре — съгласи се тя. — Можеш да дойдеш у нас за чаша чай, но без глупости — строго размаха пръст тя.

Лоркан хвана ръката ѝ и се опита да ухапе пръста ѝ. Кетрин се засмя весело.

— Хайде! — каза той, като я прегърна нежно и я поведе напред.

— Говоря сериозно — погледна го тя в очите. — Без глупости!

— Никакви — съгласи се мило той.

Разбира се, Лоркан не се канеше да спази обещанието си.

Веднага щом влязоха в гарсониерата и Кетрин му подаде чаша чай, той я остави върху купчината счетоводни учебници. После взе и нейната чаша и я сложи на нощното шкафче.

— Какво правиш? — попита Кетрин с пресипнал глас.

— Не искам да си разлееш чая.

— Няма да го разлея.

— Напротив. Трудно е да пиеш чай и да те целуват в същото време.

Тя се ужаси. Лоркан наистина се оказа изнасилвач! Отвори уста да протестира, но той я придърпа към себе си със силните си ръце. После притисна красивите си устни в нейните и я целуна.

За миг Кетрин изпита леко отвращение, но тъкмо преди да отблъсне Лоркан, магията я завладя. И преди я бяха целували, но

никога по този начин. Искаше ѝ се целувката да продължи завинаги. След малко неохотно отвори очи и го погледна.

— Да се видим утре, Кетрин с „К“ — помоли Лоркан.

— Добре — прошепна развълнувано тя.

Монахините в училище им бяха казали никога да не обуват черни лачени обувки с пола, защото някой мъж може да види отражението на гащите им. Дори Кетрин се бе засмяла презрително на тази дивотия, но все пак някои от поученията на католическата църква бяха пуснали корени в душата ѝ. Не ѝ пукаше как живеят Тара и Финтан, но възнамеряваше да се омъжи девствена. Бе твърдо решена да не стига докрай с Лоркан, но ѝ бе приятно да я целува. И той го правеше.

Прекарваха всяка вечер заедно. Понякога ходеха в неговия апартамент, но по-често в нейния. Там лягаха на тясното ѝ легло и се целуваха с часове. Дълги горещи целувки. Лоркан се притискаше силно в нея, ръцете му нежно я галеха, а тежестта на тялото му бе страшна и великолепна.

Якетото му ухаеше на цигари, одеколон и мъж. Косата му бе като коприна под пръстите ѝ. Той стенеше възбудено, когато Кетрин хапеше леко врата му и я целуваше още по-страстно. Но когато се опита да разкопчее сутиена ѝ, тя се ужаси от наглостта му, а и от себе си, защото ѝ се искаше да му позволи. Накара го да спре, надигна се от леглото, обясни му, че не е такова момиче и му забрани да опитва отново. Той се извини и обеща.

Но на следващия ден опита отново и Кетрин се разгневи.

— Отивай си у дома! — нареди му тя.

Лоркан бе съкрушен. Закле се, че никога вече няма да го прави. Но Кетрин повтори твърдо:

— Искам да си тръгнеш.

Той си отиде, а тя се сви и заплака. Реши, че всички е свършило. Излизаше с него само от две седмици, но никога не се бе чувствала толкова самотна и изоставена.

Но в седем часа на следващата сутрин на вратата се почука. Тя отвори, пребледняла и измъчена от безсънната нощ, и видя Лоркан. Безмълвно се хвърли в обятията му и го поведе към леглото. А когато той повдигна нощницата ѝ, погали гърдите ѝ и захапа нежно розовите зърна, Кетрин не протестира.

Знаеше, че това, което прави, е нередно, но ѝ харесваше. Срамът ѝ се смесваше с мръсно лудо желание. Всеки път, когато бяха заедно, искаше да каже на Лоркан да спре да я докосва, но не можеше. Накрая склучи примирие със себе си и будната си съвест, като реши, че може да я гали над кръста. Все пак всички го правеха. Тара позволяваше на момчетата да пипат гърдите ѝ, откакто навърши четиринадесет години. А и стига да не правеха нищо „там, долу“, всичко щеше да е наред. Освен това Лоркан бе луд по нея.

По време на един от интимните им разговори между изгарящите целувки, Кетрин се увери, че връзката им наистина е нещо специално. Лоркан я погледна многозначително и каза:

— Обзалагам се, че си имала милиони гаджета.

— Не — искрено отговори тя. — Не много. Само две.

— Караш ме да ревнувам — изръмжа той.

— Не, недей! — извика тя. — Бяха просто момчета, които идваха на почивка в Нокавой през лятото. Но с никой от тях не беше така.

— Е, заслужаваше ли си да ме изчакаш? — засмя се той.

— Да.

И точно това си мислеше. Лоркан бе наградата за доброто ѝ поведение. Хубавите неща отиваха при онези, които можеха да чакат.

— А ти имал ли си много приятелки преди мен? — свенливо попита Кетрин.

Стегна се, за да чуе отговора му, защото бе сигурна, че е имал. Беше седем години по-голям от нея, а и толкова красив.

— Една или две — лениво отвърна той. — Нищо особено.

Кетрин се обади на Тара и Финтан от службата и шепнешком им разказа, че има гадже. Сподели с тях, че бил великолепен, а тя била луда по него, както и той по нея. После попита приятелите си кога ще дойдат в Лимерик, за да ги запознае с него. Но никой от двамата не можеше да пътува в близкия един месец, защото работеха нощем.

— Жалко! — разочарова се Кетрин.

— И аз ужасно съжалявам — каза Тара. — Умираме да го видим. Обясни ни отново колко е прекрасен. По-хубав ли е от Дани Хартиган?

Кетрин се засмя презрително. Дани Хартиган беше гадже на Тара в продължение на две седмици по-миналото лято и еталонът, според който оценяваха останалите момчета. Но в сравнение с Лоркан бе гола вода.

— Много по-готин е от Дани. Прилича на филмова звезда, а и наистина е актьор.

— Мили боже! — извика Тара, като едва прикри завистта си. — Актьор! Разказвай!

Кетрин чу как Тара вика на Финтан:

— Той е актьор!

После Тара се върна на телефона.

— Познаваме ли го? — развълнувано попита тя. — Гледали ли сме го в нещо?

— Може би — гордо отвърна Кетрин. — Знаеш ли онази реклама за омекотител за пране? Там където играят футбол и...

— Не мога да повярвам! — прекъсна я Тара. — Реферът, който им казва да си свалят фланелките, за да бъдат изпрани? Страхотен е!

— Жесток е! — изкрещя Финтан някъде отдалеч.

— Не, не е реферът — призна Кетрин. — Един от играчите в десния ъгъл.

— Успокой се — каза Тара на Финтан. — Не е реферът.

— Не можеш да го пропуснеш — обясни ѝ Кетрин. — Тича към вратата и се вижда идеално в гръб. Сещаш ли се?

— Май да — промърмори неуверено Тара.

— Много висок и е с червена коса.

— Червена коса! Никога преди не си го споменавала. И е висок? Сигурна ли си, че е хубав? Звучи малко зловещо. Представям си Бийкър от „Мъпет шоу“.

— Великолепен е — твърдо каза Кетрин.

— Извинявай! Не исках да те обидя. Е, сериозно ли е?

— Да, така мисля.

— Мамка му! Накарай го да ти даде снимка, а в петък вечер, веднага щом слезеш от автобуса, ела в хотела.

— Не мога — бързо отвърна Кетрин. — Реших да остана тук през уикенда. Искам да бъда с него.

— Пак ли?

Лоркан я караше да се чувства невероятно. Целувките му я подлудяваха, а когато я захапеше до зърното, ѝ се струваше, че ще експлодира. Понякога, когато беше сама, се докосваше леко през

бикините и се изненадваше на странната възбуда. Не бе ходила на изповед от доста време и се чудеше как въобще ще отиде отново.

Един ден, докато лежаха на леглото и се целуваха страстно както винаги, Кетрин чу смъкване на цип и шумолене на дънки и осъзна, че Лоркан се съблича.

— Какво правиш? — извика уплашено тя.

— Не трябва да правиш нищо — отвърна той с дрезгав глас. — Само го погали. Само веднъж.

— Не!

— Моля те. Ще ти хареса.

— Това е грях!

— Как може да е грях? Ние се обичаме.

Кетрин чуваше обяснение в любов за пръв път и то ѝ достави огромно удоволствие. Но все пак не намали решителността ѝ.

— Наистина не трябва...

— Трябва. Обичаме се — прекъсна я той.

И така, разтреперана, тя му позволи да сложи ръката ѝ върху надървения си член. Стиснала очи, тя ахна, когато пръстите ѝ докоснаха учудващо гладката кожа.

— Ето — каза Кетрин, като отдръпна ръка. — Надявам се, че си доволен. Няма да го правя повече.

Вярваше в заканата си, но следващия път, когато бяха заедно, Лоркан отново се разкопча. Но вместо само да се докосне до нея, обви ръката ѝ около пениса си и започна да я движи нагоре-надолу.

— Не — замоли се Кетрин.

— По-силно! — изстена той. — По-бързо! Обичам те! По-бързо!

Тясното легло се тресеше. Дъхът на Лоркан изгаряше ухото ѝ. Зачервеното му лице ѝ се стори странно и непознато. Кетрин се почувства омърсена и обидена, а когато нещо горещо обля ръката ѝ, изпита силно отвращение.

Но след като Лоркан си тръгна и остана сама, откри, че си припомня преживяното и се възбужда. Почувства се горда, задето го бе накарала да изпита подобно нещо, секси, опасна и зряла. Искаше ѝ се да го направи отново. Ужасено се запита дали не извършва смъртен грях. Ако умреше сега, щеше ли да гори в пламъците на ада? Знаеше, че дяволските пламъци са тъпи суеверия, но все пак бе обхваната от тревоги и страх. Ами ако беше вярно?

Можеше да отиде да се изповяда и да получи опрощение, но пасторът щеше да ѝ нареди да спре да прави тези неща с Лоркан. Може би дори да престане да го вижда.

А тя не можеше да го направи. Беше се пристрастила към онова, което вършеха в леглото ѝ, и мисълта да спре бе непоносима. Затова, без да обръща повече внимание на заснижените си изисквания, реши, че силната им любов неутрализира смъртния грях. А и винаги си бе казвала, че каквото и да правят, никога няма да стигне докрай. Все пак, дори Тара не го бе правила. Но с течение на времето Лоркан сломи съпротивата ѝ и сега всеки път, когато лягаха на леглото, джинсите му бяха смъкнати до коленете, нейните бикини — до средата на бедрата ѝ, и му бе позволено да допре пениса си до входа на влагалището ѝ.

— Никога няма да отиваме по-далеч от това, нали? — прошепна тя.

— Никога.

Но понякога се притискаше по-силно в нея и това ги изпълваше с невероятно сладки усещания.

— Но няма да го вкарваш, нали?

— Няма. Само ще се движа ей така. Хубаво ли ти е?

Тя кимна. Никога не бе изпитвала подобно нещо. А и щом не отиваха докрай, значи всичко бе наред.

— Може ли да го размърдам? — промърмори Лоркан.

— Добре, но няма да го вкарваш.

— Няма.

След малко Кетрин каза разтревожено:

— Струва ми се, че го вкарваш.

— Не — отвърна той пресипнало. — Отвън е и само се движа...

Но тласъците му се усилиха и Кетрин почувства ужасено как нещо огромно прониква в нея, а Лоркан извика триумфално:

— Сега вече е вътре!

След като свършиха, той я прегърна нежно. Галеше я по косата и повтаряше:

— Всичко е наред, бебчо. Всичко е наред.

Кетрин завъртя обляното си в сълзи лице към него.

— Никога вече няма да го правим — каза решително тя. — Не мисли, че ще ме убедиш, защото няма да успееш. Това е страшен грях и ако умра, ще отида направо в ада.

Но го направиха отново. И отново. И отново. Но когато Лоркан заговори, че трябва да „вземат мерки“, Кетрин отвърна рязко, че няма нужда, тъй като никога вече няма да съгреши.

Разбира се, съгреши. Не защото Лоркан я заплашваше, че ще я остави, ако не го направи. Не му се налагаше. Собственото ѝ предателско тяло бе най-убедителният фактор — просто не можеше да устои на съблазънта.

В часовете на срам и отвращение към самата себе си Кетрин се утешаваше с мисълта, че Лоркан я обича. А след като се оженеха, всичко щеше да е наред.

Не че някога бяха говорили за брак. Но пък това се подразбираше. По влюбения поглед на Лоркан, по топлината в гласа му, когато ѝ казваше, че я обича.

ГЛАВА 75

Бенджи заговори пръв и наруши зловещото мълчание във всекидневната на Кетрин.

— Ами... — започна той с неудобство, като се чудеше защо вечно му се налага да оправя бъркотиите на Лоркан. — Това просто доказва, че в света има само тринадесет души, а останалите са направени с огледала. Май трябва да тръгваме. Ейми? Тара? Лоркан?

— Да, трябва — съгласи се бързо Ейми.

Лоркан се направи, че не е чул нищо.

— Лоркан? — високо повтори Бенджи.

— Тук е хубаво — отвърна Лоркан с едва прикрита жестокост. После се усмихна на Кетрин, която седеше безжизнено между него и Джо. А усмивката му казваше: „Ще се върна.“

Лоркан се надигна грациозно от канапето.

— Чао! — каза провлачено той и се отправи към вратата.

— Чао! — извикаха едновременно Тара и Бенджи и побързаха да излязат.

Ейми отвори уста, за да се сбогува, но успя само да изстене:

— Аааах!

Вратата се затръшна и отново се възцари мълчание. Атмосферата в стаята бе изпълнена с напрежение и неприязън.

— Откъде познаваш Лоркан? — попита Кетрин, без да се обърне към Джо.

— Работих с него по една реклама. Или по-скоро не работих с него.

— Какво искаш да кажеш?

— Прояви се като такова леке, че се наложи да вземем друг актьор.

— Типично за Лоркан. Голямата звезда!

— А ти откъде го познаваш?

— Изгубих девствеността си, а и много повече, с него — тъжно отговори Кетрин.

Начинът, по който изрече думите, изпълни Джо със страх. Той се опита да я прегърне, но Кетрин се отдръпна.

— Не.

— Не?

— Искам да си тръгнеш — студено каза тя.

— Не го прави — помоли Джо.

— Искам да си тръгнеш.

Джо се обърка. Знаеше, че нещо се е променило и е загубил Кетрин. Защото му бе ядосана заради Анджи? Или имаше нещо общо с Лоркан? Подозираше, че по-скоро е заради Лоркан. Докато наглият актьор бе в стаята, Джо имаше чувството, че въобще не съществува.

— Върви си — нареди му Кетрин.

Той отчаяно се опита да я разубеди, но напразно.

— Ще ти звънна утре — обеща Джо и си тръгна неохотно.

Тара бе ужасена, когато се прибра около час по-късно.

— Кетрин, много съжалявам. Какво гадно съвпадение! Ако знаех, че познаваш Лоркан, никога нямаше да ги доведа тук.

— Рано се прибираш — отбеляза Кетрин сухо.

— Да. Ами...

Вечерта се бе провалила напълно заради скандала, който избухна между Ейми и Лоркан, когато излязоха от дома на Кетрин.

— Правилно ли разбрах? — попита Тара. — Лоркан е голямата ти любов? Гаджето ти от времето в Лимерик?

Кетрин кимна бавно.

— И те изостави?

— Да. Заряза ме.

— Навремето ние с Финтан подозирахме, че сърцето ти е било разбито.

— Но аз не исках да говоря за това.

— Забелязахме — сухо отвърна Тара.

— Съжалявам.

— Много е красив — каза Тара. — Нищо чудно, че бе разстроена, когато се върна в Нокавой. Но в същото време е пълен кретен. Смята се за божи дар. Погледни как флиртуваше с теб в присъствието на приятелката си.

— Да. Лоркан си е такъв.

Съсипаният ѝ вид уплаши Тара.

— Да не си пушила трева? — попита разтревожено тя.

— Не.

— Пияна ли си?

— Не.

— Добре ли си?

— Чудесно.

— Изглеждаш... не на себе си. Разстроена ли си? Голям шок ли бе да видиш Лоркан?

— Защо пък да е шок?

— Ти ми кажи — загледа я сериозно Тара, после внезапно осъзна нещо. — Къде е Джо?

— Майната му на Джо!

Тара ахна.

— Какво искаш да кажеш?

— Спал с едно момиче от работата.

— О, не! Не! Моля те, кажи, че се шегуваш.

— Не се шегувам.

— Не изглеждаше такъв. А и ми се струваше луд по теб. Всички мъже са гадни копелета! И е спал с нея през цялото време, докато се виждахте?

Кетрин отвори уста, но не отговори. О, майната му, нямаше начин. Трябваше да каже истината.

— Е, всъщност го е направил, преди да започнем да се виждаме. Но все тая. Не ми го беше казал, а работим в същия офис и...

— Чакай малко! — прекъсна я Тара. — Да погледнем истината в очите. Кетрин, да не си се побъркала? Ядосваш се, защото Джо е спал с жена, преди да ти стане гадже? Да не очакваше да е девствен? Да се пази за теб?

— Не, но...

— И ти си спала с други хора. Например Лоркан. Нямах право да се цупиш, че и Джо го е правил. Я стига! Покажи ми човек, който няма минало.

Кетрин небрежно сви рамене.

— Това има ли нещо общо със срещата ти с Лоркан? — разтревожи се Тара. — Не се надяваш пак да се събереш с него, нали? Това ще е пълна лудост!

— Знам.

— Минаха дванайсет години и половина. Цял живот. Той си има приятелка, а ти имаш Джо.

— Ако Джо се обади, няма да говоря с него — ледено каза Кетрин. — Ясно ли е?

— Докога?

— аз ще реша докога.

— Но...

— Това е моят апартамент.

Край на разговора.

Джо звънна няколко пъти на следващата сутрин и всеки път оставяше съобщение на телефонния секретар.

— Кетрин, моля те, говори с мен!

Тара усети, че сърцето ѝ се къса, докато слушаше умолителния му глас.

— Хайде! — каза тя в два часа. — Отиваме при Финтан.

— Да излизаме? — стресна се Кетрин. — Няма да изляза.

— Защо не? Не искаш ли да видиш буците му? Или по-скоро липсата им?

— Не днес.

— Но, Кетрин, от шест месеца чакаме състоянието му да се подобри. И най-после това стана. Не ти ли пука?

— Пука ми, но не искам да ходя днес. Съжалявам. Много съжалявам — добави тя с престошена искреност.

— Кетрин, моля те, позволи ми да ти помогна. Държиш се адски странно. Поговори с мен.

— Отивай сама. Целуни Финтан от мен. Ще го видя скоро.

Тара най-после излезе, потънала в мрачни предчувствия, а Кетрин въздъхна облекчено.

Радваше се на самотата си. Знаеше, че поведението ѝ е странно. Струваше ѝ се, че се гледа някъде отдалеч, но е безсилна да се намеси. Беше фантазирала безброй пъти за Лоркан и сега не можеше да повярва, че ѝ е бил доставен в собствения ѝ дом. Шокът беше невероятен. Бяха изминали толкова години, но отношенията им си оставаха недоизяснени. А тъй като миналото оформяше настоящето, то се оказва по-важно.

През годините си бе представяла срещата им по много сценарии. В повечето Лоркан се тръшкаше и се извиняваше, а тя го караше да

страда известно време и после му прощаваше. Или пък той нагло смяташе, че може отново да я омае, а тя го съсипваше с презрителни погледи и реплики.

Бе твърдо решена, когато Лоркан се върне, а той щеше да го направи в следващите един-два дни, тя да контролира положението. Краят на връзката им щеше да бъде пренаписан, този път както тя искаше. Макар и да не бе сигурна дали ще е онзи, в който го отхвърля презрително, или другият — разходка по залез с него. Или и двата.

Бе напълно убедена само, че сегашният край не я удовлетворява. Спомените от последната ужасна сцена с него я накараха да потръпне.

— Трябва да се оженим — каза Кетрин, приковала очи в лицето му.

— Защо?

Тя замълча за момент и огледа кръчмата. Беше решила, че е най-добре да му съобщи новината на обществено място, но вече не бе толкова сигурна.

— Защото — преглътна тя и едва продължи с разтреперан глас, — защото ще имам бебе.

Знаеше, че Лоркан няма да побегне, но все пак се притесняваше, тъй като бе чувала митовете за мъже, които бързо се оттеглят в подобни деликатни моменти. Но се успокои с мисълта, че мъжете бягаха само от глупави невнимателни момичета.

— Кажете нещо — подкани го тя разтревожено. — Ядосан ли си? Нямах право да се ядосваш. За танго са нужни двама.

Лоркан не изглеждаше ядосан, а само изморен.

— Не мога да се ожени за теб — каза той накрая.

— Защо? — извика тя, а лицето ѝ пребледня.

— Защото — въздъхна той — вече съм женен.

Кетрин едва не припадна. Ушите ѝ забучаха, а кръчмата изведнъж се превърна в горящ ад. Лицето на Лоркан също се промени. Красивата му уста се изтъни до жестока черта. Елегантният му нос се изостри. Очите му запламтяха като червени въглени.

— Не разбирам — прошепна тя.

— Вече съм женен — грубо повтори той, защото чувството за вина разваляше настроението му. — Не мога да се ожени за теб, защото вече съм женен.

— Не е възможно да си женен — настоя тя, опитвайки се да прогони кошмара. — Никога не си ми го казвал.

— О, я стига! Ти знаеше.

— Не съм. Никога не бих... стигнала до... направила...

— Аха, разбирам! Искала си да ме принудиш да се ожения за теб, като забременееш — обвини я Лоркан.

— Не е вярно! — защити се тя. — Но мислех, че щом спим заедно, ще се ожениш за мен.

— Е, не съм възнамерявал да го правя. А и не мога — добави той по-нежно.

— Не мога да повярвам. Не мога да повярвам — промълви Кетрин, притиснала в лицето си ръце.

Кетрин Кейси не можеше да забременее от мъж, който не искаше да се ожени за нея. Това не влизаше в плановете ѝ.

— Ще трябва да заживеем заедно — каза най-после тя. Не беше идеалният вариант, но щеше да свърши работа. — Още отсега. Нали си разделен с жена си?

Лоркан въздъхна.

— Грещиш.

Отново ѝ се стори, че ще припадне.

— Нямах предвид законна раздяла — опита да се хване за сламката тя. — Но не сте заедно, нали?

— Живеем заедно, ако това имаш предвид — отвърна Лоркан, като погледна вратата и се зачуди след колко време щеше да се отърве.

— Какво искаш да кажеш? — изкрещя Кетрин. — Идвала съм у вас и там нямаше жена.

Беше заминала.

— Заминала? — замаяно повтори Кетрин, като си припомни цветята, саксиите и вазите, които украсяваха апартамента.

— Да. Винаги, когато си идвала у дома, тя не беше в Лимерик — потвърди Лоркан.

Кетрин занемя. Беше станала любовница на Лоркан! Любовница! Как е възможно?

В подобни моменти на Лоркан му се искаше да си бе държал оная работа в панталона. Да, връзката с Кетрин бе приятна — тя бе сладко хлапе. А и се бе възхищавал на собствения си майсторлък, докато я прелъстяваше. Но вече не бе сигурен, че всичко това си

струваше. А и бременността! Каква бъркотия! Бъркотия, от която искаше да се измъкне колкото се може по-бързо.

Макар и замаяна от ужас, Кетрин видя разрешението на проблема.

— Ще трябва незабавно да напуснеш жена си. Хайде — каза тя делово. — Ще дойда с теб дай съобщим. Отиваме още сега.

Кетрин протегна ръка към сакото и чантата си, а Лоркан се паникьоса. Не искаше да напуска жена си. Поне не сега. Въпреки честите си изневери, бе привързан към Фиона. Подхождаха си. Да не говорим, че тя го издържаше.

Ужаси се от мисълта да живее с Кетрин, и на всичкото отгоре с бебе. Щяха да го заклецят някъде в предградията и да го накарат да коси трева, да ходи на църква, да сменя пелени, да боядисва стаи и разни други такива гнусотии. А Кетрин щеше да ходи на кафе у съседките, да разглежда списания за обзавеждане и да се фука с постиженията си в цветарството. Нещата, които първоначално го бяха привлекли към нея, сега го задушаваша.

А и вече бе получил от нея онова, което искаше. Тръпката от лова бе изчезнала и оставаше само досадата.

— Не — твърдо възрази той. — Остави Фиона на мира.

Кетрин обезумя, когато го чу как се опитва да предпази жена си. Никога не бе изпитвала толкова силна болка.

— Няма да ми кажеш, че я обичаш, нали? — заекна тя.

Лоркан не бе възнамерявал да го прави, но внезапно това му се видя чудесна идея.

— Разбира се, че я обичам. Тя ми е съпруга.

— Не е възможно. Ти обичаш мен.

Той не отговори и Кетрин настоя:

— Обичаш ме, нали? Каза, че ме обичаш.

— Знам, че го казах, но... Съжалявам! Слушай, държа на теб, ти си много привлекателна... Съжалявам. Отново се проявих като лошо момче и...

— Отново? Значи и преди си го правил? Не съм първата?

Той кимна. Естествено, че не беше първата.

— Но съм специална, нали? — запита тя с надежда, че нещата ще се оправят.

— Съжалявам — повтори Лоркан. — Ти си мило момиче и наистина съжалявам.

Преди Кетрин да успее да осмисли зловещите му думи, мозъкът ѝ се изпълни с нов ужас. Случваха ѝ се толкова много лоши неща едновременно, че не знаеше с кое да се захване първо.

— Но аз съм бременна — истерично извика тя.

Господи, каква бъркотия, помисли си Лоркан притеснено. Дори не можеше да ѝ каже да абортира, защото нямаше никакви пари, за да ѝ помогне.

— Какво ще правя? — умолително попита Кетрин.

— Не съм аз този, който очаква бебе — грубо отвърна той.

— Какво искаш да кажеш?

— Проблемът си е твой. Не исках да стане така. Предложих ти да вземем мерки, но ти отказа. Така че, прави каквото искаш. Роди го. Не го раждай. Твоя си работа.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

Разбира се, знаеше какво точно иска да ѝ каже, но се надяваше да греши.

— Мисля, че е най-разумно да не се замесвам в това — промълви Лоркан, като изпита гордост от нежния начин, по който го бе казал.

— Трябва — изплака тя. — Неизбежно е. Ще се наложи да напуснеш жена си и...

— Слушай, Кетрин, не мисля...

— Това не е моето име — бързо го прекъсна тя, а когато видя объркания му поглед, добави: — Аз съм Кетрин с „К“. Това е специалното ти име за мен. Кажи го.

— Кетрин — повтори твърдо той, — най-добре е да се разделим.

— Не! Не ме оставяй!

— Така е най-разумно.

— За теб може да е така, но аз как ще се оправя?

— Ще се справиш — бързо отвърна той и ѝ обърна гръб. — Всичко ще е наред.

— Моля те, моля те...

Но Лоркан стана от стола. Искаше да я напусне. Кетрин осъзна, че ако всичко приключеше сега, никога повече нямаше да го види.

Опита се да се отдалечи от масата, но тя го държеше здраво за ръката и той я повлече след себе си. Столът се преобърна, а Лоркан се

опита да се отскубне. Кетрин се удари в ръба на масата, но не усети болка. Останалите клиенти се вторачиха любопитно в тях. Лоркан ѝ говореше нещо. Жестоки, груби думи. Махай се! Остави ме на мира! Халбата му падна на пода и бирата се разля по излъскания под. Барманът забърза към тях.

— Не ме ли обичаш? — изхлипа Кетрин.

— Не.

ГЛАВА 76

Тара настоя да претърси Финтан, сякаш бе от Отдела за борба с наркотици. Прокара ръце по цялото му тяло, без да може да повярва, че буците му са намалели.

— Знаеш ли какво усещам? — попита тя, докато го галеше нежно.

— Какво?

— Нищо! — щастливо изкрещя тя. — Нищичко!

Отдръпна се назад и го огледа внимателно. Все още бе ужасно кльощав, плешив и подпрян на бастун, но буцата на врата му вече бе с размера на зърно от грозде.

— Изглеждаш чудесно — възкликна тя. — Иде ми да те изям. Как се чувстваш?

— Наистина добре. Имам много енергия и се храня здраво. Бъдещето е светло. А къде са Кетрин и Джо?

— Я по-добре седни. Ще чуете невероятна история.

И Тара разказа на Финтан и Сандро драматичните събития от предишния ден.

— Любовникът от Лимерик — повтаряше непрекъснато Финтан, като клатеше глава с недоумение. — След всички тези години. Бийкър от „Мъпет шоу“!

А след като им обясни положението с Джо, двамата се ужасиха.

— Кетрин не може да постъпи така с него — извикаха те едновременно. — Какво му става на това момиче?

— Ужасно се тревожа за нея — призна Тара. — Не исках да я оставям сама. Имам чувството, че се е побъркала.

— Не мислиш, че ще зареже Джо, защото се е видяла с Бийкър, нали? — попита Финтан с надежда.

— Не! — ужаси се Сандро. — Как може да държи на човек, който е разбил моминското ѝ сърце?

— Може да иска да му го върне. Как мислиш, Тара? — попита Финтан. — Сигурно планира да си легне с него и в последния момент

да му откаже с обяснението, че пенисът му е прекалено малък?

— Наистина не знам — отговори тъжно Тара. — Невъзможно е да се разбере какво ѝ се върти из главата.

— Господи, всеки иска да постъпи така с някой кретен, който го е зарязал навремето! — замечтано отбеляза Финтан. — Все пак, Сандро, не се тревожи. Всичко ще е наред. Бийкър си има приятелка, което го прави безопасен.

Тара се съмняваше, че Ейми би могла да попречи на сексуалните приключения на Лоркан.

— А Джо ще оправи Кетрин.

Откакто Джо му бе уредил да се запознае с Дейл Уинтън, Финтан вярваше безрезервно в него. Тревогата на Тара понамаля.

— Прав си. Вероятно е била прекалено шокирана и ѝ трябва време, за да се оправи.

— А как мина срещата ти, Тара?

— Пфу! Беше ужасен. Нисък, плешив и дебел.

— А беше ли мил?

— Общо взето да, но вече ще се пазя. Следващият ми приятел ще бъде страхотен. Няма да се задоволя с някакъв си загубеняк. Предпочитам да съм сама.

— Мили боже! — извика Финтан. — Променила си се. Какво стана с бар „Последен шанс“?

— Да! — намеси се Сандро усмихнато. — Къде отиде Тара „Не мога без мъж“ Бътлър?

— Тара „Предпочитам да съм с тъпак, който ми натяква, че съм дебела“? — засмя се Финтан.

— Бях адски жалка, нали? — намръщи се тя. — Бар „Последен шанс“. Ама че простотия! Та нали целият живот е пред мен.

— За разлика от моя — весело каза Финтан.

— Нямам представа какво се промени — призна Тара. — Знам само, че нямах никакво самочувствие, докато живеях с Томас. Мислех, че няма да оцелея без него, а сега виждам, че ми е липсвало самочувствие. А и е чудесно да не си вечно ужасен.

— Ужасен от какво?

— От самотата. Струваше ми се, че тя е най-страшното нещо, но вече разбирам, че не е така. Всъщност дори ми е приятно да съм сама.

— Приятно? — учудено повдигна вежди Финтан. — Е, май вече чух абсолютно всичко.

— Понякога е приятно — призна тя. — Не твърдя, че никога не се чувствам самотна. Иска ми се да имам страхотно гадже. Но пък и с Томас бях самотна. Сега поне имам шанс да се запозная с някого. Съвсем възможно е. Виж Кетрин. Срецна жесток тип, а е по-стара от мен.

— С шест седмици. Но разсъжденията ти ми харесват. А какво става с Рави?

— Финтан, моля те! Рави ми е приятел.

— Аха! Аз пък мисля, че би искал да е нещо повече от приятел — намигна ѝ многозначително Сандро.

— Това в джоба ти „Марс“ ли е, или се радваш да ме видиш? — захили се Финтан.

— Предпочитам да е „Марс“.

— Но той е луд по теб!

Тара се изчерви.

— Може би. Никога нищо не ми е казвал, но може и да си прав. Струва ми се обаче, че ме харесваше повече, когато бях дебела. Е, може пък и да има късмет.

— Просто се оправяш — утеши я Финтан. — Преди изглеждаше прекалено заслабнала и нещастна. Да, знам, че аз самият не съм реклама за красота, но в момента ти си прекрасна — слабо, стегнато тяло и весела усмивка. Всъщност — обърна се той към Сандро, — не мислиш ли, че Рави и Тара са станали идеална двойка?

— Да, той има чудесно тяло — съгласи се Сандро.

— Стига вече! Харесвам го, но не съм готова — прекъсна ги Тара, после затърси подходящите думи. — Искам да излизам с много мъже. Да се забавлявам. Толкова дълго ми липсваше свободата, че сега не искам да се отказвам от нея.

— Рави може да не те дочака.

— Не ми пука, Финтан. Наистина не ми пука.

— Великолепно! — усмихна се той. — Много ми харесваш.

На около пет километра от тях течеше див скандал. Ейми крещеше на Лоркан. Беше изтощена от няколкото месеца обиди и

пренебрежение, наглият му флирт със съквартирантката на Тара се оказа последната капка.

Скандалът продължи до късно през нощта и се възобнови рано на следващата сутрин.

— Как можа да ме унижиш така? — извика тя с изкривено и обляно в сълзи лице.

— Как ли? — провлече той. — Лесно. Не забеляза ли? Просто флиртувах с друго момиче.

— Защо? Не разбирам. Защо си с мен, щом само искаш да ме нараняваш?

— Защото е толкова лесно.

Гласът ѝ се повишаваше все повече.

— Защо постъпваш така? Какво искаш от живота?

Този въпрос му бе задаван хиляди пъти. Лоркан се замисли дълбоко. После отвори уста, ухили се жестоко и отвърна:

— Лек за СПИН.

Последният път, когато въпросът му бе зададен от Колийн, аптекарка с разбито от него сърце, бе отговорил нагло: „Какво искам ли? Жена, която се чука като заек, а в два сутринта се превръща в пица.“

Но остроумните му отговори се изчерпваха. Е, жените не можеха да ги сравнят, но бе въпрос на гордост да не използва един два пъти.

— Вън! — извика Ейми, като се надигна и посочи вратата. — Изчезвай!

Лоркан се засмя небрежно.

— Много си красива, когато си ядосана.

Долна лъжа. Ейми приличаше на вещица в момента.

— Вън! — повтори тя.

— Имаш ли акции от „Бритиш телеком“?

Ейми го изгледа учудено.

— Питам, защото печалбата им ще стане астрономическа, когато започнеш да ми звъниш и да ме молиш да се върна — нагло обясни той.

— Вън!

Лоркан тръгна към вратата, но не се сдържа и каза:

— След около половин час ще си бъда у дома. Изчакай с първото си обаждане дотогава.

Понесе се към метрото, доволен от духовитите си забележки. Но не след дълго настроението му се развали. Защо ли трябва? Когато играеше ролята на гадния тип, страхотно се забавляваше. Но сега се зачуди дали не трябва да постъпи почтено и да остави Ейми на мира. Реши, че е редно да мине към друга жена. А и май вече бе срещнал подходящата...

Време бе да се замисли за живота си.

— Хей! — засмя се тихичко той. — Сигурно пораствам.

Ейми грабна телефона и набра. Но не номера на Лоркан.

ГЛАВА 77

Кетрин не отиде на работа в понеделник. Помоли Тара да звъгне на колегите ѝ вместо нея.

— Защо? Болна ли си?

— Нещо такава.

— Не изглеждаш болна.

— Ще го направиш ли или не?

— Защо не искаш да отидеш на работа? Никога преди не си го правила.

— Не мога да погледна Джо.

— Защо не поговориш с него? Толкова много те обича.

— Моля те, Тара!

— И защо не искаш да излезеш от къщи? Не си излизала от събота вечер.

— Моля те, Тара, моля те!

Трескавият тон на Кетрин ужаси приятелката ѝ. Тара не разбираше какво става, но бе много уплашена. В душите на Кетрин бушуваха диви страсти. Тара не искаше да я оставя сама. Бог знае какво можеше да се случи. Страхуваше се, че Кетрин дори може да помисли за самоубийство. Нещо не бе наред. Проблемът бе започнал в събота вечер, но очевидно Джо не бе причината, а само невинен свидетел.

— Моля те, Тара!

— Добре.

Чувството за безпомощност я съсипваше.

През деня Тара и Джо не спряха да звънят на Кетрин. А когато се прибра от работа, завари Кетрин облечена и гримирала.

— Излизаш ли? — попита Тара с надеждата, че Кетрин има среща с Джо.

— Не.

— Аха! Е, чудесно е, че си си направила труда да се издокараш заради мен.

— Ха-ха!

— Ха-ха на теб.

Прекараха странна, напрегната вечер, като се опитваха да гледат телевизия и да си представят, че Джо не звъни на всеки половин час да оставя съобщения.

Тара непрестанно поглеждаше приятелката си. Напрегнатият ѝ вид, съчетан с фризираната коса и грима, казваше нещо. Внезапно Тара загрея.

— Чакаш го, нали?

Кетрин се завъртя нервно към нея. Очите ѝ гледаха уплашено.

— Какво? — заядливо попита тя.

— Чакаш Лоркан. Затова не излизаш от къщи. Лоркан няма телефона ти, но знае къде живееш, а ти се страхуваш да не го изпуснеш.

Кетрин не отговори и Тара разбра, че е права. Сърцето я заболя заради лудостта на приятелката ѝ. Скочи от мястото си и седна точно срещу нея.

— Чуй ме! — искрено започна тя. — Моля те, Кетрин, погледни ме!

Кетрин бавно повдигна очи към нея.

— Ще се опитам да ти набия малко разум в главата — продължи решително Тара. — Лоркан е първата ти любов. Човек никога не забравя първата любов. Беше много млада и невинна. А той е много красив, което влошава нещата. Сигурна съм, че за теб е било шок да го видиш в събота вечер. Нормално е да се чувстваш странно. На всички ни се случва. Сигурна съм, че и аз ще се разстроя, ако видя Томас. Но животът продължава. Особено за теб, тъй като имаш Джо.

Лицето на Кетрин потръпна при споменаването на Джо, после възвърна мрачното си изражение.

— Стига, Кетрин, било е толкова отдавна! Давай напред и забрави. Това е най-разумното. Хей, дори аз превъзмогнах Томас. Щом аз мога да го направя, значи всеки може!

— Не си забременявала от Томас — едва промълви Кетрин.

Тара замълча.

— А и Томас не беше женен — добави сухо Кетрин.

— Да не искаш да ми кажеш... — заекна Тара, когато осмисли думите ѝ. — Забременяла си от Лоркан? И той е бил женен? Когато

беше на деветнайсет?

Мъртвият безнадежден поглед на Кетрин казваше всичко.

— Господи, Кетрин! Защо не сподели с нас?

Кетрин се вторачи в нея, като се опитваше да намери подходящите думи. Как можеше да обясни ужаса на тогавашното си положение? Млада, самотна и бременна! Адът, в който бе пропаднала? Агонията от раздялата с Лоркан?

А най-ужасната истина бе, че след като остана сама и очакваше бебе от женен мъж, значи се бе превърнала в майка си. Майката, на която цял живот се бе стремил да не прилича.

Деветнайсет години смирение, изгладени дрехи, изрядни домашни и благоприличие не й бяха помогнали с нищо. А и бе почти на същата възраст. Майка й била на двайсет, когато забременяла.

— Моля те, разкажи ми всичко — разтревожено каза Тара. — Знам, че ти е ужасно трудно.

— Не толкова трудно, колкото беше тогава — отвърна Кетрин през зъби. — Нямах представа колко ми се искаше да не съм бременна. Лежах, гледах си корема и ми се искаше да вия.

— Защо?

— Защото някъде там в мен растеше унищожението на живота ми. Непознато дребно човече, което щеше да ме съсипе. Никога не съм се чувствала толкова безпомощна. Струваше ми се, че собственото ми тяло се е превърнало в затвор. И нямаше начин да се измъкна.

Тара кимна тъжно.

— Искях да се изкормя. Мечтаех да съм на мястото на момичето в цирка, което го режат на три. Копнеех нежеланата част от мен да изчезне.

Тя погледна измъчено Тара и й разказа как понякога деряла кожата си в отчаян опит да се освободи.

— Направи ли аборт? — тихо попита Тара.

Аборт.

— Знаеш, че не вярвам, по-скоро не вярвах в това.

Кетрин не можа да погледне Тара в очите. Припомни си как в училище бе пригласяла на монахините, че абортите са убийство и никой няма право да лишава нероденото бебе от живот. Но всички тези идеи бяха пометени от ужаса, който я бе обзел. Когато Лоркан я заряза,

искаше да направи аборт. Не виждаше друг начин да се спаси. Знаеше, че ще гори в ада, но не ѝ пукаше. Вече бе в ада.

Ако можеше да се отърве от бебето, щеше да стане най-добрият човек на света. Щеше да води праведен живот. Знаеше, че много момичета забременяват, раждат бебетата си и ги обичат. Но тя, Кетрин Кейси, бе различна. Струваше ѝ се, че бременността е наказание за момичетата, които водеха безпътен и развратен живот. А тъй като винаги се бе държала добре, смяташе, че това не може да се случи и с нея. Не го заслужаваше.

— Кетрин — меко каза Тара. — Хайде, Кетрин.

— Не можех да го споделя — призна тя с разтреперан глас. — Никога не съм се чувствала толкова самотна.

— Можеше да го споделиш с мен и Финтан.

— Не можех. Ако го признаех пред вас, трябваше да го призная и пред себе си. Искях само всичко да свърши. Беше много по-лесно да затворя вратата към миналото, ако само аз знаех за него.

— Господи, това е кошмарно! — възкликна Тара. — И си го понесла съвсем сама — съжали я тя, после се сети нещо. — Можеше да кажеш на майка си. Тя нямаше да те съди.

— Така е — съгласи се Кетрин мрачно. — Може би дори щеше да се зарадва. И да уреди аборта.

Но Кетрин никога вече нямаше да изпитва морално превъзходство. Достатъчно лошо бе да прилича на майка си, но не и Делия да узнае за това...

— И какво направи? — попита я Тара, убедена, че приятелката ѝ трябва да сподели мъката си с някого.

Кетрин въздъхна тежко и се подготви за ново пътуване до ада.

— Нямах идея как да уредя аборта. Знаех само, че е незаконен в Ирландия и трябва да отида в Англия.

Тара кимна съчувствено, като се надяваше, че притеснението не е изписано върху лицето ѝ, докато слушаше как ужасената Кетрин, сложила двеста лири в чантата си и потеглила с влака към някакво място в Дъблин, където можели да ѝ помогнат. Как не можела да повярва, че ще извърши такова злоещо дело. Как се опитвала да мисли само за бъдещето, когато вече ще бъде свободна.

Влязла уплашено в клиниката, сигурна, че някой ще я познае. Но там били много мили и нежни с нея. Прегледал я лекар, който

потвърдил, че е бременна в края на втория месец. После говорила с психоложка, която се опитала да ѝ посочи алтернативите.

— Не искам да слушам — изстенала Кетрин. — Искам само... Моля ви, искам само да свърши.

Психоложката кимнала. Често ѝ се налагало да гледа паникьосани млади момичета, толкова ужасени от случилото се, че не можели да разсъждават трезво.

— Сигурна ли сте? — попитала тя.

Кетрин кимнала и психоложката каза нежно:

— Добре. В Ливърпул има чудесна клиника за аборти. Ще отида да им се обадя. Кога можете да отидете?

— Веднага — отговорила Кетрин с треперещ глас. — Колкото се може по-скоро.

Психоложката я оставила сама в малката стаичка. Върнала се след петнайсет минути с топла усмивка, която обаче не успяла да разтопи ледената буца в стомаха на Кетрин.

— Готово — мило каза тя. — Записала съм всичко тук. Фериботът тръгва довечера в осем. Ще ви заведе дотам в...

Кетрин едва изслушала информацията. Влакове, карти, такси до клиниката, връщане.

— Благодаря ви — прошепнала тя.

Мотала се из Дъблин до края на деня, но не помнела абсолютно нищо. Нямала какво да прави и отишла прекалено рано на пристанището. А докато се разхождала нервно из чакалнята, внезапно усетила нещо мокро и горещо. Грабнала малката си чанта и се втурнала в тоалетната, където видяла, че кърви. Едва тогава усетила болката.

Фериботът отплавал без нея. На следващата сутрин вече не била бременна и хванала влака за Лимерик. Все още ѝ се струвало, че сънува кошмар.

— Значи не си направила аборт — опита се да я развесели Тара.

— Не, но щях — призна Кетрин мрачно. — Все едно, че съм го направила.

— Не е така.

— Така ми се струва.

— А после се прибра в Нокавой и отказа да говориш за това — спомни си Тара. — Беше ужасно разстроена. Сега вече разбирам защо.

— След това писах на баща си — призна Кетрин.

— И какво каза той?

Тара се опита да запази спокойствие. Ако баща ѝ я беше отхвърлил толкова скоро след раздялата с Лоркан, нищо чудно, че Кетрин се бе затворила в себе си.

— Беше мъртъв — простичко отговори Кетрин. — Умрял шест месеца преди това.

— Как се почувства?

Кетрин се замисли.

— Стори ми се, че и аз умирам.

Тара ахна ужасено.

— После се преместихме в Лондон и имах няколко скапани връзки една след друга. Е, това е — опита да се усмихне Кетрин.

— И аз имах няколко скапани връзки една след друга — напомни ѝ Тара.

— Не като моите.

Тара бе принудена да се съгласи.

— Сигурно има нещо общо с новината за смъртта на баща ти веднага след раздялата с Лоркан.

— Може би.

— Добре, че ми разказа всичко. Очевидно е било писано Лоркан да дойде тук в събота вечер — очите на Кетрин проблеснаха с надежда, а сърцето на Тара се сви. — Защото това те върна в миналото — бързо добави тя. — Сега можеш да го превъзмogneш и забравиш.

— Точно така.

— Права ли съм? Чакаш го да се обади?

— Моля те, Тара, опитай се да ме разбереш. За мен нещата не са приключили. А това продължава да ме тормози.

— Какво те кара да мислиш, че ще дойде?

— Инстинкт.

Тара я изгледа подозрително.

— По-скоро желание. Но дори и да дойде, какво ще постигнеш? Нали не искаш да подновиш връзката си с него.

Ужаси се, когато Кетрин не я опроверга веднага.

— Не знам какво искам — призна отчаяно Кетрин. — Знам само, че не искам вече да изпитвам подобни чувства към миналото и живота си.

— И смяташ, че ще ги превъзмogneш, като възобновиш връзката си с него? След начина, по който се е отнесъл с теб?

— Не знам.

Отговорът ѝ притесни Тара. Лоркан беше прекалено красив, очарователен, секси и опасен. Винаги щеше да е победител. А странният начин, по който Кетрин говореше, сякаш той всеки момент щеше да звънне на вратата, бе още по-тревожен.

— Какво си намислила? — попита Тара.

Кетрин се замисли върху фантазиите си и каза уклончиво:

— Нямам определен план.

— Е, няма да дойде — успокой я Тара. — Но ще превъзмogneш случилото се. Ще ти уредим добър психоаналитик. Знаеш, че ще ти помогна, също и Джо. А разбира се, Лив разполага с неизчерпаема информация за подобни неща. Макар че, като си помисля, всичко ти е наред. Виж колко прекрасно вървят нещата с Джо...

На вратата се позвъни и двете скочиха.

— Кой, по дя... — извика Тара. — Дванайсет без десет е.

Кетрин се изчерви.

— Мисля, че е за мен — промълви тихо тя.

— Кой? Джо ли?

Беше Лоркан.

ГЛАВА 78

— Не мога да повярвам! — ахна Тара, когато Кетрин натисна бутона на домофона.

Каква наглост от негова страна! Значи Кетрин не бе толкова луда все пак.

Кетрин отвори вратата. Коленатай се разтрепериха, когато го видя. Висок, силен и мъжествен. Преценяващият поглед на тъмните му очи я върна дванайсет години назад. Арогантното отмятане на лъвската му грива също не се бе променило.

— Влез! — каза тя. Опита се да събуди желанието си за отмъщение, което почти се бе изпарило при вида на хипнотизиращата му красота.

Лоркан влезе пред нея във всекидневната, където Тара чакаше с мрачно лице.

— Здравсти! — студено го поздрави Тара. — Не те очаквахме.

— Струва ми се, че Кетрин ме очакваше.

Многозначителната усмивка на Лоркан, изпълнена със съжаление, намекваше на Тара, че ако не бе зает с приятелката ѝ, веднага щеше да започне да я сваля.

— Откъде намери телефонния номер? — попита Тара, без да се впечатли.

— Не съм звънял — отговори той и отново ѝ се усмихна ослепително.

— Разбирам.

— Тара, имаш ли нещо против... — заекна Кетрин.

Тара изфуча във от стаята, учудена на гнева си. Лоркан беше пълен кретен. Всеки можеше да го види. За пръв път осъзна защо са се ядосвали приятелите ѝ, когато са я гледали да се влачи с неподходящи мъже.

Вратата се затръшна. Кетрин и Лоркан седнаха — той на канапето, а тя на креслото — и се погледнаха.

— Така — каза той.

— Да — съгласи се тя с разтреперани устни.

Из главата ѝ запрепусаха диви и объркани мисли. Още не можеше да повярва, че Лоркан седи срещу нея.

— Защо си тук? — попита тя заядливо, което ѝ струваше огромно усилие.

В една от любимите ѝ фантазии Лоркан започваше бурни обяснения от рода на: „Никога не успях да те забравя. Най-голямата грешка в живота ми бе, че те пуснах да си отидеш. Да забравим последните дванайсет години. Загубихме толкова много време...“ А тези излияния щяха да ѝ дадат възможност да го осветли за всички начини, по които можеше да си завре чувствата в задника.

Но вместо да се впусне в обяснения, Лоркан каза самоуверено:

— Чудесно е, че пак се срещнахме. Можем да наваксаме пропуснатото. А и ми се иска да знам... — престорено свенливо добави той, приковал блестящите си очи в нея. — Иска ми се да знам какво стана с бебето.

Странно защо гневът ѝ се изплъзваше. Трябваше да е бясна, че чак сега Лоркан питаше за детето си, но вместо това изпита известно облекчение.

— Кажи ми — настоя той. — Роди ли го? Мога ли да го видя?

Кетрин поклати глава.

— Аборт ли направи?

— Не — отговори тя след кратко колебание.

— Не?

— Пометнах.

— Но възнамеряваше да абортираш, нали?

Кетрин кимна засрамена.

Е, значи нямаше дете. Лоркан се успокои. Не знаеше какво въобще го накара да попита. Вероятно се бе поблазнил от мисълта, че някъде може да има прекрасен син. Но пък кой се нуждаеше от подобна отговорност?

— Е, значи всичко е ясно.

Нещата не вървяха, така както Кетрин си ги бе представяла. Беше си фантазирала как ще се изсмее презрително на нежните му думи, а ако опиташе да я сваля, щеше да го изгледа свирепо и да го засрами: „Казвала ли съм, че можеш да ме докоснеш? Сексуалният тормоз е

престъпление.“ Но сега не можеше да направи абсолютно нищо. Шокът от присъствието му я вцепени.

Нужни ѝ бяха огромни усилия, за да си възвърне самообладанието.

— Гледах те по телевизията, когато се прибирах в Ирландия през отпуската си — студено му се усмихна тя. — Ролята беше адски подходяща за теб. Всъщност играеше самия себе си.

— Ха-ха!

Героят на Лоркан бе двуличен женкар, който се отнасяше грубо с приятелките си.

— Хей, всеки прави каквото може!

— Но вече не се появяваш по телевизията.

— Не, писна ми.

Лоркан се зачуди нервно дали Кетрин знаеше за провала на кариерата му през последните години.

— Аха! — подсмихна се тя коварно. — А какво стана с жена ти?

— Разделихме се.

Това стана по времето, когато Лоркан започна да печели добри пари, но нямаше защо да го споделя с Кетрин.

— Защо?

— Такъв е животът. Нещо печелиш, друго губиш.

— Защо се разделихте?

Лоркан се размърда нервно. Искаше му се Кетрин да млъкне. Дори сега, след всичките изминали години, помнеше колко е упорита. Щом захапеше някоя тема, нямаше начин да се отървеш.

— Омръзнахме си — каза накрая той.

— Жалко, че не си бяхте омръзнали, когато забременях от теб.

— Така е. Но слушай. Искам да ти кажа, че наистина си разцъфтяла. Винаги си била сладка, но сега си направо великолепна.

Кетрин се канеше да попита за приятелката му, когато Лоркан се протегна и я погали по лицето. Докосването на пръстите му ѝ подейства като токов удар. Всеки нерв в тялото ѝ запя, а разумът ѝ се изпари.

— Станала си невероятно красива жена — каза дрезгаво той.

После нежно прокара пръсти по бузата и челото ѝ. Кетрин седеше със затворени очи, неподвижна като статуя. Знаеше, че

пропуска възможността да го отблъсне грубо, но не можеше да помръдне.

— Седни до мен — потупа канапето Лоркан.

Кетрин поклати глава.

— Хайде де — ухили се той похотливо.

Гърбът го заболя да се навежда постоянно към нея. Всъщност, напоследък му се случваше доста често и май трябваше да отиде на лекар.

Не подозираше, че Кетрин ще се съпротивлява така упорито. В събота вечер му се стори, че е готова да се хвърли веднага в обятията му. Но явно желанието бе отстъпило място на гнева. Е, налагаше се да използва тежката артилерия.

— Знаеш ли, Кетрин с „К“ — започна той, като прикова влюбен поглед в нея. — Никога не можах да те забравя.

— Не ти вярвам.

— Истина е.

Тя отново поклати глава.

— Кълна се в Бога, че е истина — каза той сериозно. — Беше много специална за мен и ако не бях женен...

Искреността му стопли сърцето ѝ.

— Ще дойдеш ли най-после да седнеш до мен? — нежно я подкани той.

И Кетрин просто не успя да се въздържи. Надигна се сковано като робот и се премести до него. Не разбираше защо го прави. Чувстваше се ужасно объркана. Желанието за отмъщение се смесваше с другите ѝ емоции — сексуалното привличане, което бе усетила още на деветнайсет години, и нуждата да промени развоя на личната си история.

Веднага щом се настани до него, Лоркан притисна огромните си ръце към лицето ѝ, сякаш се канеше да я целуне. Кетрин си помисли, че би трябвало да го фрасне в бъбреците или да му залепи звучен шамар, но всичките ѝ грижливо разработени сценарии се изпариха. Гневът и желанието за мъст се стопиха. А мисълта, че Лоркан все още я желае, подейства като мехлем върху наранената ѝ душа.

Но искаше да узнае нещо. Какво ли беше то? А, да!

— Ами приятелката ти? — попита тя.

— Не мисли за нея — спокойно отвърна Лоркан, като я погледна влюбено, сякаш бе единствената жена на света. — Всичко свърши.

После се приготви да ѝ приложи коронния си номер. Целувката, на която жените никога не успяваха да устоят.

Парализирана от ужас, Кетрин загледа учудено как се приближава към нея, но тъкмо преди да я зашемети със страстта си, той добави небрежно:

— Тя не беше нищо специално.

Не беше нищо специално!

Думите отекнаха в главата ѝ. Внезапно осъзна, че ако навремето съпругата на Лоркан бе разбрала за връзката им, той щеше да каже същото! „Хей, онази Кетрин ли? Не се тревожи, не означаваше нищо за мен. Не беше нищо специално.“

Изведнъж се сети за Джо. Той не би ѝ причинил подобно нещо. Не би го причинил на никого.

Лоркан се приближи още повече и най-после устните му докоснаха нейните. Тя скочи стреснато и каза:

— Трябва да отида до банята.

За нейна изненада Лоркан не протестира. Но доволният му поглед говореше, че според него тя просто отива да си измие зъбите, преди да го целуне.

Кетрин се отправи към вратата с разтреперани колене. А веднага щом я затвори, Тара се хвърли към нея и я набута в банята.

— Какво става там? — прошепна истерично Тара.

На лицето на Кетрин се изписа паника.

— Не знам.

— Искам да ти напомня, че той дори не помнеше името ти в събота вечер. А още не може да си спомни фамилията ти, иначе щеше да намери телефона ти в указателя. А и защо идва толкова късно? Къде беше досега? Не ми казвай, че е имал делови ангажменти, защото знам от Ейми, че е безработен. А като говорим за Ейми...

— Между тях е свършено — измънка Кетрин. — Той ми го каза.

— И ти му повярва? Господи, извиненията му трябва да са били страхотни.

Кетрин се поколеба за секунда, но това бе достатъчно за Тара.

— А, не! — ахна тя. — Значи дори не се е извинил? Мамка му!

Кетрин пребледня като мъртвец.

— Имам предвид... аз мислех... — Наистина нямаше никакво оправдание. Тара беше права.

Лоркан не ѝ се бе извинил. А тя почти му бе позволила да я целуне. Как можеше да допусне подобно нещо? Тя трябваше да владее положението, а не той. Но се чувстваше безпомощна и унижена както някога в кръчмата преди повече от дванайсет години. Лоркан я бе объркал с красотата си и нежните думи и тя вече не разсъждаваше трезво. Старата история се повтаряше.

— Съжалявам, че проявявам жестокост, Кетрин, но и ти би постъпила по същия начин — каза Тара. — Всъщност правила си го безброй пъти, когато ме спираше да отида при Томас.

— Сега е различно — неубедително отвърна Кетрин.

Далеч от физическото присъствие на Лоркан главата ѝ започна да се прояснява. Кетрин се почувства унижена и омърсена от мисълта, че почти бе капитулирала.

— Лоркан Ларкин е гадно копеле — настоя Тара. — Виж само как се отнася с приятелката си. Припомни си как постъпи с теб. И ще го направи отново. Лоркан е най-голямата грешка, която някога си допускала.

— Но е любимата ми грешка.

— Той е гадняр. Не разбирам защо въобще го пусна да влезе. Признавам, че е хубав и вероятно все още си падаш по него, но помисли какво ти причини!

— Мислех, че ако го видя отново, ще успея да преодоля миналото си — оправда се Кетрин. — Животът ми е пълен провал и всичко се дължи на него. Смятах, че ако е мил с мен, а аз се държа лошо, най-последно ще се почувствам добре.

— Животът ти не е провал! — разгорещено възрази Тара. — Миналото е преодоляно. Просто не го осъзнаваш. Ако може ше да се видиш през моите очи! Имаш чудесна работа, великолепна кола, добри приятели. А най-важното е, че имаш прекрасна връзка. Двамата с Джо сте родени един за друг! Излизаш с него от пет месеца и той е луд по теб. Ти също си луда по него.

— Рано или късно и той ще ме изостави — тъжно каза Кетрин. — Винаги го правят.

— Той няма да го направи. Познава те добре и те обича.

— Защо този път да е различно?

Тара трескаво затърси логично обяснение.

— Може да е заради Финтан. Ти толкова се тревожеше за него, че не ти остана време да се държиш като невротичка.

Това бе удар на посоки, но Кетрин кимна бавно.

— Може и да си права. Господи, наистина мисля, че си права!

— Ако не се стегнеш бързо и не разкараш онзи кретен Лоркан, ще загубиш Джо.

— Ще загубя Джо — повтори Кетрин. Мисълта да остане без него я разтърси. Не можеше да я понесе.

Заляха я мили спомени. Нощта, когато двамата с Джо се опитаха да сготвят вечеря и едва не запалиха кухнята му. Безкрайните часове, които Джо посвещаваше на Финтан. Упоритите му опити да поправи колата ѝ. Нежното му съчувствие, когато му разказа за баща си. Милите подаръци, които ѝ правеше. Животът им заедно. Припомни си как го бе утешавала, когато „Арсенал“ падна с пет на нула от „Челси“. Фъстъченото масло, което държеше в хладилника, защото веднъж Джо бе споменал, че го харесва. Усилията, които бе положила, за да научи правилата във футбола, защото смяташе, че това ще му достави удоволствие.

Преди да срещне Джо, животът ѝ бе студена, стерилни бяла страница, а сега всичко бе обляно в ярки вълшебни цветове. Не можеше да се върне назад. Това щеше да я убие. Внезапно осъзна колко се бе променила. Бе пълна лудост дн захвърли всичко това заради човек, който с лека ръка щеше да я унищожи. Стори ѝ се, че се събужда от сън, в който най-откачените неща изглеждат логични.

— Знаеш ли, Тара — учудено каза тя. — Мисля, че си права. Връзката ми с Джо е истинска. Не си въобразявам, нали? Той ме обича. Трябва веднага да му звънна!

— Амин! — ухили се Тара и кимна към всекидневната. — Проблемът е, че един червенокос кретен вътре чака да бъде обслужен.

— Какво да правя с него? Ще го разкараш ли вместо мен?

— Не бих се доближила до него, дори да умира, кажи му да се маха.

— Толкова ли е просто? Това е човекът, който ме заряза, когато забременях от него! Не може ли поне да го разстроя малко? Съвсем мъничко?

Тара се замисли, после кимна неохотно.

— Добре, но внимавай. Близкият контакт с него може да ти завърти главата. Ако не излезеш до пет минути, ще дойда да те извлека насила оттам.

Кетрин се ухили щастливо. Дори не ѝ се налагаше да мисли какво ще каже. Беше се упражнявала наум поне милион пъти.

— Е, докъде бяхме стигнали? — мило попита тя, когато влезе във всекидневната.

— Дотук — усмихна се той, като погали косата ѝ и придърпа лицето ѝ към своето.

Притисна устни в нейните, но преди да успее да я целуне, Кетрин се отдръпна.

— Не.

— Не? — изненада се Лоркан.

— Съжалявам — въздъхна тя с лицемерно съжаление. — Просто не си падам по теб.

— Ка...

— Не си мъжът, който беше преди. А и знаеш ли какво — погледна го тя внимателно, — косата ти капе.

Лоркан пребледня.

— Това е заради онази лесбийка, приятелката ти, нали? — вбесено каза той. — Всичко беше наред, преди да отидеш до банята.

— Не беше. А и няма нищо общо с нея. Просто вече ти липсва сексапил — усмихна се тя. — Съжалявам.

— Лъжлива кучка!

— Не ми говори така — ледено каза Кетрин. — Как смееш?

Хвърли му презрителен поглед трета степен и Лоркан се сви стреснато.

— Как смееш да идваш след всичко, което ми причини преди дванайсет години?

Последва поглед четвърта степен и Лоркан остана без дъх. Кетрин приличаше на побесняло животно.

— И как смееш да се държиш, сякаш не си направил нищо лошо?

Тя си пое дълбоко дъх, стисна зъби и му хвърли прочутия си поглед „Медуза“. По ужасеното му изражение разбра, че е успяла. Лоркан бе обезумял от страх. Тази жена беше въплъщение на злото. Стана.

— Кучка!

Лоркан мина покрай Тара, която стоеше в коридори като куче пазач.

— Кучка! — изсъска отново той.

— Малоумник! — жизнерадостно му отвърна тя.

Роджър от долния етаж едва не получи инфаркт от затръшването на вратата.

Тара и Кетрин се спогледаха и избухнаха в смях.

— Ужасно се радвам, че използвах погледа „Медуза“ — похвали се Кетрин. — Особено като се има предвид, че винаги, когато го упражнявах, си мислех за Лоркан.

— Чудесно! Ще звънеш ли на Джо сега?

— Смяташ ли, че трябва да забравя за Анджи?

— Кетрин!

— Добре, добре. Вече забравих.

ГЛАВА 79

Лоркан пое по студената тъмна улица, изпълнен с ярост и възмущение. Каква нахалница бе тази жена! Как смееше? Беше тръгнал да я сваля само за да си го върне на онзи хубавец Джо Рот, а и защото бе отегчен. В противен случай никога не би позволил дори да го видят с нея.

Не мислеше да замени Ейми с нея, нали? Разбира се, че не! Добре, трябва да признае, че е хубавичка и би я изучал набързо, а и искаше да узнае какво е станало с бебето им. А и коя би решила да абортира? При това неговото бебе! Само луда можеше да го направи!

Лоркан удобно забрави, че бе от мъжете, които се спасяваха светкавично, когато се случеше нещо подобно.

Сребристосиня „Карман Джиа“ профуча покрай него и го разсея за момент. Обичаше хубавите коли. В следващия миг позна Кетрин зад волана и забеляза, че му показва среден пръст!

Какво ставаше? Накъде отиваше светът?

Продължи напред, разгневен от факта, че го бяха отхвърлили. Никога преди не му се бе случвало. Беше на тридесет и девет години и откакто се помнеше нито една жена не му бе отказвала. Прокара нервно пръсти през косата си и застина на място. Светлината на уличната лампа разкри цяла топка в ръката му. Мамка му!

Преди минути една жена го бе отхвърлила. Косата му капеше. Нямаше работа. Внезапно яростта му се изпари и той се почувства ужасно стар. Изморен, съсипан и депресиран.

После се сети за Ейми. Сладката Ейми. Търпелива, мила, вярна. Тя нямаше да го отхвърли. Щеше да го приветства с отворени обятия, да облекчи болката му, да го развесели. Защо въобще бе решил да я освободи от присъствието си? Сигурно е бил временно откачил!

Забърза към дома ѝ. Да сваля Кетрин бе истинска лудост. А и онова момиче Диди, с което се бе видял по-рано вечерта! Ейми беше много по-красива. Всъщност, като се замислеше, май... май обичаше Ейми.

Лоркан ускори крачка. Искаше му се да има пари за такси. Струваше му се адски важно да види Ейми веднага, да ѝ разкрие чувствата си. Бе убеден, че никога повече няма да се ожени, но сега искаше един спокоен рай с Ейми. Място, където да положи изморената и оплешивяваща глава. Можеше дори да си родят няколко дечица. Щеше да се откаже от актьорството и да си намери добра работа.

Видя празно такси и му махна. Ейми щеше да го плати.

Таксито спря пред дома ѝ и Лоркан каза на шофьора:

— Изчакай ме една минутка. Отивам да взема пари от приятелката си.

— Остави си якето като залог.

— Ще се върна след секунда.

— Якето остава тук.

— Добре де.

Ейми отвори на третото позвъняване. Беше по хавлия. Очевидно я бе събудил.

— Здравсти! — равнодушно каза тя.

— Здравсти! — мило ѝ се усмихна Лоркан.

Не можеше да спре да се хили, защото бе адски щастлив, че вижда красавицата си, ангелчето си, жената, която обичаше.

Ейми продължи да стои на вратата, затова той попита:

— Мога ли да вляза?

— Не.

— Бебчо, ужасно съжалявам. За онази вечер и онова момиче Кетрин. Само се шегувах и флиртувах. Знаеш какъв съм.

— Да, знам какъв си — потвърди тя. — Бенджи ми разказа всичко.

Бенджи се появи в коридора зад нея.

— Здравсти, Бенджи! — разсеяно го поздрави Лоркан, после се завъртя към Ейми. — Трябва да поговорим — обещаващо ѝ се усмихна той. — Може да чуеш нещо интересно. Ще ти хареса. — Раздразнено забеляза, че Бенджи все още се мотае в коридора и се намръщи. — Дватамата с Ейми трябва да поговорим — заяви Лоркан решително.

Бенджи не помръдна и Лоркан се намръщи отново.

— Разкарай се, човече!

Едва тогава осъзна, че нещо не беше наред. Минаваше два сутринта. Какво правеше Бенджи в апартамента на Ейми? И защо

дватамата бяха по хавлии? Какво ставаше?

— Ние сме влюбени — съобщи му Бенджи.

Лоркан избухна в смях.

— Знам, че си влюбен в нея отдавна. Но тя е моя.

— Не съм — опроверга го Ейми. — Сега принадлежа на Бенджи.

Мускулите по лицето на Лоркан заиграха нервно. Не знаеше да се смее ли, да крещи ли, или да плаче.

— Но аз те обичам, Ейми — най-последно каза той.

— Аз пък обичам Бенджи.

Всъщност не го обичаше. Но държеше на него и може би след време щеше да го заобича. Беше й писнало от гадостите на Лоркан. Искеше спокоен живот с мъж, който я обожава. А Бенджи щеше да й е верен и винаги да я обича.

— Не всички мъже са гадни копелета — бе я уверил той. — Аз не съм такъв например.

И тя му повярва. Не беше достатъчно хубав, за да е гадно копеле.

— Да не би да сте... — заекна Лоркан втрещено. — Да не сте свършили работата?

— Да, разбира се — кимнаха и двамата едновременно.

— Не мога да повярвам!

— Не се тревожи — успокой го Ейми. — След време ще повярваш.

— Ама и ти си един приятел! — възмутено се завъртя Лоркан към Бенджи. — След всичко, което направих за теб. След всички съвети как да си хванеш мадама. И как ми се отплащаш сега? Долен шибаняк!

— Съветите ти бяха гола вода. И не се нуждаех от тях — спокойно отвърна Бенджи. — Искрената ми любов към Ейми бе достатъчна.

Ейми тръгна да затваря вратата и Лоркан паникьосано си припомни, че имаше и друг проблем.

— Хей, можеш ли да ми дадеш назаем една петарка? Трябва да си платя таксито.

— Не.

Вратата се затръшва под носа му.

Шофьорът на таксито бе обиран няколко пъти и сега държеше тежка щанга под седалката си. И не се страхуваше да я използва.

Джо Рот отвори вратата и видя Кетрин.
— Здравсти! — каза тя. — Съжалявам, че идвам толкова късно.
Мога ли да ти разкажа една история?

ЕПИЛОГ

Кльощавата жена на рецепцията на лъскавия ресторант в Камдън прокара лилавите си нокти по книгата за резервации и промърмори:

— Кейси... Кейси... А, ето, маса номер дванадесет. Вие сте...

— Първите пристигнали? — довърши Кетрин вместо нея.

— Не. Щях да кажа, че сте на масата до прозореца. Някои от приятелите ви са вече тук.

Джо и Кетрин забързаха към Тара, Лив и Майло.

— Съжалявам, че закъсняхме — извини се Кетрин. — Криза с косата. Както и да е, честит рожден ден, Тара!

— Какво му е честитото? — ухили се Тара. — Може ли човек да е щастлив на тридесет и втория си рожден ден?

— Може да е изключително щастлив — отвърна Кетрин и се усмихна на Джо.

— И с мен беше така — обади се Лив.

— Не си спомням моя, защото беше доста от доста отдавна — намеси се и Майло, — но казват, че съм бил щастлив.

— Как е бременната жена? — попита Кетрин.

— Великолепно — гордо отговори Майло. — Драйфа по цяла сутрин, но към обед се оправя.

Лив го погледна весело и скръсти ръце върху корема си, макар да бе едва във втория месец и все още нищо не личеше. Лицето ѝ излъчваше пълно доволство.

— Добре ли си? — попита я Майло разтревожено. — Искаш ли възглавница за гърба? Премина ли ти желанието да ядеш вестници?

— Вестници?

— Вчера изядох страницата с телевизията — призна Лив засрамено. — А Майло се ядоса.

— Не говори така — нежно я сгълча Майло. — Не бях ядосан. Само те помолих следващия път да изядеш финансовата страница. А, ето ги Финтан и Сандро!

Всички застанаха в напрегнато очакване. Бяха минали три месеца от последната химиотерапия и днес следобед Финтан бе ходил при онколога. Надяваха се да чуят добри новини.

Персоналът и повечето клиенти загледаха как върви към масата. Висок, мършав, облегат на бастун. Скалпът му бе покрит с прозрачен пласт пухкава руса бебешка косица. Според Джейн Ан Финтан бил рус, когато се родил.

— СПИН — мърмореха всички възбудено. — Определено е СПИН.

— Може да е алопеция.

— Не, виж колко е слаб. Обзалагам се, че този с него е приятелят му. Залагам десет кинта, че става дума за СПИН.

Сандро вървеше плътно до Финтан и двамата се усмихваха. Дали това означаваше, че новините са добри?

— Честит рожден ден! — извикаха те на Тара, — Знаем, че е чак утре, но все пак, честит рожден ден!

— Забравете за рождения ми ден. Разкажете ни какво каза онкологът.

— Твърди, че ще изкарам тази вечер.

— Говори сериозно! Каква е дългосрочната прогноза?

— Дългосрочната прогноза е, че ще умра — отговори Финтан и се засмя, когато видя ужасените им лица. — Всички ще умрем.

— Но ракът е изчезнал, нали? — тревожно попита Майло.

— Определено се държи добре в момента. Скри се някъде. Не ме притеснява вече. Лекарите се страхуват да ми съобщят, че може и да се върне.

— Но може и да не се върне — намеси се Сандро.

— Ще поживеем и ще видим — съгласи се Финтан. — Предполагам, че все още съм в бар „Последен шанс“, но вече е доста по-добре.

Тара не се сдържа и попита:

— Не се ли притесняваш от несигурността?

Думите изскочиха от устата ѝ, преди да се усети. Изчерви се и ѝ се прииска да се застреля заради нетактичността си. Но Финтан се усмихна щастливо и отговори:

— Въобще не ми пука. А на теб?

— Какво на мен?

— Пука ли ти заради несигурността?

Тара отвори уста, за да възрази, че при нея няма несигурност, но замълча и прехапа устни. Беше толкова лесно да забрави всичко, което бе научила през последната година.

— Не — ухили се тя. — Всъщност ме радва. Сега всичко ми се струва... не ми се смейте! Струва ми се скъпоценно.

— Кой се смее?

— Е, това вече е повод за шампанско! — извика Джо.

— Е, Тара, разкажи — потикна я Финтан нетърпеливо. — Как мина срещата ти с Гарет?

— Ами... как да ти кажа. Засега можеш да забравиш за сватбени подаръци.

— Провал?

— Не съвсем. Но нямаше никакво чувство за хумор. Гарет би те завел на почивка в джунглата, за да може да посочи през прозореца и да ти каже: „Навън е джунгла.“

— Всичко това е част от живота — утеши я Кетрин.

— Животът ми в момента е доста разнообразен.

— Нали се забавляваш?

— Е, да.

— А когато приключиш със забавленията, ще се кротнеш заедно с влюбения в теб Рави.

— Престанете най-после! Защо вечно говорите за Рави?

Последва многозначително мълчание, после Майло промърмори:

— Струва ми се, че тя протестира прекалено разгорещено.

— И аз така мисля — потвърди Джо.

— Аз също — съгласи се Кетрин.

— Добре, добре — предаде се Тара. — Да бъде, както казвате. Луда съм по Рави и ще се женим.

— Не съм изненадан — спокойно отвърна Финтан.

— Ще престанеш ли? Готова съм за подаръците. Надявам се, знаете, че обзавеждам нов апартамент и ми е писнало да варя вода в тенджерата и да спя на разкапано сгъваемо канапе.

— Непрекъснато го повтаряш през последния месец.

— Чудесно! Е, кой ми е купил легло?

— Аз ли трябваше? — попита Финтан разтревожено. — Ще ми се наложи да работя повече от месец, като се има предвид, че съм на

половин ден и получавам само половин заплата.

— Тара му подаде пакет.

— Не, ето това е подаръкът ми от теб. Е, ще дойде ден — замечтано каза тя, — когато Кармела Гарсия ще те моли на колене да се върнеш при нея.

— Разбира се, но вече не ми пука — отговори Финтан, като скъса опаковъчната хартия. — Какво е това?

— Завеса за душ.

— Чудесно! Честит рожден ден, скъпа!

Докато Тара ахкаше щастливо и разглеждаше новия си чайник, поставката за дискове, надуваемия матрак и козметиката, Финтан каза:

— Може ли да попитам дали Рави ти направи подарък за рождения ден?

Тара го погледна с неудобство и най-после отговори:

— Да.

— И какво ти подари?

— Чудесен подарък — ентузиазирано отговори тя. — Нали знаеш как вечно търся неизтриваемо червило?

Всички кимнаха.

— Рави открил нещо великолепно, което се слага върху червилото. Безцветна течност. Оставяш я да изсъхне за около минута, а после и земетресение не може да я помръдне. И върши работа! Наистина. Вижте — каза тя, като вдигна чашата си. — Наблюдавайте как притискам устни. А сега вижте ръба — никакви следи. Е, съвсем леки. Не е ли страхотно?

— Страхотно е.

Шампанското пристигна. Джо го отвори, а Финтан и Сандро се сбутаха и закикотиха, когато бялата пяна потече навън.

— Съжалявам, Лив, но на теб не ти се полага — каза Кетрин, като наля в шест чаши.

— Сега да вдигнем тост.

— За Финтан — настоя Тара.

— Не, за Тара. Днес е рожденият ѝ ден — възрази Финтан.

— Не, не! Хайде да е за нещо по-важно.

— За какво?

— За живота — предложи Лив, като вдигна чашата си с мляко.

— Добър тост — съгласиха се останалите.

— И за мъжете с големи пишки — добави Финтан.

— Още по-добре!

— За живота!

Седем чаши се чукнаха енергично в средата на масата и седем гласа извикаха:

— И за мъжете с големи пишки!

Издание:

Мариан Кийс. Бар „Последен шанс“

ИК „Бард“, 2004

Печат: Полиграфюг, Хасково

431 с.; 20 см

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.